

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

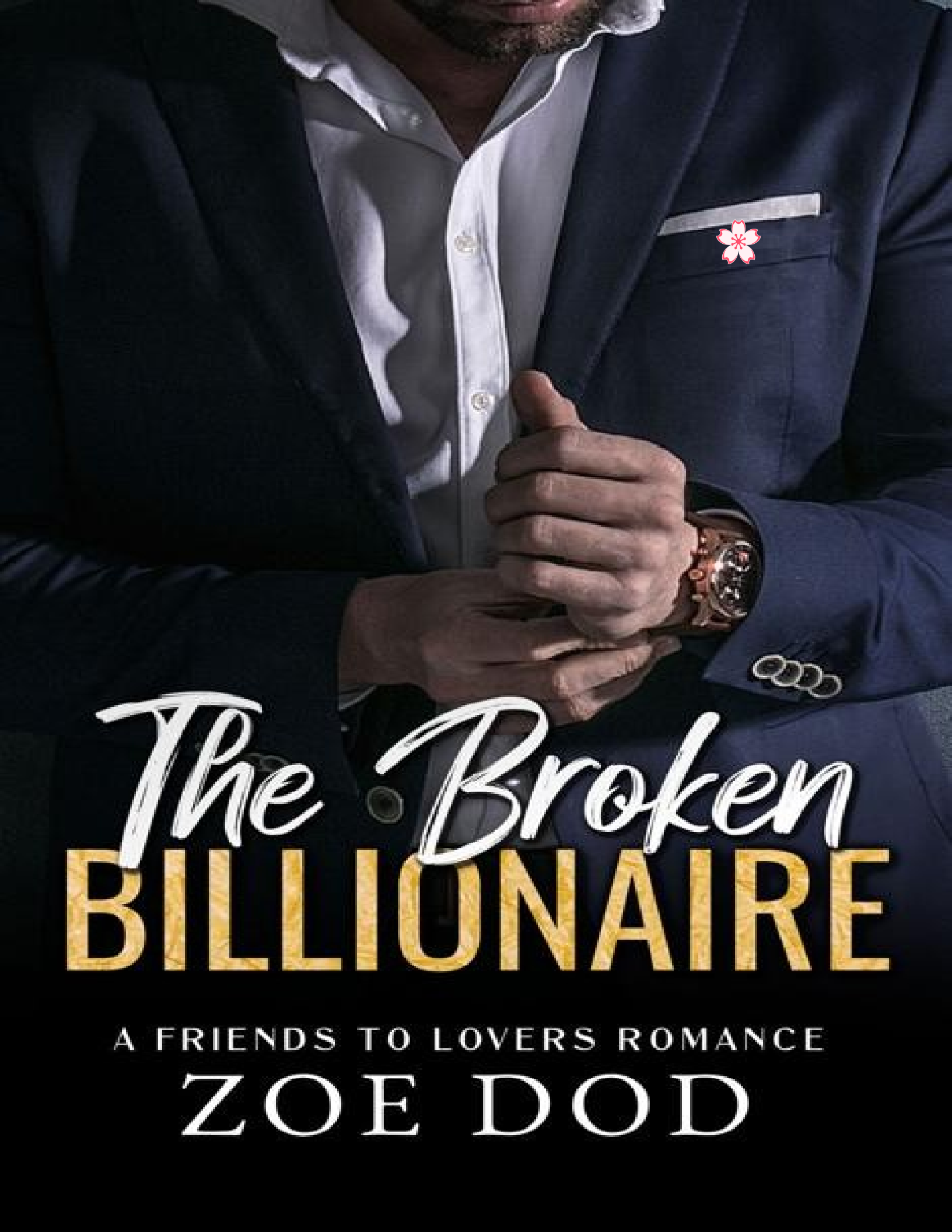
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Broken **BILLIONAIRE**

A FRIENDS TO LOVERS ROMANCE

ZOE DOD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRIK MİLYARDER ARKADAŞLARDAN SEVGİLİLERE

FRAZER AİLESİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ZOE DOD

Düzenleyen

VICTORIA STRAW

MILKY DOWN YAYINCILIK

Telif hakkı © 2025 Zoe Dod Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

The Broken Billionaire İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

ISBN e-kitap: 978-1-917413-04-6

ISBN basılı kitap: 978-1-917413-05-3

Editör: Victoria Straw

Kapak Tasarımı: ChristineCoverDesigns

[Vellum ile formatlanmıştır](#)

Seema ve Spike'a
Yıllar boyunca verdiğiniz köpek sevgisi ve kucaklamalarınız için teşekkür ederiz.
Özgürce koşun. Sizi özleyeceğiz. Xxx

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Elijah

Bölüm 2

Pen

Bölüm 3

Kalem

Bölüm 4

Elijah

Bölüm 5

Kalem

Bölüm 6

Elijah

Bölüm 7

Kalem

Bölüm 8

Elijah

Bölüm 9

Kalem

Bölüm 10

Kalem

Bölüm 11

Elijah

Bölüm 12

Elijah

Bölüm 13

Pen

Bölüm 14

Elijah

Bölüm 15

Elijah

Bölüm 16

Pen

Bölüm 17

Elijah

Bölüm 18

Kalem

Bölüm 19

Kalem

Bölüm 20

Elijah

Bölüm 21

Kalem

Bölüm 22

Elijah

Bölüm 23

Elijah

Bölüm 24

Pen

Bölüm 25

Elijah

Bölüm 26

Elijah

Bölüm 27

Pen

Bölüm 28

Elijah

Bölüm 29

Kalem

Bölüm 30

Kalem

Bölüm 31

Elijah

Bölüm 32

Kalem

Bölüm 33

Kalem

Bölüm 34

Elijah

Bölüm 35

Kalem

Bölüm 36

Elijah

Bölüm 37

Kalem

Bölüm 38

Elijah

Bölüm 39

Elijah

Bölüm 40

Pen

Bölüm 41

İlyas

Bölüm 42

Kalem

Bölüm 43

Elijah

Bölüm 44

Kalem

Bölüm 45

Elijah

Bölüm 46

Kalem

Bölüm 47

Elijah

Bölüm 48

Kalem

Bölüm 49

Elijah

Bölüm 50

Elijah

Bölüm 51

Pen

Bölüm 52

Elijah

Bölüm 53

Kalem

Bölüm 54

Elijah

Bölüm 55

Elijah

Bölüm 56

Pen

Bölüm 57

Elijah

Bölüm 58

Elijah

Bölüm 59

Pen

Bölüm 60

Elijah

Bölüm 61

Kalem

Bölüm 62

Elijah

Bölüm 63

Elijah

Bölüm 64

Kalem

Bölüm 65

Kalem

Bölüm 66

Elijah

Bölüm 67

Kalem

Bölüm 68

Elijah

Bölüm 69

Kalem

Bölüm 70

Elijah

Bölüm 71

Kalem

Epilog —

Yazar Hakkında Zoe

Dod'un Diğer Eserleri

BÖLÜM 1

ELIJAH

Düğün, amacı evliliğin kutsallığını kutlamaktır. Çoğu kişi için, aile ve arkadaşların bir araya gelerek mutlu bir çiftin birleşmesini kutladıkları neşeli bir olaydır. İki kardeşim Gabriel ve şimdi de Caleb için bu doğru. İkisi de aşkına deli olan, eşlerine sadık insanlar.

Onların düğünleri benimkine hiç benzemiyor.

Nefes alıp vermeye odaklanıyorum, kulaklarımda nabzımın sesi yankılanırken, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Nefes alıp dört saniye tutuyorum, sonra yavaşça nefes verip göğsümdeki baskının azalmasını bekliyorum.

Oturup yanımdaki koltuk minderini sıkıca tutuyorum ve kardeşim Caleb'i izliyorum. Düğünümünden önceki gece yaşadığım içimi parçalayan korkunun izi yok. Bunun yerine, küçük kardeşim gülümseyerek, yaklaşan düğünü hakkında coşkuyla konuşuyor. İkizi ve en iyi arkadaşları da onun heyecanını paylaşıyor.

Heyecanları hissedilir derecede. Gözleri parıldıyor. Neredeyse koltuğunda dans ediyor. Telefonunu bir kez daha kontrol ederse, Gabriel onu elinden alacak gibi görünüyor. Kaçma ya da saklanma gibi bir düşüncesi yok. April'ı karısı yapmak için sabırsızlandığını herkes açıkça görebiliyor.

Caleb mutlu. April mutlu. Gabriel ve eşi Leah, sevinçten uçuyorlar.

Odayı gözden geçirirken paniğim yavaş yavaş yatışıyor. Caleb ben değilim. Gabriel gibi, sevdiği ve onu tamamen seven bir kadınla evleniyor. Her yönden onu tamamlayan bir kadın.

Kardeşimin bu kadar rahat olduğunu görmeyeli yıllar oldu.

Siktir!

Biraz hava almam lazım.

Kalkıp veranda kapısına doğru yürürüm, kardeşimin kutlamasını mahvetmek istemiyorum. Caleb'in arkadaşlarından biri olan Xander bana seslenir. Dönüp gülümserim. Kaşlarının arasındaki çatık ifade, benim gülümsememe inanmadığını gösterir. Hafifçe başımı sallar, nefesimi tutar ve sessizce bana seslenmemesi için yalvarırım. O arkasını döndüğünde nefesimi verip kaçışıma devam ederim.

Verandaya çıkıp bakımlı bahçeye bakıyorum. Darra'ya teşekkür edebileceğim tek şey bu. Ama ona yardım etmesi için bir ordudaki hizmetçilere para ödedim. Ev, ailemin düğün hediyesiydi. Aile mülkünde bulunan dört yatak odalı müstakil bir taş ev. On yedinci yüzyıldan kalma evin meşe kirişleri ve büyük şömineleri hala duruyor. Şehirdeki dairemden tamamen farklı. Daire cam, fayans ve paslanmaz çelikten yapılmış.

Kızım Lottie'nin çok sevdiği veranda şezlonglarından birine çöküyorum. Caleb ve April, yaz gelene kadar bekleyip "evet" dediler. İlk planları, kış ortasında burada oturup donmamdı.

Derin bir nefes alıp, New Forest'ın huzur ve sükunetini içime çekiyorum. Geçtiğimiz on sekiz ay bir roller coaster gibiydi ve ben yorgunum. Spekülasyonlardan ve sorulardan yoruldum, işten yoruldum, boşanma avukatlarımız arasındaki bitmek bilmeyen savaştan yoruldum. Evliliğimiz yıllardır bir sahtekarlıktan ibaretti. Lottie'yi ve ailemin geri kalanını korumaya çalıştım ama başaramadım.

Sevdiğim insanları korumak yerine, onları kendimden uzaklaştırdım ve itekledim. Şimdi bunu düzeltmem gerekiyor. Kollarımı uyluklarımın üzerine koyup başımı eğiyorum. Boynumun arkasındaki gerginlik, içimdeki gerginliği yatıştırıyor.

Arkamdan gürültülü bir kakhaha geliyor, ardından daha fazla tezahürat ve sloganlar. Caleb ve arkadaşları nasıl eğlenileceğini biliyorlar.

Kapı açılır ve ben başımı kaldırıp dümdüz önüne bakarım.

"Hey," der Gabriel, yanımda belirir. "Her şey yolunda mı?" Kardeşime dönerim ve bardağımı kaldırırım.

"Sadece biraz hava alıyorum."

Başını eğip duraksıyor. Gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Yüzümü çeviriyorum. Gabriel'den bir şey saklamak imkansız.

Konuyu kapatınca şaşıyorum.

"Bu akşam evini kullanmamıza izin verdiğin için teşekkürler. Caleb'in April'i görmeye çalışması felaketle sonuçlanabilirdi. O duygusal mesajlar yeterince kötü zaten."

Gülümseyerek, bakışlarımı bahçeye çeviriyorum.

Son günlerde gülümsemeye daha çok özen gösteriyorum.

"Yararlı olabildiğime sevindim."

Boşanmadan beri ev boş duruyor. Yıllar önce evliliğimiz sona erdikten sonra, işime daha yakın olmak için Londra'ya taşındım. Darra, Lottie ile birlikte evde kaldı ve ben hafta sonları onları ziyaret ediyordum. Darra, benim işe aldığım personelin rahatlığını ve desteğini seviyordu. Ancak her şey kesinleştikten sonra, Darra ailemin malikanesinde yaşamak istemedi.

"O mutlu," diyorum. "Öyle."

Gabe'in elinin omzuma konduğunu hissediyorum.

O, diğer kardeşlerimden daha iyi hayatımı anlıyor ve diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip.

Gabe konuşana kadar sessizliğe büründük.

"Lottie ne zaman İtalya'ya gidiyor?"

İçkimi uzun bir yudumla içip nefes veriyorum.

"İki gün sonra. Yazın çoğunu orada geçirecek. Darra onu İtalyanca dersleri veren bir sanat okuluna kaydettirdi. Annemin doğum günü hafta sonu için geri dönecek."

"Peki ya sen? O yokken ne yapacaksın?"

"Çalışacağım. Birkaç hafta sonra yeni bir albüm çıkacak," diyorum.

Gabriel tıslar. "İş dışında mı? Bütün yazını ofisinde kilitli geçiremezsin. Bu sağlıklı değil. Eski bir işkolikten al bu tavsiyeyi."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, ama ben o yolda değilim," diyorum.

Aşık olmuş ve dünyanın geri kalanının da bunu istediğini düşünüyor. Hem o hem de Caleb, bağlılık ve ilişkiler konusundaki duygularında tam bir dönüşüm geçirdiler. Benim için ise, bunu daha önce yaşadım ve yaptım. Bir kez yanmış olmanın yanı sıra... Başka biriyle ilişki kurma düşüncesi bile beni ürpertmeye yetiyor.

Gabriel pes etmiyor.

"Kimseyle ciddi bir ilişkiye girmekten bahsetmiyorum. Sadece söylüyorum. Boşanmanın üzerinden sekiz ay geçti. Arkadaşlarınla neredeyse hiç dışarı çıkmadın. Sosyalleşmek o kadar kötü mü? En azından erkekler gecesine katılmaya ne dersin?"

"Düşüneceğim," diyorum, ses tonum tamamen kararsız.

Gabriel homurdanıyor.

"Tamam. Ciddi olarak düşüneceğime söz veriyorum," diye kabul ediyorum.

"Ama Lottie'nin mutluluğu benim için en önemli şey. Bunu

Hiçbir şey ve hiç kimse için feda etmeyeceğim. Onun için çok şey değişti. İstikrara ihtiyacı var."

Biriyle tanışmak, kontrolü bırakmak. Daha da kötüsü, Lottie ile sürtüşme yaşamak. Bu, ihtiyacım olan son şey. Lottie, annesi ve benim sürekli kavga etmemizle yeterince uğraştı. Ona huzurlu bir ortam sağlamak istiyorum. En azından önümüzdeki birkaç yıl için.

"Şimdilik düşünmek yeter," diyor Gabriel, omzumu sıkarak. "Ama kendi mutluluğunu da düşünmelisin. Sen bir ada değilsin, Eli."

Çenemi göğsüme indiriyorum. "Belki değilim, ama kendimi izole etmekte kesinlikle çok başarılı oldum."

Etrafımda bulunması kolay bir insan olmadığımı biliyorum. Yeniden inşa etmem gereken çok şey var. Yıllarca, herkesi kendimden uzak tuttum, onları hatalarımdan koruduğumu düşünerek. Oysa tek yaptığım daha fazla acı vermektir.

Yıllarca zehirli bir evlilikte sıkışıp kaldım, her gün kızımın hayatımdan koparılma tehdidi altında yaşadım. Hayır, bir daha asla kendimi bu tür bir savunmasızlığa açmak istemiyorum. Ama kızıma olan sevgim nedeniyle yapmam gereken her şeyi yaptım. Artık o dönem bitti.

"Evlat edinme işlemi tamamlandı mı?" Gabriel, konuyu değiştirmek istediğimi hissederek sorar.

"Evet."

Darra artık Lottie ile beni tehdit edemez.

Zaten bunu yapmak da istemiyor. Boşanma anlaşmamızın bir parçası olarak Toskana'daki bağları ve yıllar boyunca biriktirdiğim çoğu şeyi aldı. Ben sadece şirketimden ve sanat koleksiyonumdan uzak durmasını istedim. Avukatım dehşete kapıldı, ama ben en çok istediğim şeyi elde ettim: Lottie.

Darra sonunda kızımızı evlat edinmeme izin verdi. Gerçi bence bu konuda Lottie'nin ısrarı benimkinden daha etkili oldu. İsteddiği zaman oldukça ateşli bir çocuktur. Bu yüzden yaz tatilini annesiyle geçiriyor. İlişkilerini yeniden kurmak için.

Gabriel bardağını benimkine çarptı, ben de başımı çevirdim. Gülümsemesi beni şaşırttı.

"Diğerlerine söyleyecek misin?" diye soruyor.

Lottie, Darra ve benim tartışmamızı duymuş ve onun kapısına gelmiş olduğundan beri bu, aramızda bir anlaşmazlık konusu olmuştu. O zamanlar on üç yaşındaki kızımın, onun biyolojik babası olmadığımı öğrenmesini istemiyordum.

Annesi, başka bir adamın çocuğunu taşıırken beni kandırarak onunla evlenmemi sağlamıştı.

"Önemli değil. Lottie'nin annesinin hataları yüzünden acı çekmesine izin vermeyeceğim. Ben onun babasıyım. Önemli olan tek şey bu."

Gabriel'in cevabı, Quentin'in kapıdan kafasını çıkarmasıyla kesilir ve ikimiz de ona döneriz.

"İkiniz geri geliyor musunuz? Tüm eğlenceyi kaçıyorsunuz."

Gabriel, "Yakında" diye cevaplar.

Birbirlerine bakıştılar, sonra Gabriel dönüp içeri girdi. Ben iç geçirdim.

Tabii ki, ben felaket bir evlilikten kaçan zavallı bir boşanmışım. Herkes bunu biliyor. Eski karım pek de sağduyulu değildi.

"Lottie harika bir çocuk. Seni seviyor. Sen her şeyden önce onun babasısın. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Darra'dan boşanmak, artık hayatına devam edebileceğin anlamına geliyor. Hayatına devam et."

Elimi saçlarımın arasından geçirip iç çekerim.

"Otuz yedi yaşındayım. Bunun neye benzediğini bilmiyorum," diye ona dürüstçe söylüyorum.

Kalbimde, Lottie'nin annesi ve benim artık birbirimizin boğazına sarılmadığımız için daha mutlu olduğumu biliyorum. Ama o kadar uzun süredir zehirli bir döngünün içinde sıkışıp kaldım ki, artık hissizleştim.

"Kendine karşı nazık olmalısın. Her şeyi fazla düşünme. Biz Frazers ailesi bunu yaparız. Bu bizim ortak özelliğimizdir."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Çocukluğundan beri herkes Gabriel'in her şeyi analiz edip yeniden analiz ederek kalıplar aradığını bilir. Sayılarla olan yeteneği korkutucudur.

"Tek söylediğim, kendini kapatma. Kendini koruma ihtiyacını anlıyorum, ama seni sevenleri tekrar hayatına al. Yıllardır bizim sana dayandığımız gibi sen de bize dayan. En büyük olabilirsin, ama daha önce de söylediğim gibi, sen bir ada değilsin. Sıfırlayıp devam etmek için hala zaman var."

Arkamızdaki kapı birden açılır. Karşımda duranla aynı yüz belirir.

"Neden burada gizleniyorsunuz?" Caleb ikimizin omuzlarına kolunu atar. "Düğünümünden önceki gece için aşırı ciddi görünüyorsunuz. Kutlama yapmalısınız. Sonunda biri beni evcilleştirdi."

Gabriel kıkırdar, ben de gülümserim. Caleb haklı ve biraz da sarhoş. Güzel April, playboy kardeşimizi evcilleştirmiş. Onun ruh ikizi.

Onu, onun onu sevdiği kadar açıkça seviyor. Birbirlerini tamamlıyorlar, birbirlerini daha iyi, daha güçlü yapıyorlar.

"Ayrıca, yardımınıza ihtiyacım var. Oradaki o ahlaksızlar dinlemiyorlar. Yarın akşamdan kalma olmak istemiyorum. Tristan Uno'yu çıkardı. İçki kurallarını o koyuyor. İkinizin de içeri girmenizi istiyorum."

Gabriel başını salladı. "Cesur ol," diye kardeşine tısladı.

Konuşamıyorum. Düğünümünden önceki gece sarhoş oldum. Kederimi boğmak için, sanırım buna böyle deniyor.

"İçki dolabına git," diyorum ona. "Orada bir şişe var. Üzerinde küçük kırmızı bir nokta var. Alkol içermiyor, tadı berbat ama test ederlerse farkı anlamazlar. O şişeyi shotların için kullan."

Caleb uzanıp yanağını okşadı. 1,88 metre boyuyla küçük sayılmazdı, ama 1,98 metre boyumla kardeşlerimin üzerinde yükseliyordum.

"Ağabeyimiz her zaman bizi korur. Sen olmasan ne yapardık?" diyor, arkadaşlarının içirdiği alkolün etkisiyle gözleri parıltıyor.

"Arkadaşların evimi mahvetmeden içeri girelim," derim ve kapıya doğru yönelirim.

İçeri girip eğlenceye yeniden katıldığımızda, açık kapıdan bir alkış sesi geliyor.

BÖLÜM 2

PEN

Annem yanıma bir tabak yemek koyar.

"Yemen lazım. Bütün gün çalıştın."

Dizüstü bilgisayarına bakmaya devam ediyorum, beynim önümdeki rakamları hesaplarken dönüyor. Aylık raporları incelemekten nefret ediyorum. Bana her gün kod yazmayı tercih ederim.

"Teşekkürler," diyorum, başımı çevirip bir çatal dolusu yemeği ağzıma atarken. Bilgisayarımın yanında yemek yemekten nefret ediyorum, ama bunları bitirmem gerekiyor.

"Vay canına." Gözlerimi kapatıp, dilimde patlayan tadı ve dokuyu hissederek inlerim. "Bu çok lezzetli."

Gözlerimi açtığımda annem gülüyor. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara itiyorum ve yerine dana yahnisi tabağını koyuyorum.

"Nasıl bu kadar lezzetli yapıyorsun bilmiyorum."

Annem bir sandalye çekip yanıma oturur, kendi bıçağını ve çatalını alır.

"Yılların tecrübesi. Mutfakta daha çok var."

Bir lokma daha alıp ev yapımı yemeğin tadını çıkarırım. "Teşekkür ederim," derim, aniden ne kadar aç olduğumu fark ederek. *En son ne zaman yemek yemiştim?*

"Teşekkür etme. Bu bana yapacak bir şey veriyor. Hiçbir zaman boş boş oturan biri olmadım," diyor. "Sen çok nazıkçe benim bir parmağımı bile kıpırdatmamamı sağladın, bu yüzden ben de zamanımı sevdiğim şeyleri yaparak geçirmeye devam edeceğim. Yemek pişirmek de onlardan biri."

Gülüşüyorum. "Bu yüzden çarşamba ve cuma günleri yerel gıda bankasında gönüllü çalışıyor, perşembe günleri çocuk bakım evinde yardım ediyor ve pazartesi ve salı günleri yerel huzurevinde oyunlar ve etkinlikler düzenliyorsunuz."

"Boş durmak ve tüm o şeyler, sen konuşabilirsin! Şu anda kaç tane hayır kurumunu destekliyorsun? Sadece birkaç hafta önce yerel ortaokulda öğretmenlik yapıyordun."

"Anne gibi kızı," diyorum gülümseyerek.

Bu kadın benim kahramanım, idolüm, en iyi arkadaşım. Sorumsuz babam, hamilelik testinin pozitif çıktığını görür görmez ortadan kayboldu ve on altı yaşındaki annemi bebekle baş başa bıraktı. Büyükanнем ve büyükbabam ellerinden geldiğince yardım ettiler, ama zengin değillerdi, bu yüzden annem bizi geçindirmek için iki işte birden çalıştı. Beni büyütmek için kendi hayatını feda etti. Bu yüzden, servetimi kazandığım anda ona bir ev aldım. Tüm faturalarını ödüyorum, böylece bir daha çalışmak zorunda kalmasın ve hiçbir şey için endişelenmesin. Elli bir yaşında, on yıl daha genç görünüyor. Cildi pürüzsüz ve saçları koyu kahverengi rengini korumuş, sadece birkaç gri saç teli var. Çocukluğumda birkaç kişiyle çıktı, ama bekar bir anne olmak zordu, bu yüzden hiçbir ilişkisi uzun sürmedi. Beni istenmeyen veya sevilmeyen hissettirmedi. Tam tersine.

"Kris'in uçağı ne zaman inecek?" diye soruyor.

Kristophe Lansdown, nişanım ve yakında kocam olacak kişi. Üç ay sonra, başka bir ülkeye taşınacak ve hayatımın yeni bir aşamasına geçeceğim.

"Uçağı yarın sabah saat altıda inecek. Şoförü onu saat sekize kadar buraya getirecek," diyorum ona.

Şanslı ki, uçakta duş alıp üstünü değiştirebilir. Kendi özel jeti olmasının güzelliğı.

"Ne kadar kalacak? Bu hafta Kat'le buluşacaksın, değil mi?"

"Öyle olacaktı ama maalesef işler çıktı. Dügünden hemen sonra geri dönecek."

Sessizlik çöküyor ve ben arkama

yaslanıyorum. "Anlat," diyorum.

O içini çeker.

"Bilmiyorum. İkiniz de çok yoğun bir hayat sürüyorsunuz. Birbirinize zaman ayırabilmenize şaşıyorum. O Amerika'da yaşıyor. Sen burada yaşıyorsun, en azından düğüne kadar. Oraya taşındığında ne olacak? Bir ofis açacağını biliyorum, ama arkadaşların ne olacak? Kris, yerleşmene yardım etmek için izin alacak mı? Çocuklarınız olduğunda ne olacak?"

Gülümsememi bastırıp masanın üzerine koyduğu elini tutup hafifçe sıktım. O her zaman benim koruyucum, destekçim olmuştur. Romantik bir insan olduğunu da söylemeye gerek yok.

“Merak etme, her şey yoluna girecek. Kris’in birçok arkadaşını ve iş arkadaşını tanıyorum. Yıllar boyunca tanıştım onlarla. Unutma, uzun zamandır birlikte çalışıyoruz.”

Gözlerini indirir, elini benimkinin altına çevirir ve parmaklarını benimkine dolandır.

"Biliyorum... Biliyorum. Ama birlikte çalışmak ve birlikte yaşamak çok farklı şeyler." Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Sadece endişeleniyorum. Bu bir annenin hakkı."

"Benim için endişelenmeyi bırakmalısın. Otuz beş yaşındayım. Artık genç sayılmam. Hayatımı geçirdim..."

"Biliyorum, hayatını işini kurmak için harcadın ve annen olarak bundan daha fazla gurur duyamazdım. Ama annen olarak senin için endişelenmeye hakkım var." Bir an durur, gözleri benimkilere bakar. "Sadece endişeleniyorum. Her şey çok hızlı oldu. Bu..." Sesi kesilir.

Bu doğru. Kris ve ben bir gecede arkadaştan sevgiliye dönüştük. Ama ikimiz de kararlı insanlarız. Ne istediğimizi bildiğimizde, onu elde etmek için harekete geçeriz.

Başparmağımla elinin sırtını okşadım.

"O bir yabancı değil ki. Onu yıllardır tanıyorum, hem iş hayatında hem de ikimizin katıldığı çeşitli hayır etkinliklerinde. Lütfen endişelenme. Ne yaptığımı biliyorum."

Annemin kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

Kariyerim sosyal hayatımı gölgede bıraktı. Yıllar boyunca birçok kişiyle çıktım, ama Kris'ten önce beni gerçekten anlayan birini bulamamıştım. Ya benim vermek istediğimden fazlasını isteyenlerdi ya da benim paramın onları cezbedtiği anlaşılıyordu.

Kris ise güçlü bir kadınla çıkmakta hiçbir sorun görmeyecek kadar erkek. Kendi başarılı şirketini yönetiyor ve kendisi de zengin. Ayrıca benden on yaş büyük, yakışıklı ve benim gibi yerleşik bir hayata hazır. Zamanlamamız daha mükemmel olamazdı.

"Yanlış anlama, Kris harika bir adam."

"Öyle. Ve biz birbirimiz için mükemmeliz. İkimiz de hayattan aynı şeyleri istiyoruz ve o beni anlıyor. Bana karşı çok iyi, anne."

Kris ve ben ilişkimizi karşılıklı güven ve saygı üzerine kurduk. Annemin dediği gibi, ikimiz de kariyerlerimizle çok meşgüz. İkimizin de bize güvenen birçok insanı var. Ancak, eve döndüğümüzde bizi bekleyen biri olsun istiyoruz. Bize yüklenen talepleri anlayan ve kabul eden biri. Asla bulamayacağımı düşündüğüm bir şey.

"Sadece endişeleniyorum. Sen ondan çok daha fazlasını feda ediyorsun. Dünyanın öbür ucuna taşıyorsun. Aslında o kadar da fazla zaman geçirmiş değilsiniz," diye ekliyor, kaşlarını çatarak.

Omuz silkiyorum. Endişesini anlıyorum.

"İçimizden birinin taşınması gerekiyordu ve biliyorsun, ben Amerika'da bir ofis açmak istiyordum. Birlikte vakit geçirme konusuna gelince, bundan sonra bunu fazlasıyla yapacağız. Birçok ortak ilgi alanımız var."

Yine tıslar ve beni güldürür.

"Okuduğun tüm o tarihi aşk romanlarında, anne. Kahraman ve kahraman, evlenmeden önce asla birlikte yaşamazlar. İkimizin de kafasına silah dayalı değil ya."

Elimi okşayarak gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor.

"Beni boşver."

Elini tekrar sıkıyorum.

Onun söylediklerine karşı çıkamam. En büyük adımı ben atıyorum. Kris'in hayatı benimki kadar değişmeyecek, ama bir ilişki yaşamak istiyorsak, dünyanın iki farklı ucunda bunu yapamayız. Fedakarlık yapmamız gerekiyor.

Son iki yıldır, arkadaşlarımdan diğer yarılara aşık olmalarını izledim. *Ruh eşlerini* bulmalarını. Gabriel, Leah ile tanıştı ve arkadaşlıklarından aşk doğdu. Caleb ve April. Onları tutku ve ortak bir hedeften doğdu. Onların aşık olmalarını görmek, bunun mümkün olduğunu fark etmemi sağladı. Kris ile bunu yaşayabilirim. İlk kez, annemden başka beni destekleyen biri var. Bir ekibin parçası olacağım, güçlü bir ortaklığın.

Yarın Caleb, April ile evlenecek. O her zaman çok alaycıydı, playboy görünüşünün arkasına saklanıyordu. Hayatını değiştirdi. Hem dışsal hem de içsel olarak yerleşik bir hayata geçti. Sanki April ona daha önce hiç görmediğim bir sakinlik getirmiş gibi. Onu gördüğümde de aynı şeyi hissediyorum. Huysuz tavırları yok oldu. Artık akıcı davranıyor. Birlikte ortamı aydınlatıyorlar.

Kendimi Caleb veya Gabriel ile karşılaştırmıyorum. Kris ve benim ilişkimiz istikrarlı ve sağlam. O harika bir baba olacak. Yirmili yaşlarının başında ilk eşini kaybetti. O zamandan beri başka kadınlarla çıktığını biliyorum, ama benim gibi o da işine odaklandı. Bu yüzden bu kadar başarılı bir iş adamı.

"Kris'te gördüğüm neyse onu alıyorum. Onun bu yönünü seviyorum." "Özür dilerim, bir şey söylememeliydim," diyor.

Ona gülümsüyorum. “Hayır, söylemeliydin. Bana söyleyemiyorsan, kime söyleyeceksin?

Senin beni *hatalarım* konusunda uyardığına her zaman güvenmişimdir." "Penelope Dawson, diline dikkat et!"

İkimiz de gülümsüyoruz, ama gözlerinin etrafındaki kırışıklıklardan endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Bakışlarımı fark edince omuz silkiyor.

"Sen benim bebeğimsin. Aptalca ve bencil davrandığımı biliyorum. Seni özleyeceğim."

Burnunu çeker.

Ayağa kalkıp ona sarılırım.

"Aptal olma," diyorum. "Ne olursa olsun, ben her zaman senin kızın olacağım. Kris'in senin için malikanesindeki bir kulübeyi yenilediğini biliyorsun. Birkaç ay içinde hazır olacak. O zaman istersen bize katılabilir ya da bizi ziyaret edebilirsin."

Bana bakar.

Annem 1,65 metre boyunda, ben ise 1,80 metre. Ona göre boyumu babamdan almışım.

"Bu büyük bir adım ve ben her zaman senin için en iyisini istedim. Hayatını bu işi kurmak için harcadığını biliyorum ve şimdi istediğin her şeye ulaştın, artık yerleşmek istiyorsun." Tekrar iç geçirip ekliyor. "Kris'i seviyorum. Bunu biliyorsun."

Ben uzaklaşırken yanaklarımdan okşadı.

Birçok erkekle çıktım. Kris beni eşit olarak gören ilk kişi. Beni asla değiştirmek istemedi. Her zaman hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirdi.

"Ben senin tam tersini yaptım. Biyolojik saatim işliyor. Kris ile tanışmamız iyi oldu. Kaderdi. Benim için ya şimdi ya da asla. Yaşlı bir anne olmak istemiyorum. Genç ve neşeli bir anne olmanın ne kadar harika olduğunu gördükten sonra."

Annem buna yüksek sesle

güldü. “Canlı, pek emin değilim.”

“Gerçekten benim için endişelenmeni istemiyorum,” diyorum içtenlikle.

"Elimde değil. Senin için her zaman endişeleneceğim. Sen benim bebeğimsin, 1,80 boyunda olsan da, her zaman öyle kalacaksın."

Sıkıca sarılırız.

Tanrım, gittiğimde bu kadını çok özleyeceğim.

BÖLÜM 3

PEN

Orkestra Handel'in Eternal Source of Light Devine eserini çalarken herkes dönüp bakar. April'in üvey kardeşi Lois ve Nick, ardından yetişkin gibi görünen Lottie, gülleriyle dolu sepetleriyle çadırın girişinden içeri girerler. Üçü de ilerlerken en geniş gülümsemelerini takınmış, önlerine güller serpiştirirler.

April, üvey babası Julian'ın koluna girerek ortaya çıktığında, herkes nefesini tutar. Caleb'e bakarım. April'in kendisine doğru yürüdüğünü izlerken gözleri parlar. Gözleri karşılaşır ve birbirlerine kilitlenir, sanki başka kimse yokmuş gibi.

Herkes nefesini tutarken, atmosfer elektriklenir.

Bu sahneyi izlerken boğazımda bir düğüm oluşur. Kris elimi tutar. Gözlerimi birbirine kenetlenmiş parmaklarıma indirir, sonra tekrar onun yüzüne kaldırım. Ona gülümserim, başımı omzuna yaslayarak mutlu çifte bakmaya devam ederim. Göğsümde bir ağırlık hissederim.

April ıslıl ıslıl parlıyor. Duvağının altında, uzun sarı saçları küçük bukleler halinde başının üzerine yarıya toplanmış. Makyajı minimal ve kusursuz, doğal ışıltısı ve zarafeti parlıyor. Gelinliği sade ama klasik. Dansçının kıvrımlarını saran prenses kesim bir elbise. Bizim önümüzden geçerken, karmaşık dantel üst kısmı parlıyor.

Ona ulaştığında, Caleb öne çıkıyor. Yüzü hayranlık ve sevgiyle doluyor. Etraflarındaki insanları farkında olup olmadıklarını bilmiyorum, çünkü yine birbirlerine dalmışlar. Birlikte olduklarında hep böyle olur. Sürekli dokunmalar, aptalca sırtışlar, özlem dolu bakışlar.

Lottie öne çıkar ve April'in buketine uzanır. April, sanki aniden gerçeğe dönmüş gibi sıçrar, bu da herkesi güldürür ve Caleb'in yüzünde bir gülümseme belirir. Dönüp Lottie'ye bir şey fısıldar, Lottie başını sallar, buketi göğsüne sıkıca bastırır, sonra geri çekilir ve babasının yanına oturur.

Julian öne çıkar ve April'in elini Caleb'in eline koyar, önceden planlanmış bir tezahürat yükselir ve ikisi de gülümser.

Lottie babasına bir şey fısıldar ve dikkatimi çeker. Elijah ona bakar. Kolunu kaldırıp kızının omzuna doladığında, kızına olan sevgisi gözlerinden okunur ve kalbim sızlar.

Papaz konuşur.

April ve Caleb yeminlerini ederler. Önde duran sevgi dolu çift, duygularına yenik düşerek sözlerini karıştırır, sesleri titrer. Onlar karı koca ilan edildiğinde, salonda gözyaşı dökmeyen kimse kalmaz.

Caleb, April'in duvağını kaldırmaya yardım eder, elleriyle kızın yüzünü okşar, başparmaklarıyla gözyaşlarını siler. Kız, ellerini Caleb'in bileklerine dolayarak, elini uzatıp Caleb'in yanağındaki gözyaşını siler. Birbirlerine dalmış halde gülümserler ve biz konuklara aşklarından hiç şüphe bırakmazlar.

Bu manzarayı görünce midem sıkışır, bu beni şaşırtır. Bu ikisini birbirlerinin yanında görmemiş değilim.

"Artık gelini öpebilirsiniz."

Caleb, April'in yüzünü ellerinin arasına alır ve onu kendine doğru çeker. Dudakları birbirine değdiğinde, öpücükleri derinleşirken midem bulanır.

Yüzüm kızarır. Annemi romantik romanlar okumaya iten şey bu mu? Her zaman bahsettiği aşk, tutku ve ruh ikizleri bu mu? Başımı, yanımda oturan anneme çeviririm, yanakları nemlidir. Gülümserim ve boş elimi annemin elinin üzerine koyup sıkarım. Annem başını çevirip bana bakar, gözleri parıldar, sonra tekrar mutlu çifte döner. Çadırda alkışlar ve tezahüratlar yükselir. Konuk listesi yakın arkadaşlar ve aileden oluşuyorsa böyle olur.

Ayrıldıklarında, gözyaşlarının yerini gülümsemeler almıştır. İzleyenlerin onların birbirlerine olan aşkını sorguladığını sanmıyorum.

Kris bana mendilini uzattı, ben de kabul ettim ve gözlerimin köşelerini sildim.

"Teşekkürler," diyorum, ona gülümseyerek. "Sanırım gözüme bir şey kaçtı."

"Aşk insanlara bunu yapar," diyor, bana gülümseyerek. "Duygusal bir tören oldu. Caleb şanslı bir adam."

İlk kez, ilk eşi Annie ile olan düğünü de böyle miydi diye merak ediyorum. Gelecek için sevgi ve heyecanla dolu. İkisinden de koparılmış bir gelecek.

"Öyle," diyorum, elini sıkarak. "Uzun zamandır ruh ikizini arıyordu ve sonunda onu bulduğu için çok mutluyum."

"Onları özleyeceksin," diyor Kris. Ona gülümsüyorum.

"Özleyeceğim, ama gezegenden ayrılmıyorum ki. İş için gidip geleceğim. O zaman görüşürüz."

Ayağa kalkıyoruz ve kolumu onun koluna takıp yanına yaklaşıyorum.

Yakınımızdan heyecanlı bir ses geliyor. "Pen teyze, Kris!"

Dönüp bize doğru yürüyen heyecanlı Lottie'ye bakarız.

"Ne düşünüyorsunuz?" diyor, önümüzde durup dönerek elbisesini ve yeni ayakkabılarını gösteriyor.

"Çok güzel ve olgun görünüyorsun. Seni neredeyse tanıyamıyordum," diyorum ve o da bana gülümsüyor.

Birkaç ay sonra on beş yaşına gireceğine inanamıyorum. Küçük kız artık yok, onun yerine güzel bir genç kadın var. Taşındığımda, yıllardır olduğu gibi artık onun ilk başvuracağı kişi olmayacağımı bildiğim için içime bir hüznün çöküyor.

Zaman ne kadar da hızlı geçiyor.

Onu kucaklamak için kendime doğru çekerim.

"En sevdiğim vaftiz kızım nasıl?" diye soruyorum, melankolimi silkeliyorum. "İtalya seyahatin için hazır mısın?"

Lottie gülüyor. "Şu anda senin tek vaftiz kızın benim. Ve ben iyiyim." Gözlerini deviriyor. "Babam, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için her şeyi yirmi kez kontrol ettirdi."

"Babalar bunun için vardır," diyorum ona.

"Gitsem iyi olacak. Babam ve büyükannem yardımımı istiyorlar. Büyükannem hepimize yapılacak işlerin listesini verdi," der ve ortaya çıktığı kadar çabuk dönüp bizi terk eder.

Gözlerim, annesiyle derin bir sohbete dalmış olan Elijah'a kayar. "O çok sevimli bir kız," der Kris.

"Öyle. Anne babasının boşanmasıyla zor bir dönem geçirdi. Ama üstesinden geliyor," diyorum, Elijah'ın omuzlarına kolunu dolayan Kris'in Elijah'ın yanına gitmesini izlerken.

"Etrafında harika bir insan ağı var," diyor Kris, gözleri benimkini takip ederek. Franny ona bir şey söylerken Lottie'nin yüzünün aydınlandığını görüyorum. "Öyle."

Biraz hava almaya ihtiyaç duyduğumu hissederek çıkışa doğru ilerliyorum, çadır klostrofobik bir hale geliyor.

"Bir şeyler içelim," diyorum, Kris'in elini tutup onu eve ve dolu dolu bara doğru götürüyorum.

İçeri giriyoruz ve Caleb ile April'i arkadaşlarının çevresinde buluyoruz. "Pen," diyor April, içeri girerken.

Yönümüzü değiştirirken ona gülümsüyorum.

O öne çıkar ve ben onu kucaklamak için kendime çekerim.

"Tebrikler. Çok güzelsin," diyorum ve onu benden uzaklaştırıp gelinliğini inceliyorum. "Lottie'nin dediği gibi, bir prenses gibi görünüyorsun."

"Hazırlanırken öyle demişti," diye gülüyor April. "Yeminlerimizi ettiğimize inanamıyorum. Hiç bu kadar gergin hissetmemiştim."

Kolunu sıkıyorum. "Orada gözyaşı dökmeyen kimse yoktu," diyorum ve Caleb gülüyor. Kolu beline dolanıyor, vücudu ona doğru eğiliyor.

"Biz de dahil," diye gülerek itiraf ediyor Caleb. "Artık çok uzun sürmeyecek. Birkaç ay sonra siz ikiniz de buradasınız," diye ekliyor ve Kris'in elini sıkıyor. "Geldiğine sevindim, Kris."

"Kaçırmazdım," diye yanıtıyor Kris. "Çok güzel bir tören oldu."

Caleb ve April birbirlerine bakıyorlar. Bu bir çizgi film olsaydı, şu anda etraflarında küçük kuşlar ve kalpler uçuyor olurdu.

Daha fazla konuk onları tebrik etmek için öne çıkarken biz uzaklaşıyoruz. "Bir içki?" diye soruyor Kris.

"Lütfen," derim ve Gabriel, Leah ve küçük Callum'un yanına doğru ilerleriz.

BÖLÜM 4

ELIJAH

Akşamki kutlamalar yavaşladığında, ben de kaçarım. Lottie, April'in öğrencilerine eski oyun odamızda katılır. Annem, eski oyun makinelerimizi April'in dans stüdyosunun yanındaki toplum merkezine taşıdıktan sonra, bu odaya bir projektör ve oyun ekipmanı kiralamıştır.

Havuzun yolunu tutuyorum. Takım elbisemi çıkarmak, ılık suya dalmak ve günün stresini atana kadar yüzmek istiyorum. Ama bugün benim günüm değil ve annemin en son ihtiyacı olan şey sarhoş misafirlerin suya girmesi.

Yan tarafa yerleştirilmiş şezlonglardan birine uzanıp mavi ışıklı suyu seyrediyorum. Yüzmeyi öğrendiğimden beri bu havuzda sayısız saatler geçirdim. Burası her zaman benim güvenli limanım oldu.

Suya olan hobim ve sevgim, Olimpik yüzme takımına girmek için takıntılı bir hedef haline geldiğinde, en iyi olmak için sarsılmaz bir güçle hareket ettim. Her sabah ve her gece yüzdüm, ağırlık antrenmanı yaptım, özel bir diyet uyguladım ve en iyi antrenörlerle çalıştım. Yıllarca antrenman yaptım, ama her şey bir anda sona erdi.

Elimi bileğime götürüp, pantolonumun paçasından neredeyse görünmez hale gelen yara izini ovuşturuyorum.

Gerçekten bir anlık bir olaydı. Üniversitenin son yılında oldu. Ocak ayıydı ve bir sabah erkenden bisikletle havuza gidiyordum. Kara buzla kaplı bir yola girdim ve bisikletimin kontrolünü kaybettim. Kaldırıma çarptım ve düştüm, ayak bileğim kırıldı. Ameliyat ve ardından aylarca süren fizyoterapi nedeniyle takım seçmelerini kaçırdım. Sonunda suya geri döndüğümde, bir zamanlar sahip olduğum formu asla geri kazanamayacağımı biliyordum. Bu olay ve Darra'nın hamileliğini öğrenmemle birlikte dikkatimi başka yöne çevirdim. Kaybettiğim hayali geri kazanmaya çalışmak yerine, final sınavlarıma ve kendim ve yeni ailem için bir gelecek kurmaya odaklandım. Frazer Cyber Security, bir fikirden

"Öyle bir niyetim yoktu," diyor. "Yani boşanma sempatizanlarından kaçmak için mi buradasın?"

"Dürüst olmak gerekirse, biri bana *öyle bakarsa* ya da bana sempati gösterirse," diyorum.

"İyi niyetliler ve bu bir düğün. Herkes *aşkın* peşinde," diyor Pen, parmaklarıyla havada ters tırnak işaretleri yapıyor. Buna inanacağından değil. O hiçbir zaman basmakalıp sözleri sevmezdi. Bu, bizim çok iyi anlaşmamızın nedenlerinden biriydi. O açık sözlüydü, gördüğünü söylerdi.

"Hadi canım," derim ve onu güldürürüm.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. *Aşk havada*," diye kötü bir şekilde şarkı söylerken kirpiklerini kırıştırır.

Gülüyorum. Sesim beni şaşırtıyor.

Pen ile oturup güldüğümüzün üzerinden uzun zaman geçti. Gerçekten güldüğümüzün. O her zaman dünyayı daha hafif göstermeyi başarırdı.

Evliliğimin benden aldığı bir başka şey. En iyi arkadaşım.

"Durumun daha da kötüye gideceğini biliyorsun, değil mi?" diyor, öne eğilerek. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık Frazer ailesinin tek bekar erkeği sensin. Kardeşlerinin savuşturmaya çalıştığı tüm o sosyal merdiven tırmanıcıları..."

"Büyük hayal kırıklığına uğrayacaklar. Bu, bir daha asla girmek istemediğim bir yol," dedim, elimi yüzümde gezdirerek.

Bir daha birine bağlanmak, ona üzerimde o tür bir güç vermek düşüncesi bile beni soğuk terler döktürüyor. Başımı yana çevirip inliyorum.

Pen başını sallar. "Asla asla deme."

"Söyleyebilirim. O yollardan geçtim, o deneyimleri yaşadım ve dersimi aldım. Artık benim önceliğim Lottie," diyorum. "Beni rahatlatacağını sanıyordum, sinirlendireceğini değil."

"Sadece dikkatini çekmek istedim. Zavallı Gabriel ve Caleb'in aksine, sen ilk seferinde paçayı kurtardın."

Öyle oldu. Darra mükemmel bir kalkan oldu. *Sosyete* anneleri ve *koca avına çıkan* kızları beni rahat bıraktı. Ama son gülen ben oldum. En büyük sosyal tırmanıcıyla evlendim.

Ve şimdi buradayım, boşanmışım.

Pen'in de belirttiği gibi, benim için serbest sezon başlayacak. Bu düşünceye yüzümü buruşturuyorum.

Yüzümü suya çeviriyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Ne kadar her şeyi bilen biri olduğunu unutmuşum."

Öne eğilip omzuma hafifçe vuruyor, ama hemen elini çekiyor.

Yeniden başımı çeviriyorum.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Dudaklarını büzerek, dudak halkasının olduğu yeri ısıyor. "Mola veriyorum," diyor ve ben başımı eğiyorum.

Pen homurdanır. "Tüm *tebriklerden, yüzüğünü görebilir miyim, düğün planların nasıl gidiyor gibi sorulardan.*"

Bu sefer gülmek benim sıram, gözlerim Pen'in nişan parmağında parıldayan devasa taş kayıyor.

"Sonuçta bu bir düğün," diye tekrarlarım.

"Touché," der.

"Kristophe yok mu?" diye soruyorum.

O başını sallar. "İçeride *The Boys* ile konuşuyor." "Keşke yüzmeye gidebilseydim," derim aniden.

"Hiçbir şey değişmiyor. Bu havuzla ilgili birçok anım var." İkimiz de dönüp suya bakarız.

Her yazımızı bu havuzda geçirirdik. O zamanlar sorumluluk sadece bir kelimeydi ve havada kahkahalar dolaşırdı. Arkadaşlarım ve ben her tatilde buraya gelirdik. Zach ve Jaxson benimle birlikte üniversite yüzme takımındaydılar ve tatillerde antrenman yapmama yardım ederlerdi. Kız arkadaşım Darra ve bazı arkadaşları da bize katılırdı ve sonunda Pen'i de bize katılmaya ikna ettim. O zamanlar farklıydım, sosyaldim. Olimpiyat takımına girmek için odaklanmıştım. Önümde koca bir hayat vardı.

"O yazlar çok eğlenceliydi."

"Sen ve Jax, boğulmak üzereyken bana yüzmeyi öğrettiniz," diyor.

Bu anı hatırlayınca nefesim kesildi. O günü asla unutmayacağım. Pen'in yüzme bilmediğini kimse bilmiyordu. Kat hariç, ama o da içeri girmişti. Darra, Pen'i derin suya ittiğinde çocukça şakalaşıyorduk. Hepimiz onun şaka yaptığını sandık. Kat geri dönüp suya atlayarak yarı boğulmuş Pen'i sudan çıkardığında gerçeği anladık. O gün kız kardeşim hepimizi azarladı ve Pen ile olan dostluğu böylece başladı.

"Arkadaşlarım ve ben, yaz sonuna kadar yüzmeyi öğreneceğine yemin ettik."

"Ve yüzdüm. Hatırladığım kadarıyla hepiniz çok otoriterdiniz, ama harika öğretmenlerdiniz. Siz olmasaydınız, Büyük Set Resifi'nde yüzmezdim ya da Kaliforniya'da sörf yapmazdım."

Kalbim gururla doldu. "Sen her zaman her şeyden en iyi şekilde yararlanan biri oldun."

İlk paniğim geçtikten sonra, Pen'e çok kızmıştım. Su güvenliği benim bir numaralı kuralımdı. Çocukluğumdan beri bana aşılanmıştı.

"Hala bize yüzemediğini söylemediğine inanamıyorum." Omuz silkmesini izliyorum ama dudağının seğirmesini kaçırmıyorum.

"Gerçekten mi? Üniversitenin seçkin yüzücü ekibiyle çevriliyken bunu itiraf etmek biraz zor. *Hey millet, bu arada, ben yüzemiyorum.*" Yine gülüyor, sesi havayı dolduruyor. "Ve bu yüzememekle ilgili bir durum değildi. Temel yüzme hareketlerini yapabiliyordum. Bunları okulda öğrenmiştim. Sadece ayaklarımın yere basabileceği bir yerde olmam gerekiyordu."

Bu yeni bir şey değil. Olaydan sonra ona bu konuyu sordum. Annesi sürekli çalışıyor ve paraları kısıtlı olduğu için Pen'e okul sonrası yüzme dersleri alınamamıştı. O anda ne kadar ayrıcalıklı olduğumu ve neden yaz sonuna kadar Pen'in güvenle yüzebilmesini sağlamanın bizim görevimiz haline geldiğini ilk kez fark ettim.

"Hatırladığım kadarıyla. Mükemmel bir takas oldu. Ben sana kodlamada yardım ettim, sen de bana yüzmeyi öğrettin. Herkes kazandı."

Birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları göğsümü sıkıştırıyor. O, ayakları yere basarak, benimle aynı hizaya gelmek için öne doğru sürünüyor.

"Bunun on altı yıl önce olduğuna inanamıyorum," diyor hüzünle. "Hepimiz çok genç ve kaygısızdık."

"Hayat şimdi çok farklı," diye mırıldanıyorum.

Sessizlik çöküyor, ikimiz de suya bakıyoruz.

"Düğün çok güzeldi," diyor Pen sonunda. "Benimkinden çok farklı demek istiyorsun," diyorum.

Pen'in başını bana doğru çevirdiğini hissediyorum. "Söylemek istediğim bu değildi."

Başımı ona çeviriyorum, gözlerimiz birbirine kilitleniyor. "Ama bu doğru." "Darra ile aranızda işler yolunda gitmediği için üzgünüm," diyor Pen. "Öyle mi?"

Cevabını tartar gibi bir süre duraksıyor. İçini çekiyor. "Hayır." Bu sefer gülmek benim sıram. "Her zaman acımasızca dürüstsün."

Pen omuz silkiyor. "Onun insanlara davranış şeklini sevmiyordum. En çok da sana, ama bu beni ilgilendirmezdi. Sana Lottie'yi verdi ve o ikinizin en iyisi."

Sözleri kalbimi ısıtır, ama göğsüm sıkışır. Gerçeği bilseydi de böyle der miydi? Pen'in kızına, vaftiz kızına olan sevgisi meşhurdur. Yıllar boyunca ona destek oldu, Darra kendine çok kapıldığında ikinci bir anne gibi davrandı.

Lottie, Darra ve benim konuşmamızı duyduğu gün Pen ülkede olsaydı ne olurdu diye düşününce titriyorum. Lottie'nin koştugu kişi Pen olurdu ve bu Gabriel ve Leah'dan daha ciddi bir durum olurdu.

"Bunu bilmek iyi oldu," diyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sorar Pen. "*Sosyal statü peşinde koşanlarla* ilişki kurmayı açıkça reddettin. Lottie yokken planların ne?"

"Her zamanki gibi," diye itiraf ediyorum. "Şirketimi yönetmek. Bir ürün lansmanımız var.

Gabriel'in erkekler gecesine katılma teklifini kabul edebilirim."

"Ah, meşhur *erkekler geces*i. Katılmalısın. Çok eğlencelidir ve seni dışarı çıkarır. Kızlar gecesinin eşdeğerini özleyeceğim."

Leah ve April'dan Pen'in onların kızlar grubunun bir parçası olduğunu biliyorum. "Düğün planların nasıl gidiyor?"

Pen inler.

"Üzgünüm."

İçini çeker. "En son böyle sohbet etmemizin üzerinden yedi yıl geçtiğine inanamıyorum."

İkimiz de başımızı çevirip suya bakarız. Mavi ışık su yüzeyinde dans eder.

"Babamın cenazesinden sonra," diyorum.

Pen ofisime geldi. O, annem ve babam çok yakındılar. Babamın ölümü onu çok etkilemişti. Babamın en sevdiği viskiden bir şişe ve iki bardak almıştı. Bütün öğleden sonra geçmişi yad ederek konuştuk. Sonunda, onun anısına kadeh kaldırdık.

O öğleden sonra babamın hayatını kutladık, ama bir sonraki görüşmemizde her şey normale döndü — nezaket sözleri. "O zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum.

Yıllar boyunca Lottie için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Lottie için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni özleyecek. Darra, düğünün için onu okuldan almamı engellediği için üzgünüm."

Pen içini çeker. "Bana teşekkür etme. Onunla geçirdiğim her an bir lütuf. Onun hayatında olmaktan dolayı minnettarım. Şu anda,

"

Kısa bir duraklama olur ve bir el koluma dokunur, sıkar ve sonra kaybolur.

"Kendine bu kadar sert davranma, Elijah. Sen her zaman kendine karşı en sert eleştirmen oldun. *En iyi olmak için* gösterdiğin çaba. Harika bir iş çıkardın. Lottie harika bir genç kadın."

"Sen de her zaman benim en büyük destekçim oldun," diye ekliyorum, sözlerimi durduramadan.

Pen ayağa kalkarken bir duraklama daha olur.

Kahretsin!

"İçeri gitsem iyi olacak," diyor Pen. "Kris nereye kaybolduğumu merak edecek."

Göğsümde ani bir baskı hissediyorum ve nefes alıyorum. "Geliyor musun?"

"Sanırım biraz daha burada kalacağım." Pen önüme gelir.

"Kendine iyi bak," der, ben ise ona bakarken buluyorum kendimi.

Biz mükemmel bir takımdık. Onun ortaklığı beni mükemmelliğe ulaşmaya teşvik etti. Doğal rekabetçilik eğilimim devreye girdi. Beni yenemeyeceğine emindim, ama her zaman yendi.

"Seni rahat bırakacağım."

Bana gülümser.

Bu Pen, ilk hafta sonu eve getirdiğim Penelope Dawson'dan çok farklı. Sert siyah beyaz makyajı ve yüzündeki metal piercingler yok artık. Şimdi çok zarif. Makyajı kusursuz, saçları koyu renk dalgalı. İkinci el mağazalarından aldığı kıyafetler, tonlu ve bronzlaşmış vücudunu ortaya çıkaran şık tasarımcı kıyafetleriyle değiştirilmiş. Huysuz ve savunmacı tavırları da yok artık. Onun yerine, çabuk gülen ve sevdiklerine yardım etmekten mutluluk duyan bir kadın var.

"Kendine iyi bak ve düğün hazırlıklarında bol şans. Kris şanslı bir adam," diyorum, her kelimenin içten geldiğini bilerek.

Göğsüm sıkışıyor.

Pen, tanıdığım herkesten daha fazla mutluluğu hak ediyor. Tanıdığım herkesten daha çok çalıştı ve topluma ve çevresindeki herkese daha fazla şey verdi.

"Teşekkürler. Kendine iyi bak, koca adam," diyor, küçük bir gülümsemeyle. "Bu çok... güzeldi."

Onun kelime seçimine gülümserim.

"Nice bir bisküvi," diyorum, gülümseyerek. "Gitsen iyi olur." O da başını sallayıp dönüp uzaklaşıyor.

Onun bahçelere girip gözden kaybolmasını izlerim.

Bir zamanlar en iyi arkadaşım olan kişi yine uzaklaşırken kalbim sıkışıyor.

Ön kollarımı dizlerimin üzerine koyup suya bakıyorum. Kader, Pen ile aramıza girdi. Onun adına mutlu olmam gerekirdi, ama göğsümdeki acı dinmek bilmiyor. Tanıdığım herkesten daha çok, o gerçek mutluluğu hak ediyor. Kristophe Lansdown ona istediğini verebiliyorsa, onlara mutluluklar dilerim.

Avuç içlerimi göğsümün kaslarına bastırıp, suya bakarken ovuşturuyorum.

"İşte bu noktaya geldin," diyor geçmişten gelen başka bir ses. Kafamı kaldırıp gülümsüyorum.

"Bir molaya ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum.

Jaxson benim yanımdaki şezlonga oturur.

"Havuza atlayıp günün stresini yüzerek atmak mı istiyorsun?" diye sorar.

diyor

"Keşke," diyorum.

"Az önce gördüğüm Pen miydi?" diye soruyor Jax.

"Öyleydi," diyorum iç çekerek.

"Uzun bir gün

müydü?" "Sen bilmez

misin?"

Jax eğilip omzumu sıktı. O, bugünün stresini anlayan bugünün stresini anlayan birkaç kişiden biri. Darra ile düğünüm boyunca yanımda olmuştu.

"Caleb ve April, sen ve Darra değilsiniz," diyor. "Bu konuda rahat olabilirsiniz. April kardeşine çok aşık. Onun da ona tamamen hayran olduğunu söylemeye gerek yok."

Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. Caleb'in New York'ta April ile ilk tanıştığı sırada onun da orada olduğunu biliyorum. Kardeşim, *kaçan kız* hakkında ona güvenerek sırrını paylaşmıştı. O ve Caleb, uzun yıllardır iş ortağı ve arkadaşlar. Jax, enerji verimliliği konusunda uzmanlaşmış başarılı bir mimarlık şirketi kurmuş, Caleb ise Frazer Development'ı kurmuş. Birlikte başkentin büyük bir bölümünü dönüştürmüşler.

Başımı çevirip eski dostuma bakıyorum.

"Biliyorum ve onlar için mutluyum. İki küçük kardeşim de harika eşler buldu."

"Peki ya sen? Sırada ne var?" diye sorar Jax.

"Şimdi Lottie'ye odaklanıyorum. Benim ve Darra'nın kavgalarından yeterince acı çekti. Artık onu öncelikli tutmamın zamanı geldi."

"Unutma, babası mutlu olursa Lottie de mutlu olur," diyor, sesinde hafif bir hüznün var.

Suya tekrar bakıyorum.

Keşke bunun nasıl bir şey olduğunu bilseydim.

"Özür dilerim," diyorum. "Seni dışladığım için özür dilerim." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Son zamanlarda bunu çok sık söylüyorum."

Jax başını bana doğru çevirir, ben de ona bakmak için başımı çeviririm. Uzun zaman önce yaşanan bir anı yansıtan bir bakışlaşırız.

"Hey, şimdi buradayım. Gerçek dostlar arasında on beş yıl ne ki?" diye ekliyor, geniş bir gülümsemeyle.

Kıkırdayarak güldüm.

"Sadece sen," derim, başımı sallayarak.

"Hayır," diyor. "Sen hazır olduğunda hepimiz buradayız." Boğazımda oluşan yumruyu bastırıyorum.

"Akşam yemeği yiyip, sohbet etmeye ne dersin? Bir ay boyunca ABD'ye dönmeyeceğim," diyor Jax.

Gülümsüyorum, göğsümdeki baskı hafifliyor.

"Çok isterim."

BÖLÜM 5

PEN

Kat masamıza doğru gelirken gülümsüyorum. Dönüp baş garsona bir şey söylüyor, o da ayaklarını durduruyor.

O masaya ulaştığında ayağa kalkarım ve onu kucaklamak için kendime doğru çekerim.

"Seni görmek güzel," diyorum, onu Caleb ve April'in düğününde görmeyeli sadece bir hafta olmasına rağmen. Son zamanlarda işimiz bizi birbirimizden çok uzak tuttu. "Ben de. Düğün çılgıncaydı. Kaç tane teyzem, amcam ve kuzenimiz olduğunu unuttum." Gözlerini devirir ve beni güldürür. "Annem hepimizi meşgul tutmaya kararlıydı. *Boş boş dedikodu yapacak zaman yoktu.* Ama bugün öğle yemeği serbest."

Otururken gülüyorum. Kat, peçetesini alıp kucağına koyarken gözleri yaramazca parlıyor.

"Kris ABD'ye sorunsuz döndü mü?"

Kat'i arayıp Kris'in bize katılamayacağını söylemiştim. "Evet, döndü. Öğle yemeğimizi kaçırdığı için üzgün ve özür diliyor."

"Bir iş adamıyla nişanlı olmanın sevinci. Erkek ya da kadın, bizler her şeyden önce mesleğimizle evliyiz."

Bunu herkesten daha iyi anlıyor. Benim gibi, onun da sosyal/kişisel hayatı işinin gerisinde kalmış. Kris ile evlenip bir aile kurduğumuzda bunun değişmesini planlıyorum.

Kat, ailesinin uluslararası otel zincirinin başında olan bir iş kadını. Hiç boş günü yok. Annem ve diğer bazı arkadaşlarımdan aksine, Kris'in işine olan bağlılığı onu rahatsız etmiyor.

Kathryn Frazer ve ben on beş yılı aşkın süredir arkadaşız. Arkadaşlığımız, Frazer'ların evinde geçirdiğim yazlar boyunca büyüdü, ancak beni yüzme havuzundan yarı boğulmuş halde çıkardığında kesinleşti. O zamanlar Elijah ve üniversiteden arkadaşım Zach ile çıkıyor ve birlikte yaşıyordu, bu da arkadaşlığımızı pekiştirdi.

"Düğünde Zach ile konuştun mu?" diye soruyorum, onu görmekten ne kadar korktuğunu bildiğim için.

Ayrılmalarının üzerinden neredeyse üç yıl geçmiş olabilir, ama bu tuhaf bir ayrılıktı. Zach diz çöküp evlenme teklif etti ve bir aile kurmak istediğini söyledi. Kat çıldırdı. Daha sonra bana, en azından onunla olmak istemediğini söyledi. Son yedi yıldır birlikte yaşadığın kişiyi sevmediğini fark etmek gibisi yoktur.

Kat başını eğdi. "Garipti. Beş yıl boyunca bir ayrılıp bir barıştık, ardından yedi yıl birlikte yaşadık, ama yine de her şeyi sorguluyorum. Açıklayamıyorum. Onu görmek güzeldi. İyi görünüyordu, ama hiçbir şey hissetmedim. Hiç pişmanlık duymadım."

"Pişmanlık duyacağından mı korkuyordun?"

"Sanırım... Aklımda, onun evlilik teklifini reddederek aceleci davranmış olabileceğime dair belirsiz, geçici bir düşünce vardı. Artık genç değilim."

Onun durumunu anlayabiliyorum. Ben de kendimi aynı durumda buldum. Yıllarca işlerimizi kurmaya odaklandık, özel hayatlarımız arka planda kaldı.

"Bu doğru değildi. Sen de öyle demiştin. İkiniz için de adil olmazdı."

"Biliyorum. Sadece... Yeniden başlamak. Neredeyse üç yıl oldu. Sosyalleşmek, biriyle tanışmak için vaktim yok. Bu rafta tozlanacağından endişeleniyorum."

"Hey, doğru kişi gelecektir. Bana bak," diyorum, ona göz kırparak. "O geldiğinde sadece açık olman gerekiyor."

Kat inler. "Söylemesi kolay. Bunu sen de biliyorsun. En azından Kris ve senin birçok ortak yönünüz var. Senin paranın peşinde olmadığını, seni sevdiğini ve saygı duyduğunu biliyorsun. En son biriyle çıktığımda, ona ölçü almak isteyip istemediğini soracaktım neredeyse. Kimin penisi daha büyük?"

"Sanki pisliğin tekiymiş gibi," diyorum, o yüzünü buruştururken gülerek. "Peki düğün planların? Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda gidiyor. Kris'in annesi işin çoğunu üstleniyor."

Kat'ın kaşları çatılır. "Ve sen bununla sorun yok mu?"

Gülümserim. "İyi olmaktan da öte. Mekanı, çiçekçiyi biliyor, konuk listesini ve oturma düzenini ayarladı. Tam da kendi alanında. Ben kimim ki ona karışayım?"

"Sen öyle diyorsan öyledir. *Tüm kontrolü* bırakmak ne sana ne de başka bir geline yakışır.
kontrolü bırakmak normal değildir."
Kat, ona söylediğinde annemin yüzündeki ifadeye benzer bir ifade takınır.

Omuz silkiyorum. "Alışıyorum," diyorum. "Kontrolü gevşetmem gereken zaman için hazırlanıyorum."
kontrolümü gevşetmem gereken zamana hazırlanıyorum."
Kat ikna olmuş görünmüyor, ama konuyu geçiştiriyor. "Peki ya elbisen?"
"Bu sabah son provamı yaptım. Kris'i ziyarete gitmeden önce, gelecek hafta almaya hazır olacak. Potansiyel ofis alanlarına bakıyorum."
"Yani her şey yolunda mı?" "Kesinlikle öyle."

Yeni bir ofis kurmak ve orada çalışmak zor olacak. Londra ofisi benim ana üssüm. Tüm çalışanları tanıyorum ve harika bir ekibim var. Onları özleyeceğim.
Ama evlilik uzlaşmak demektir.

Doğrusunu söylemek gerekirse, planları Kris'in annesine devrettim çünkü konukların çoğunu o tanıyor. Düğünüm oldukça küçük olacak. Nedimem yok ve annem beni damada teslim edecek. Darra, Lottie'nin okuldan alınmasını istemedi, bu yüzden vaftiz kızım nedime olmayacağına göre, ben de nedimeden vazgeçmeye karar verdim, özellikle de o, davetiyeler gönderildikten sonra duyuruyu yaptığı için.

Lottie çok üzüldü, ama ona bunun annesinin hakkı olduğunu söyledim.
Ertesi yaz Kris ve benimle kalabileceğini söyledim.

"Kızlar partin için her şey hazır, bunu duyunca sevineceksin," diyor Kat gülümseyerek.

Tüylerim diken diken oldu. "Ne planladığını düşünmek bile istemiyorum," diye itiraf ettim. Özellikle Leah ve April için düzenlediğimiz bekarlığa veda partilerinden sonra.

"April ve Leah'a göre intikam tatlıdır," diyor Kat ve ben inliyorum.
Garsonumuz gelir ve siparişlerimizi alır.

"Bir şişe şampanya. Kutlama yapıyoruz," diyor Kat. Garson hızla uzaklaşıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Kat burnunu kırıstırıyor.

"Önceden planlanmamış son öğle yemeğimize... Birkaç hafta sonra, sen ya da ben Atlantik'i geçeceğimiz zamanlara denk gelecek şekilde öğle yemeklerimizi planlayacağız."

Bugün, arkadaşımın geçirdiği zamanın tadını çıkarıyorum. Ama aynı zamanda senin geleceğini de kutluyoruz. Senin adına mutluyum. Annemin dediği gibi, tüm hayallerin gerçekleşsin."

"Teşekkür ederim."

Onun sözleri göğsümde bir ağrı oluşturur. İşin araya girmesine izin verdiğinde herkesin yaptığı gibi, bizim arkadaşlığımız da uzaklaşmıştı, ama son yıllarda yeniden bağ kurmaya başladık. Önce Leah ve Gabriel aracılığıyla, sonra April ve Caleb aracılığıyla.

"Sen mutlu olduğun sürece, Kris'e oyumu veririm. Eğer o vermezse, gelip kışını tekmelerim."

Gülüyorum. Mesleki olarak Kat, sektör ve medyada bilinen soğuk bir tavır sergiliyor. Ancak arkadaşları ve ailesi ile birlikteyken sıcak ve koruyucu bir tarafı da var. Frazer ailesinin bir özelliği. Benim gibi Kat de baskı altında, kurulu düzene karşı mücadele eden ve zirveye çıkan, alanında başarılı bir kadın. İkimiz de birbirimizi tanıyor ve anlıyoruz.

"Merak etme, bana prenses gibi davranıyor ve artık yerleşik bir hayata geçme vaktim geldi. Çok uzun süredir sadece işe odaklandım. Artık biraz eğlenmek istiyorum," diyorum ve ona göz kırpıyorum.

Kat iç geçirir. "Biliyorum. Keşke bu kadar uzağa taşınmasaydın. Sanki yeniden bağ kurmuşuz gibi hissediyorum."

"Ben de. Ama düzenli olarak geri geleceğim ve sen de her zaman okyanusu aşırıyorsun. Muhtemelen farkı hissetmeyeceğiz bile."

Şampanyamız gelir ve garson onu servis eder, ardından soğutucuya koyar ve yemek siparişimizi alır. Yalnız kaldığımızda Kat başını kaldırır.

"Eli ile konuştun mu?"

Ona hüzünlü bir gülümseme atıyorum. "Konuştum, kısaca. O..."

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak sözümü kesiyorum. İlişkımız bu günlerde sadece samimi.

"Kaybolmuş gibi

mi?" diyor Kat.

Başımı sallıyorum.

"Umarım Darra artık hayatından çıktığına göre ruhunu iyileştirebilir. Suçluluk duygusunun yükünden kurtulabilir. Dürüst olmak gerekirse, onun ayrılması beni çok mutlu etti."

Daha doğru bir söz söylenemezdi.

Havuz başında söylediklerime rağmen, herkes onun zehirli ve sevgisiz bir evlilikte sıkışıp kaldığını yıllardır biliyordu, ama ona yardım etmek için ne kadar çabalarsa

yardım etmeye çalıştıkça, o daha da içine kapandı.

"Neden yıllar önce ondan boşanmadığını asla anlayamayacağım. O kadın zehirli," diyor Kat.

"Biliyorum," diyorum, onun ne kadar zehirli olabileceğini çok iyi bilerek.

İlk yıllarda, ona yardım edemediğim için hayal kırıklığına uğramıştım, ama konuşmaya hakkım yoktu. Ben de onu hayal kırıklığına uğratmıştım, o halde kim olduğum ki onu yargılayayım?

"Tek yapabileceğimiz onu desteklemek, inatçı aptala yalnız olmadığını göstermek," diyor Kat.

Sesindeki üzüntüyü duyuyorum ve bu, göğsümde bir şeyleri harekete geçiriyor. Uzun zaman önce bastırdığım bir şey. Kat

başını kaldırıyor, yüzü aydınlanıyor.

"Neyse, seni buraya kardeşim hakkında konuşmak için getirmedim."

Kadehini alır ve havaya kaldırır. Ben de aynısını yapar ve kadehlerimizi tokuştururuz.

"Kutlamak ya da teselli etmek için. Yeni ufuklara yelken açıyorsun. Bu taşınma ve evliliğin sana mutluluk getsin. Bunu hak eden biri varsa, o da sensin, Penelope Dawson."

Nefesim kesilir ve gözlerime dolan yaşları zorlukla geri tutarım.

"*Kahretsin*, duygusal davranmayacağım demiştim kendime," diyor Kat, kalkıp beni kucaklayarak sıkıca sarılıyor. "Bizi unutma."

"Asla."

BÖLÜM 6

ELIJAH

"Düzgün besleniyor musun?"

Lottie video konferans üzerinden bana bakıyor.

"Tabii ki yiyorum," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. "Sadece kontrol ediyorum. Stresli görünüyorsun."

Kahretsin, çünkü öyleyim.

Ama bunu Lottie'ye söyleyemem. Son ihtiyacım olan şey, yakında on beş yaşına girecek kızımın benim için endişelenmesi.

"İyiyim. Yemek yediğime söz veriyorum," derim, gülümsemeye çalışarak. "Burada ebeveyn kim? Sen oldukça rahat görünüyorsun. Kursunu seviyor olmalısın."

"Evet," diyor, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor. "Döndüğümde sana anlatacak ve gösterecek çok şeyim var. Öğretmenimin bana öğrettiği bazı teknikleri çok seveceksin."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ona içtenlikle.

Omzunun üzerinden arkasına bakıp tekrar ekrana dönüyor.

"Gitmem gerek. Ara bitti. Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, meleğim. Kendine iyi bak."

"Tamam. Hoşça kal."

Lottie telefonu kapatır ve ben koltuğuma geri çöküyorum.

Onun saçlarının her bir telini özlüyorum. Bu, onun doğduğu günden beri en uzun ayrılığımız. Onu kucağıma aldığım andan itibaren, ben bittim.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp bakışlarımı tekrar ekranımdaki verilere çeviriyorum. Mide asidi boğazımın arkasına geliyor ve ofisimdeki özel tuvalete koşup kahvaltımın kalanını tuvalete boşaltıyorum.

Lavabonun üzerindeki aynada yansımama bakıyorum.

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Masama dönüp ekranımdaki günlüğe bakıyorum, boğazım sıkışıyor, göğsüm ve midemde bir ağırlık hissediyorum.

Siktir!

Bir arıza değil.

Siktir!

Giriş bilgilerim ele geçirildi ve biri bunu örtbas etmeye çalıştı! Sayfalarca kod değişikliği var!

Sunucudan indirdiğim yedekleme dosyasını kaydırıyorum.

Kahretsin!

Telefonumu alıp numarayı çeviriyorum, yapacağım şeyin artılarını ve eksilerini tartıyorum.

"Todd, buraya gelebilir misin?" diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Hemen geliyorum."

Beş dakika içinde kapım çalınır ve teknoloji müdürüm ve ikinci adamım Todd gelir.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, sesi oldukça neşeli. "En son sürüm..."

Omuzları gerginleşir, bu da beni duraklatır ve bir sonraki cümlemi yeniden düşünmememe neden olur.

Todd başından beri benimle birlikte. Üniversitede benimle aynı bölümü okudu ve olağanüstü bir yazılımcı. Bizim alanımız için alışılmadık derecede dışa dönük biri, bu da yıllar boyunca, özellikle yatırımcılar ve müşterilerle ilk toplantılarımızda çok yardımcı oldu. Daha sonra da çalışanlarla.

Sırtımda bir ter damlası belirirken zorla gülümserim. "Son değişikliklerle ilgili bir güncelleme istedim. Testler ne durumda?"

Kaşları çatıldı. "Son raporu almadın mı? Bu sabah sana gönderdim."

Kahretsin, göndermiş.

Nefes al! Gülümse!

"Eksik bir şey var mı diye kontrol etmek istedim," diye ekliyorum hemen.

Kaşları çatık kalmasına rağmen omuzları gevşiyor.

"Sorun yok. Her şey plana göre gidiyor," diyor gülümseyerek. "Uff, bana ek işlevsellik gerektiğini söyleyeceksin sandım."

"*Kimin planı?*" sözleri aklıma gelir, ama göğsümü delen bir başka mide ekşimesi dalgası ile bu düşünceleri bastırıyorum.

Todd bu işe karışmış olabilir mi?

"Harika," derim, zorla gülümserim.

Todd'un kaşları daha da çatılır ve odaya doğru bir adım atar.

"Her şey yolunda mı? Sen..."

"İyiyim," diyorum, neredeyse dişlerimi sıkarak.

Ne yanlış olabilir ki?

Bilinmeyen bir kişi benim giriş bilgilerimi ele geçirmiş ve benim adıma yüzlerce kod değişikliği yapmış, bunların bazıları zaten yayına girmiş. En kötü senaryoda, itibarım mahvolur, şirketimi kaybederim, on beş yıllık bağlılığım bir anda yok olur.

Siber Adam, müşterilerine yazılımının ve şirketinin burnunun dibinde tehlikeye atıldığını ve bunu yeni fark ettiğini nasıl söyler?

Midem şiddetli bir şekilde bulanırken görüşüm

daralıyor. "Bir saatliğine dışarı çıkacağım," diyorum

ve ayağa kalkıyorum. Todd'un kaşları hafifçe kalkıyor.

"Tamam," diyor, çenesini ovuşturarak, gözlerini kısarak. "Her

şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye tekrar soruyor.

Hayır! diye bağırarak istiyorum. Bunun yerine derin

bir nefes alıyorum. "Evet. Neden?"

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Biraz... dalgın

görünüyorsun." Omuzlarımı dikleştirip kaslarımı

gerginleştiriyorum.

Todd benim arkadaşım, ama bunu söylemek biraz abartılı olabilir. Yakın bir tanıdık. Artık insanların bana yaklaşmasına izin vermiyorum.

Yüzümdeki ifadeyi fark eder ve elini kaldırır. Bana cesaret verici bir gülümseme gösterir.

"Elijah, lütfen bunu yanlış anlama, ama arkadaşın ve meslektaşın olarak söylüyorum. Son zamanlarda çok şey yaşadın. Bir molaya ihtiyacın var. Bu sürüm yayınlandıktan sonra neden tatile çıkmıyorsun? Sıcak bir yere git."

Todd'un bakışlarına daha fazla dayanamayıp gözlerimi kaçırıyorum. Bunun yerine masama bakıyorum.

Kaçmak mı? Bu sürüm çıktıktan sonra geriye hiçbir şey

kalmayacak. Hiçbir şey söylemiyorum.

Ne diyebilirim ki?

Çenemdeki tiki durdurmaya çalışırken dudaklarımı sıkıştırıyorum. Geri alamayacağım bir şey söylemeden veya yapmadan buradan çıkmam gerekiyor.

Todd, midemin bulantısını fark etmeden devam ediyor.

"Çok fazla çalışıyorsun. Lottie İtalya'ya annesini ziyarete gittiğinden beri, her hafta sonu geliştiricilerle birlikte buradasın. Bir şey söylemeliyim. Bu sağlıklı değil, kendini yakacaksın."

Sakin ol, Elijah. İyi niyetli.

Bir yıl önce yapabileceğim gibi kafasını koparmak yerine, kendimi şaşırtarak "Teşekkürler, Todd. Düşüneceğim" diyorum.

Todd'un samimi gülümsemesi beni şaşırtıyor. "Ben çıkıyorum," diyorum tekrar.

Todd'un gülümsemesi genişliyor. "Sorun değil. Seni alıkoymayacağım." Ona kısa bir baş selamı veriyorum ve o da dönüp gidiyor.

Todd olamaz.

Ancak, önümüzdeki hafta başında önemli bir müşteri sürümü piyasaya çıkacak. Neler olup bittiğini bilmem gerekiyor ve az önce ortaya çıkardığım bu bilgiyi kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Yönetim kurulu toplantısı çağırmalıyım, ama bu düşünce kafama girer girmez onu bir kenara atıyorum. Onlara ne söyleyeceğim ki?

O gelmeden önce incelediğim dosyaların bir kopyasını indirip, hafıza kartını cebime koyuyorum. Şehrin diğer ucundaki finans bölgesinde bulunan kardeşimin ofisine doğru yola çıkıyorum. Gabriel mantıklı biridir. Belki bana aşırı tepki gösterdiğimi söyleyebilir.

BÖLÜM 7

PEN

Kris'in annesi Cybil Lansdown ve küçük kız kardeşi Freya'nın karşısında masada oturuyorum. Kris bir kez daha iş toplantısı için beni terk etti ve düğün planlarımızla ve annesiyle baş başa bıraktı.

"Nedimeler konusunda..."

"Sana zaten gelmeyeceklerini söyledim. Annemle birlikte koridordan yürüyeceğim, hepsi bu." Lottie'nin gelemeyeceği kesinleşince, nedimelerden vazgeçmeye karar verdim.

Cybil gözlüklerinin üzerinden bana bakıp tısladı.

"Nedimeler olmadan fotoğraflar güzel olmaz. Kris'in kuzenlerinin çocuklarından yardım istedim. Sorun yok. Elbiselerini denedim, çiçeklerle uyumlu olacaklar."

Kalbim hızlanırken dişlerimi sıkıyorum, göğsümde bir kabarcık oluşuyor. Nefes alıp gülümsemeye çalışıyorum.

"Teşekkürler, ama yine de cevabım hayır. Nedimeler olmayacak."

Freya, sırtışını gizlemek için içkisini yudumladı. Kris'ten yirmi beş yaş küçük. Ailesi onu *hoş bir hata* olarak tanımlıyor.

Cevap vermek için dudaklarımı ısııyorum. Kris harika bir adam, ama annesinin çocuklarının işine burnunu sokmaktan başka bir hobisi olması gerekiyor. Zavallı Freya, annesine danışmadan burnunu bile sümküremez.

"Korkarım Cybil, bu konuda taviz vermeyeceğim." "Göreceğiz. Kris ile konuşacağım."

"Kris'le konuşabilirsin, ama sonuçta o beni destekleyecektir."

Ya da en azından öyle olsa iyi olur.

Annesi aceleci davranıp davetiye göndermiş olmasaydı, bu zor durumda olmazdık.

O homurdanır ve Freya hafifçe öksürür. O göz kırptığında ona bakarım. Onun için hala umut olabilir.

"Bence Pen haklı. Eğer nedime istemiyorsa, neden bir kez gördüğü çocukların kendisiyle birlikte yürüyüş yapmasını istesin ki? Ben istemezdim."

Cybil, kızına susmasını söyleyen bir bakış atar.

Freya sadece omuz silkiyor ve bana göz kırptıyor. Kris'in küçük kız kardeşini çok seviyorum. Yirmi bir yaşında, genç ve korunaklı bir hayat yaşamış. Onun yetiştirilme tarzı benimkinden tamamen farklı. İçimden bir ses, onun doğru anı beklediğini söylüyor.

"Dediğim gibi, Kris'le konuşacağım. Bu doğru değil."

Tüm düğün planlarını içeren dosyasıyla meşgul oluyor.

Başlangıçta, *müstakbel gelinimi tanımak için* başlatılan bu proje, benim kenara itilmeme ve onun tüm planları ele geçirmesine neden oldu. Atlantik Okyanusu'nun diğer tarafında yaşaması, kararların çoğunu onun alması anlamına geliyor. Ama bazı konularda taviz vermeyeceğim. Aksi takdirde, Kris ve ben kendi ailemizi kurduğumuzda bir sürü soruna maruz kalacağım.

Öğle yemeği, potansiyel bir ofis alanı görmek için randevum olduğunu söyleyerek kaçana kadar uzadı. Cybil yine tısladı. Ona göre, Kris ile evlendiğimde kariyerimi bırakmalı, evde kalmalı ve onun hayatını rahat hale getirmeliyim. İlk eşi Annie'nin yaptığı gibi. Onun, Kris'in işinin ilk yıllarında ona nasıl destek olduğunu, sonra da trajik bir şekilde Kris'ten ve doğmamış çocuklarından koparıldığını defalarca dinledim.

Cybil'e Annie olmadığımı açıkladım, ama Kris'in annesinin gözünde, bir hayaletin izinden gitmem gerekiyormuş gibi görünüyor.

Eve giderken tasarımcı mağazalarına uğrayıp balayımız için birkaç şey daha aldım. Kris ve ben onun yatıyla, bir hafta boyunca ikimizin de ulaşamayacağı bir yere gideceğiz. Tabii ki buna hiç inanmıyorum. Kris benden daha çalışkan biridir, bu da bir şey ifade ediyor. Ama bu uzaklaşma bizim için iyi olacak diye umuyorum. Kris evlenme teklif ettiğinden beri her şey çığ gibi büyüdü. Umarım bu bize... bağ kurmak için zaman tanır.

Kris'in şoförü beni eve bırakır ve Kris'i mutfaktan çıkarken, telefonu kulağına dayamış halde bulurum.

Bana gülümsüyor.

"Gitmem gerek. Pen az önce eve geldi." Bir duraklama oluyor. "Sabah dokuz iyi.

Sekreterimi ara ve ajandasına yazmasını söyle."

Telefonu kapatır ve beni kollarına alır, dudaklarına bir öpücük kondurur. "Az önce seni bırakıp gittiğim için özür dilerim. Umarım annem uslu davranmıştır." "Sanırım seni aradı?" derim.

Kaşlarını kaldırıp gülümser. "Tabii ki, ve ona *Pen ne isterse onu yapacağımı* söyledim."

"Ouch," derim, kollarımı boynuna dolayarak. "Senin onun tarafını tutacağından emindi."

"Bu onun sorunu, senin ya da benim değil. Israrcı davrandıysa özür dilerim. Tekrar evleneceğimi hiç düşünmemişti sanırım. Sadece heyecanlanıyor."

Onun hayallerini yıkmıyorum. Annesi kontrol delisi. Oğlunu kontrol edemediği için, bir sonraki en iyi şeyi deniyor. Beni kontrol etmeye çalışıyor.

"Bu akşam Duffy'lerle akşam yemeği yiyeceğiz," diyor Kris.

İnlerim. "Sakin bir akşam geçireceğimizi sanıyordum. Geçen hafta geldiğimden beri durmadık. Jet lag yaşıyorum."

"Duffy yatırım yapmak istiyor. Nişanlımla tanışmak istediğini söylediğinde onu reddedemem. Sen burada yaşamıyorsun ki. Uçup gidiyorsun."

Kollarımı açıp geri çekiliyorum.

"Sen de benimle Birleşik Krallık'ta çok fazla zaman geçirmiş sayılmazsın," diyorum, yükselen öfkemi bastırmaya çalışarak.

Başparmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum, günün yorgunluğu ve jet lag beni etkiliyor.

"Bu adil değil. İngiltere'de ofisim yok. Sen buraya yerleşmek istiyorsun. İngiltere'de kalmam zaman kaybı olur."

"Yani arkadaşlarımı ve ailemi tanımak zaman kaybı. İyi bilmek."

Kris geri adım atıp bana bakar.

"Neden bu kadar sinirlisin?"

"Üzgünüm. Daha önce de söylediğim gibi, yorgunum. Kanepede sarılıp sakın bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Sadece ikimiz."

Elimle yüzümü ovuşturup nefes alıyorum. Gözlerimi ona çevirip zorla gülümsüyorum.

"Uçaktan indiğimden beri durmadan çalışıyorum ve ayrılmadan önce de yoğun bir hafta geçirdim. Taşınmam için her şeyi hazırlamaya çalışıyorum. ABD ofisi faaliyete geçene kadar biraz zaman alacak. Düğünden önce her şeyi eksiksiz halletmem gerekiyor."

Kris beni kendine doğru çeker ve ben de isteyerek onun omzuna alnımı dayarım.

"Bu gece bizi buradan çıkarabilseydim, çıkarırdım, ama..."

"Benim için endişelenme. Şimdi gidip biraz uzanacağım. Böylece bu akşam için dinlenmiş olacağım."

"Eşlik etmemi ister misin?"

Dilimi ısıtıp zorla gülümserim.

"Eğer bunu yaparsan, bu akşamki yemeğe dinç çıkamam," derim ve kendimi onun kollarından kurtarırım.

Kris başını sallar. "Seni saat altıda uyandıracağım," der. "Yedi buçukta orada olmamız gerekiyor."

Dönüp merdivenlere doğru yürüdüm.

"Pen," diyor ve ben dönüp bakıyorum. "Başaracağız."

Başımı sallıyorum, ama midemin derinliklerinde hissettiğim boşluk hissi, annemin haklı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Bu evliliğin yürümesi için Kris'ten çok daha fazlasını feda ediyorum.

BÖLÜM 8

ELIJAH

"Amanda," diyorum, Gabriel'in asistanına yaklaşıarak.

Başını kaldırıp gülümsüyor. "Elijah, seni görmek ne güzel!"

"Gabe müsait mi?"

Kardeşimin kapalı kapısına bakıyorum, yolculuk beni son derece yormuştu.

Geri dönüyorum. Kaşlarının arasında bir çatık belirir. "Seni bekliyor mu?" diye sorar.

Kardeşimin takvimi ekranında belirir. Her zamanki gibi son derece verimli.

"Hayır," diyorum, ona sert çıkmamak için elimle saçlarımı düzeltirken. "Bu taraflardan geçiyordum ve boş mu diye merak ettim."

Omuzları gevşer ve gülümsemesi genişler. "Sorun değil. Ona burada olduğunu söylerim."

"Meşgulse rahatsız etmeyin," diyorum, kapalı kapısına bakarak, neden buraya geldiğimi sorguluyorum.

Gabriel'in kapılarını herkese açık tutma politikası vardır. Bana, ekibinin ne yaptığını görmekten hoşlandığını ve bunun tersinin de geçerli olduğunu söylemişti. Ben geldim ama kapısı kapalı. Acaba evren bana bir şey mi söylemeye çalışıyor?

"Ailesi için asla meşgul değildir," diyor Amanda.

Telefonunu alır ve birkaç tuşa basar. "Gabriel, Elijah seni görmeye geldi," der.

Onun cevabını duyamıyorum, ama Amanda gülümsüyor ve telefonu kapatıyor.

"Doğruca içeri gir," diyor ve ekliyor: "Sana bir şey ikram edeyim mi?"

Kardeşimin ofisi şehirdeki en iyi kahveyi servis ediyor. Sinirlerim bozuk olduğu için kahvenin en iyi seçenek olduğundan emin değilim, ama neyse. Bu gün

daha kötüye gidemez.

"Bir kahve alayım lütfen," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Her zamanki gibi mi?" diye soruyor ve içeri girmem için işaret ediyor. Başımı sallayıp Gabriel'in kapısına doğru yürüyorum.

Kapıyı açıp içeri girdim.

En küçük kardeşim masasından başını kaldırıp, telefonu kulağına dayalı halde bana eliyle içeri gelmemi işaret ediyor.

"Ona benden kocaman bir öpücük ver," diyor. "Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

Telefonun diğer ucunda söylenenlere gülümser.

"Tamam, öperim. Hoşça kal."

Ahizeyi yerine koyar ve arkalarına yaslanır.

"Bu bir sürpriz," der, önündeki sandalyeyi işaret ederek. "Leah selam söylüyor ve sevgilerini gönderiyor."

"Ben de selamlarımı ve o muhteşem yeğenime sevgilerimi ilet," derim, karşısındaki koltuğa oturup derin bir nefes alırım.

Gabriel kaşlarını çatarak başını eğdi.

"Leah, sen ve Lottie'nin akşam yemeğine gelmenizi istiyor. Görünüşe göre Lottie'ye Callum'la daha fazla zaman geçireceğine söz vermiş."

"İtalya'dan döner dönmez," diyorum.

"Sözünü tutmanı bekliyorum, ama aynı zamanda erkekler gecesine gelmeni de bekliyorum. Unuttuğumu sanma."

Ayağa kalkıyorum, Gabriel'i öne doğru eğilip ellerini masaya dayamaya zorluyorum.

"Tamam. Sosyal bir ziyaret değil. Ne oldu?"

Kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum.

Durup burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve tekrar yürümeye başladım.

"Tamam. Halımın üzerinde bir iz bırakacaksın, beni bu kadar sinirlendiren şeyi seni bu kadar sinirlendiren şeyi söylemek ister misin?" diye soruyor Gabriel.

Dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Başımı geriye eğip tavana bakıyorum, burada ne yaptığımı ve ne söylemek istediğimi anlamaya çalışırken beynim dönüyor.

Gabriel ayağa kalkar ve masasının etrafında dolaşır, masanın kenarına oturur. "Derin bir nefes al."

Kardeşimin gözlerine bakıyorum.

"Bence biri şirketimi yok etmeye çalışıyor. Ya da beni, ya da ikisini birden."

Gabriel başını eğip kollarını göğsünde kavuşturur. "Bence oturup baştan başlamalısın."

Gabriel'e bulgularımı aktarırım. Ele geçirilen giriş bilgileri, benim yapmadığım ama benim adıma kaydedilmiş yüzlerce, belki binlerce kod değişikliği. Silinen kod değişikliği e-postaları.

"Ve bunun masum bir şey olmadığından emin misin?"

Kafamı sallarım. Bulgularımı paylaştıkça kalp atışlarım sonunda yavaşlar.

"Değişiklikler hiç mantıklı değil. Birçoğu başka bir şeyi gizliyormuş gibi anlamsız görünüyor. Diğerleri ise kesinlikle başka kod parçalarını çağırıyor. Ne yaptıklarını bilmiyorum. Diğerlerinin arasında gizlenmişler."

"Yönetim kuruluna bildirdin mi? Todd ile konuştun mu?" Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Elijah, yönetim kuruluna haber vermelisin. Kendini koru."

"Neyle?" diye tersledim. "CEO'nun giriş bilgilerinin ele geçirilmiş olmasıyla mı? Siber güvenlik şirketimizin, *siber saldırıya uğrayan şirket olarak* tanınarak dünyanın alay konusu olmak üzere olmasıyla mı? Bu ortaya çıkarsa, bizi mahveder. Benim ve şirketin itibarı sıfır olur. Ne kadar çok kişi bilir, o kadar savunmasız oluruz. Başka kimseyi bu işe karıştırmadan önce bu konunun köküne inmeliyim."

"Peki ya Todd?"

İç çekip dirseklerimi dizlerime indiriyorum, gözlerim yerde.

"Bilmiyorum."

"Elijah, böyle bir şeyi yönetim kurulundan uzun süre saklayamazsın.

Bir şeyi örtbas etmeye çalışıyormuşsun gibi görünecek."

"Biri bana komplo kurmaya çalışıyor, Gabe. Kimin ve neden yaptığını bilmem gerek." "Yayınlamayı iptal edip bir bahane uydurman mümkün değil mi?"

"Çok iyi bir neden olmadan olmaz! Şirketin itibarı söz konusu. Hiçbir zaman bir açıklamayı ertelemek veya geri çekmek zorunda kalmadık."

"Bariz olanı belirtmekten nefret ediyorum, ama bunu yapmazsan, bu ortaya çıkarsa zaten işin biter."

"Bariz olanı belirtmek için teşekkürler. Ancak, yayını iptal edersem, elimdeki kozları ortaya koymuş olurum. Bu işin aslını asla öğrenemeyebilirim. Ya hasar

çoktan ortaya çıkmışsa ve onlar sadece bekliyorsa? Bu değişikliklerin bazılarının canlı olduğunu biliyorum. Tarihlerden görebiliyorum. Ne yaptıklarını bilmem gerekiyor."

"Pen'i aradın mı?"

Gözlerim Gabriel'inkilerle çarpıştı.

"Neden Pen'i arayayım ki?"

Kaslarım gerilir ve kalp atışlarım kulaklarımda yankılanır.

"Bilmiyorum. Belki de tanıdığımız en iyi yazılımcı olduğu içindir. Senin iş ortağın olacaktı, ta ki olmayana kadar."

"Dalga mı geçiyorsun?" Gabriel'e ağzım açık bakıyorum. "Onun en büyük rakibimle nişanlı olduğunu unuttun mu? Kristophe Lansdown buna bayılırdı."

"Tek söylediğim, şirketteki kimseye olan biteni anlatmayacaksan, bir yerden yardım alman gerektiği. Tek söylediğim, Pen..."

"Yapma," diyorum, elimi kaldırarak. "Pen'i aramayacağım."

Gabriel ağzını açar ama tekrar kapatır, bir sonraki sözlerini açıkça tartıyor.

"Aptal olma, Eli. Tehlikede olan sadece senin itibarın değil," diyor Gabriel'in tipik sakın tavrıyla. "Eğer haklıysan ve casusluk yapıyorsan, tüm Frazer markası zarar görebilir. Bunun sonuçları hepimizi etkileyecek. Bu riski almaya hazır mısın?"

Göğsümü ovuşturuyorum, baskı mide ekşimesine neden oluyor, yüzüm onun dikkatli bakışları altında yanıyor.

"Neden buraya geldiğimi bilmiyorum," diyorum savunmacı bir tavırla. "Ofiste bu piçin ne yaptığını çözmeye çalışıyor olmam gerekirdi," diyorum.

"Ama değilsin. Burada olmasının sebebi, benim mantıklı konuştuğumu bilmen." Ayağa kalkıp sandalyeden uzaklaşıyorum.

"On iki saat," diyor Gabriel. "Sonra Pen'le iletişime geçeceğim."

Kardeşime bakıyorum ve onun ciddi olduğunu anlıyorum.

"Beni mahvedeceksin," diyorum sessizce.

"Hayır, muhtemelen senin inatçı kıcını kurtaracağım," diyor.

Boğazım düğümlenir, kapıya doğru ilerlerken gözlerimin önünde lekeler belirir. Ona yasaklamak isterim, ama kelimeleri bir araya getiremiyorum.

Kapıyı açıyorum ve elinde iki kahve olan Amanda ile karşı karşıya geliyorum. Onun yanından geçiyorum.

"Gitmem gerek," derim ve asansöre doğru yönelirim.

Siktir!

BÖLÜM 9

PEN

Telefon çalıyor ve ben inleyerek yastığımı başımın üzerine çekiyorum. Duffy'lerin partisi umduğumdan çok daha uzun sürdü. Onlar sevimli bir çift değil diye değil, ama zaten yorgun olduğunuzda tamamen yabancı insanlarla nazikçe sohbet etmek çok yorucu.

"Ne oluyor?" diye mırıldanıyorum, telefon çalmaya devam ediyor. Gözlerimi daha yeni kapatmışım gibi geliyor.

Karanlıkta cep telefonumu ararken etrafı yokluyorum.

"Bu saatte kim arıyor beni?"

"Telefonunu *rahatsız etmeyin* moduna almalısın," diye Kris yanımda homurdanıyor.

"Var," diyorum ve sonunda rahatsız edici nesneyi alıyorum. "Sadece benim *en sevdiğim şeyler* buna engel oluyor," diyorum ona, yataktan kalkıp sabahlığımı giyerek.

Bu arama hayat memat meselesi değilse, yakında yerinden edilebilecek olan *favorimi* lanetliyorum.

Aşağıya bakıyorum ve ekranda Gabriel'in adını görüyorum.

Neden beni arıyor ki?

Herkesin içinde, benim ABD'de ve farklı bir saat diliminde olduğumu bilen tek kişi o. Ayrıca, hem evinde hem de ofisinde, saatin sabah beş olduğunu bilecek kadar yeterince saat var.

Yatak odasından çıkıp, zil sesi durduğunda aşağıya indim. Zil tekrar çalmaya başlayınca, ekranı kaydırıp cevap verdim.

"Umarım acil bir şeydir," en yakın arkadaşlarımdan birine homurdanırım. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki, saat sabahın beşi," diyor Gabriel'in her zamanki gerçekçi tonuyla. Gülümsemek için dudagımı ısırıyorum.

Gabriel işte.

"Şimdiye kadar bekledim. Uyanmış olacağını düşünmüştüm. Sen her zaman erken kalkan birisin."

İnlerim. "Jet lag yaşıyorum Gabriel. Hiç duydun mu?"

"Hala mı? Bir haftadır oradasın. İngiltere ofisin açıldı."

"Ve ben ABD'deyim. Evet, jet lag, düğün planlaması ve geç saatlere kadar süren sosyalleşmeler. Tatildeyim!" diyorum.

Bu adam bir makine. Leah onunla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum. Sanırım benden bile daha az uyuyor.

Arka planda birinin sesini duyuyorum ve Gabriel homurdanıyor. "Tamam, peki... Seni uyandırdığım için özür dilerim. Bir dahaki sefere daha geç saatlere kadar bekleyeceğim." "Şimdi mutlu musun?" diye mırıldandığını duyuyorum, Leah'ın sesi arka planda zar zor duyuluyor.

"Merhaba, Leah," diyorum telefona.

"Merhaba," diye bir ses arka plandan geliyor.

Bu adam ne kadar da değişmiş.

"Artık uyandım. Bekleyemeyecek kadar acil olan şeyi bana söylemek ister misin?"

Gabriel'in telefonu açması için önemli bir şey olması gerektiğini biliyorum.

"Yalnız mısın?"

Ani bir hareketle başımı kaldırıp gözlerimi yukarıya çeviriyorum. "Yalnız olmam mı gerekiyor?"

"Sana söyleyeceğim şey için yalnız olmanı tercih ederim."

Boş mutfağa doğru ilerleyip içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Yalnızım. Kris hala yatakta," diyorum. "Ben alt katta."

Devasa mutfağı geçip Kris'in son teknoloji kahve makinesini çalıştırıyorum. Gabriel'inkiyle rekabet edecek kadar iyi ve ona bir fotoğraf göndermek için canım çekiyor ama kendimi tutuyorum. Belki sonra.

Makine köpürmeye ve tıslamaya başlayınca geri çekiliyorum.

"Sorun yok, bana ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin," diyorum.

Gabriel, güvenli bir telefon kullandığımı biliyor. Düzenli olarak dinleme cihazı ve dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ediyorum. Alışkanlık haline geldi. Rekabetçi bir sektörde çalışıyorum. Endüstriyel casusluk yaygın bir durum. Bir de diğer işim var.

"Elijah'ın başı dertte."

Kardeşinin adını duyunca kalbim duruyor.

"Ne demek istiyorsun? Başı dertte derken neyi kastediyorsun?" diye fısıldarım.

"Darra'ya bir şey mi oldu? Lottie iyi mi?"

Onun adını duyduğumda beynim bu bağlantıları kuruyor.

"Darra ve Lottie iyiler, en azından öyle sanıyorum. Onlar için aramıyorum." Gabriel iç geçirir, bu beni şaşırtır. "Bu işle ilgili."

Bir an durup, Elijah'ın işinde neyin ters gidebileceğini ve Gabriel'in bu konuda beni neden aradığını anlamaya çalışıyorum. O, dünyanın en büyük siber güvenlik şirketlerinden birini yönetiyor. Mükemmellik konusundaki itibarı kusursuz.

Gabriel bana durumu anlatırken kahvemi hazırlarım.

"Şunu bir netleştiririm," diyorum. "Elijah, otomatik olarak silinmesi gereken bir e-postayı yanlışlıkla açmış. Bu, yapmadığı kod değişikliklerini yapmış olduğunu mu gösteriyor? Yüzlerce, belki binlerce değişiklik mi?"

"Kısaca, evet."

Mutfak taburelerinden birine çöküyorum, kulaklığım olduğu için mutluyum, böylece kahvemi tutabiliyorum.

"Todd ne diyor?" diye soruyorum.

Todd, neredeyse başından beri Elijah'ın yanındaydı. Üniversitede ikimizin de arkadaşıydı. Ben kenara çekildiğimde benim rolümü üstlendi.

"Ona sormadı," diye itiraf etti Gabriel.

Kahretsin! Elijah neden Todd ile konuşmak istemiyor ki?

"Todd'un bu işe karıştığını mı düşünüyor?"

"Bilmiyor. Dürüst olmak gerekirse Pen, pek bir şey bilmiyor. Onu daha önce gördüğümde, kafası çok karışık. Bu, çıkmaz bir durum. Bu değişikliklerin ne anlama geldiğini bilmiyor. Bu sabah doğrudan buraya geldi. Tipik Elijah, başkalarını karıştırmadan önce olayı tam olarak anlamak istiyor."

Beynim, kriz anlarında her zaman yaptığı gibi, bağlantılar kurmaya çalışıyor.

"Haftaya büyük bir lansmanı yok mu? İptal mi etti?" *Hiçbir şey duymadım, ama ben ofiste değilim.* "Hayır, yapmayacak. En azından şimdilik."

Elijah'ın güvenlik duvarı aşılmaz, ya da neredeyse aşılmaz. Hiçbir şeyin yüzde yüz olduğunu söylemem, özellikle de doğru beceriler söz konusu olduğunda.

Aklımdan bir düşünce geçer.

"Elijah beni aradığını biliyor mu?" Sessizlik hakim oldu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Ona işlerini halletmesi için on iki saat verdim."

"Bu sabah geldiyse, on iki saat geçmedi."

"Semantik. Onu gerçekten yardım edebilecek duruma gelmen on iki saat veya daha fazla sürecek."

"Beni aramanı yasaklamadı mı?"

"Elijah bile bunu tek başına yapamayacağını biliyor. Bu onu mahvedebilir, Pen. Elinde kalan tek şey şirketi. Darra boşanma sırasında onu meteliksiz bıraktı."

Başparmağım ve orta parmağımla şakaklarımı sıkıştırıyorum, sonra öne eğilip dirseklerimi mutfak tezgahına dayıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, cevabı zaten biliyorum ama onun ağzından duymak istiyorum.

"Beni neden arıyorsun, Gabe?"

Telefondan bir iç çekiş duyulur. "Sana bunu sormayacağımı biliyorsun."

"Ama yine de soracaksın," diye eklerim.

"Sen işinde en iyisin," diyor Gabriel. "Egomla mı oynuyorsun? Çok çaresiz olmalısın."

"Ben gerçeği söylüyorum, bunu herkesten iyi bilirsin," diyor.

Biriken gerginliği gidermek için omuzlarımı silkiyorum.

"Neden İngiltere'ye dönersem, onun benim yardımımı isteyeceğini veya kabul edeceğini düşünüyorsun?"

"Bu onun istediği değil, Pen. Bu onun ihtiyacı. Bu senin uzmanlık alanın. Sen onun en iyi arkadaşıydın. Sana güveniyor."

"Eski" kelimesi *burada* çok önemli. O çok uzun zaman önceydi," diyorum Gabriel'e dürüstçe.

"O tür bir dostluk kaybolmaz. Darra ile evliyken aranızın zor olduğunu biliyorum. Hepimiz için zordu. Ama bu durum çok kötü."

Nefes alıp nefesimi tutuyorum, sonra yavaşça bırakıyorum. Aklım, Caleb ve April'in düğün gecesi havuz başında gördüğüm adama gidiyor. Eski dostumun görüntüsü gözümün önüne geliyor.

"Eli için yapmayacaksan, benim için yap. Onun için endişeleniyorum."

Sözleri mideme yumruk gibi çarptı. Elijah Frazer ile ilgili her şey beni etkiliyor. Her zaman öyle olmuştur. Tanıştığımız andan itibaren, ya da yıllar sonra öğrendiğim kadarıyla. Benim ortağım olmak için para ödedi.

"Aşağılık bir hareket, dostum."

Ama haklı. Ben aptalca davranıyorum. Frazer ailesinden kimseye sırtımı dönmem. Onlara çok şey borçluyum, hepsini çok seviyorum. Biri

onlardan birine zarar verirse, bana da zarar vermiş olur.

"Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım," derim, arkamda bir ses duyarak.

"Bak, gitmem gerek. Seni arayıp uçağımın ne zaman ineceğini haber vereceğim."

Gabriel başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum.

Kris mutfak kapısını açar ve içeri girer, saçları uykudan dağınıktır.

"Hey, uyandırdığım için özür dilerim," diyerek ona doğru

yürüdüm. Bana gülümsedi ve başını eğdi.

"Kimdi?"

"Gabriel. Eve gitmem gerekiyor."

"Bu hafta sonu Freya'nın doğum günü partisi ne olacak?"

Başımı öne eğip omzuna yaslarım. "Acil bir iş çıktı.

Görmezden gelemem."

"Gabriel aradı diye hemen kalkıp gidiyorsun. Düğün planlarımız ne olacak? Bu hafta yapacağımız tüm etkinlikleri saymıyorum bile."

Başımı kaldırıp somurtuyorum.

"Dün işe geri dönüp beni annenle baş başa bıraktığın halde düğün planlarını mı hatırlatıyorsun bana?"

"Bu adil değil."

"Hayır, değil. Bu *bizim* düğünümüz olmalı. Şimdiye kadar kararların çoğunu annen verdi."

"Yardım istersin diye düşündüm. Binlerce kilometre uzaktan bir düğün düzenleyemezsin."

"Yardım, evet, ama o kontrolü ele geçirdi. Bu onun düğünü, benim değil. İngiltere'de evlenebilirdik. O zaman ben düzenleyebilirdim."

Mutfak adasına yaslanana kadar geri çekildim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Tüm akrabalarım varken bunun pratik olmadığını biliyorsun."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp bastırıyorum. Aynı eski tartışmayı tekrarlamak istemiyorum.

Kris parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendine doğru kaldırır.

"Gabriel'e yardım etmek mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Onlar benim ailem."

"Peki ya ben? Ben de senin ailen olmayacak mıyım?"

"Öylesin. Ama onlara her şeyimi borçluyum. Senin anlayabileceğinden çok daha fazlasını."

Kris bana bakar, yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifade vardır. Gözlerini indirir ve bana hüzünlü bir gülümseme atar.

"Pilota jetimi hazırlamasını söyleyeceğim. Ticari bir uçağa binmeye çalışmaktan daha hızlı olur."

"Teşekkür ederim."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Oradan uzaklaşırken, elimi tutar. Parmaklarımızı birbirine geçirir, gözleri parmaklarımıza düşer, sonra benimkilere yükselir.

"Bu senin için büyük bir adım, Pen. Emin ol."

"Eminim. Bu acil bir durum."

Birleşmiş ellerimizi dudaklarına götürdü.

Elimi bırakıp beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Git. Yapman gerekeni yap."

Onun talimatına uyarak, devasa spiral merdivene doğru yöneliyorum. Kris'in mutfığa gittiğini duyuyorum, pilotunu aradığı sırada sesi yankılanıyor. Bize kahve de yapacağını biliyorum. Bu adamın pek çok sevimli özelliği var.

Gece çantamı dışarı çıkarıyorum. Giysi getirmeme gerek yok. Evde ayrı bir gardırobum var. Eşyalarım, düğünden sonra buraya kalıcı olarak taşındığımda gönderilecek. Çok fazla şeye ihtiyacım yok. Kris'in evi, bir kadının veya erkeğin isteyebileceği her şeyi sunuyor. Bakımlı araziler üzerinde yer alan, on iki yatak odalı bir malikane. Modern bir tarza sahip ama dolambaçlı merdiven gibi eski moda dokunuşlar da var. Anahtar personel için yerinde konaklama imkanı var. Kris, annem bize katılmaya karar verirse diye onun için bir ev hazırlıyor.

Kris zengin bir ailede doğdu. Ailesi, 1800'lü yıllarda İskandinavya'dan Amerika'ya göç ettikten sonra tütün, şeker ve rom ithalatı ve ihracatı yaparak servet kazandı. Ancak Kris, kişisel servetini yepyeni bir düzeye taşıdı.

Evimizi İngiltere'deki üssümüz olarak tutmayı konuştuk. Bu, çocuklarla seyahat etmeyi otellerde kalmaktan çok daha kolay hale getirecek. Ancak düğüne sadece birkaç ay kaldı ve hala yapacak çok işimiz var, bu yüzden bu kararı şimdilik erteledik.

Kris kapıda belirir. Elinde iki buharlı kahve fincanı vardır.

"Hayatımı kurtardın," diyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Güne başlamak için üç fincan kahve içmem gerekiyor.

"Ne zaman döneceğine dair bir fikrin var mı?"

Yanıma oturur.

Başımı çevirip ona bakıyorum.

"Emin değilim. Gabriel fazla bir şey söylemedi, sadece benim becerilerime ihtiyaç olduğunu söyledi."

Gülümsüyor ve dizimi sıkıyor. "Ah, benim küçük hacker'ım."

Omzuyla onu dürttüm.

"Hayır, aslında üstün kodlama becerilerim," diyorum, ses tonum alaycı.

Keşke bu lakabın ne kadar doğru olduğunu bilseydi.

"Umarım seni takdir ederler," diyor. "Ederler."

Bundan eminim.

Kolunu omzuma doluyor ve o şakağımsı öperken ben onun yanına yaslanıyorum.

"Sonunda evlendiğimizde onları daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum."

"Ben de," diyorum içtenlikle.

Elijah ve Kris rakiptir, birbirlerini sadece iş ortakları olarak tanırlar. Frazers ailesinin geri kalanına gelince, Kris Kat ile tanıştı ve ben de onu hepimizin katıldığı birkaç hayır etkinliğinde Gabriel ve Caleb ile tanıştırdım. Dürüst olmak gerekirse, yoğun hayatlarımız bizi birbirimizden uzak tuttu.

"Seni terk ettiğim için üzgünüm. Bu hafta sonu kız kardeşinin doğum günü olduğunu biliyorum," diyorum. "Ona bir not ve ek bir hediye göndereceğim."

"Pen, endişelenmeyi bırak. Freya anlayacaktır. Ona ben varım, kardeşi, unutma. İş yükümlülüklerinin çoğu şeyden daha önemli olduğunu bilerek büyüdü."

"Bu gurur duyulacak bir şey değil," diyorum ona. "Çocuklarımız olduğunda işler değişmek zorunda kalacak."

Sözlerim üzerine gözleri yumuşar. "Katılıyorum. Çocuklarımız doğduğunda, işime biraz ara vereceğime söz veriyorum. Onların annesi olarak sen de aynısını yapmalısın. Artık İngiltere'ye gidip gelmek yok."

Sinirleniyorum, ama öfkemi bastırıyorum. Çocuk istemediğimden değil. Her şeyden çok istiyorum. Yetişkin hayatımın tamamını çalışarak geçirdim, ama artık yavaşlamaya hazırım.

"Annene ne söyleyeceksin? Son düğün planlarını gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Annemi ben düşünürüm. Onu tanıyorum, ve senin de dediğin gibi, her şeyi kontrol altında tutuyor. Bu sadece bir formalite. Endişelenmeyi bırak."

Ben yüzümü buruşturuyorum, o gülümsüyor.

"Nedime konuşmalarını sonlandıracağıma söz veriyorum,"

diye ekledi. "Teşekkür ederim."

Tipik Kris. Başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor. İki ay sonra evleneceğiz, bana sürece ve işe alınan yöneticilere güvenmemi söylüyor. Kabul ediyorum, annesi söz konusu olduğunda endişelenmemeliyim. Belki de her şeyi kontrol altında tutması iyi bir şeydir, özellikle de şu anda.

"Unutma, benimle evleniyorsun, annemle, babamla veya kız kardeşimle değil," diyor

"Kahretsin, ben de umuyordum ki... Freya..."

"Defol buradan!" diyor gülerek.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim," diyorum ona, ayağa kalkıp ona şimdi boş olan kahve fincanımı uzattım.

Öne eğilip dudaklarına masum bir öpücük konduruyorum.

BÖLÜM 10

PEN

Uçağım indiğinde Caleb'in şoförü Mason beni bekliyor. Gabriel'in her şeyi organize edeceğine güveniyorum.

Havaalanına giderken onu arayıp uçuş bilgilerimi verdim. Kris'e evde kalmasını ve yakında görüşeceğimizi söyledim, ama şoförünün beni götürmesinde ısrar etti. Uçuş sırasında Freya için bir buket çiçek ve geçen sefer alışverişe çıktığımızda mağazada gözünü diktiği gümüş yüzüğü ayarladım. Bu benim özürüm.

"Bayan Penelope," diyor Mason, kapıyı benim için açarken. "Sizi görmek ne güzel."

Gülümsemesine karşılık verdim. Mason yıllardır Caleb'in şoförlüğünü yapıyor. O aileden biri. Caleb ve April uzun balayındayken, Gabriel ve Leah için çalışıyor.

"Sana da, Mason."

"Gabriel sizi doğrudan ofisine götürmemi önerdi," diyor Mason, kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna otururken.

"Planlar değişti," diyorum. "Beni doğrudan Elijah'ın ofisine götürebilir misin?"

Yolda bunu düşünüyordum. Elijah'ın korktuğu şey doğruysa, bunu bir an önce anlamamız gerekiyor. Mason'ın gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluşuyor. "Nasıl isterseniz."

Telefonumu çıkarıp güvenli bir mesaj gönderiyorum.

Neredeyse anında cevap gelir ve omuzlarım gevşer. Sonra Gabriel'e bir mesaj gönderirim.

ME

Doğrudan Eli'nin ofisine gidiyorum.

Telefonum çalıyor ve ben cevap veriyorum.

"Emin misin? Ben engel olabilirim," diyor.

Göluyorum.

"Senin müdahale etmene gerek yok. Yıllarca senin huysuz kardeşinle uğraştım."

"O çok uzun zaman önceydi."

Onun sözlerine irkildim.

"Seninle kim iletişime geçtiğini öğrenecek," diyor gereksiz yere.

"Öyle olacak. Ama sen onu uyardın. Seni aradı mı? Sorunun özöldüğünü söyledi mi?"

"Hayır."

"O zaman benim geleceğimi biliyor. Senin bunu sevgi ve endişeden yaptığını da bilecek. Aileniz birbirini böyle destekler."

"Bu yüzden sen de o ailenin bir parçasısın."

Her zamanki gibi, sözleri kalbimi ısıttı.

"Öyleyim. Ve bu bağı çok değer veriyorum. Elijah için endişelenme. Ben hallederim." "Teşekkürler Pen, zor olduğunu biliyorum," diyor. "Kris senin geri dönmene

? Düşünle meşgul olduğunu biliyorum."

"Kris çok anlayışlıdır. Hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunu bilir."

Gabriel sessiz kalır. Başkalarının aşk hayatlarına karışan biri değildir. Hiçbir zaman da olmamıştır.

"Bana bildiklerini tekrar anlat," diyorum, konuyu değıştirerek.

Telefon görüşmemiz bittiğinde, Mason Elijah'ın ofisinin önüne gelmiş.

Çantamı alır ve bana uzatır. "Araba lazım

olursa ara beni," diyor Mason. "Teşekkürler."

Mason'dan ayrılıp Elijah'ın ofisine doğru yürüyorum. Giriş holü çift kat yüksekliğinde, içinden cam asansörler geçiyor ve bolca fayans ve paslanmaz çelik kullanılmış. Temiz kesimli ve teknolojik stereotipi ile fütüristik bir hava yaratıyor.

"Günaydın. Frazer Siber Güvenlik'e hoş geldiniz," diyor resepsiyonist, başını kaldırıp bir an duruyor. "Oh, Bayan Dawson. Sizi görmek ne güzel. Bay Frazer veya Bay Saunders sizi bekliyor mu?"

Lynda'ya gülümsüyorum. Yıllardır ana resepsiyonda çalışıyor. Mesleğim bilgisayar oyunları tasarlamak olsa da, bilgisayar bileşenleri ve donanımları da tasarlıyorum ve onlar da müşterilerimden biri. Burada olduğumu

. Şirketin iş planını Elijah ile birlikte oluşturmaya yardımcı olan Todd değil, bendim. Şirketin ilk adı Frazer Dawson Siber Güvenlik'ti.

"Şehirdeydim ve uğrayıp Bay Frazer'in müsait olup olmadığını sorayım dedim," diyorum ve ona daha da parlak bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Harika. Jules'a mesaj atıp, yukarıya çıktığınızı haber vereyim."

Lynda bana ziyaretçi kartı verir ve güvenlik kapısından geçmemi sağlar. Cam asansör yükselir ve beni resepsiyonun üstüne çıkarır. Gözlerim etrafı tarar, görünür bir güvenlik ihlali olup olmadığını kontrol eder, ama hiçbir şey bulamaz. Asansör sonunda durduğunda, dışarı çıkıp Elijah'ın asistanı Jules'a doğru yürürüm.

Jules ayağa kalkar ve masasının etrafından dolaşarak beni karşılama kucaklaması için kendine doğru çeker.

"Amerika'ya taşınacağını sanıyordum," der, bana bakarak, kollarımı tutar.

"Düğünden sonra," diyorum gülümseyerek. "Bu tarafta olduğum için Elijah'ın boş olup olmadığını görmek istedim."

Jules yüzünü buruşturur. "İçeride, ama bugün tüm randevularını iptal etti. Rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Elimi omzuna koyup ona göz kırptım.

"Bu beni ne zaman durdurdu ki? Bize kahve getirir misin? Ben gidip onu göreceğim."

"Senin sorumluluğunda," diyor kötü niyetli olmadan. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Jules'un bunu söyleyeceği tek kişinin ben olduğumu biliyorum. Elijah'a neredeyse aşırı derecede sadık. Ama Frazer ailesinin tanınmış bir dostu, müşterisi ve tedarikçisi olarak ekstra puan kazanıyorum.

"Penelope," sesi daha ciddi bir tona büründü. "Onu böyle görmemiştim. Boşandığından beri. Yıllar önce Darra ve Lottie'nin kazasından beri."

Omzunu sıkıp bırakıyorum. "Sen kahveyi getir."

Elijah'la ben ilgilenirim."

O, üzgün bir ifadeyle başını salladı. Onu önemsiyordu.

Onun kapısına doğru ilerledim. Bir kez kapıyı çaldım ve açtım.

"Jules, rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim."

"Onu kahve almaya gönderdim," dedim, kapıdan içeri girip arkamdan kapıyı kapattım.

İçeri girdiğimde başını kaldırdı.

"Pen? Burada ne işin var?"

"Eski bir arkadaşını böyle mi karşılıyorsun?" derim, ofisinin içine doğru ilerleyip masasının karşısındaki sandalyeye otururum.

"Pen, kaba olmak istemem ama bunun için gerçekten vaktim yok," diyor ve ekranına geri dönüyor.

Yüzü kızarmış, kaşları çatılmış. Berbat görünüyor.

"O zaman zaman ayır," derim, kaşlarını çatışını izleyerek. "Seni öğle yemeğine çıkarmaya geldim."

Elijah, sinirli bir homurtu gibi bir ses çıkararak koltuğuna geri yaslanır. Gözlerinin etrafındaki stres çizgileri derinleşmiştir. Onu son gördüğünden bu yana geçen dört hafta içinde yaşlanmış.

"Şu an gerçekten uygun bir zaman değil," diyor dişlerini sıkarak ve elini yüzüne götürüyor.

"Bence şimdi mükemmel bir zaman," diyorum, öne eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarak. "Gabriel beni aradı."

Elijah oturur ve burnunun köprüsünü sıkıştırarak inler. "Lanet olası kardeşim seni mi aradı?"

"Evet, aradı. Bu sabah ABD'den uçarak geldiğim için seni öğle yemeğine çıkarmamın iyi bir fikir olacağını düşündü."

"Buna hakkı yoktu."

"Öyle mi düşünüyorsun? Kafanı kışından çıkar Eli. Frazer kardeşlerin en büyüğü olabilirsin, ama bir ada değilsin."

Elijah'ın sandalyesine geri düşüp başını geriye eğerek tavana bakarken şok oldum. On saydığını biliyorum.

"Ben..."

Elijah, kapı çalınca sözünü keser.

Jules, iki buharlı kahve fincanı ile içeri girer.

"Teşekkürler Jules," diyorum, o fincanları Elijah'ın masasına koyarken.

"Başka bir şey ister misin?" diye soruyor.

Bakışları çok dağınık görünen Elijah'a yönelir ve kaşları çatılır.

"Hepsi bu kadar, Jules. Teşekkürler," der Elijah, yüzünde görünen yorgunlukla dolu bir sesle.

"Teşekkürler, Jules." O geçerken kolunu tutup sıkıca sarılırken, ona her şeyin yolunda olduğunu belirten bir bakış atarım. O da başını eğerek "Bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm, ama şimdi öğle yemeği yiyeceğiz" der.

Gülümser, bana minnettar bir bakış atar ve çıkar. Kapı kapanınca Elijah doğrulur.

"Öğle yemeğine çıkmayacağız."

Çantamdan bir kartvizit çıkarırım. Masada ona doğru iteklerim.

Elijah'ın gözleri karta düşer, arka yüzünde yazanı okurken kaşlarını çatıyor.

"Sakin ol, kaplan. Yardım etmek için buradayım," derim içtenlikle.

Elijah elini saçlarına geçirir ve saçını kestirmesi gerektiğini vurgular.

Üniversite günlerimizden beri saçlarını bu kadar uzun görmemiştim.

Elijah konuşmak için ağzını açar ama ben elimi kaldırarak onu durdururum.

"Hadi buradan gidelim," derim, ayağa kalkıp masasından kartı alıp ve cebime geri koyuyorum.

Elijah tekrar konuşmak için ağzını açar, ama ben başımı sallarım.

Elijah'ın kaşları çatılır, ama sessiz kalır. Kafasını hafifçe eğerek, sanki niyetimi anlamaya çalışır gibi bana bakar.

"Öğle yemeği," diyorum.

"Nişanlanmanın otoriter tavırlarını değiştirmedini görüyorum," diyor Elijah, üniversitede grup çalışmamızı organize ettiğimde nasıl surat astığını hatırlatarak. "Umarım Kris neye bulaştığını biliyordur."

Gülümsüyorum. "Elbette biliyor," diyorum, göz kırparak, yine bir kaş çatma kazanıyorum. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 11

ELIJAH

Tartışmayın. Dediklerimi yapın.

Pen'in kartvizitine yazılmış not.

Ne oluyor lan?

Sağduyuma rağmen ve hiçbir yere varamadığım için, tam olarak dediğini yapıyorum ve Pen'i ofisimden dışarıya kadar takip ediyorum.

Kesin olan bir şey var, kardeşim elime geçerse onu öldüreceğim.

Gabe ne yaptığını sanıyor?

Ona güvenerek gittim ve ilk yaptığı şey Pen'e söylemek oldu. Pen, benim en büyük rakibimle nişanlı ve evlenmek üzere. O sözleri söylediğimde dinlemiyor muydu?

Onu aramakla tehdit ettiğini biliyorum, ama kesinlikle on iki saat beklemedi. Bekleseydi, Pen henüz burada olmazdı.

Onu sessizce asansöre kadar takip ediyorum. Buraya gelmem biraz zaman aldı. Çok fazla çalışanım "Merhaba" ve "Tebrikler" demek istedi. Sanki o kraliyet ailesindenmiş gibi.

Beklerken telefonumu çıkarıp kardeşimden bir mesaj attım.

BEN:

Ne oluyor, Gabe

Üç nokta belirir.

GABRIEL:

Rica ederim.

BEN:

■

Sana güvenerek söyledim. Pen'in bu işe karışmasını istemediğimi söyledim.

GABRIEL:

■

Seni uyarmıştım. Pen aileden biri. Başka kimseyle paylaşmazdım.

BEN:

■

Hayır, değil.

Yalan söylediğimi biliyorum ama. Pen, Frazer ailesinin onursal üyesidir ve ailem ve kardeşlerim onu yıllar önce evlat edindiler.

GABRIEL:

■

Senin gözünde öyle olmayabilir, ama bizim için öyle.

GABRIEL:

■

Aptal olma. Minnettar ol. Pen senin arkada.

İç çekip telefonumu cebime geri koyuyorum.

Asansör gelir ve içeri gireriz. Neyse ki boş.

"Gabriel sana huysuzluk yapmayı bırakıp yardımımı kabul etmeni söyledi mi?" diye sorar Pen.

Yukarı bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum.

Homurdanırım. "Kendini çok akıllı mı sanıyorsun?"

O dönüp öne bakar, ama gülümsemesini kaçırmam. "Çünkü öyleyim. IQ'm..."

"Biliyorum. Üniversitede her gün bana bunu hatırlatırdın. Sen de ukala birisin."

"Bunu bilmiyor musun? Ukala herif huysuz herifle karşılaşır. Acaba kim kazanacak?"

Daha fazla bir şey söyleyemeden, asansörün zili çaldı ve kapılar kalabalık bir resepsiyona açıldı.

Onu görmezden geliyorum. Beni kızdırmaya, moralimi bozmaya çalıştığını biliyorum. Üniversitede birlikte okurken de aynı taktiği kullanırdı, özellikle de ayak bileğimi kırdıktan sonra.

Kolumu uzatıp Pen'e öncü olmasını işaret ettim. Omzunun üzerinden gülümsedi ve neredeyse sözlerini duyabiliyordum.

"Her zamanki gibi centilmen."

Tartışmadan öne geçerek, görünüşünü incelemem için bana zaman tanır. Sıkı kalçalarını saran mavi tasarımcı kot pantolon giymektedir. Omuzları açık hafif bir kazak, bronzlaşmış omuzlarını ortaya çıkarır. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, uzun boynunun dibinde düğümlenmiştir. Omuzları geride, kendine güvenen bir tavırla yürür. Uçaktan yeni inmiş biri için şaşırtıcı derecede dinç görünüyor. Yüzde yüz güçlü ve iddialı bir iş kadını. Her ne kadar içten içe küstah tavırları değişmemiş olsa da, en azından benim için. Son birkaç günün tüm stresine rağmen, bundan hoşlandığımı fark ediyorum.

BÖLÜM 12

ELIJAH

Sessizce binamdan çıkıp güneşli ve yoğun öğle saatinin telaşına doğru yöneliyoruz. Yanımdaki kadına bakıyorum.

O burada ne arıyor?

Kardeşlerimden, düğün planlarını tamamladığını ve geçen hafta ABD'ye uçtuğunu biliyorum. Onu takip ettiğimden değil tabii.

Gabriel'i içimden lanetliyorum.

Kendini ne sanıyor bu adam?

Adil olmak gerekirse, kendimden başka kimseyi suçlayamam. Köprüleri yeniden kurmak ve yeniden bağlantı kurmak için ona güvenen, neler olup bittiğini paylaşan bendim. Kardeşlerimden en mantıklı olanının ne yapmasını bekliyordum?

Öylece oturup beklemesi mi? Beni uyarmıştı. Sadece bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

Pen ile olan arkadaşlığı sağlam. Onu kabuğundan çıkaran ilk kişi oydu. Son zamanlarda Gabe'in de Pen gibi bir oyuncu olduğu ortaya çıktı. Leah da öyle. Hepsi için ortak olan başka bir şey daha.

Bu beni şaşırtmamalıydı. Pen'i eve ilk getirdiğimde, Gabriel hem entelektüel olarak parlak hem de toplumsal normların dışında olan bir ruh ikizi buldu. Pen onunla konuştu, on üç yaşında kendi bilgisayarını kurmasını sağladı, ona meydan okudu.

Pen başka bir sokağa doğru yola çıktı, ben de onu takip etmek için döndüm.

"O notun ne anlama geldiğini ve neden ofisimde konuşamadığınızı bana anlatır mısın?" diye soruyorum, ona seslenerek.

Pen durur ve bana bakar. Gözleri etrafımızı tarar. Gözlerimi devirmek isterim ama kendimi tutarım.

"Burada olmaz. Restorana varana kadar bekle. Ve Tanrı aşkına, yüzündeki o lanet somurtkan ifadeyi bırak. Bir arkadaşınla öğle yemeği yiyorsun, idam mangasıyla karşı karşıya değilsin."

Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden beni bir ara sokağa itti ve cebine uzandı. Beni duvara dayadı, elini göğsümün ortasına koydu. Elinin değdiği yerden gömleğime beklenmedik bir sıcaklık yayıldı.

Pen elindeki cihazı çıkarıp açarken ona bakıyorum. "Gabriel'in söylediklerine göre, casusluk şüphesi var."

"Görünüşe göre sevgili kardeşim epey bir şey söylemiş." Pen başını kaldırıp koyu kahverengi gözlerini benimkilere dikti.

Kahretsin, ciddi.

Sessiz kalıyorum, bir reality şovun şakasına mı kurban gidiyorum diye merak ediyorum.

"Elijah, konsantre ol," diyor.

"Neye?" diye soruyorum.

Son iki gündür midemde ve göğsümde hissettiğim ağırlık, intikam alırcasına geri dönüyor.

"Bunun için vaktim yok. Çalışmam lazım, senin son fantezi oyununda casusluk oynamak için değil."

"Bu oyun falan değil. Ofisinin dinlendiği ihtimali de yok değil. Dinleme cihazları ve kameralar gerçek."

Başımı geriye yaslayıp gökyüzüne bakarak on sayıya kadar sayıyorum. *Gabriel'in bana gönderdiği yardım bu mu? Komploteorisi 101 mi?* Cihazı hareket ettirdiğinde sabrım taşıyor.

"O şey de ne öyle?" diye soruyorum, elindeki yanıp sönen cihazı işaret ederek.

O başını kaldırıp gözlerini devirir. "Parazit yapıyor. Eğer biri seni dinliyorsa, şu anda güzel bir parazit sesi duyuyordur."

Saçımı elime alıp iç çekiyorum. "Ciddi misin?"

Pen kaşlarını kaldırır ve bana o bakışlarından birini atar. Burada naif olanın ben olduğumu söyleyen bakış. Bu kadar stresli olmasaydım gülerdim.

"Tamam, seninle oynayacağım."

Omuzlarımı silkiyorum, biriken gerginliği gidermek umuduyla. Bu gidişle, başım çok ağrıyacak.

"Dürüst olmak gerekirse, neyi şüphelendiğimi bilmiyorum. Gabriel'i gördüğümde şok oldum. Araştırdıkça, evet, tutarsızlıklar var. Birisi ya da birileri kesinlikle benim giriş bilgilerimi kullanarak kodla oynamış ve değişiklikler projemizin kapsamı dışında. Sen araya girdiğinde, bu değişikliklerin amacını çözmeye çalışıyordum."

"Bir sonuca vardın mı? Kesin bir şey buldun mu?"

Daha gerçekçi bir tartışma konusuna geri döndüğüm için mutluyum ve başımı sallıyorum.

"Tüm değişiklikler benim giriş bilgilerimle zaman damgası taşıyor, bu yüzden takip etmesi kolay. Bunu olumlu bir gelişme olarak görmek istersen."

Pen'in elindeki yanıp sönen cihaza bir kez daha baktım.

"Gerçekten birinin ofisine dinleme cihazı yerleştirmiş olabileceğine inanıyor musun?" Kafamı salladım. "İmkansız, güvenlik çok sıkı."

Pen kollarını göğsünde kavuşturur ve bekler.

Onun notu, öğle yemeği hakkında gizemli konuşması. Kahvemizi içmeden beni oradan aceleyle çıkardığı şekli.

Kahretsin!

"Katılıyorum." Diye iç çekiyor. "Ama hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz ve tarama yapılabilecek kadar bilemeyiz. Sorun şu ki, kamera varsa, bunu yapmak onları uyandırabilir. Bilgi toplamak için ofisine dinleme cihazı yerleştirmiş olabilirler. Ne bildiğini görmeye çalış."

Elimi yüzüme götürdüm, çenemi sıktım. Dünkü konuşmaları tekrar düşündüm. Oyunu ele mi verdim? Onların elini mi gösterdim?

Ne? Pen'in komplo teorisine gerçekten inanıyor muyum?

Pen kolumu sıkarak dikkatimi çekti.

"Panik yapma." Çantasından bir saat çıkarır. "Bunu tak. Ofisine döndüğünde etrafta dolaş. Cildine değdiğinde titrerse, bir şey bulmuş demektir." Yüzümdeki şüpheyi fark etmiş olmalı ki Pen omuz silkiyor. "Bu bir önlem. Aşırı tedbirli davrandığımdan eminim," diyor, ama ses tonunda bir şey bana onun buna inanmadığını söylüyor.

Kafamı sallayıp kolumu çimdikledim, uyanmayı umarak.

Hayır, kahretsin, görünüşe göre bu gerçek.

Caleb'in düğününden beri Pen rüyalarımın içine giriyor, ama bu rüya özellikle tuhaf. Pen'in ofisine dalıp bana casus aletleri sallaması, benim standartlarıma göre bile yeni bir çılgınlık seviyesi. Gerçekten aklımı kaçıyorum. Belki de Todd haklıdır. Bir molaya ihtiyacım var.

"Oyun topluluğu oldukça rekabetçidir. Şirket olarak düzenli olarak temizlik yapıyoruz," diye ekliyor ve elini bırakmadan önce kolumu okşuyor.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Artan baş ağrısını durdurmak için burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Uykusuz bir gece geçirdikten sonra zihnim dağınık. Yapabileceğimden emin değilim.

Şu anda her şeyin üstüne bir de Pen ve onun *komploteorileriyle* uğraşmak zorunda kalıyorum.

Pen'in yanından geçip ana caddeye geri dönüyorum. Aramızda biraz mesafe koymam gerekiyor. Pen yanımda beliriyor ve cihazı hala aktif halde cebine geri koyuyor.

"Hadi öğle yemeği yiyelim," diyor. "Bu sabah kahvaltı yapmayı unutmuşsun galiba?"

Karnım guruldayarak cevap veriyor ve Pen gülüyor. Bazen beni ne kadar iyi tanıdığını unutuyorum. O günlerde yemek yemeyi unutmam nadirdi ama.

"Hadi, harika bir yer biliyorum."

Onu takip ederek yakındaki restoranlardan birine gireriz. Pen, Amerikan lokantası tarzında bir restoranda köşe masası kapar.

"Şimdiden Amerikan mutfağını özledin mi?" diye soruyorum kuru bir şekilde, ama karşılığında sadece bir gülümseme alıyorum.

Pen, benim hamburger ve patates kızartması seven biri olmadığımı bilir. Olimpik düzeyde yıllarca antrenman yaptığım için, vücuduma ne aldığım konusunda dikkatliyim ve diyetimi özenle dengeliyorum.

"Hayır." Pen gülüyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş, şüphesiz somurtkan ifademi fark ederek parıldıyor. "Burası Londra'nın en iyi karidesini yapıyor," diyor ve bana menüyü uzatıyor. "Kendin gör."

Menüyü alıyorum. Haklı. Buradaki yemekler iyi görünüyor.

Kısa süre sonra garson gelip siparişimizi aldı. Pen'i taklit ettim. Karides ve deniz ürünlerine zaafım olduğunu biliyor. Özellikle de günlük antrenmanlarım nedeniyle çok miktarda protein tüketmem gerektiği için.

Karides ruh halimi iyileştirir ve şu anda ruh halimi iyileştirecek bir şeye ihtiyacım var.

Garson gözden kaybolana kadar sessiz kalıyoruz. "Sorun yok, rahatça konuşabiliriz." Cebini okşuyor. *Ah, gizleme cihazı.*

"Pen. Ne yapabileceğini bilmiyorum ama kod değişikliklerinin büyük bir kısmını inceledim. Göze çarpan bir şey yok. Ben de kontrol ettim. Güvenlik duvarı ve ana güvenlik kodu dokunulmamış görünüyor."

Pen, garson içeceklerimizi getirirken başını sallar.

"Kod değişikliklerinin bir anlamı olmalı. Yoksa biri boşuna çok uğraşmış demektir," diyor, gözleri odaklanamıyor, derin düşüncelere daldığında her zamanki tepkisi bu.

"Daha önce de söylediğim gibi, sen geldiğinde araştırma yapıyordum."

"Öyle dedin. Ayrıca çok ilerleyemediğini de söyledin. İki kafa bir kafadan iyidir. Bu yüzden buradayım."

Onun ifadesine bakınca bu savaşı kazanamayacağımı anlıyorum. Kabul etmeliyim ki Pen, tanıdığım en iyi programcılardan biri, en azından eskiden öyleydi. Ek kodu çözebilecek biri varsa, o da Pen'dir.

"Düğününü planlaman, elbise provasına gitmen gerekmiyor mu?"

Pen somurtuyor. "Bilgin olsun, yapıyordum. Ta ki biri arayıp bana ihtiyaç olduğunu söyleyene kadar."

Nankör bir pislik gibi davranıyorum. Onun yardımıyla başarabilirim, tek başıma pek ilerleyemiyorum ve zamanım azalıyor.

"Peki, bakabilirsin."

Diye iç geçiriyorum.

Pen sırtıyor. "Senin iznin olsun ya da olmasın, bakacaktım," diyor, tam da yemeğimiz gelirken. "Buraya boşuna gelmedim."

Ben homurdanırım, o da kıkırdar. Lanet kadın, neden bu kadar neşeli? Sanırım eski huysuz Pen'i tercih ederdim. Sanki rollerimiz tersine dönmüş gibi.

Öğle yemeğimizi nispeten sessizce bitiriyoruz. Kabul etmeliyim ki Pen haklı, yemekler lezzetli ve ben açım.

Pen tuvalete gitmek için izin isterken, ben de onun hoşnutsuzluğuna rağmen hesabı öderim.

"Bak, senin de söylediğin gibi. Bana yardım etmek için buraya kadar uçtun bana

yardı "Ama sen benden bunu istemedin."

m "Hayır, ama yine de yaptın. En azından öğle yemeğini ısmarlayabilirim."

etme "Peki, teşekkür ederim."

k Farklı yetiştirilme tarzlarımıza rağmen, Pen her zaman kendi kendine yetme için

bura

ya

kada

r

uçtu

n."

ve finansal bağımsızlık konusunda ısrarcıydı. Laboratuvardan çıkıp yemek yemeye gitmek istemediği için gece geç saatlerde, benim dışarıdan yemek sipariş etmem konusunda tartıştığımızı hala hatırlıyorum.

Ofise geri dönerken Pen beni durdurdu ve bana dönmemi istedi. 1,80 boyuyla, konuşmak için boynumu eğmem gerekmeyen birkaç kadından biri.

"Bunu senin ofisinde yapamayız. Benim burada olmam soru işaretleri yaratacaktır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Sana sunucuma erişim izni vermeyeceğim, Pen. Bu kapıyı açmak gibi bir şey."

"Öyle değil, sana söz veriyorum. Bana güven."

"Neden?"

Pen'in yüzü düşer. "Ofisinde bir dinleme cihazı bulursan bana güvenir misin?"

"Daha önceki ziyaretinde yerleştirmedeğinden nasıl emin olabilirim?"

"Çünkü beni sürekli gördün. Onu yerleştirebileceğim tek yer sandalyemdi. Bu yüzden hareket etmedim. Şüphelenebileceğini hissettim."

Birbirimize bakıyoruz. *Şüpheli miyim?* İlişkımız ne zaman bu kadar mesafeli hale geldi? Ne zaman arkadaşlarıma bakıp dürüstlüklerini sorgulamaya başladım? Hayatım mahvoldu.

"En büyük rakibimle nişanlısın," diyorum, kendimi savunmaya çalışarak. "Onun için casusluk yapıyor ya da bir şeyler yerleştiriyor olabilirsin."

"Doğru," diyor, itiraz etmemesi beni şaşırtıyor. "Eğer istersen, şimdi arkamı dönüp gidebilirim. Ama Elijah, ben asla aileme zarar veremem. Asla. Kris benim nişanlım, evet. Ama Kat en yakın arkadaşlarımdan biri ve Gabriel benim sessiz ortağım. Annem benim ikinci annem gibi ve baban..."

Sesi kısıldı. Babamın ölümü, Pen'i de bizim kadar yıkmıştı.

Onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Tüm ailem Pen'i seviyor. Bazen, onu benden daha çok sevip sevmediklerini merak ediyorum. Ama son yıllarda sevecek pek bir şey olmadı.

"Tamam, bir şey bulursam, bunu düşüneceğim."

Pen sözlerime onaylayarak başını sallar.

"Seni burada bırakacağım. Saat titrerse, hiçbir duygu gösterme. Eğer kamera yerleştirmişlerse, senin onları fark ettiğini anlamalarını istemezsin."

Bir kalabalık insan yanımdan geçiyor.

"Benim evimde akşam yemeğine ne dersin? Annem seni görmekten çok memnun olur." Kaşlarımı çattım. Pen gözlerini kocaman açarak, benim anlamamı umduğunu belli etti. Louise

Louise de orada olacak mı? Pen'in annesini görmeyeli uzun zaman oldu.

Gözlerimi devirip alaycı bir tonla, "Harika olur. Lottie Darra'yla birlikte. Biraz arkadaşlık hoşuma gider," diyorum.

Pen, benim isteksizliğime gülümsemesini saklamak için dudağını ısırır.

"Harika," diye tekrarlar, gülümsemesi genişler. "Seninle uğraşmayacağım," der, bana doğru yaklaşır.

Elini boynuma dolayarak beni kendine doğru çeker. Nefesi kulağıma değince, kalp atışlarım garip bir şekilde hızlanır.

"İşte," der, elinin cebime uzandığını ve içine bir şey soktuğunu hissedirim. Arzu dalgası doğrudan sikime çarparak beni donduracak kadar sert vurur.

Ne... lanet olsun!

Durumumu fark etmeden yanağıma masum bir öpücük kondurarak, "Bunu bilgisayarına tak. Kötü amaçlı yazılım olup olmadığını kontrol edecek" diye fısıldıyor. Geri adım atıp gülümsüyor ve "Sonra benim evimde görüşürüz. Ah, çantamı da getirir misin? Senin ofisinde bırakmışım" diyor. Dönüp kaldırımı doğru yürüyor ve ben başka bir şey söyleyemeden elini kaldırıp taksi çağırıyor.

Elimi yanağıma götürdüm, dudaklarının izi hala derimdeydi. Boşluğa bakarak hayatımda neler olup bittiğini merak ettim ve vücudumu sakinleştirmeye çalıştım. Bu Pen. Pen nişanlı, yakında evlenecek. Benim ilgilenmem gereken biri değil. O benim arkadaşımdı, yardım etmek için buradaydı. Karşı cinsle vakit geçirmeyeli çok uzun zaman olmuş belli ki.

Elimi cebime sokup iki şey çıkarıyorum. Bir hafıza kartı ve bir kapı anahtarı.

Görünüşe göre Pen'de akşam yemeği var.

Yukarı çıkıp odada dolaşmaya başladım. Kitaplığımın önünden ve köşedeki kanepenin yanından geçerken bileğimdeki saat titredi.

Kahretsin! Pen kadar paranoyak olmaya başlıyorum.

Masama oturup, böcekleri bulduğum yeri izliyorum. Umarım bir planı vardır. Aklım şu anda döngüde takılıp kalmış durumda. Ne oluyor böyle? Bilgisayarına dönüp, bellek çubuğunu takıyorum ve beliren komut istemine basıyorum. Geriye yaslanıp programın çalışmasını izliyorum, her şeyi kontrol ediyor... Sonunda ping sesi geldiğinde titriyorum. Kendi lanet dizüstü bilgisayarımın kamerası beni gözetliyormuş. Kapağını kapatıp koşuyorum ve yüzümü ellerimle kapatıyorum, sonra Pen'in söylediklerini hatırlıyorum.

Bundan habersiz kalmam gerekiyor.

Midem bulanıyor ve öğle yemeğim geri çıkmak üzere. Derin nefesler alıp bilgisayarımı ve Pen sabahıma girmeden önce baktığım dosyayı yeniden açıyorum. Uzun bir öğleden sonra olacak.

BÖLÜM 13

PEN

"Merhaba anne," diye sesleniyorum ve ön kapıdan içeri giriyorum.

Mutfaktan kocaman bir gülümsemeyle başını çıkarır, kolları açık bir şekilde bana doğru yürür.

"Uzak duramadım," diye ekliyor ve beni kucaklayarak sarıyor, ancak gözlerindeki endişenin parıltısını gözden kaçıramıyorum. "Buzdolabını doldurdum. Süt ve taze meyve var."

"Teşekkürler. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum," diyerek ona sıkıca sarılıyorum. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"İyi," diyorum. "Kris'in annesi her şeyi hallediyor."

Annem dudaklarını büzüyor ama fikrini kendine saklıyor. Son birkaç ayda bunu defalarca konuşmadık değil.

"Bu kadar çabuk dönmene şaşırdım," diyor konuyu değiştirerek.

Kariyerimin öncelikli olduğunu anlıyor, her zaman öyle olmuştur. Fazla detaya girmek istemediğim için omuz silkiyorum.

"Çok çalışıyorsun. Tatilde olman ve nişanlınla vakit geçirmen gerekiyor," diyor, tıslayarak. "Amerika'ya taşınıp Kris'le yaşamaya başladığında işlerin değişeceğini umuyorum. O ne diyor?"

Başımı eğiyorum. "O bunu çoğu kişiden daha iyi anlıyor. O benden daha kötü."

Geçen hafta geldiğimden beri deli gibi çalıştığını ve akşamlarımızı bile arkadaşlarımızla ve müşterilerimizle görüşerek geçirdiğimizi söylemiyorum.

O içini çekip başını sallar. "Hepiniz birbirinizden farksızsınız.

Bir ailen olduğunda bu durum değişmek zorunda."

Bir aile kurmak benim hayalim oldu. Kris ve ben bunu konuştuk.

Evlenip yerleştikten sonra hemen denemeye başlayacağız. "Şikayet etmiyorum.

Ayrılalı sadece bir hafta oldu ama buralar çok sessiz."

Gözlerimi devirdim, o da kolunu belime doladı ve beni mutfağa götürdü. Onu ve normal hayatın akışını özlemiştim.

"Ofise mi gidiyorsun?"

"Hayır, evden çalışacağım," diyorum, gözlerine bakamadan.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirir. "Pen, neler oluyor? Neden kalışını kısalttın? Her şey yolunda mı?"

İç çekiyorum. Annem kendi iyiliği için fazla akıllı. Beni ofisten uzak tutan hiçbir şey yok. Orası benim güvenli yerim.

İç çekerim. "Elijah birazdan gelecek. Yapacak işlerimiz var." "Elijah mı?"

Elijah Frazer mı?"

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükselir.

"Aynen öyle. Başka Elijah tanıyor muyum?" diyorum, onun ziyaretini hafife almaya çalışarak.

O, beni gülümseten bir şekilde homurdanır. "Ne zamandan beri Elijah ile bu kadar samimi oldunuz?"

Omuz silkiyorum. Haklı. Düğünde ona da söylediğim gibi, oturup gerçekten konuştuğumuzdan bu yana yedi yıl geçti.

Gözlerini bana çevirir, elleri beline gider.

"Karışmak istemem ama bu akıllıca mı? Sen başka bir adamla evlenmek üzeresin. Elijah Frazer yeni bekar. Ya basın bunu öğrenirse? Kris biliyor mu?"

Ellerimi kaldırarak onun soru yağmurunu yavaşlatırım.

"Birincisi, Elijah'ın bir konuda yardımına ihtiyacı var. İkincisi, basının bir şeyden şüphelenmesi için bir neden yok. Onların bildiği kadarıyla, ben ABD'deyim."

Aklım Elijah'a ve onun ofisini ziyaret ettikten sonra birlikte yediğimiz halka açık öğle yemeğine geri dönüyor.

O köprüye geldiğimde onu geçerim.

"Kris neden geri döndüğümü biliyor. Ondan sakladığım hiçbir sır yok." Gerçi o, Gabriel'e yardım etmek için geri döndüğümü sanıyor, Elijah'a değil. yalan söylemedim. Yardımımı isteyen Gabriel'di.

"Sadece dikkatli ol. Düğününde bir skandalın peşinde koşmasını istemezsin. Elijah'ın üniversitede yakın arkadaşın olduğunu biliyorum, ama bu on beş yıl önceydi. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Gelecekteki mutluluğunu tehlikeye atacaksa ve yanlış bir sadakat duygusu yüzünden değilse. Onun kardeşleriyle yakın arkadaş olduğunu biliyorum..."

"Dediğim gibi, Kris burada olduğumu biliyor. Elijah ve ben evden çalışacağız, yani skandal falan olmayacak."

Kulakları sağır eden bir sessizlik olur.

"Ama söz konusu adam artık bekâr."

Anneme bakarken, Elijah'a olan hislerimin, benim itiraf ettiğimden çok daha fazla olduğunu onun bildiğini ilk kez fark ettim. Karşılıksız aşkı kendine saklamak, en yakınların da dahil olmak üzere başkalarının bunu bilmesinden kaynaklanan utançla yüzleşmekten daha kolaydır. Özellikle de söz konusu erkek başka biriyle evlenip çocuk sahibi olduğunda.

O zamanları düşünüyorum. Elijah Darra ile evlendiğinde yıkılmışım, ama buna hakkım yoktu. Yakın arkadaşlık, ama hiç çıkmadık. Biz ortaklardık, durdurulamaz bir takımdık. Herkes öyle diyordu. O, benim gibi uyumsuz birinin aşık olduğu yakışıklı, popüler bir erkek arkadaştı. Hatta onun da benimle aynı duyguları paylaştığına kendimi inandırmayı başarmıştım.

Ha, bir insan ne kadar yanılabilir ki?

Aşık oldum ve bunun feci sonuçları oldu. Birkaç ay içinde, işine ve kendini geliştirmekten başka bir şey düşünmediğine yemin ettikten sonra başka biriyle evlendi. Onun evliliği ve babalık görevi, hayatımda bir dizi talihsiz olayı tetikledi ve bu olaylar, babası Robert imdadıma yetişene kadar geleceğimi mahvetmek üzereydi.

Ama annem bunların hiçbirini

bilmiyor. Kulakları sağır eden

bir sessizlik var.

"Bu beni ilgilendirmez," diyor bir süre sonra, ama ifadesinden daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum.

Ağzımı açıyorum.

"Beni ilgilendirmez," diyor yine, ellerini kaldırarak.

Ona bağırarak istiyorum. Onun onaylamayan ses tonunu tanıyorum. Onunla büyüdüm.

"İşle ilgili bir konuda ona yardım ediyorum," diye devam ediyorum.

Omuz silkiyor, bir bez alıp zaten temiz olan mutfak tezgahını siliyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor.

"Dur, onaylamadığını biliyorum ama..."

Ses tonundaki duygu beni şaşırtır. "O seni rahat bırakmalı." "Öyle değil.

Gabriel benimle iletişime geçti. Elijah bunu öğrendiğinde çok sinirlendi."

"

"Gabriel daha iyi bilmeli."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Orada gördüğüm öfke beni şok etti.

"Hey," diyorum, öne adım atıp onun kollarını tutarak. "Ne oluyor? Elijah'ı sevdiğini sanıyordum?"

Gözleri nemlenir ve başını sallar.

"Seviyorum. Onu çok seviyorum. Önemli bir şey değil. Söylediklerimi unut. Sadece koruyucu bir anne gibi davranıyorum."

Gülüyor, ama sesi boş. "Konuş benimle.

Ne demek istediğini söyle."

"Sonunda hayatına devam ettin, yerleştin. Daha önce ne dediğimi biliyorum, ama Elijah Frazer'ın kalbini kırdığını biliyorum ve şimdi, *on beş* yıl sonra, sonunda kalbini başka birine açıyorsun ve o ya da kardeşi, onun emirlerini yerine getirmek için seni denizleri aşp geri getiriyor."

"Öyle değil. Elijah, benim bekar kalmamın sebebi değil. Öyle mi düşünüyorsun?"

En azından tek neden o değil.

Diğer işim, bir ilişkiye zaman ayırmamı imkansız hale getiriyordu. Başarımdan veya sırlarımdan korkmayan böyle bir adam bulmak da başka bir zorluktu.

Annem yine omuz silkiyor, ben de başımı eğip ona bakmasını sağlıyorum.

"Söz veriyorum. Elijah ile aramızda hiçbir şey yok. Caleb ve April'ın düğününe kadar, Robert'ın ölümünden beri neredeyse hiç konuşmadık. Gerçekten sadece ona yardım etmek için buradayım, sonra Kris'e dönüp düğün planlarımıza devam edeceğim. Hiçbir şey bunu engelleyemez."

"Tamam," diyor annem, yanağımı avuçlayarak. "Sadece endişeleniyorum. Bir annenin hakkı."

Başımı onun eline yasladım. "Başka türlüünü istemezdim."

"Peki, seni yalnız bırakayım. İhtiyacın olursa yan odadayım." "Çalışacağız," diye tekrarlıyorum.

Şüpheci görünüyor. Bu onun sorunu, benim değil.

Hazırlanmam lazım. Elijah ve benim yapmamız gereken işler var.

BÖLÜM 14

ELIJAH

Pen'in garaj yolunu dış dünyadan ayıran devasa ahşap kapılara yanaşıyorum. Yüksek çitler ve defne çitleri onun arazisini çevreliyor. Ailem kadar mahremiyetine değer verdiği açık.

Orta konsoldan kapı anahtarlığını alıp kapının açılmasını izliyorum.

Gaz pedalına basarak, ağaçlarla çevrili araba yolundan ilerleyip, yolun sonunda bulunan etkileyici eve doğru sürüyorum.

Ön merdivenlerinin dibinde durduğumda, Pen'in beni beklediğini gördüm.

Sürücü camına yaklaşarak evin yan tarafını işaret etti. "Garaja park et," dedi.

Bana söylediği yönde, evin yan tarafına bağlı devasa kapıya doğru ilerliyorum.

Evi muhteşem. Kardeşlerime göre, terk edilmiş bir malikane satın almış ve yıllar boyunca titizlikle restore etmiş. Ön cephe orijinal tuğladan yapılmış, büyük kanatlı pencereler ve geniş taş merdivenlerin üstünde merkezi bir giriş kapısı var. Caleb'e göre, arkadaşımız ve birinci sınıf mimar Jaxson Lockwood, evin arka tarafında bir şaheser yaratmış.

Ben buraya gelmedim ama fotoğraflarını gördüm. Caleb, tasarımından övgüyle bahsediyor, içindeki geliştirici ruhu coşkuyla doluyor. Evin arka tarafı, ormanlık ve çayırılık alanlardan oluşan arazinin geri kalanına bakıyor. Kat'in annemize, Pen'in manzarayı gördükten hemen teklifte bulunduğunu söylediğini hatırlıyorum. Yangın ana mülkü tahrip etmiş, yanmış bir kabuk bırakmıştı, bu yüzden o ve annesi, yenileme çalışmaları tamamlanana kadar arazideki daha küçük kulübelere birine taşındılar.

Range Rover Autobiography SV'mi şık bir Porsche'nin yanına park ettim.

Garaj kapısı arkamda sessizce kapanır.

Ben dışarı çıkarken Pen yan kapıdan çıkar.

"Kanarya sarısı Porsche mi? Beni şaşırttın?" Pen sırtarak, "Neden? Kiskandın mı?" der.

İki koltuklu bir spor arabayı test sürüşüne çıktığım ve 1,98 metrelik boyumla direksiyonun arkasında sıkışıp kaldığım zamanı çok iyi hatırlıyor. Satıcı, direksiyon kolonunu sökmek zorunda kalacaklarını düşünerek neredeyse kalp krizi geçirecekti.

"Ben, içine girip çıkabildiğim arabalara sadık kalacağım," diyorum.

"Siyahla çok yakışıyor," diyor gülümseyerek, gözleri sevgiyle arabasına kayıyor, sonra benim arabama dönüyor. "Evime hoş geldin. Beni takip etmek istersen."

Ben bir şey söyleyemeden topuklarını döndürür ve aynı kapıdan geri geçer.

Onu geniş bir koridorda yakaladım. Ahşap bir merdiven, odaların bulunduğu bir asma kata çıkıyordu. Başka koridorlar da görebiliyordum. Aşağıda, kapılar açıktı ve aydınlık odaların içini görebiliyordum. Işığı, özellikle de doğal ışığı seven biri olarak, bu manzara beni çok etkiledi.

Ama Pen'in evini veya araba seçimini eleştirmek için burada değilim.

"Pen. Strateji geliştirecek vaktim yok. Yayın beş gün sonra başlayacak."

Onu arayıp iptal etmek üzereydim, ama saatim titredi ve programı kötü amaçlı yazılımı tespit ettiğinde vazgeçtim.

Kim benim ofisimi dinlemek ister ki?

Daha da önemlisi, bunu yapmak için kim erişim izni aldı? Ofislerimin su geçirmez olması gerekiyor. Tüm personelime sıkı kontroller uygulanıyor. Müşterilerimiz arasında dünyanın en büyük endüstrilerinden bazıları var ve bize güvenebileceklerini bilmeleri gerekiyor.

Pen beni eve götürdü. Kapıdan içeri girdiğimde bir zil çaldı.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Pen, elini kaldırarak.

Parmağını dudaklarına koyar. Tarayıcısını tekrar çıkarır ve havaalanındaki güvenlik görevlileri gibi vücudumun üzerinde gezdirir.

Cebimin üzerinden geçerken bip sesi çıkar ve ben telefonumu çıkarırım. Pen onu benden alır.

"Bu bir takip cihazı," diyorum ona. "Bütün Frazers'larda var. Babam kaçırılma ihtimaline karşı bize taktırdı."

Pen'in omuzları çöküyor.

"Tabii ki. Ben biraz paranoyakım, özellikle de bugünden sonra. Dinleme cihazı buldun galiba? Bulmasaydın burada olmazdın diye düşünüyorum."

"Neden birisi ofisime dinleme cihazı yerleştirsın ki, anlamıyorum." Ve güvenlikten nasıl geçtiler?

Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Bu kolay kısmı. Senin bildiklerini öğrenmek istiyorlar. Senden bir adım önde olmak istiyorlar. Bir rakip olabilir ve senin ortaya çıkardığın kod değişiklikleriyle hiçbir ilgisi olmayabilir. Yıllar önce yerleştirilmiş olabilirler. Ama bu riski göze alamayız."

Telefonumu alıp metal bir kutuya koyuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Birinin onu ele geçirmiş olma riskini göze alamam." "Peki ya Lottie beni araması gerekirse?"

Pen iç çeker ve telefonumu geri alır. Telefonu yüzüme doğru tutar ve kilidini açar. Parmakları inanılmaz bir hızla hareket eder ve telefonu kutuya geri koyup kapağı kapatır.

"Artık tüm aramaları alt kattaki ikinci telefona yönlendirecek." "Alt kat mı?"

"Evet, alt kata. Beni takip et. Yapacak işimiz var."

Saçmalama. Pen iş başında. Bu beni üniversitede ilk kez birlikte çalıştığımız günlere geri götürüyor.

BÖLÜM 15

ELIJAH

ON SEKİZ BUÇUK YIL ÖNCE

"Dalga mı geçiyorsunuz, Profesör Dunn?" "Ne oldu şimdi, Bayan Dawson?"

"Elijah Frazer, gerçekten mi? Neden beni onunla eşleştirdiniz?"

Kapıda durup isimlerimiz okunurken onun şikayetlerini dinliyorum. Her zamanki gibi, yüzme antrenmanı uzadığı için birkaç dakika geç kaldım.

"Tanrım, seni Gotik Kız'la mı eşleştirdiler?" Darra'nın sesi yanımda duyuluyor. "Senin için üzüldüm."

"Burada ne işin var, Darra?" diye soruyorum, onu daha sonra görmeyi beklediğim için.

Eli göğsüme doğru kayıyor. Elini tutarak ilerlemesini engelliyorum. Her şeyin bir zamanı ve yeri vardır, ama dersliklerin dışında değil. O bunu anlamıyor, aksine bana yaslanarak kollarını belime doluyor.

"Bu sabah seni özledim," diyor.

"Antrenmanım vardı, biliyorsun."

"Peki, daha sonra telafi edebilirsin. Uyanınca azmıştım, ama sen yoktun." Başımı aşağı çekip kulağıma dudaklarını değdirdi. "Oyuncaklarımı kullanmak zorunda kaldım, ama aynı şey değil. Hâlâ ıslak ve inanılmaz derecede tatminsizim," diye fısıldadı ve bu düşünceyle vücudum sertleşti.

Darra mükemmel bir kız arkadaş. Seksi, zeki ve hayattan ne istediğini biliyor. Ayrıca bunu elde etmekten de korkmuyor. Ailesi geleneksel anlamda zengin olmasa da varlıklı. Bizim çevremizde

yeni zenginler. Babası servetini miras almamış, kendi çabalarıyla kazanmış. Darra'nın yanında kendim olabiliyorum. O, spot ışığında büyümek ne demek olduğunu ve benden beklenenleri anlıyor. Yüzme hayallerimi ve gelecek planlarımı destekliyor. Bana asla baskı yapmıyor ya da benim vermek istediğimden fazlasını istemiyor.

"Sana daha sonra telafi edeceğim, güzelim, söz veriyorum. Şu anda bu derse katılmam gerekiyor."

Sözlerim bana göz kamaştırıcı bir gülümseme kazandırıyor.

"Seni yakaladığım iyi oldu," diyor. "Sadece günaydın demek istedim. Konferansa giderken seni gördüm."

Manikürlü tırnaklarını cildime bastırıyor ve dün gece benim penisimde orgazm olurken omuzlarıma bastırıldığı anıları canlandırıyor. O bana ne yaptığını çok iyi bilerek sırtarken, ben garip bir şekilde kıpırdanıyorum.

"Günaydın, güzelim." Burnuna bir öpücük kondurup ona gülümserim. "Bak, gerçekten partnerimle konuşmam gerek," derim, ama o sadece güler.

"Oh, lütfen! O ucube olmasın," diyor Darra, omzunun üzerinden, kazanmam gereken ve şu anda bize öfke dolu bakışlar atan kadına bakarak.

Penelope Dawson'ın gözleri bize dönmüş ve Darra ile beni süzerken gözlerini devirmesini izliyorum. Darra şimdi bir yılan gibi bana sarılmış durumda.

Gözlerim Penelope'nin gözleriyle buluşuyor ve bir şey geçiyor. "Ne dedin?" diye soruyorum, sesim sertleşiyor.

Darra donar, bakışları tekrar bana döner. Saçlarını omzunun üzerinden atarken bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atar.

"Onunla konuşmamak, ortamı temizlememek yazık olur dedim," diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden.

Kaşlarımı çattım.

"Konuşacağım," derim, Darra'nın gözlerinin bir an sertleşip sonra tekrar bana parıldadığını izlerken.

"Ah, unuttum," der, kollarını boynuma dolayarak yüzümü kendine doğru çeker.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve ben de onun öpücüğüne karşılık veriyorum. O uzaklaşırken, dramatik bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor ve kıkırdıyor.

"Görüşürüz, seksi."

Kalçalarını sallayarak uzaklaşmasını izlerken, bu kez gülümseme sırası bende.

"Kesinlikle göreceksin," derim ve dönüp sınıfa girerim.

Bir masanın önünden geçiyorum.

"Sen şanslı bir adamsın Frazer," diyor arkadaşlarımdan biri, adını hatırlayamıyorum.

Gözleri, az önce Darra'nın yanında durduğum kapı girişine sabitlenmiş durumda.

Kafamı sallayıp omuz silkiyorum.

Kahretsin, Profesör Dunn'ın Penelope'ye bizi neden eşleştirdiğini açıklarken söylediği şeyi kaçırdım, ama cevabı hemen alıyorum.

"Sorun değil, Profesör, Dawson onu istemiyorsa Elijah'ın partneri olurum," diyor sınıfın başka bir üyesi, ben odaya girip Penelope'ye doğru ilerlerken.

Sesin geldiği yeri bulduğumda, Penelope bana gülümser ve saçlarını savurur.

"Ben de onunla eş olmak isterim," diye ekliyor diğer birkaç kişi.

Tanrım, Frazer soyadı gerçekten baş belası olabiliyor. Eğer benim adım Joe Blogs olsaydı, kimse benimle eş olmak istemezdi.

"Ben memnunum, teşekkürler," diyorum, ancak Penelope'nin bana attığı bakış, benimle aynı duyguları paylaşmadığını gösteriyor.

Sonunda Penelope'nin oturduğu uzak köşeye varıyorum. İlk dönemimizde birçok dersi birlikte aldık ama pek etkileşimimiz olmadı. Bana attığı bakış, mesafemi korumam gerektiğini söylüyor. Yakın zamana kadar hayatım yolunda gidiyordu. Ancak son notum farklıydı. Kendimi çok zorladım ve güçlü bir iş ahlakına sahip bir ortağa ihtiyacım var. İşime odaklanacağım, ailemin veya sosyal hayatımın ayrıntılarını bilmek istemiyorum. Penelope Dawson, en sevdiğim ızgara sandviçimin veya en sevdiğim çamaşır deterjanımın ne olduğunu merak ettiğini hiç belli etmiyor. Hayır, Penelope Dawson işine adanmış ve benim ihtiyacım olan da bu.

"Merhaba," diyorum ve yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Bana, bakışlar gerçekten öldürebilseydi beni öldürecek bir yan bakış atıyor.

"Sanırım yanlış bir yola saptık," diyorum, sesimi alçaltarak, zaten olanlardan daha büyük bir olay yaratmak istemiyorum.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diyor Penelope, kitabına bakarak beni görmezden geliyor.

"Bak, seni açıkça kırmışım. Her neyse, özür dilerim."

Babam beni diplomat olarak yetiştirdi. Penelope Dawson'ın sırtına ne saplanmışsa, ne olduğunu bilmeden düzeltemem.

Profesör Dunn o anda ödev hakkında konuşmaya başlar, bu yüzden konuşmayı kesmek zorunda kalırız. Partnerimin düşmanlığı neredeyse elle tutulur hale gelmiştir. Sonunda, kalkıp gitmek üzereyken kolunu tutarım.

"Bekle," diyorum, diğerleri odadan çıkarken. Birkaç kişi bize bakıyor.

Gözleri, onu tuttuğum yere düşer ve ben onu bırakırım.

"Üzgünüm," derim, elimi saçlarımla arasından geçirerek.

Bu sabah daha da kötüye gidebilir mi?

"Benimle çalışmak senin için zor geliyorsa, Profesör Dunn'dan seni başka birine atmasını isteyeceğim."

Penelope başını sallar ve kuru bir kahkaha atar, dil piercingini gösterir.

"Aynen öyle."

Gözleri benimkilere kilitlenir. Kalın siyah kirpiklerle çevrili koyu kahverengi gözleri beni şaşırtır. Makyajı onları gizlemeye yetmez. Aksine, onları daha da vurgular. O anda Penelope'nin uzun boylu olduğunu fark ederim. Benim kadar uzun değil, ama ortalama bir kızdan daha uzun. Jaxson'ın boyuna daha yakındır.

Kollarını göğsünde kavuşturur. Aşağı bakmam gerekmeyen bir kadının yanında olmak benim için nadir bir durumdur, özellikle de benden sadece on beş santim daha kısaysa.

"Ben sorduğumda, bununla yaşamam gerektiğini söylüyorlar. Siz sorduğunuzda, ben başka bir göreve atanacağım. Bazılarımız burada çalışmak için bulunuyoruz, Bay Frazer. Bu dereceye ihtiyacım var. Sadece deneyim için burada bulunan insanları taşımak zorunda değilim."

Ses tonundaki zehirli sözlerle neredeyse bir adım geri çekiliyorum.

"Sizi ve arkadaşlarınızı parti yaparken görüyorum. Sınıfta yarı uykulu bir şekilde sallanıyorsunuz..."

Sinirim artıyor. Bu ne cüret? Beni tanı mıyor. Hiçbir fikri yokken iftira atıyor.

"Gerçekleri doğru öğren," diye tıslıyorum. "Yarı uykulu bir şekilde sınıfa gelmekle ilgili olarak. Durum öyle değil. Her sabah saat beşte havuzda antrenman yapıyorum. Ulusal düzeyde yüzyorum ve iki yıl içinde Olimpiyat takımına girmeyi umuyorum. İnan bana, bu yaşam tarzı partilere ve içkiye izin vermez."

Neden burada durup kendimi savunuyorum diye merak ederek burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

Sonra hatırlıyorum.

Ona ihtiyacım var.

"Bak, yarı uykulu görünebilirim, ama sıcak klorlu bir ortamda yüz metre yüzmek etkisini gösteriyor."

Önümdeki kadının küçüldüğünü izliyorum ve bundan hoşlanmadığımı fark ediyorum. "Oh," diyor.

"Evet. Oh," diyorum, aramızdaki sessizliği uzatarak. "Ama sana söz verebilirim. Buraya çalışmaya geldim."

"Peki. Ama senin zavallı kıcını taşımayacağım. Eğer ortak olacaksak, eşit paylaşım olacak," diyor aniden, beni gülümsetmek istiyor.

"Anlaştık," diyorum, elimi uzatarak. "Başka türlüünü istemezdim," diyorum ona içtenlikle.

Uzatılmış avucuma bakar ve başını sallar.

"Peki. Ödevle ilgili ilk düşüncelerini yaz, bir sonraki derste tartışabiliriz," der ve dizüstü bilgisayarını alır.

"Neden bekleyelim?" diye soruyorum. "İki gün sonra ilerleyebiliriz. İşleri ertelemekten nefret ederim."

Bana bakar ve başını eğirir. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirir.

"Tamam."

Dizüstü bilgisayarını masaya geri koyar ve elini uzatır.

Kaşlarımı kaldırıyorum, sonra onun benim telefonumu istediğini anlıyorum. Kilidini açtıktan sonra ona veriyorum. Tıslıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, numarasını girip kaydediyor ve bana geri veriyor.

"Yarın sabah. İlk ders saatinde kütüphanede buluşalım. Hazır olduğunda bana mesaj at."

"Tamam."

Dizüstü bilgisayarını alıp arkasına bakmadan ayrılmasını izlerim.

Profesör Dunn'a teşekkür etmem gerekecek. Kiminle ortak olmak istediğimi ona sorduğumda bunu yapacağından emin değildim. Penelope Dawson en iyi öğrenci ve ben en iyisiyle çalışmak istiyorum. İş için iltifat edilmeye ne zamanım ne de isteğim var. Soyadımın ve bunun getirdiği tüm sonuçların dezavantajı. Bayan Dawson, beni pek çekici bulmadığını hissettirdi, bu da beni rahatsız etmeliydi. O, hem

makyajı ve vücudundaki piercingler, herkese inandırmak istediği kadar kendine güvenmediğini gösteriyor, ama bu benim sorunum değil. Tek ilgilendiğim şey, birlikte çalışıp çalışamayacağımız ve yoluma devam edip edemeyeceğim. Onunla arkadaş olmama gerek yok.

Notlarımı yükseltmem gerekiyor ve Penelope Dawson bana bu konuda yardımcı olacak.

BÖLÜM 16

PEN

Elijah beni kütüphaneme kadar takip ediyor. Yenileme sırasında kurdurduğum bir şey. Annemi suçluyorum. Beni Güzel ve Çirkin ile büyüttü. İstedğim tüm kitapları bana sağlayacak bir *canavarım* yoktu.

Bağımsız ve varlıklı bir kadın olarak, kitaplarımı kendim satın aldım.

Arkamda durur. Gözleri, duvarlardan tavana kadar uzanan rafları süzer.

"Etkileyici," diyor, uzun süre aradığım bazı geleneksel ciltli kitapların sırtlarını parmağıyla okşayarak. Kütüphanem, klasiklerden modernlere, baharatlı çağdaşlara kadar eski ve yeninin eklektik bir karışımı. Paranormal fantezi bölümü de var. Ama o kapıdan daha uzakta.

"Her eski evin bir kütüphaneye ihtiyacı vardır," diyorum.

Benimki, onun ailesinin evindeki kütüphaneye dayanıyor. Her yaz ziyaret ettiğimde, kitapları karıştırırdım. Franny yıllar boyunca bana birçok kitap ödünç verdi. Bu koleksiyonun bir kısmı ondan geliyor. Tadilatı tamamladıktan sonra, beni ziyarete geldi. Ev hediyesi olarak, koleksiyonumu başlatmam için beş yüz kitap getirdi. Ayrıca beni ana tedarikçisiyle tanıştırdı, şimdi onu hızlı aramaya ekledim.

Çocukken bana "*Bilgisayar Düşkünü*" ve "*Kitap Kurdu*" derlerdi. Çocukken kendimi hikayelerde kaybederdim. Yetişkin olarak kendimi kodlarda kaybettim.

Servetimi nasıl kazandım?

En sevdiğim iki şeyi birleştirerek ve tüm dünyada satılan birinci sınıf bilgisayar oyunları yazarak.

Elijah'ı bırakıp odanın içine doğru ilerliyorum.

Bir kitap rafındaki süslemeyi öne doğru çekerek gizli bir kapıyı ortaya çıkardım.

"Tam bir casus romanı," diyor Elijah omzumun üzerinden, beni irkiltirerek.

Onun yaklaştığını hissetmemiştim.

"Kütüphaneye benziyor. Her eski evin gizli bir geçidi olmalı," diyorum, kalbim çarparken başımı çevirip ona bakıyorum, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta. "Ve sen konuşabiliyorsun."

Gözleri parlıyor. Elijah gizli geçitlere alışkın değil sanki. Ailesinin evi gizli geçitlerle dolu. Duvarlarda veya ahşap panellerin arkasında gizlenmiş kapılar. Yıllar önce, hizmetçiler bunları evin efendisi ve hanımını rahatsız etmeden sessizce bir yerden bir yere geçmek için kullanırlardı. Gabriel bana, büyürken birbirlerine eziyet etmek için kullandıklarını söylemişti. Geriye dönüp bakınca, zavallı Franny ve Robert'ın elleri dolu olmalıydı.

Bir adım öne çıkarak aramıza biraz mesafe koydum. "Kabul ediyorum, Jaxson bu sefer kendini aştı." Elijah homurdandı.

"Hadi."

Bodruma inen merdivenleri işaret ettim. "Beni oraya götürüp öldürecek misin?" diye sordu.

"Beni kışkırtma," diyorum, aniden aramıza biraz mesafe koymak istiyorum. "Seni öldürüp şirketini ele geçirebilir, dünyayı yönetebilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, zamanımı daha iyi şeyler için harcayabilirim."

Elijah'ın kahkahası kapalı alanda yankılanır, midemi kaskatı yapar, ama ben bunu görmezden gelirim.

Parlak ışıklı merdivenlerden aşağı, sığınağıma doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça, ekipmanlarımin hafif uğultusu daha da belirginleşiyor. Omuzlarım gevşiyor ve midemdeki düğüm çözülüyor. Burası benim güvenli alanım. Yaratıcı sığınağım, dünyevi kaostan kaçabileceğim bir sığınak.

"Hayretler içindeyim. Eğılmeme gerek yok," diyor Elijah, tavanın yüksekliğini fark ederek.

Sessiz kalıyorum, Jaxson'dan tavanı daha yüksek yapmasını neden istediğimi kendime bile itiraf etmek istemiyorum. O zamanlar, tüm bilgisayarlarımı sığdırmak içindi, ama şimdi onu burada, benim mekanımda görünce, kendimi kandırdığımı anlıyorum. Elijah'a *gerçek* beni göstermeyi hep hayal etmişimdir.

Yüzüme bir gülümseme takınıp, başka bir kapıya ulaştığımızda ona doğru dönüyorum.

"Jaxson," diyorum. "Ona sürekli başıma dikkat etmek istemediğimi söyledim, o da çoğu bodrumdan farklı olarak burayı normal baş yüksekliğinden daha yüksek tasarladı."

Güvenlik paneline şifremi girip kapının açılmasını beklerken, konuyu değiştirmek istiyorum.

Elijah arkamda duruyor, vücudu rahatsız edici derecede yakın.

"Güvenliği çok ciddiye alıyorsun."

"Z orundaydım," diyorum, odaya daha fazla girerek, başka soru sormasını engelliyor ve aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyuyorum.

İçeride ışıklar yanıp sönerek beni eve hoş geldin diyor. Elijah arkamdan odaya giriyor ve yüksek sesle nefes veriyor.

"Hoş geldin Pen," diyor yapay zeka sistemim Tiffany, sesi hoparlörlerimden geliyor.

"Teşekkürler, Tiff," diye cevap veriyorum. "Bu Elijah Frazer. Bizimle çalışacak. Lütfen ihtiyacı olan her şeye erişebilmesini sağla."

"Elbette, Pen. Hoş geldin, Elijah," diyor Tiffany. Elijah bana bakıyor, ben omuz silkiyorum.

"Tiffany bir arkadaşım. Fikir alışverişi yapmak için harika biridir. Denemediğin şeyleri eleştirme."

Elijah ellerini kaldırır ama ikna olmuş gibi görünmez.

"Daphne'ye ne oldu?"

Hay aksi, Daphne'yi bildiğini unutmuşum.

"Tiffany daha iyi bir seçim."

"Yani Daphne en son model için bir kenara atıldı mı? Hiç sana göre değil," diyor Elijah, kaşlarını kaldırarak.

"Durum bundan biraz daha karmaşıktı ve şu anda bu konuyu konuşmamız gerekmiyor."

Konuyu kapatmasına minnettarım.

Arka duvara ve kurduğum monitör ve bilgisayarların bulunduğu alana doğru ilerliyorum. Odanın en ucunda oturma alanı, televizyon ve tam donanımlı bir mutfak var.

"Burası..."

Dönüp yanımda duran adama gülümsüyorum.

"Bu yerin varlığını sadece birkaç kişi biliyor. Öyle kalmasını istiyorum," diyorum.

Kris bile odamdan haberdar değil. Ona söylemeye gerek yoktu. Başını sallar ve etrafımızı inceler.

"Burası oldukça gelişmiş bir ev düzeni," diyor, etrafımda dolaşarak farklı ekranları inceliyor. "Gabriel ve Leah'ın evini gelişmiş buluyordum."

Ben kahkahayı patlattığımda durup bana bakar.

"Gabriel burayı örnek almak istedi. Benim sahip olduğum her şeye ihtiyacı olduğu için değil.

Küçük kardeşin de benim gibi bir teknoloji meraklısı." Elijah gülüyor ve beni şaşırtıyor. "Yani o da az sayıdaki kişilerden biri mi?"

"Öyle," diyorum.

Etrafa bakmayı bitirdiğinde, onu kanepeye yönlendirip karşısına oturuyorum.

"Peki neden buradayız?" diye sorar.

"Senin ofisinde çalışamayız. Benim varlığım çok fazla soru işareti yaratır. Bu işin arkasında kim varsa onu uyarmak istemeyiz ve seninle birlikte görülmemeliyim. Yakında senin en büyük rakibinle evlenecek bir kadını ve sen de artık bekarsın..."

Cümlelerin geri kalanını yarım bıraktım.

Dudaklarını büzdü, ama sessiz kaldı.

Bunun ikimizin de farkında olduğundan daha büyük bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Bağlantılarımı araştırdım, ama bunu Elijah'a söyleyemem. Bu işten yeni çıktım. Artık *bu hayata* maruz kalmak istemiyorum.

"Bu işe karışan kişi, dinleme cihazlarını yerleştiren kişi olabilir. Orada görülürsem, planlarını değiştirmelerine neden olabiliriz. Sürpriz unsuru en büyük avantajımız olacak. En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar."

"Karşı karşıya olduğumuz şey mi?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, *karşı karşıyayız*. Artık ben de bu işin içindeyim. Gabriel beni aradığı anda

beni

aradı "Buna gerek yok," diyor Elijah.

ğ1 "Bana yardımına ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?"

anda Gözlerimiz karşılaşır ve Elijah duraksar. Beyninin çalıştığını görebiliyorum,

n

itibar

en bu

işin

içind

eyim

."

belki de kendi işime bakmamı, onun işine karışmamamı söylemesi gerektiğini düşünüyor. Belki de öyle yapmalıydım. Artık arkadaş değiliz. Gerçek anlamda değil. En iyi ihtimalle tanıdıklar.

O gemi çoktan yola çıktı. Bir söz verdiğim gün, koşullar beni iş girişimimizi ve Elijah'ın gözünde dostluğumuzu terk etmeye zorladı.

Elijah elini yüzünde gezdirir, ağzını sıkarken elinin üzerinden beni inceler.

Sonunda bıraktığında, derin bir nefes alır.

"Sen tanıdığım en iyi programcılardan birisin. Neler olup bittiğini ortaya çıkarabilecek biri varsa, o da sensin."

Ben başımı sallarım, o devam edince şaşırırım.

"Eskiden durdurulamaz bir takımdık. Kendime zarar vermek için burnumu kesecek kadar aptal mıyım? Hayır. Düşünmem gereken müşterilerim, onların işleri ve çalışanlarım var. Neler olup bitiyor olursa olsun, bunu anlamam gerekiyor, hem de çabuk. Bu, seninle tekrar çalışmak, yardımını kabul etmek anlamına geliyorsa..." Durur, gözleri hala benimkilere kilitli. "Yardımın için minnettar olurum, Pen."

Aklıma alaycı ya da sarkastik bir yorum gelmiyor. Bunun yerine, bir hüznün dalgası beni sarıyor. Keşke işler farklı gelişseydi.

Keşke, anlamsız bir ifade.

Elijah, sanki bir şey eklememi beklermiş gibi bana bakar. Öğrenciyken, onu durmadan alay ederdim, ama hayat ve deneyimlerimiz ikimizi de değiştirdi. Artık eskisi gibi değiliz.

Bunun yerine, başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve monitörlerin yanına geri dönüyorum.

Elijah yanıma gelir.

"Ofiste bulunmanın soru işaretleri yaratabileceğini anlıyorum, ama buradan ne yapabiliriz? Erişime ihtiyacımız var."

Başımı çevirip ona bakıyorum. Yakınlığı beni tedirgin ediyor. "Pen, neler oluyor?"

Onun sözlerine irkilirim.

"Üzgünüm, dalmıştım," derim ve bir homurtu ile karşılık alırım. Sandalyeyi çekip otururum ve Elijah'a da aynısını yapması için işaret ederim.

"Kimsenin senin komplolarını ortaya çıkardığını bilmesini istemiyoruz," diyorum, parmaklarım önümdeki klavyede uçuyor. "Her ne ise. Biri ana yedekten değişiklik dosyalarını kaldırmış ve senin girişinle ilgili tüm e-posta bildirimlerini titizlikle silmiş veya yönlendirmiş. Seni tuzağa düşürmek istiyorlarsa, daha sonra yeniden yüklemek için bir yedekleri olmalı. Eğer varsa, onu bulacağız."

Elijah'ın parmakları masaya vuruyor, bu hareketiyle beyninin çalıştığını ve bugüne kadar edindiği tüm bilgileri işlediğini gösteriyor. Sıralıyor, bağlantılar kurmaya çalışıyor.

"Programın bilgisayarımda kötü amaçlı yazılım buldu. Kendi kameramdan beni izliyorlarmış."

"Görünüşe göre amatör biriyle uğraşmıyoruz. Kim olursa olsun, işi ciddiye alıyor."

Elijah ensesini tuttu.

"İkinci bir yedekleme var. Verileri oradan indirdim." Gülümsüyorum.

"Sana iyi öğretmişim."

Dudakları seğirir. "İkinci yedeklemeyi sadece birkaç kişi biliyor."

"Onları göz ardı edemeyiz. O da silinmişse, şüpheli listemizi daraltabiliriz."

"Kod değişikliklerinin ne işe yaradığını bile bilmiyoruz," diyor bana. "Baktım. Hepsi zararsız görünüyor, düzensiz bir şekilde dağılmışlar."

"Bu yüzden bu kadar çok değişiklik var. Senin buna inanmanı istiyorlar. Küçük, anlamsız kod değişiklikleri, aralarında tehlikeli değişiklikleri gizliyor. Ben de öyle yapardım. Bu yüzden bu kadar çok var. Hataları ve kamerayı bilmiyor olsaydık, bu kesinlikle amatör biriyle karşı karşıya olmadığımızı gösterirdi. Bu, izlerini örtmeyi ve fark edilmeden kalmayı bilen biri. Değişikliklerini fark edenlere, senin kurcaladığın izlenimini vermek istiyorlar. Kim küçük kod değişiklikleri için patronuna karşı çıkar ki?"

Sözlerim etkisini gösterirken kaşları içe doğru kıvrılır ve burnu kırışır.

"Umarım kodlayıcılarım beni bu konuda uyarır," der ve sözlerim etkisini gösterirken bir süre durur.

"Kahretsin!"

"Kahretsin!" Bana dönerek, "Ne demek istiyorsun? *Ben olsam öyle yapardım yapacağım şeydi.*"

Dudaklarımı sıkıştırırım. Gizli kalmış şeyler ortaya çıkıyor. Tutamayacağım bir söz verdim.

"Bir sistemi sabote edecek olsam, onu zararsız değişikliklerin arasına gömerdim. Bulunması neredeyse imkansız hale getirirdim."

Ekranlarıma dönerek, yüzünde gördüğüm söylenmemiş soruları cevaplayamıyorum.

"Sen öyle dememiştin."

Onun ısrarını görmezden gelip işime devam ediyorum.

"Peki," diye homurdanır. "Ama bu sürüm birkaç gün içinde yayınlanacak. Binlerce satırlık kod değişikliği var. Yaptıklarını ortaya çıkarmamızın imkanı yok. Gecikirsek, sonuçları..."

"Kafana sok şunu. Yayınlamayı ertelemek zorundasın. Burada yaptığımız şey hasar kontrolü. Yönetim kuruluna sunman için sana gerçekleri veriyoruz

. Bilgin olsun, Todd'un bu işe karışmış olması imkansız. Annemin hayatı üzerine bahse girerim. Neler olup bittiğini çözmek konusunda ise, onlar ben değilim."

Parmaklarımın eklemlerini çatırdatıp
esnetiyorum. "İşe koyulalım,"
diyorum.

"Ne demek istiyorsun? Buradan hiçbir şey yapamayız. Güvenlik duvarını aşamayız."

"Ah, imansızlar," derim, ona dönerek. "Ben çoktan girdim.
Bütün öğleden sonra ne yaptığımı sanıyorsun? Tırnaklarımı mı boyadım?"

BÖLÜM 17

ELIJAH

"Olmaz," diyorum ona, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Önündeki ekranlardan birini işaret ediyor ve onun benim sistemime, benim lanet olası sistemime giriş yaptığını görüyorum.

Donup kalıyorum.

Ne oluyor lan! Bu hiç iyi değil.

Sanki artan paniğimi hissetmiş gibi, Pen omzunun üzerinden bana bakar.

"Merak etme. Düzeltirim. İnan bana, kolay olmadı. Dört saatten fazla sürdü. Sen gelmeden hemen önce başardım." Pen, dikkatini ekrana geri vermeden önce böyle diyor.

"Pen," diyorum, sesimin tonu ve hacmi yükseliyor.

Pen durur ve bana doğru döner. Gözleri benim ifademi okur ve yumuşar.

Eğilip ön kolumu tutar.

"Bunu yapmak için gerekli beceriye ve ekipmana sahibim. Seni veya şirketini küçük düşürmeye çalışmıyorum. Gittiğimde, benim bile giremeyeceğimden emin olacağım."

Ona bir bakış attım ve o omuz silkti.

"Unutma, orijinal kodun tasarımına ben de yardım ettim."

"O on beş yıl önceydi. Artık pek bir şey aynı değil," diye homurdanırım ve yanındaki sandalyeye çöküyorum. "Beni rahatlatmaya çalışma. Az önce, hacklenemeyeceğini söylediğim bir güvenlik duvarını hackledin. Tabii ki kızacağım."

"Tamam, kızgın ol, ama birkaç saatliğine bunu bir kenara bırakabilir misin? Bir seferde tek bir sorunu çözmemiz gerekiyor ve bence bu gizemli kodun ve kişinin neyin peşinde olduğunu bulmak, incinmiş egonu telafi etmekten daha önemli."

"Bunun egomla hiçbir ilgisi yok." Pen

başını çevirip gözlerini devirdi.

"Daha önce de söylediğim gibi, içeri girmek saatlerimi aldı. Buraya gelme amacımızı gerçekleştirmeliyiz, sonra senin ifşanı düzeltebiliriz. İnan bana, bulmak kolay olmadı ve neredeyse seni arayıp ofise gizlice girmemiz gerektiğini söyleyecektim."

Cevap vermedim. Bunun yerine, dikkatini önümüzdeki ekranlara geri vermesine izin verdim.

Pen'in parmaklarının klavye üzerinde uçmasını izlerim.

Gece geç saatlere kadar kod yazarak geçirdiğim, çözdüğüm sorunları kutladığım anılar. Kaşlarını çatarak hafifçe homurdandı.

Küçük düşürücü davrandığımı biliyorum, ama gerçek şu ki, o benim gurur duyduğum ve hackerlara karşı koruma sağladığını söylediğim güvenlik duvarımı aşmış. Pen aşabiliyorsa, başka biri de aşamaz mı? Açıkça aşmışlar. Biri kodumu değiştirmiş. Hala bunun içeriden biri olabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Bu kadın kim? Artık onu tanıdığımı sanmıyorum.

Oturup onun çalışmasını izliyorum ve aylardır ilk kez kendimi enerjik hissediyorum. Kendine güveni sinir bozucu, ama zaten hep öyleydi. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve merakım uyandı.

Kolyesini alıp dudakları arasına alıyor, kolye ucunu ileri geri kaydırıyor. İki eline ihtiyacı olduğunda kolyeyi ağzına alıyor.

Kahretsin, ona bakıyorum!

Önümdeki üç ekrandan birine dönüp, flash bellekte getirdiğim kayıtları kaydırmaya başlıyorum.

"Ne aradın?" diye soruyor Pen, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Kaydırdım. Bazı kodlar ölü, sahte kodlar. Hiçbir yere gitmiyor ve hiçbir şey yapmıyor. Kesinlikle başka kodları çağıran bazı satırlar var. Onları bulup birbirine bağlamak zamanımı aldı."

"Bir örnek var mı?"

Tespit ettiğim kod satırlarından birini açarım.

O da bakıyor ve tekrar klavyeye basmaya başlıyor.

Bunun nasıl yapıldığını biliyorsa, belki de kalıbı belirlemeye yardımcı olabilir.

"Değişiklikleri filtrelemek ve gruplandırmak için bir program yazıyorum. Herhangi bir kalıp veya bağlantı olup olmadığına bakıyorum."

Konuşurken parmakları klavyeye basmaya devam ediyor.

"En son ne zaman gerçek kod değişiklikleri yaptınız?" diye soruyor. Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Yaklaşık beş yıl önce." Kalem duruyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Ne?" diye soruyorum, başımı kaldırarak.

"şaşırdım. Kodlamayı hep sevmişsindir."

Omuz silkiyorum.

Ama midem savunma pozisyonuna geçerek gerginleşiyor. Pen'in söylediği doğru. O ve ben laboratuvarda birlikte çalışırken kodlamayı çok seviyordum. O, beni daha iyi olmak için motive etti, bana meydan okudu. Aramızda hep böyle oldu. O, benim rekabetçi yanımı ortaya çıkardı. İlk tartışmamızdan sonra, ortaklığımız başladı. Ona benim hakkımda yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım. Ben tembel, zengin bir ocuk değildim. Bu, başlangıçta iki kat daha fazla çalışmam gerektiği anlamına gelse de.

Bu yüzden, Olimpiyat hayallerim sona erdiğinde, dünyamın başıma yıkıldığını hissetmedim. Bana başka bir odak noktası, başka bir dayanak noktası vermişti. Son sınıfa geldiğimizde, Pen'in yanımda olmasını istiyordum. Onu iş ortağım olarak istiyordum. Gelecek için büyük planlarımız vardı, ta ki bir gün o gidene kadar.

"yleydi. Öyle. Ancak CEO olarak, evrak işleri ve politikalar öncelikli hale geldi. Biraz paslandığımı itiraf ediyorum. Günlük işim daha çok yönetimle ilgili." Ona bakıyorum. "Hala kod yazdığını mı söylüyorsun?"

Pen dönüp bana gülümsedi.

"Hiçbir şey beni kodlamaktan alıkoyamaz. Bu yüzden şirketim seninki kadar büyümedi. Ben kontrol delisiyim, bunu hatırlamalısın."

Gözleri eğlenceyle parılıyor ve gözlerimiz buluştuğunda neredeyse elektriksel bir his uyandırıyor. Kendimi gülümserken buluyorum.

"yleydin. Biraz kontrolü bıraktığını sanmıştım." Derin

bir nefes alır.

"Bunu öğrenmem gerekecek. Özellikle Kris ve benim çocuklarımız olduğunda. şu anki çalışma temposumu ve yaşam tarzımı sürdürüp bir aile yetiştiremem. Bu adil olmaz."

Onun sözleri içime işlerken kalbim durur. Bir an için kendimi kaybettim. Pen'in evlenmek üzere olduğunu ve tabii ki Kris'le ocuk sahibi olmayı düşündüğünü unuttum. Göğsümde baskı oluşur ve boğazımın arkasında bir yanma hissedirim.

"Çocuk mu istiyorsun?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz aptalca geldi.

"Şaşırmış gibisin." Pen'in bakışları yumuşayarak bana yöneldi. "Sanırım bu bulaşıcı bir şey. Gabriel ve Leah'ın Callum'u var. Senin ve Darra'nın Lottie'si var, diğer arkadaşlarımdan bahsetmiyorum bile. Hepsi yerleşik bir hayata geçip aile kuruyorlar. İşimi kurmak için çabalayarak, hayatımın o kısmını askıya aldım. Kişisel hayatımı bir kenara bıraktım." Omuzlarını silkiyor ve iç çekiyor. "Artık genç değilim. Bir kadın olarak, ne yazık ki biyolojik saatimin sınırlarına bağlıyım ve çocukların tadını çıkarmak için çok yaşlı olmak istemiyorum. Annen gibi, onların bir grup dadı tarafından yetiştirilmesini istemem."

Anlıyorum, ne kadar canımı sıkarsa da. Pen, kız kardeşim Kat ile aynı yaşta. Leah'dan bir yaş büyük. Leah ve Gabriel'in bir araya gelmesinin sebebi de tam olarak bu.

"Hiçbirimiz gençleşmiyoruz," diye itiraf ediyorum.

Bazı günler, zamanın nereye gittiğini merak ediyorum. Darra ile evlendiğimde yirmi üç yaşındaydım. Lottie birkaç ay sonra dünyaya geldi. Evli ve çocuklu bir adam olarak, kendi isteklerimi ve hayallerimi bastırdım. Dünyanın geri kalanını dışlayarak, yeni karım ve kızım için bir gelecek kurmaya odaklandım.

Pen sonunda enter tuşuna basar ve geriye yaslanarak sırtını gerer, omurgası tatmin edici bir çatırtı çıkarır.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, o kalkıp uzaklaşırken.

"Şimdi programımın çalışmasını ve Tiffany'nin ona ayarladığım parametreleri derlemesini bekleyeceğiz."

Arkanıza yaslanıp ona bakıyorum.

"Sen kimsin ve Penelope Dawson'a ne yaptın?" Pen kıkırdar, sesi midemi kıpır kıpır eder.

"Her zaman çılgın yeteneklerim vardı. Sen sadece bunların yarısından habersizsin." Omuzlarını silkiyor, daha fazla açıklama yapmıyor, ama ses tonundaki küstahlık kaçırılmayacak kadar açık. "Bak, programın çalışması biraz zaman alacak. Akşam yemeği sipariş edelim. Aç karnına çalışmam."

Bu bir yalan. Eskiden Pen'e sürekli yemek yemesini hatırlatırdım. İşine o kadar odaklanmıştı ki, vücudunun ve beyninin yakıtı ihtiyacı olduğunu unutmuştu. Yorucu bir gecenin ardından neredeyse bayılmak üzere olması, geç saatlerde yemek sipariş etmeye başlamama neden oldu.

"Ama Tiffany işini bitirene kadar beklememiz gerekmez mi?"

Pen akıllı saatine dokunur. "İşini bitirir bitirmez bana haber verecek."

"Şimdi beni sakinleştirmeye çalışıyorsun," diye mırıldanıyorum. "O kadar belli mi?"

"Evet."

"Ya da belki de sadece kendime daha iyi bakmayı öğrendim," diyor.

Göğsüm ağrıyor. Doğru. On beş yıl uzun bir süre. Artık o kaygısız iki genç yetişkin değiliz. Şimdi ikimiz de milyonlarca poundluk imparatorlukları yönetiyoruz.

"Hadi," diyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Açlıktan ölüyorum. Burada yapabileceğimiz bir şey yok. Yemek sipariş edelim."

Ayağa kalkıyorum. Sinirlenmem gerekirdi. Burada durmuş, bir yabancıнын şirketimin güvenlik duvarını aşp kodlarımı karıştırmasını izlemiştim. Ama Pen'i iş başında izlemek nefesimi kesmişti. Becerileri olağanüstüydü. Bir programcı olarak bunu takdir edebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, onsuz ne yapardım bilmiyorum. Pen'e güvendiğimi fark ediyorum. Kardeşlerim de ona güveniyor, bu yüzden sızlanmak ve şikayet etmek yerine, onun peşinden gidip yukarı çıkıyorum. Yine de, midemin derinliklerinde hissettiğim boşluk hissinin basit bir açlıktan daha fazlası olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 18

PEN

Sığınağımın duvarları üzerime çöküyor ve buradan çıkmam gerekiyor.

Neden Elijah'a bir aile kurma isteğimden bahsediyorum ki?

Yakın değiliz, yıllardır da öyle. Ama şimdi onunla konuşmak... Sanki yıllar eriyip gitmiş gibi. Bir hüzün dalgası beni sarıyor.

Elijah hiçbir şey söylemiyor. Ayağa kalkıyor ve beni takip ederek merdivenlerden yukarı çıkıyor.

ON BEŞ YIL ÖNCE

"Penelope Dawson?"

Odamın kapısında duran iki adama bakıyorum. Kahretsin!

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Penelope Dawson siz misiniz?"

İkisi arasında daha uzun olanı tekrar sorar. Başımı sallarım ama gözlerini kaçırmam. "Yardımcı olabilir miyim?" diye tekrar sorarım.

Korku gösterme, aptal rolü yap. Elinde hiçbir şey yok.

O ve ortağı kimlik kartlarını kaldırdılar, ben de öne çıkıp baktım

Polis.

Kahrets

in!

Soğukkanlı davran.

Kafam karışmış gibi alnımı kırııştırıyorum.

"Bizimle gelmeniz gerekiyor, Bayan Dawson."

"Nedenini sorabilir miyim?" diyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Her şeyi karakolda açıklayacağız." Hafızamı taradım.

Neyi kaçırdım?

Masama doğru ilerledim.

"Lütfen olduğunuz yerde kalın, Bayan Dawson," ikisinden daha kısa olanı

der. "Sadece telefonumu alacağım," dedim ve omzumun üzerinden ona bir gülümseme attım.

omzumun üzerinden gülümsedim.

"Bunu yapmamanızı tercih

ederiz." Durdum.

"Neden gözaltına alındığımı bilmek istiyorum," dedim, onlara dönerek.

Masum bir insan böyle sormaz mı? Bu iki adamı kışkırtmamamın benim için daha iyi olacağını biliyorum, en azından öğrenene kadar.

"Bu adrese yasadışı bir hack izi buldular," diyor ikisinden kısa olanı, bu sözüyle meslektaşının bakışlarını üzerine çekiyor. "Sizi sorgulamak ve tüm ekipmanları ele geçirmek için buradayız."

"Arama emriniz var mı? Birinin eşyalarını öylece alamazsınız. Bunlar benim kişisel eşyalarım. Haklarımı biliyorum."

En azından polis dizilerinde gördüklerimi biliyorum.

Adamlardan biri cebine uzanıp birkaç kağıt çıkarır. Kaşlarımı kaldırırım.

"Bu adreste yaşayan tek kişi ben değilim." "Ev arkadaşlarınız da sorgulanacak."

Bana ve ekipmanıma attığı bakış, bunun zaman kaybı olduğunu düşündüğünü gösteriyor.

O kadar çok yerden geçirdim ki. Bir hata mı yaptım? İki adam bana bakmaya devam ediyor.

Bu, kötü bir polis dizisinden çıkmış gibi. Bu benim hayatım. Dikkatsiz mi davrandım? Kuralları biliyorum... Onları ben yazdım. Tetikte olun, gözlemci olun. En önemlisi, izlerinizi saklarken titiz olun. Siktir, iki kez siktir!

Kendimi toparlayıp derin bir nefes alıyorum.

Lanet olsun! Bütün öğleden sonra tezimi yazmakla uğraştım. Ama ne

Cehe

nnem "Daphne," diyorum odaya.

mi? "Kapatma protokolü dokuz, bir, yedi, altı, dokuz, altı'yı başlat."

"Kapatma protokolü dokuz başlatılıyor," diye bir yapay zeka sesi hoparlörlerimden geliyor.

Ellerimi teslim olarak kaldırıyorum ve filmlerde gördüğüm gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Önümdeki iki adam hızla hareket ediyor, biri bana doğru geliyor, diğeri bilgisayarımın yönüne. Ama çok geç kalacak. Daphne'nin programı sabit diskimi ve bulmayı umdukları tüm kanıtları silmiş.

Olanları durdurmak için birkaç tuşa basar, ama protokol bir kez başladı mı, hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramaz. Ben öyle tasarladım. Yirmi bir yaşında olabilirim, ama bunu uzun zamandır yapıyorum ve bu işte iyiyim.

Bana dönüp bakıyor, ama ortağı ellerimi arkamda birleştirip kelepçeyle bağlarken ben omuz silkiyorum.

"Penelope Dawson, Redbourne Pharmaceuticals'ın sistemlerine yasadışı olarak girme suçundan tutuklusun. Sorgulandığında hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama hiçbir şey söylemezsen savunmana zarar verebilir..."

Konuşmaya devam eder ve anladığımı sorduğunda başımı sallarım. Ortağı bir telefon görüşmesi yapar.

"IT ekibini buraya çağırın. Elektronik cihazları poşetlere koymamız gerekiyor."

Ne isterseniz paketleyin. Hiçbir kanıt bulamayacaklar. En azından burada yok, ama ben dikkatsiz davrandım, ki bu benim tarzım değil. Genelde güvenlik konusunda paranoyak olurum ve hiçbir iz bırakmamaya özen gösteririm. Ama o gün aklım başka yerdeydi, ki bu da şaşırtıcı değil. En yakın arkadaşınız her gün hamile kız arkadaşıyla evleneceğini söyleyip kalbinizi milyonlarca parçaya ayırmaz. Daha dikkatli olmalıydım.

** * **

Yerleştirildiğim ^{oda} çok sade.

Arkanıza yaslanıp etrafıma bakıyorum. Düz duvarlar, yıpranmış bir masa ve birkaç sandalye. Duvarın üstünde bir kamera var, ışığı yanıp sönüyor, her hareketimi kaydettiğini belli ediyor.

Bu işin nasıl yürüdüğünü bilmek için yeterince hacker ile çevrimiçi olarak konuştum. Bizim yalnız insanlar olduğumuzu düşünmek yanlış bir kanıdır. Biz çok sıkı fıkı bir topluluğuz. En azından etik olanlar öyle. Karanlık web'den mümkün olduğunca uzak duruyorum.

Polisle etkileşim kuralları. Sessiz kalmanın en iyi seçeneği olduğunu biliyorum. Tüm iyi dedektif dizilerinde olduğu gibi, herkesin düşüşü, ayağının takılmasıdır. Suçlu, hikayesini karıştırmaktan kendini alamaz ve sonra polis onu yakalar. Ve ben iyi dedektif dizilerini severim. Kafamın içindeki sessizliği de seviyorum. Söz konusu geceyi tekrar tekrar gözümün önüne getiriyorum, her hareketi, her tuş vuruşunu tekrar oynatıyorum. Neyi gözden kaçırdım? Fotoğrafik hafızaya sahip olmanın bir avantajı, en azından ne yaptığımı hatırlayabilmem. Sonra aklıma geliyor.

Siktir!

O kadar dikkatsiz olamam.

Kahretsin!

Onları doğrudan kapıma götürdüm. Omurgamdan bir damla ter akıyor. Hikayemi düzeltmem ve bunu çabuk yapmam gerekiyor. Beni sorgulamaya geleceğini bildiğim adam ve kadınları, haftalarca tezimi yazmakla meşgul olduğuma ikna etmeliyim, hikaye bu kadar.

Kapı açılır ve ben başımı kaldırıyorum. Görmeyi en son beklediğim kişi içeri girerken derin bir nefes alırım.

"Hepsi bu kadar, memur bey."

Kapı arkasından kapanır ve iki dakika sonra kameranın ışığı söner.

"Penelope Dawson, ne yaptın sen?"

Göğsüm sıkışıyor, yüzüm, boynum ve kulaklarım inanılmaz derecede sıcak hissediyorum. Robert Frazer bir sandalye çekip karşımda oturuyor. Bu adam, oğlu gibi devasa bir adam. Boy olarak Elijah'a rakip olabilecek tek kişi. Varlığı heybetli.

Gözlerimi önümdeki masaya indirip, tırnaklarımla masanın yüzeyinde daireler çiziyorum.

Robert yılmadan devam eder.

"Sen derin büyük büyük genç hanımefendi. Hacklemek Redbourne Redbourne Pharmaceuticals'a. Aklını kaçırmış olamazsın?"

Gözlerim hala kapalı olan kameraya kayıyor.

Sanki benim tedirginliğimi hissetmiş gibi Robert arkasına yaslanıyor. "Sorun yok, yalnızız."

"Nasıl?"

"Senin burada olduğunu nasıl bildim?" diye soruyor. "Evet. Hiç telefon etmedim."

"Hayır. Ben birçok önemli kişiyle arkadaşım. Polis müdürü senin adını görünce beni aradı."

Az önce çektiğim nefes boğazımda takılır.

"Emniyet Müdürü mü?" diye kekeleyorum.

Gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geliyorum. Son dört yazımı bu adamın evinde geçirdim. Küçük oğluyla bilgisayarlar kurduk, büyük kızıyla yakın arkadaş olduk. En büyük oğluyla bir şirket kurmak için bir iş planı üzerinde çalışıyorum.

Elijah!

"Elijah biliyor mu?" diye soruyorum, midem düğümleniyor.

En iyi arkadaşımın başı zaten yeterince dolu. Hâlâ kırık bileğinden iyileşmeye çalışıyor, bir de Darra hamile olduğunu açıkladı.

"Hayır, bilmiyor ve bence böyle kalmasını sağla. Başında bu kadar sorun varken, bir de senin için endişelenmesine gerek yok."

Frazer senior'ın keskin bakışlarına dayanamayıp bir kez daha gözlerimi indiriyorum.

İç çekiyorum, midem düğümleniyor, gözlerimin arkasında baskı oluşuyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Saygı duyduğum, beni evine kabul eden adamı.

"Basında çıkan bilgileri doğrulamaya ya da yalanlamaya çalışıyordum," diyorum sessizce.

Redbourne, etik olmayan ve yasadışı uygulamalar nedeniyle takip ediliyor. Staj yılımda onlar için çalışmıştım. Meşru görünüyorlardı, ama bilmem gerekiyordu. Bir anlık hevesle yaptım ve bu açıkça benim sonum oldu. Asla hazırlıksız gitmem. Genellikle haftalarca hazırlık yaparım, ama o gece bir istisnaydı. Elijah bana Darra'dan bahsetmişti.

"Ee? Ne buldun?"

"Gördüğüm kadarıyla temizler," diyorum ona dürüstçe. "Tahminde bulunmam gerekirse, rakiplerinden biri basında onları karalamaya çalışıyor."

Robert arkasına yaslanıp bana bakıyor, bakışları araştıracı.

"Ne kadar süredir, Pen? Ne kadar süredir hack yapıyorsun?"

Parmaklarımı tekrar masadaki çiziklerle oynamaya başladım. Dudak piercingimi ağzıma çektim.

"On altı yaşımdan beri. Başlangıçta öğretmenlerin dizüstü bilgisayarlarıydı, sonra farklı cihazlar, platformlar, sunucular."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Kaşlarını kaldırıyor, ifadesi neredeyse Elijah'inkiyle aynı. Nefes alıyorum.

"Bu bir meydan okuma. Teknik bir sorunu aşmak gibi, başkalarının önünüze koyduğu engelleri aşmaya çalışıyorsunuz. Tüm yaratıcı stratejilerinizi kullanmanız gerekiyor... ve sonra yakalanmamanın heyecanı var," diye itiraf ettim. "Her ne kadar şu anda bu konuda başarısız olmuş gibi görünsem de."

Ellerimi masaya düz bir şekilde koyup gözlerinin içine bakıyorum. Çok tanıdık, ama daha yaşlı ve daha bilge.

"Elde ettiğim bilgilerle hiçbir şey yapmıyorum. Genellikle şirkete sistemlerinde bir zayıflık olduğunu bildiren bir mesaj gönderir ve nasıl düzeltebileceklerini söylerim. Başkalarının benim gittiğim yere gitmesini engellerim." Omuz silkiyorum. "Bunu heyecan için yapıyorum. Ben ve makine. Becerilerimi ve bilgimi test ediyor. Çözülmesi gereken nihai bulmaca."

"Bir süredir seni arıyorlar," diyor ve ben dikleşiyorum, parmaklarım hareketsiz kalıyor.

"Kim?"

"Tanıdığım bazı kişiler."

Robert'in saçlarını eliyle taramasını izliyorum, bu hareket en iyi arkadaşımın hareketine çok benziyor.

"Siktir," diyorum ve sonra elimi ağzıma kapatıyorum. "Başım belada, değil mi?"

Robert bana bakar, ağzında küçük bir gülümsemeyle. Başını eğiyor.

"Bundan sonra olabilecekleri engelleyemem. Denedim," diyor, sesinde hüznün var.

"Hapse girecek miyim?"

Kanım donuyor. Lanet olsun, anneme ne diyeceğim? Bana çok kızacak. Onun yaptığı, feda ettiği onca şeyden sonra.

"Başın büyük belada. Sana yalan söylemeyeceğim."

"Burada seninle konuşmak isteyen bazı insanlar var," diyor sessizce. "Etik hackerları duydun mu?"

Başımı sallıyorum. Kendimi öyle sınıflandırıyorum. Kesinlikle etik olmayan bir hacker değilim. Becerilerimi kimseyi istismar etmek için kullanmıyorum. Daha çok deneyimin heyecanı, sistemi alt etmek ya da Redbourne'un durumunda, potansiyel bir yanlış düzeltmek için yapıyorum.

"Etik hackerları istihdam eden bir ajans var." Bu sefer benim dikilme sırası.

"Ne tür bir ajans? Devlet ajansı mı demek istiyorsun?" O başını sallıyor.

"Senin becerilerin onlar için çok yararlı olabilir." Boynunu çimdikliyor. "Senin için istediğim bu değildi, ama benim elimden gelen bu kadar, ve sen, genç bayan, oldukça iyi bir ün kazandın." İçini çekiyor. "Sana sunabileceğim en iyi teklif bu. Kabul etmezsen, hapis yatacaksın, Pen. Yaptığın iyilikler, seni diğer birkaç hackle ilişkilendirmelerine olanak tanıyor."

"Tüm kanıtları yok ettim."

"Öyle olabilir, ama seni takip edecekler. Bu insanlar güçlü ve acımasız. Asla bilgisayar sektöründe çalışamayacak, hayalini kurduğun şeyi yapamayacaksın. Ya onlara katılırsın ya da senin ve annen için güvenli bir gelecek kurma şansını yitirirler."

"Ama Elijah ve ben kendi şirketimizi kuruyoruz. Kimsenin yanında çalışmam gerekiyor."

Kafasını salladı, o bir saniyelik ifadesi, ne kadar ciddi bir hata yaptığını anlamamı sağladı. Midem düğümlendi ve yakalanmamın ne anlama geldiğini tam olarak anladığımda başımı masaya düşürdüm.

"İş olmayacak, sözleşme olmayacak. Onlar bunu sağlayacak. Senin ve Elijah'ın iş girişimi başlamadan bitecek."

Önümdeki masaya alnımı vuruyorum, sonra oturup sandalyeme geri yaslanıyorum. Odanın duvarları üzerime çöküyor. Elijah ve ben aylarca iş planımız üzerinde çalıştık, sunabileceğimiz güvenlik sisteminin bir prototipini ürettik. Becerilerim bu sistemin geliştirilmesinde çok faydalı oldu, ama Elijah bunu anlamıyor ya da bilmiyor. O sadece benim programlama becerilerimin olağanüstü olduğunu biliyor.

"Ne istiyorlar?" diye fısıldıyorum.

Robert öne eğilip elimi sıkıyor, sonra kalkıp kapıya doğru ilerliyor ve iki kişinin içeri girmesine izin veriyor.

"Muhtemelen açıklamalarını dinlesek daha iyi olur."

Koltuğuma geri oturup, koyu renk takım elbiseli bir erkek ve bir kadının içeri girmesini izledim.

İşler ciddileşti ve ne teklif ederlerse etsinler, kabul etmek zorunda olduğumu biliyorum. Hapse giremem. Anneme bunu yapamam. Benim için her şeyden vazgeçtikten sonra olmaz.

"Bayan Dawson, kendimizi tanıtalım. Ben Terzi," dedi kadın, karşımda oturdu. "Bu da Rooster."

Yeni geleceğime hoş geldiniz.

BÖLÜM 19

PEN

Sessizce bizi üst kata götürüyor. Başım dönüyor. İkimiz baş başa bu kadar yakın olduğumuzdan beri yıllar geçti ve bu durum dengemi bozuyor.

Mutfağa giriyoruz. Gurur ve mutluluk kaynağım. Evin arka tarafında yer alıyor, peyzajlı bahçelerimi, ormanı ve ötesindeki tarlaları görüyor. Burada misafir ağırlamayı seviyorum. Burası benim mutlu olduğum yer ve pişirme her zaman stresimi atmamı sağlayan bir şey olmuştur, bu yüzden bu alanı tasarlarken havadar olmasını istedim. Özgürce şarkı söyleyip dans edebileceğim, *kendimi bırakabileceğim* bir yer. İş hayatımdaki sığınağımın tam tersi.

Mutfak modern, şık dolaplar ve gizli çekmecelerle donatılmış. Yüzeyler granit ve akıllıca yerleştirilmiş aydınlatmayı yansıtıyor. Kahve makinem ve tost makinem gibi gerekli eşyalarım dışında minimalist bir mutfak. Bir kızın da favorileri vardır.

Elijah sandviç makinemize doğru yürür ve bana döner.

"Kadını üniversiteden çıkarabilirsin, ama kadından öğrenciyi çıkaramazsın."

"Ne? Yılda milyonlar kazanıyorum diye tostlu sandviçleri sevemez miyim?"

"Tabii ki sevebilirsin. Sadece beni şaşırttı."

"O kadar da değişmedim," diyorum, aniden savunmaya geçerek.

"Kendini kandırma. Herkes yaşlandıkça değişir. Buna büyümek ve sorumluluk sahibi olmak denir. Hala eskisi gibi kaygısız Pen olduğunu düşünmek hoşuna gidebilir, ama çalışanlarına ve müşterilerine karşı sorumlulukların olduğunda bu imkansızdır. Yaşadığın eve bak. Annenle birlikte yaşadığın, musluğu bozuk ve lavabosu çatlak iki odalı daireden çok uzak."

"Üniversitede kaygısız olduğumu söyleyemezsin," diyorum, kaşımı kaldırarak. "Kıçımnda bir sopa ve omzumda Büyük Londra büyüklüğünde bir çip vardı."

Elijah gülüyor ama inkar etmiyor. İnkâr edemez çünkü bunun doğru olduğunu biliyor.

biliyorsun.

"Geçimimi zorlukla sağlıyor ya da maaşımı maaşıma bağlı olarak yaşıyor olmayabilirim.

Doğru. Ama hala aynı şeylerden zevk alıyorum. Ton balıklı sandviç veya jambonlu ve çedar peynirli tost hala en sevdiğim şeyler."

Burnunu kırıştırdı ve bu sefer gülme sırası bendeydi. Vücuduna ne koyduğuna her zaman çok dikkat ederdi.

"Sen sadece yemek konusunda snobsun. Ama merak etme. Bize paket servis sipariş edeceğim. Damak tadını incitmeyeceğim."

Hiçbir şey söylemez, bunun yerine odada dolaşır.

"Kat bu mekanın harika olduğunu söylemişti," diyor Elijah, aydınlık bahçeye bakan pencereli duvara doğru ilerlerken. "Gündüzleri ışık muhteşem olmalı.

Onun sözlerine şaşıyorum.

"Öyle," diye cevap veriyorum, utanmadan itiraf ediyorum. "Ekstra mahremiyet sağlamak için yansıtıcı pencereler taktırdım, ama dışarıyı engelsiz görebiliyorsun. Dronlar ortaya çıktıktan sonra, kimsenin beni gözetlemesini istemedim."

Bana paranoyak diyebilirsiniz, ama hayat böyle. Mahremiyetim ve arkadaşlarımla ve ailemin güvenliği benim için en önemli önceliktir. Evimi seviyorum, ama servetimin beni sansasyonel basın hedefi haline getirmediğini düşünecek kadar naif değilim. Müstehcen dedikodular satar.

"Her şeyi bırakıp gitmek zor olmalı. Bu yere çok emek harcadın," diyor Elijah, bana dönerek.

Omuz silkiyorum, ayrılmayı düşündüğümde midem bulanıyor ama bunu kafamdan atıyorum. Yeni bir hayata başlamak için taşınıyorum.

"Birimiz taviz vermek zorundaydı. Kris'e göre benim hayatımı altüst etmek daha kolay," diyorum.

Elijah sessiz kalır, gözleri bahçeye odaklanmıştır.

Bir çekmeceye gidip en sevdiğim paket servis menülerini çıkarırım. Elijah'a doğru ilerleyip menüleri kaldırırım.

"Tercihlerin var mı?"

Öğrenciyken ve geç saatlere kadar çalışırken, Elijah'ın isteği üzerine sık sık paket servis sipariş ederdik, ancak o her zaman sade, sıkıcı ve sağlıklı yemekleri sipariş ederdi. İşime odaklandığımda, karnımı

ancak o her zaman enerjiye ihtiyaç duyardı ve bir orduyu doyuracak kadar yemek sipariş ederdi. O zamanlar günde yüz turdan fazla yüzüyordu ve ağırlık antrenmanı ile ek kardio yapıyordu.

Klavyemin yanında yemek yiyen herkesten nefret ettiğim için şikayet ederdim. Sadece mikroplar düşüncesi bile midemi bulandırırđı. Hala da öyle. Bu yüzden ofisimde birinci sınıf, sübvansede edilmiş bir kantin var ve tüm çalışanları masalarında yemek yemek yerine yemek molası vermeye teşvik ediyoruz.

"Sen ne istersen ben mutluyum," diyor Elijah.

"Gerçekten mi?" diyorum, alaycı tavrımı gizleyemedim.

Elijah'ın her zaman bir tercihi vardı.

"Öyle konuşma," diyor, bana dönerek. Gözlerindeki ısıltıyı kaçırmıyorum. "Sanki ben titiz falanmışım gibi."

"Öyleydin. Ne yiyeceğimizi her zaman sen belirlerdin. On beş yıl geçtiğini biliyorum, ama o kadar değişmiş olabileceğini sanmıyorum. Eski alışkanlıklar falan."

Yüzü düştü ve onun hassas bir noktasına dokunduğumu anladım.

"Peki, Çin yemeğı nasıl?" diyorum, o konuya girmek istemediğimden. Onun her zaman bunu seçtiğini bildiğimden.

"Hint yemeğı tercih ederim," diyor.

Kafamı sallıyorum, o da omuz silkiyor. Hint yemeğı her zaman benim tercihim olmuştur. Düşünceli davranmaya mı çalışıyor?

"Hint olsun o zaman," derim, tartışmak istemediğim için. "Al, bir bak."

Elijah menüyü elimden alır ve ben parmaklarımızın birbirine değmemesi için dikkat ederim. Bu ek karmaşaya ihtiyacım yok. Zaten onun varlığını fazlasıyla hissediyorum.

Bana siparişini söyler. Telefonumu açar ve şirketimin geliştirdiğı uygulamaya girerim. Bu uygulama, Caleb'in tüm yeni projelerinde yüklüdür ve sakinleri yerel işletmelerle buluşturarak karşılıklı yarar sağlayan bir ilişki kurar. Topluluklar oluşturmak için harikalar yaratır ve küçük, bağımsız işletmelere birçok franchise'ın sahip olduğu erişimi sağlar.

Siparişimizi girip gönder tuşuna basıyorum.

"Kırk dakika," diyorum ve Elijah'a kanepelerden birine oturması için işaret ediyorum. "İçecek bir şey ister misin? Şarap, bira?"

Ben içmeyeceğim, biliyorum. Aklımı başımda tutmam lazım. Tetikte olmam lazım. Alkol ve Elijah'ın iyi bir kombinasyon olmayacağından eminim.

"Bira," diyor Elijah, ben şarap dolabına gidip bir şişe alıp şişe açacağıyla kapağını açarken.

"Bardak?" diye soruyorum, o ise başını sallıyor.

Hala aynı. Elijah her zaman şişeden içmeyi tercih ederdi. Bardakta tadı eksik olurmuş.

Kendime bir meyve suyu alıp yanına oturuyorum, karşısına geçiyorum.

Ona şişeyi uzatıyorum.

"Bunun arkasında kim olabilir, başka bir fikrin var mı?"

Ön kollarını uyluklarına dayayarak, şişeyi ellerinde tutuyor. Yüzünde bir ifade beliriyor.

Bekliyorum.

"Kafamı yorup durdum ama bir sonuca varamadım. Şirket olarak, ortalamanın üzerinde maaş ödüyoruz ve tüm çalışanlarımız güvenlik kontrolünden geçiyor." Başını kaldırıp gözlerine bakar. "Sen girmişsen, başka biri de girmiş olabilir mi?"

Kafamı sallarım. "Sanmıyorum," diye dürüstçe söylerim. "Dışarıdan bir saldırı izi aradım. Hiçbir şey bulamadım. Senin giriş bilgilerini de kullanıyorlar. Bu kişisel bir saldırı gibi görünüyor."

"Yani, hala içeriden birinin işi olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzü sertleşir. "Her gün yanımdan geçen, arkama bıçak saplamak isteyen kişinin kim olduğunu düşünmek beni delirtiyor."

Çenesi sıkılır, boynundaki damarlar belirginleşir. Stresli olduğunda her zaman olduğu gibi alnında kalın bir damar atar. Darra hamileliğini açıkladığından beri Elijah'ın bu kadar stresli olduğunu görmemiştim.

Başımı hareket ettirerek dikkatini çeker ve bakışlarını tutarım.

"Sorun yok. Ne yaptıklarını bulacağız ve sonra da sorumlusunu bulacağız. Onları yakalayacağız ve durduracağız."

"Sana inanıyorum. Ama benim sorum şu: Nasıl? Suçluyu nasıl bulacağız?"

"Bir tuzak kurup kimin tuzağa düşeceğini göreceğiz," diyorum ona.

Bilmediği çok şey var. Aramızdaki uçurumu yaratan tek sorumlu Darra değildi. Bunu tek başıma, kendi aptallığım ve egomla başardım.

"Açıkça," diyor kuru bir şekilde. "Aynen öyle."

Bir sonraki sözlerini tartıyormuş gibi durakladığında, adrenalin vücudumu sarar.

"Bu senin için bile standart bir tuzak değil, Pen. Ben aptal değilim."

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. "Sen nereden bilebilirsin ki?"

Birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş, diğerinin pes etmesini bekliyoruz. Kapı zili çalıyor.

Zil sesi bizi kurtardı.

İnterkoma gidip teslimatçıya kapıyı açıyorum.

Yanımdaki çantamı alıyorum, ama Elijah bir deste para uzatıyor. "Bu kadar uzak bir mesafede, şoföre cömert bir bahşış veriyorsun, değil mi?"

Başımı sallayıp parasını kabul ediyorum.

Neden olmasın? Ona bir iyilik yapıyorum.

Kapıya gidip açtım.

"Merhaba, Bayan P," diyor yerel teslimat şoförü Jeremy.

Çantasının fermuarını açar ve içinde paket servisimiz olan büyük bir kağıt torba uzatır.

"İyi akşamlar, Jeremy. Teşekkürler. Çalışmaların nasıl gidiyor?"

"Harika, özellikle de kodlama ipucunu açıkladıktan sonra. Projemden yüzde 89 aldım."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatır.

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Yaz staj programımız için CV'ni ofise göndermeyi unutma," diye hatırlatırım.

"Zaten gönderdim," diyor ve ben de kayıt ekibinin CV'yi gözden kaçırmaması için bir not alıyorum.

Ona bahşişini veriyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bu çok fazla," diyor, başını sallayarak geri vermeye çalışıyor.

"Misafirim senin üniversite fonuna bağış yaptı," diyorum gülümseyerek. "Ve inan bana, bunu karşılayabilir."

Jeremy gülümser ve parayı cebine koyar. "Teşekkür ederim," der.

"İyi çalışmaya devam et," diyorum, o motosikletine binerken. "Tamam.

Kendine iyi bak, Bayan P."

"Sen de, Jeremy."

Onun araba yolundan aşağı doğru ilerlemesini izliyorum. Kapılar açılıyor ve onun ayrılırken kimse girmediğinden emin olmak için kamerayı kontrol ediyorum. Çalışıklarda bekleyen davetsiz fotoğrafçılara ihtiyacımız yok. Kapılar kapanana kadar bekledikten sonra mutfığa geri dönüyorum. İçeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum,

Şimdiye kadar ne kadar acıktığımı fark etmemiştim.

"İyi bir çocuğa benziyor," diyor Elijah, Jeremy ile olan konuşmamı açıkça dinlemiş.

"Öyle. Çok çalışkan ve büyük potansiyeli var. Annesi ve babası kasabadaki postaneyi işletiyor. Annesinin bir arkadaşına, oğlunun ödevlerinde zorlandığını söylediğini duydum. Öğretmeni hastalık iznindeydi ve yedek öğretmen de uzman değildi. Bu, ders kitabını okuyarak öğretilebilecek bir şey olmadığı için, ben devreye girip birkaç hafta boyunca derslerini üstlendim. Vakıfta çalıştığım için polis kontrolüm var, bu yüzden işim kolay oldu."

"Çok nazıksın."

Gülümsüyorum. "Unutuyorsun, ben de bir zamanlar o çocuklardan biriydim. Hepsi iyi çocuklar. Ama Jeremy, doğru destek ve teşvik verilirse doğal bir yetenek.

"Eğer oyun oynamaktan hoşlanmıyorsa, onu bana gönderin."

Gülüyorum. "Potansiyel çalışanlarımı çalmaya mı çalışıyorsunuz, Bay Frazer?"

Elijah bana gülümsediğinde kalbim durur, bu manzara beni nefesimi keser. Onu en son böyle gülümserken görmeyeli uzun zaman oldu.

Akşam yemeğimizi kaldırdığımda, Elijah'ın ben yokken masayı hazırladığını fark ettim.

Odanın diğer tarafına geçip kapları boşaltmaya başlıyorum. Fazla sipariş verdik, ama bunu her zaman yapardık. Elijah'ın iştahı her zaman çok açıktı. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık çok iri. Yıllarca spor yapması omuzlarını genişletmiş, bacaklarını ve pazılarını kalınlaştırmış, ama beli hala ince. Üzerinde bir gram yağ bile olmadığını sanıyorum. Fiziki her zaman etkileyiciydi; yazları ailesinin havuzunda geçirdiği zamanlar bunu kanıtlıyordu.

Düşüncelerimin daha da ileri gitmesini engelliyorum. Onu çıplak olarak düşünmeyeceğim! Başka bir adamla evlenmek üzereyim.

Arkamı dönüp dolaptan iki tabak alıp karşısına oturdum.

İkimiz de yemeğe daldıkça sessizlik çöktü. "Son zamanlarda Kat'le konuştun mu?" diye sordu Elijah.

"New York'ta buluşacaktık, ama burada işler nasıl giderse ona göre karar vereceğim," diyorum.

O başını sallar ve her ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış olarak yemeğe devam ederiz.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, o bana artıkları toplamama yardım eder ve tabakları bulaşık makinesine koyar. Robert ve Franny, evlerinde bir sürü hizmetçi olmasına rağmen çocuklarının da ev işlerine yardım etmelerini sağlarlar. Milyarder veletler yoktu. Ebeveynlerine göre, personel oyuncakları toplamak için değil, Robert yokken Franny'nin çocuklarını yetiştirebilmesi için oradaydı. Görkemli evleri tek kişi için çok büyüktü ve Franny bir dadı ekibi çalıştırmayı reddediyordu. Ona bunu sorduğumda, "Çocuk istedim. Onlar benim ve Robert'ın sorumluluğunda. Onların erkek ya da kadın olarak nasıl birer birey olacakları, onlara verdiğimiz değerler ve dersler sayesinde olacak, bir yabancıнын değil." Onu şaşkınlıkla izlediğimde, kolumu okşadı. "Ben şanslıyım, Pen. Kocamın parası var, bu da çocukları kendim yetiştirebileceğim anlamına geliyor. Herkes bu lüksü yaşayamıyor, ama ben yaşıyorum ve bundan en iyi şekilde yararlanıyorum."

Benim durumumu ve annemin başımızı sokacak bir evimiz olması için ne kadar çok çalıştığını biliyordu, ama onun duygularını takdir ettim. Annem bu lüksü yaşamadı, ama eminim çok isterdi. Ancak kaynakların yetersizliği nedeniyle çalışmak zorundaydı. Annem yokken büyükannem ve büyükbabam ve okul sonrası kulübü bana bakıyordu ve bu benim için sorun değildi. Ama Franny'nin felsefesini de takdir ediyordum ve üniversite tatillerinde Frazers'larda kaldığımda her zaman yanımda olmasını seviyordum. Ve ona övgülerimi sunuyorum. Ailesine olan bağlılığı karşılığını verdi. Çocuklarının her biri kendilerini kanıtladı.

İşimiz bittiğinde, mutfağımın kenarına yaslanmış duran Elijah'a bakıyorum.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Sanki işaret almış gibi, saatim çaldı.

"Tiffany'nin ne bulduğunu görme zamanı." "Sonra?"

"Kod değişikliklerini anlamlandırıp bir tuzak kuruyoruz."

BÖLÜM 20

ELIJAH

Onun mağarasına geri dönüyoruz. Az önce yediğim yemeğe rağmen midemde boşluk hissediyorum ve hayal gücüm *"ya eğer"lerle* çılgına dönüyor.

Pen önde yürüyor, omuzları geriye çekilmiş, yeni bir özgüvenle kendini taşıyor. Bu yeni bir şey değil. Sadece ben bunun gelişmesini göremedim. Kot pantolonla kaplı kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyor ve gözlerim bu harekete kilitleniyor, dikkatim dağılıyor. Süveteri göğüslerini ve ince belini sarıyor. Eskiden vücudunu gizleyen bol sweatshirtler ve uzun etekler artık yok. Yeni Pen kendine güvenen bir hava taşıyor. Kendimi giderek daha fazla çekici bulduğum bir hava.

Bu farkındalıkla bedenime bir ağırlık çöküyor. Sohbetlerimizden keyif alıyordum. Onu ve sohbetlerimizi ne kadar özlediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Beni hatalarımdan dolayı uyaran, beni tanıyan... tanıyan biri. Aniden, eski arkadaşımın yaptığı her şeyi ortaya çıkarmak istiyorum. Mutlu mu? İsteddiği her şeyi başardı mı? Bir aile istediğini biliyorum, ama hayatının geri kalanı? O her zaman hedefleri olan biriydi. Uzun, orta ve kısa vadeli hedeflerinin listesiyle beni deli ederdi. Hala o hedefleri var mı? Değiştiler mi?

İçgüdülerim bana Pen'in gösterdiği halinden daha fazlası olduğunu söylüyor ve kardeşimle ablamın bunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Onu sıkıştırıp öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum, ama yıllar önce bu hakkı kaybettiğimi biliyorum. İş girişimimizden ayrılıp ailemden burs kabul ettiği gün, ilişkimiz geri dönüşü olmayan bir düşüşe geçti.

Kendimi suçluyorum. Kazadan sonra Pen yanımda oldu, beni destekledi, moralimi düzeltti. Yakınlaştık. Sonra Darra hamile olduğunu açıkladı ve hayatım altüst oldu. Her zaman kontrol bendeydi. Yüzme kariyerim sayesinde geleceğim planlanmıştı. Birdenbire, atlıkarıncada

ve inmek mümkün değildi. Darra'dan uzaklaşabilirdim, ama ben öyle yetiştirilmemiştim. Darra ve doğmamış çocuğumuz benim sorumluluğumdaydı. Uzaklaşarak aile adını lekelemeyecektim. Yatağımı kendim yaptım, şimdi de içinde yatmak zorundaydım.

Asıl sorun, Darra'nın herkesi kıskanmasıydı. Arkadaşlarımı ve ailemi. Parmağına yüzük takıldıktan sonra değişti. Çıktığım o rahat kadın artık yoktu. Onun yerine, gözyaşları ve çığlıklar arasında gidip gelen yeni bir Darra vardı. Huzuru korumak için, ona ve doğmamış çocuğumuza ek stres yaratmak istemediğimden, onu tetikleyen kişilerden uzak durdum.

Ve şimdi, Pen ve ben aynı insanlar değiliz, o hala kızarmış sandviçleri ve kodlamayı sevse de. O artık üniversitede tanıştığım huysuz kadın değil, ben de artık eskisi gibi kaygısız bir bekar değilim. Sanki rollerimiz ve kişiliklerimiz tersine dönmüş gibi. Pen artık rahat ve uyumlu olan, ben ise kıcımda bir çubuk saplanmış, etrafımdakileri eleştirip azarlayan, insanları dışlayan ve onlardan uzak duran kişiyim. Darra'nın ihanetini öğrenmek, beni değer verdiğim herkesten daha da uzaklaştırdı. Onun ultimatomu beni kaçış olmayan zehirli bir durumda tutsak etti. Nefret ettiğim biriyle birlikte olmanın gerginliği içimde bir şeyi kırdı.

Pen'in beni görememesine seviniyorum ve başımı sallıyorum. Onun önümde yürüdüğünü izliyorum.

Böyle bir arkadaşı hak etmek için ne yaptım acaba? Huysuz olduğum için beni azarlamak ve cehenneme gitmemi söylemek yerine, her şeyi bırakıp yardımına koştu. Yoksa öyle mi? Bunu benim için mi yapıyor, yoksa kardeşlerim ve onlara olan sevgisi için mi?

"Tamam, bakalım elimizde ne var," diyor Pen, onun *mağarasına* geri girerken beni melankoliden çıkararak. Sandalyesine oturuyor, onu klavyesinin önüne kaydırıyor ve dikkatini elindeki işe veriyor.

Bir sandalye alıp yanına oturuyorum. Yakınlığı ve kokusu göğsümde garip hisler uyandırıyor.

Parmakları klavyede şimşek gibi hareket ediyor. İşin içinde olduğunu söylediğinde, bunu gerçekten kastetmişti.

Onu rahatsız etmek istemiyorum. Yüzündeki yoğun ifadeyi anlıyorum. Benim de sıramın geleceğini biliyorum. Sadece sürece güvenmem gerekiyor.

Satırlar kayboluyor. Girdiği parametreler, aramamızdaki değişiklikleri ortadan kaldırıyor.

"İlginç," diyor, dudağını ısırarak, eskiden dudak halkasını çiğneme alışkanlığı vardı. Kolyesini alıp bir kez daha dudaklarının arasına koyuyor.

Parmakları yine yüksek hızda hareket ediyor. Ekranı bakarken başını eğiyor. Parmağı dudaklarına dokunup zincirini ileri geri kaydırıyor. Gözlerim bu harekete kilitleniyor.

Başka bir ekranda başka bir dosya grubu açıyor. Dosyaların açılma hızı dikkatimi çekiyor. Gözlerim ekranlar arasında gidip geliyor. Ne yapıyorsa, ben ona yetişmekte zorlanıyorum. Üniversitedeyken, ona yavaşlamasını ve açıklamalarını isterdim. Ama o işine dalmış durumda ve benim de teslim tarihim var.

Bu düşünce beni şaşırttı. Pen'e tamamen güveniyorum.

Sistemime giren kişinin ne yaptığını tespit edeceğini biliyorum. Bunu ortaya çıkarabilecek biri varsa, o da o olur.

Saatlerce orada oturuyoruz. Pen bana talimatlar veriyor, ben de onu takip ediyorum. Becerilerimin bu kadar çabuk geri geldiğine şaşıyorum.

"Bisiklete binmek gibi," diyor Pen, ihtiyacım olanı başardığımda sevinç çığlığı attığımda gülümseyerek.

İkimize kahve yapıyorum ve ona su ve izotonik içecekler vererek susuz kalmamasını sağlıyorum. Hatta buzdolabını yağmalayıp ona peynirli tost yapıyorum.

O ve Tiffany değişiklikleri inceleyip analiz ederken ben bekliyorum.

"Ne oluyor lan!" diyor Pen aniden. "Seni sinsi piç."

Onun patlamasına irkilirim ve kahvemi masanın üzerine fırlatmaktan kendimi alıkoyarım.

Şimdi bulgularını iki kez kontrol ederken kafası ekranlar arasında gidip geliyor.

"Bak," diyor, birkaç ekrandaki birkaç satır kodu işaret ederek. "Seni yakaladık, seni piç," diye mırıldanıyor. Kodun içine giriyor ve ben de onunla birlikte tarıyorum, ama ona yetişemiyorum. Çeşitli değişiklikler arasında ileri geri gidip geliyor.

"Zekice," diye mırıldanıyor.

Kalbim hızla atıyor. Ne bulduğunu çok merak ediyorum, ama onu rahatsız etmek istemiyorum. Bu özel beceriyi bıraktığım için kendimi azarlıyorum.

Pen'e ayak uydurabileceğim ya da en azından bunu deneyebileceğim bir zaman vardı. Şimdi

—hiç şansım yok.

Geçmişte, o işine dalmışken onu rahatsız ettiğim için kafam ısırılıp tükürüldüğü için sessiz kalıyorum.

Sonunda, arkasına yaslanıyor, ulaşabileceği bir yere koyduğum büyük su şişesini alıyor ve kapağını açıyor. Derin bir yudum alırken gözlerini kapatıyor, içtiği sırada boğazı yukarı aşağı hareket ediyor.

Bu hareketi izlerken ağzım kurur, şişemi alıp bir dikişte yarısını içerim. Kendine gel, Elijah!

"Ee?" diye soruyorum, oldukça gereksiz hissederek, sonunda şişeyi bırakıp bana dönünce.

Gülümsemesi bana mutlu olduğunu gösteriyor ve son birkaç gündür göğsümde taşıdığım ağır yük biraz hafifliyor.

"Onlar iyi," diyor gururla, bu da beni kaşlarımı çatmaya itiyor. "Ama ben daha iyiyim," diye ekliyor.

"Pen," diye uyarıyorum, sabrımın sınırına gelmişim. Cheshire Kedisi gibi sırtıyor.

"Oh, huysuzluk yapma. Bu anın tadını çıkarmama izin ver. Saat sabahın dördü ve akşam yemeğinden beri hiç uyumadım."

Suçluluk duygusu beni kaplar. Haklı. Ama bana komplo kurulmuş ve suçluyu, onların nedenlerini ve yöntemlerini ortaya çıkarmam gerekiyor.

Sanki bana acıyormuş gibi, Pen sandalyesine yaslanıp bana dönüyor.

"Firewall'unu fark edilmeden aşmak için bir kod yerleştirmişler."

Ben kaşlarımı çatınca, "İçeriden biri bir arka kapı açmış, ama bu kapıyı herkes kullanamaz." diye ekledi.

Onun sözleri kalbimi çarptırır. "Ama bu sadece benim güvenlik duvarım değil, değil mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyor. "Aslında koduna yazılmamış. Yerleşik. Bu iyi bir şey. Kaldırması daha kolay olacak."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Hangi müşteriler etkileniyor?"

"Hepsi," diyor nazıkçe. "Ama görünüşe göre her birinin kendine özgü bir kimliği var. Birisi bu kimlikleri kullanarak sistemlere girip, en yüksek teklifi verene bu yetkiyi satabilir."

Ona bakıyorum. Karmaşıklığına rağmen kodu birkaç saat içinde kırdı.

"Bir siber saldırı mı?"

"Belki," diyor, yoğun bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ya da seni mahvetmek istiyorlar. Tehdit kamuoyuna duyulursa, işin biter."

Sıra bana geldi, sandalyeme geri yaslandım. Elimi yüzüme götürdüm ve ona bakmak için durdum.

Pen devam ediyor. "Sana, müşterilerine şantaj yapacaklar ya da bilgileri en yüksek teklifi verene satacaklar."

"Siktir," diyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bir düşün. Şirketler rakiplerinin sistemlerine potansiyel olarak fark edilmeden erişebilir, planları çalabilir, finansal verileri karıştırabilir. Peki ya bu kod değişiklikleri?"

Diğer ekranlarından birinden bir dosyayı çekip önüne getirir. Aradığını bulana kadar kaydırır.

"Kahretsin!"

Kaşları çatılır, gözleri benimkilere dikilir, göz bebekleri büyür.

İkinci bir bilgisayar grubuna döner ve ikinci bir klavyeyi öne çeker.

Parmakları tuşların üzerinde dans ediyor, ancak Pen'in yerini fark ettiğimde içimi buz gibi bir soğukluk kaplıyor. O, Dark Web'de.

"Pen?"

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Elijah. Bırak da işimi yapayım. bırak

." Ağzımı açıp tekrar kapattım. *İş mi?*

Onun eller birden bir bir üzerinde yine anahtarların ve
ben iz iz o

biriyle iletişim kurmasını izliyorum. Az önce şirketimin sisteminde dolaşan kadının sırtını izlerken, karanlık ağda insanlarla konuşurken kalbim daha da sıkışıyor.

Pen, benim fark etmediğim bir telefonu

eline alıyor. "*Terzi* arıyor," diyor.

Diğer uçtaki sözleri duyamıyorum, ama Pen bana bakarken donup kalıyorum. Bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Bu riski almaya hazırım."

Pen iç geçirip burnunun köprüsünü sıkıştırıyor.

"Anlıyorum, ama başka seçeneğimiz yok... Evet, sonuçlarına katlanacağım... Tamam, sana göndereceğim şeyi kontrol et." Ağzımı açmak üzereyim, ama o elini kaldırıyor. "Ve çabuk ol."

Sandalyesinde dönerek telefonu bırakır ve dikkatini tekrar bana verir.

"Kimdi o?" diye soruyorum.

"Senin için önemli biri değil," der, gözlerime tam olarak bakmadan.

"Pen, bana yalan söyleme. Üçüncü bir tarafa haber mi verdin? Benim şirketimden mi bahsediyoruz?"

"Peki." Nefes alır ve bana neyi söyleyip neyi söylemeyeceğini düşünmeye çalışıyor mu diye merak ederim.

Bunun yerine, beni "Benim sorumlum" diyerek şaşırtır. Sesi nötrdür.

"Ne demek, *amirin*?" diyorum, sözleri üzerine vücut ısım yükseliyor.

Cevap bulmak umuduyla odayı taradım, yarı yarıya birinin gölgelerden çıkıp bunun hepsinin hasta bir şaka olduğunu açıklamasını bekledim. Bir komplo.

"Uzun bir hikaye ve şu anda anlatmaya hazır değilim. Belki de hiç anlatmayacağım," diyor, sesi birden yorgunlaşıyor. "Onlara ihtiyacımız var. Senin de onlara ihtiyacın var. Bu kod değişikliklerinin bazıları canlı, müşterilerinin sitelerine yüklendi. Gelecek haftaki sürümde son kod eklenecek ve diğer tüm değişikliklerin etkinleştirilmesine izin verilecek."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Bana döner, yüzü sert bir maske gibidir. Tanımadığım bir ifade.

"Tarih damgasına bak, Elijah." Değişikliklerin listesini işaret ediyor. "Bu son kod değişikliği kapıyı açıyor."

BÖLÜM 21

PEN

Sözlerimin etkisini izliyorum. Elijah'ın yüzündeki renk kayboluyor. Elimi uzatıyorum ve gözleri elimi tutan yere kayıyor. Tenlerimizin temas ettiği yerde bir sıcaklık yayılıyor ve boğazımı tıkayan sıkışmayı yutuyorum.

Bakışları benimkilerle buluşur.

"Sorun yok, bunu düzeltebiliriz," diyorum, ikimizin de anladığı bir yere geri dönmek istiyorum, hayır, dönmemiz gerekiyor.

"Pen, kod değişiklikleri ortada. Tüm müşterilerim savunmasız durumda."

Elini çekip saçlarını okşuyor.

Bağlantımızı özlüyorum, ama aynı zamanda rahatlamış da hissediyorum. Karmaşıklığa ihtiyacımız yok. Gergin bir ortamdayız, duygularımız çok yoğun.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum.

Elijah'ın gözleri benimkilere kilitlenir, geçmişten tanıdığım çelik gibi kararlılık belirir ve beni gülümsetir.

"İşte orada," diyorum.

"Planın nedir?" diye sorar ve ekler. "Bir planın var, *değil* mi?"

"Ah, imansız adam," diyorum. "Dediğim gibi, bu kişi izlerini iyi saklıyor. Kodlama becerileri de fena değil," diyorum ona.

İmzayı tanıdığımı söylemiyorum. Şu anda bu akıllıca olmaz.

"Bunu yapma," diyor. "Sanki onların yaptıklarını takdir ediyormuşsun gibi geliyor."

Karşıya bakıyorum ama onun ifadesini görünce bakışlarımı kaçırıyorum.

"Üzgünüm. Yaptıkları şeye katılmıyorum, ama yeteneklerini takdir etmemek zor. Bu oldukça zekice."

"Bunu düzeltebilir miyiz?"

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Dur tahmin edeyim. Onların becerilerini takdir ediyorsun, ama sen daha iyisin," diyor. Bu bir soru değil, bir ifade.

Ben hiçbir şey söylemeyince, Elijah sırtarak başını sallar. "Yıllar geçmesine rağmen alçakgönüllülüğün azalmamış olmasına sevindim."

"Onlar iyi, ama ben daha iyiyim. Çözdüm, değil mi?" diyorum. Bana bakıyor ve kafasında soruların dolaştığını görebiliyorum. "Sorma," diyorum. "Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok."

"Sana güveniyorum Pen. Her zaman güvendim."

Sözleri midemi burkuyor. Geçmişte olanların ve olabileceklerin acısı ön plana çıkıyor. Elimi masanın üzerinde duran eline götürüp sıkıyorum.

"İyi, çünkü birazdan sana ve paslanmış kodlama becerilerine ihtiyacım olacak."

O da başını sallar, elini çevirip parmaklarımızı birbirine geçirir ve benim bastırdığım kadar bastırır.

Şimdi ona bakma sırası bende.

"Teşekkür ederim," diyor, gözleri yumuşuyor, benim sabit bakışlarım altında parlıyor.

"Rica ederim."

Bakışlarımızı ayırıp elimi klavyeye geri koyuyorum. Konsantre olmam gerekiyor, Elijah Frazer'ın bakışlarında kendimi kaybetmemeliyim. Bunu daha önce bir kez yaptım ve neredeyse yıkılıyordum.

Sanki tavrımdaki değişikliği hissetmiş gibi, Elijah ayağa kalkar.

"Taze kahve yapıp dolaplarından atıştırmalık bir şeyler alacağım. Enerji toplamam lazım. Uzun bir sabah olacak."

Aramızda biraz mesafe koymam gerektiğinden, "Git duş al, kendini tazele. Buradaki işimiz bittiğinde ofise gitmen gerekecek. Hiçbir şey yokmuş gibi davran. Onları yakalamak istiyorsak, *köstebeğin* senin peşinde olduğunu fark etmesini göze alamayız."

"Yakalayabilir miyiz?"

BÖLÜM 22

ELIJAH

Pen sinsi bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Kedi fare oyunundan daha çekici bir şey yoktur.

Özellikle de kedi sizseniz. Tam olarak nasıl bir tuzak kuracağımı biliyorum."

"Bundan çok fazla zevk alıyor gibisin," diye mırıldanırım.

"Hayır," der, sesi daha ciddi bir tona bürünür. "Ama kötü adamları alt etmekten zevk alıyorum."

Söyleyişinde bir şey, onları alt etmek için yıllarca pratik yapmış olabileceğini düşündürüyor.

Ona bakıyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor.

Kafamı sallıyorum. "Biliyorum. Soru sormayacağım. Ama tüm bunlar bittiğinde bana açıklayacaksın, değil mi?"

O başını sallıyor, ama nedense bana tüm gerçeği söyleyeceğinden emin değilim. Pen değişmiş, artık onda belirgin bir keskinlik var.

Gözlerini ekranlara çevirerek, bu konuşmanın şimdilik bittiğini açıkça belli ediyor.

Odayı terk edip duvara yaslanıyorum. Başımı geriye atıp tavana bakıyorum. Gabriel Pen'i aramamış olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Paslanmışım. Onun şu anda yaptığını ben yapamazdım.

Onun iyi olduğunu hep biliyordum. Bu yüzden hayatına girmeyi satın aldım. Yıllar önce onun ortağı olmak için para ödedim, ama bunu ne o ne de ben ve Prof. Dunn dışında kimse bilmiyor. Bu, şimdiye kadar yaptığım en iyi yatırımdı.

Derin bir nefes alıyorum. Kokusu her yerde, duyularımı ele geçiriyor, kafama giriyor. Üniversitede olduğu gibi. Yıllarca ona direndim. O zamanlar Pen'in benim için tehlikeli olduğunu biliyordum. O etrafta olduğunda, beklentileri karşılamaktaki sorumluluklarımı tamamen unutabiliyordum. Kendim olabiliyordum

kendim olabiliyordum. Sonra o Noel'de Darra'dan ayrıldım ve bir ay sonra bileğimi kırdım. Pen oradaydı, parçaları toplamama yardım etti, benden verebileceğimden fazlasını asla istemedi ve kırılan hayallerimden kurtulmam için bana destek oldu. O zaman ona, en iyi arkadaşşıma aşık oldum, ama harekete geçmeden kader devreye girdi.

ON BEŞ YIL ÖNCE

"Yani bugün nihayet Pen'e çıkma teklif edeceksin, öyle mi?"

En iyi arkadaşşıma dönerek yüzümdeki gülümsemeyi saklayamıyorum. "Evet."

Sırtımı sıvazladı. "Zamanı gelmişti dostum."

"Biliyorum. Sadece umarım..." Duruyorum, korkularımı yüksek sesle dile getirmek istediğimden emin değilim. "O da aynı şekilde hissetmiyorsa, bu biraz utanç verici olacak."

"İnan bana, aynı şeyi hissediyor, buna bahse girerim," diyor Jaxson, omzumu sıkarak. "Ve bil diye söylüyorum. İkiniz birlikte harika görüneceksiniz."

Gülmek istiyorum. İlk tanıştığımızda, bundan daha uzak bir gerçek olamazdı. Tamamen zıt karakterlerdik. Ama zamanla, Penelope Dawson bana karşı hisleri kesinlikle yumuşadı. En iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Bana meydan okuyor. Beni canlı hissettiriyor. Onun yanında, daha iyi bir versiyonum olmaya çalışıyorum. Frazer ailesinin en büyük oğlu olarak beklentileri karşılamaya çalışırken kendime programladığım gibi değil. Pen, ailemin veya toplumun benim çıkmamı beklediği tipik bir kadın değil. Ancak ailem Pen'i seviyor, tüm ailem seviyor. O özel biri.

"Ya arkadaşlığımızı mahvedersem? İşaretleri yanlış yorumladıysam?"

"Panik yapma. Birbirinizin sevdiklerini ve sevmediklerini zaten biliyorsunuz. Neredeyse dört yıldır arkadaşsınız. Ayrıca, o azimli biri. Çalışkanlığı bir yana, deli gibi zeki. Senden daha rekabetçi olabilir, bu da bir şey ifade ediyor. Sen ve o mükemmel bir çiftsiniz. Ailen onu çok seviyor. Ayrıca Frazer ismine takıntılı değil. Devam edeyim mi?"

Gülüyorum. "Hayır, onun erdemleri bu kadar yeter."

"Pen seni asla engellemeye çalışmaz."

Onun sözlerine yüzümü buruşturuyorum, çünkü kimi kastettiğini çok iyi biliyorum.

Darra, eski kız arkadaşım.

Kaşlarımı kaldırdım, Jax gülümsedi.

"Ve bu dönem başladığından beri gözlerini Pen'den ayıramıyorsun. Onun peşinde koşuyorsun."

Ona şakacı bir şekilde itekliyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Pen'e olan hislerimin ne zaman değiştiğini bilmiyorum ama değişti. Aklımda sadece o var.

Telefonum çalıyor.

Ekrana bakıp inlerim.

"Ne istiyor?" Jax, rahatsız edici teknoloji aletine bakarak sorar.

"Bilmiyorum, ama bugün beni yaklaşık on kez aradı.

Sanki Pen'e çıkma teklif etmek üzere olduğumu biliyormuş gibi."

Darra'nın Pen ile sorunları olduğunu söylemek yetersiz kalır. Ne yapmaya çalıştığını bilseydi... ama evlilik teklifi istemeden önce bile, Darra'nın sürekli eleştirilerinden bıkmıştım. Sahiplenici tavırları beni çok yoruyordu.

"Onu takma. Sen ve o aylardır ayrıldınız. Ona hiçbir şey borçlu değilsin," Jax, kaşlarımı çatınca böyle diyor. "Bak, bunu söylemekten nefret ediyorum. Onun senin kız arkadaşın olduğunu biliyorum, ama o çok ısrarcı ve bu iyi bir şey değil. Seni bir malmışsın gibi davranıyordu. Senin öylece çekip gitmene asla izin vermeyecek, en azından kavga etmeden. Kararlı ol, dostum."

Kafamı sallıyorum. Söylediklerini inkar edemem.

Olimpiyat hedefime, Pen'e, iş planıma ve finallere o kadar odaklanmıştım ki. İşaretleri kaçırdım. Noel'de, yeni yıldan sonra ailesinin bizi ziyarete geleceğini ve babasına evlilik teklifimi konuşmayı düşünmem gerektiğini söylediğinde, ona sadece baktım. İlk başta şaka yaptığını sandım, ama yüzündeki ifade şaka yapmadığını gösterdi. Sonrasındaki konuşma zordu. Dört yıldır senin gözünde sıradan bir ilişki yaşadığın kişiye, onu o şekilde sevmediğini açıklamak.

Darra ağlamamıştı. Güldü. Bana aşkın bununla ne ilgisi olduğunu sordu.

Bana mükemmel bir güç çifti olacağımızı söyledi. Kimsenin bizi durduramayacağını söyledi.

Ondan sonra birlikte kalmamız imkansızdı. Sevmediğim biriyle asla evlenmeyeceğimi söyledim ve ondan ayrıldım. Bugüne kadar tüm iletişimi kestim.

*Jax beni kendine doğru çevirir, omuzlarımı tutar ve bana bakar.
Darra'nın o gün bana ne dediğini bilmiyor.*

"Sen başından beri ona karşı dürüsttün. Evet, çıktınız ve dürüst olmak gerekirse, çoğu kişinin ona katlanabileceğinden daha uzun süre çıktınız. Eli, önceliklerinin ne olduğu konusunda çok netti ve ciddi bir ilişki, yani evlilik, önceliklerin arasında değildi. O senin planlarını ve hedeflerini biliyor. Her tatilde konuştuğumuz tek şey buydu. Hepimiz konuştuk. O bunu kabul etmek istese de istemese de. Ona hiçbir zaman uzun vadeli sözler vermedin."

Geri çekiliyorum. Haklı olduğunu biliyorum.

Telefon susar ve ben rahat bir nefes alırım, ama hemen ardından tekrar çalmaya başlar.

"Lanet olsun."

Hırlayarak telefona cevap veriyorum.

"Darra," diyorum, nezaket göstermeden.

"Nihayet," diye tersler, ardından burnunu çeker.

"Neden telefonumu bombardımana tutma ihtiyacı duyduğunu sorabilir miyim?" "Seni görmem lazım," diyor.

"Konuşacak bir şeyimiz yok. Kendimi çok açık ifade ettim. Yanlış anladığın için üzgünüm, ama hiçbir şey değişmedi."

"Her şey değişti," der gizemli bir şekilde.

Kahretsin, Pen'e çıkma teklif edeceğimi mi öğrendi? Jax'e bir bakış atarım, ama o omuz silker. O, sırrımı paylaştığım tek kişidir ve onun ağzı sıkı olduğunu bilirim.

Darra iç çeker. "Bak Elijah, seni gerçekten görmem lazım." Başparmağım ve işaret parmağımı göz çukurlarıma bastırırım.

Darra asla pes eden biri olmamıştır. Yaptığı şeyi durdurmasını sağlamalıyım.

"Tamam," diyorum bir süre sonra. "Kahve dükkanında buluşalım." "Hayır," diyor. "Buraya gelersen daha iyi olur."

"Senin evine gelmeyeceğim, Darra."

"Söylemem gerekenleri halka açık bir yerde söyleyemem. Seni görmem lazım, Eli."

Bana bunu borçlusun."

"Ben..."

Darra yine iç çeker. "Gerekirse yardımcını da getir." Jax'e dönerim, o da omuz silker.

"On dakika içinde orada olacağız."

Ne olup bittiğini merak ederek bağlantıyı kestim. Jax'in benimle olacağına sevindim. Daha fazla yanlış anlaşılma istemiyorum.

"Ne istiyor bu kadın?"

Jaxson, Darra hayran kulübünün üyesi değil. Babasının servetine bakmaksızın, onun bir fırsatçı ve sosyal statü peşinde koşan biri olduğunu düşünüyor. Kendinden aşağı gördüğü herkese hor davrandığı için bu şaşırtıcı değil. Darra ve ben ayrıldıktan sonra arkadaşım bana bunu itiraf etmişti. Jax orta sınıf bir aileden geldiği için, Darra onu birden fazla kez reddetti ve Pen'e gelince... Keşke Darra'nın yaptığı bazı şeyleri bana anlatsaydı. Darra'ya bu konuyu açtığımda, omuz silkti ve şaka yaptı, bana onların daha sert olmaları gerektiğini söyledi. Hayat zor.

"Bilmiyorum. Hadi şunu bitirelim."

Darra'nın dairesine vardık. Ailesi onu lüks, üç yatak odalı bir çatı katına yerleştirmiş. Geçen yılın sonunda mezun olduğu için artık öğrenci değil ve babasının arkadaşlarından birinin kişisel asistanı olarak çalışıyor.

Kapıyı çaldım ve bekledim.

Darra kapıyı açar, saçları dağınık, makyajı akmış, her zamanki kusursuz görünüşünden çok farklıdır.

"Darra?" diye soruyorum.

"Girin," diyor, kapıdan geri çekilip kolunu oturma odasına doğru uzatarak.

Topallayarak içeri giriyorum. Kazadan bu yana neredeyse iki ay geçti ve bacağımdaki alçı çıkarıldı ama hala iyileşiyor. İçeri giriyoruz. Ailesi daireyi yüksek standartlarda döşemiş. Babasının küçük kızı için hiçbir şey fazla iyi değildir.

Jax kanepeye oturur, ama ben ayakta kalırım. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum.

"Nasılsın?" diye sordu Darra, gözleri ayak bileğimi destekleyen botuma kaydı.

"Eğer sorduğun buysa, bu yılki Olimpiyat seçmelerine katılamayacağım," diyorum.

"Üzgünüm, Eli," diyor, gözleri gerçek bir endişeyle doluyor.

"Ne olursa olsun. Benim hatam," diyorum.

Terapistimin bana yardımcı olduğu bir konu.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor Darra, her zamanki gibi mükemmel bir ev sahibi.

"Hayır, teşekkürler," diyorum. "Ne istediğini söyle, biz de seni rahat bırakalım."

Darra bana bakar, gözleri dolmuştur.

Kahretsin!

Gözyaşlarından nefret ederim.

Son altı ayda çok sık kullandı. Anlamaya başladım ki, bu onun toplum içindeki bir numaralı manipülasyon taktiği gibi görünüyor.

"Ben... ben hamileyim."

Ona bakıyorum.

"Duydun mu beni Eli? Hamileyim dedim."

"Duydum."

"Senin," diyor, elleri düz karnına gidiyor. "İmkansız. Her zaman dikkatliydik.

Ayrıca Noel'den beri

bir kez birlikte olduk."

Başını eğip kaşlarını kaldırıyor.

"Hiçbir doğum kontrol yöntemi yüzde yüz güvenilir değildir ve sana söylememe gerek var mı, tek seferde olur?"

O geceyi hatırlıyorum. O, ebeveynlik nişanını açıklamasından önceki geceydi. Yeni yılı kutlamak için hepimiz çok içmiştik. Herkes ailemin evinde kaldı ve Darra benim odama geldi. On beş saat sonra, ilişkimiz bitmişti.

Siktir.

Başım dönüyor, kanepeye çöküyorum. Bu olamaz.

Jax yanımda sessizce oturuyor. "Ne

yapacaksın?" diye soruyorum.

Sonuçta, bu Darra'nın vücudu. Seçim ona ait.

"Çocuğumuzu doğuracağım," diyor kararlı bir şekilde. "Bu bebeği doğuracağız."

Gözlerimden lekeler geçiyor, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yeterli oksijen almaya çalışırken ciğerlerim sıkışıyor.

Bu olamaz.

"Onun olduğunu nereden biliyor?" diyor Jax, sesindeki zehir açıkça anlaşılıyor.

"Seni piç kurusu," diyor Darra, gözleri doluyor. "Benden nefret ettiğini biliyorum Jax, ama bu senin için bile çok alçakça. Daha iki aylık hamileyim. Hesapla bakalım aptal!"

"O benim," diyorum ona.

*"Kahretsin," diye
tıslar. Evet, kahretsin.*

"Artık benimle evlenmek zorundasın, Elijah. Eğer evlenmezsen, ülkedeki tüm gazetelere gidip adını lekelerim. Babam ve ben işimizi bitirdiğimizde Frazer adı çamur içinde kalacak."

Gözlerindeki bakış, doğruyu söylediğini gösteriyor. Frazer soyadına ve paraya sahip olabilirim, ama itibar her şeydir ve Darra intikam peşinde olacaktır. Ailemi mahvetmesine izin veremem.

"Tamam. Seninle evleneceğim. Bebeğin benim olduğu kanıtlandıktan sonra." "Elijah," diyor Jax. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Üzüntüyle arkadaşına dönüyorum. "Evet, mecburum."

"Peki," diyor Darra. "DNA testi yaptırıp bebeğin senin olduğunu kanıtlayacağım. Bir örnek almam gerekecek."

"Tamam. Ne zaman ve nerede olacağını söyle, yapacağım."

Bebek benim çıkarsa, bu manipülatif kaltağın elinde büyümesi için kendi özgürlüğünden vazgeçmek zorunda kalsam bile, onu asla terk etmem.

BÖLÜM 23

ELIJAH

Yukarı çıkıyorum, aramızda biraz mesafe olacağı için mutluyum. Olanlar ve olabilecekler hakkındaki anılar hızla akla geliyor. Pen, ona çıkma teklif edeceğimi hiç bilmiyordu. Onu aradım ve gece dışarı çıkma planımızı iptal ettim, bunun yerine Jax ve Zach ile sarhoş olmayı tercih ettim.

Adımlarımı geri takip edip arabadan benim ve Pen'in çantalarını alıyorum. Ofisten ayrılmadan önce yedek kıyafetlerimi ve banyo çantamı getirme öngörüsünde bulunmuş olduğum için şimdi memnunum.

Yukarı çıkıp yatak odasına giriyorum. Hatalı olduğumu hemen anlıyorum. Burası Pen'in odası. Çantasını kapının yanında bırakıp içeri giriyorum.

Arka duvarın ortasında büyük bir dört direkli yatak duruyor. Pencereye bir sezlong yerleştirilmiş. Yatak odası evin arka tarafında olduğu için, duvarlarından biri tamamen camdan yapılmış ve mutfak gibi pitoresk manzaraya hakim muhteşem bir manzaraya sahip. Güneşin doğuşunu görüyorum ve Pen'in yatağının manzarayı seyretmek için mükemmel bir konumda olduğunu fark ediyorum.

Gitmem gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Bunun yerine, odadan geçerek başka bir kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açıp Pen'in banyosuna giriyorum. Pençeli ayaklı bir küvet, başka bir cam pencerenin önünde duruyor. Aklımda, Pen'in köpüklerin arasında uzanmış, saçları ıslak, elleri vücudunu okşayarak manzarayı seyrettiği bir görüntü canlanıyor.

Yüzümü çeviriyorum.

Siktir! Kendimi toplamam lazım.

Pen evlenmek üzere ve ben öngörülebilir gelecekte sadece Lottie'ye odaklanacağım. Pen'in banyoda çıplak olduğunu hayal etmeye hakkım yok. Bu günlerde neredeyse hiç konuşmuyoruz, ama bu gece onunla birlikteyim. Sanki son on beş yıl eriyip gitmiş gibi hissediyorum. Düğünde de hissetmişim, bu gece ise bu hislerim daha da pekişti. Eski alışkanlıklarımıza geri döndük ve bunun, onu özlediğimi fark ettim.

Kendimi silkeliyorum ve büyük bir duşakabinine dönüyorum. Jax'ın tasarımını tanıyorum. Kardeşim Caleb'inki de aynı. Başka bir banyo bulmalıyım.

Köşede katlanmış temiz havlular görüyorum ve birini alıyorum. Pen'e tanıdık gelen çamaşır tozu kokusu yayılıyor.

Rekor sürede soyunuyorum, penisim ağrıyor.

Çantamdan vücut şampuanımı alıyorum. Gün boyu Pen'in kokusuyla dolaşmak, şu anda zihnimin ve bedenimin kaldırabileceğinden biraz fazla. Sevdığım bir kadınla birlikte olalı uzun zaman oldu. Aziz olduğumdan değil. Birlikte olduğum kadınlara dikkat ettim. Darra ve ben yıllar boyunca gizli davrandık, en azından ben öyle yaptım. Lottie hakkındaki gerçek ortaya çıktıktan sonra ona dokunamadım, dokunmak da istemedim. Çok fazla yalan, çok fazla aldatma. Onunla aynı odada bulunmaya bile dayanamıyordum. Kızımı korumak için kalbimi kapattım. Darra'nın Lottie'yi görmemi engellemek için tereddüt etmeyeceğini biliyordum, bu onun elinde kalan tek kozdu, bu yüzden onu en iyi şekilde kullandı ve bu tehdidi göze alamazdım. Kızımı bir daha göremeyeceğim düşüncesi libidomu kontrol altında tutmaya yetiyordu.

Gürleyen duşun altında durup gözlerimi kapatıyorum. Ellerimi vücudumun üzerinde gezdirerek, günün ve gecenin stresini yıkıyorum. Elim kaya gibi sertleşmiş penisime değdiğinde, boğazımdan yükselen iniltiyi bastırmak için dudakımı ısırıyorum.

Elimin düz kısmı fayanslı duvara çarpar ve kafamı eğip on sayarım.

Penisim zonkluyor, ilgi bekliyor.

Nişanlı bir kadın olan arkadaşım Pen'in duşunda mastürbasyon yapmak olmaz. Ona o kadar saygı duyuyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp duşun düğmelerini arıyorum.

Ayarını sıcak sudan buz gibi soğuk suya çevirirken kaslarım gerilir. Suyun keskinliği nefesimi keser, buz gibi parçacıklar öfkeli libidomu yatıştırır.

Cildim kızarana ve saldırıdan dolayı karıncalanana kadar spreyin altında duruyorum.

Anahtarı çevirip jeti kapatıyorum, derin ve arındırıcı bir nefes alıp topladığım havluyu alıyorum. Kurulanıp, yeni bir kot pantolon, tişört ve süveter giyiyorum, standart ofis kıyafetim. Yine müzikle yüzleşme zamanı.

Aşağı kata inerken mutfaktan bir ses geliyor.

BÖLÜM 24

PEN

Elijah ortadan kalktığına göre, bulgularımı tekrar kontrol etmeye koyuluyorum. Bunu yapan kişi ne yaptığını çok iyi biliyor. İzlerini ustaca örtmüş. Yanılmıyorum. Kodu tanıyorum. Anlamadığım şey ise neden yaptığı? Eğer şüphelendiğim kişi ise, aynı tarafta olmamız gerekirdi. Terzi biliyor mu? O da bu işin içinde mi?

Siktir!

Oyundan çıkmanın bu kadar karmaşık olacağını kim tahmin edebilirdi?

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp, geri alınması gereken tüm değişiklikleri içeren bir dosya oluşturun. İşimi bitirdiğimde, kafam "ya eğer"lerle dolup taşmak üzere. *Kadın mağaramdan* çıkmam lazım. Duvarlar beni kısıtlamaya başladı ve sığınağım artık daha çok bir hapisane gibi geliyor.

Mutfığa çıkıp bahçeye bakıyorum. Arka planda ağaçların üzerinden güneş doğuyor. Yukarı çıktım ve banyomda Elijah'ı duymadan önce valizimi gördüm, bu yüzden aceleyle geri çekildim. Onu çıplak görmek, hafızamda saklamak istediğim bir şey değil. Bu gece, uzun zamandır gömülü olduğunu sandığım bir sürü anı ve duyguyu yeniden alevlendirdi.

*Artık çok farklı insanlarız ve ben harika bir adamla evlenmek üzereyim.
bir adamla evlenmek üzereyim.*

Elijah mutfığa girdiğinde aniden döndüm ve anında keşke dönmeseydim diye düşündüm.

Duşunu yeni bitirmiş, benim duşumu, tazelenmiş görünüyor, saçları ıslak, kıyafetleri yeni.

Giydikleri kazak geniş göğsünü kaplıyor. Eğer arkasını dönerse kot pantolonunun kıcını saracağını biliyorum. Ağzım kurur ve kahveden bir yudum daha alırım.

"Duşun nasıldı?" diye boğazım düğümlenir.

"Harika," diyor. "Seninkini kullandım. Umarım sakıncası yoktur. Başka bir odayı kirletmektense bunu tercih ettim."

Ensem yanıyor ve midemde binlerce kelebek uçuyor gibi bir his var.

"Hayır, sorun değil," diye kekeliyorum. "İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?"

"Yedek giysilerim ve banyo çantam arabadaydı. Katlanmış havluyu kullandım. Senin çamaşır sepetine koydum. Valizini de kapının yanına bıraktım."

"Harika. Teşekkürler."

Aklım, sınavlarımızdan önce benim evimde geçirdiğimiz uykusuz gecelere kayıyor. Elijah o zamanlar da sık sık benim duşumu kullanırdı. Kolaylık olması için kendi vücut şampuanını ve duş jelesini bırakırdı, benimkilerin çok kızsı olduğunu söylerdi. Her gece yatmadan önce azar azar çalardım. O zamanlar utanmıyordum, onun banyo malzemeleri kaliteliydi ve kokusunu seviyordum. Rahatlatıcıydı.

Dudaklarımı ısıyorum ve Elijah'ın gözlerinin bu harekete kilitlendiğini fark ediyorum.

Bacaklarımın arasında baskı artarken yüzümü başka yöne çeviriyorum. Kahve fincanımdan bir yudum daha alıyorum, ama fincan boş.

Kahretsin.

Sen nişanlı bir kadınsın, Penelope Dawson. Sadece sinirli olmalısın. Sen ve Kris geçen hafta koşturmacadan çok yoruldunuz. Yakında bu sorun ortadan kalkacak.

"Kahve?" diye soruyorum, dikkatimi başka yere çekmek için mutfağın diğer tarafına geçiyorum. "Bir tane daha içmek isterim."

"Harika olur," diyor Elijah, mutfak adasındaki tabureyi çekerek.

Harika! Görünüşe göre iş konuşmaktan, o garip sabah sonrası konuşmasına geçtik. Sadece bu sefer orgazm yok.

Ne!

"İstediğin şeyi yaptın mı?" diye soruyor Elijah. Nefes verip gözlerimi tavana çeviriyorum.

Teşekkürler. Kontrol edebileceğim bir şeye geri döndük.

Başımı sallıyorum. "Ve sorumlu olanı nasıl yakalayacağımı biliyorum," diye ekliyorum.

Elijah'ın yüzünde yavaş, seksi bir gülümseme yayılır ve kalbim göğsümde göğsümde çarpmaya başlar.

Dur.

"Gabriel'e seni aradığı için teşekkür etmek için çok büyük bir şarap kasası göndereceğim," diyor. "Senin için ne yapabilirim?"

Yutkunuyorum.

"Hiçbir şey. O piçi yakalamak yeterli bir ödül olacak."

Bu ve hayatıma geri dönmek.

Eski bir arkadaşına aşık olmak doğru değil. Elijah Frazer'a olan duygularımı yıllar önce bir kenara koydum. Eski duygularımın yeniden su yüzüne çıkmasına ve şu anki hayatımı rayından çıkarmasına izin veremem, özellikle de başka biriyle evlenip kalbimin arzusunu yerine getirmeme birkaç hafta kaldığı bir zamanda.

Karşılıksız aşk berbat bir şey!

En iyi arkadaşım. Elijah benim için hep öyle oldu. Üniversitedeyken ona aşık olmam onun suçu değildi ve bunu yapan tek kadın da ben değildim. Karizması ve çekiciliği onu karşı konulmaz kılıyordu. O bunu bilmiyordu ya da buna o kadar alışmıştı ki artık farkına varmıyordu. Onun için iş ya da yüzme öncelikliydi. Ayrıca, kolunda benim rekabet edemeyeceğim kadar güzel bir kız arkadaşı vardı. Denemeyi bile düşünmedim. En azından onlar ayrılana kadar. Sonra bir umut ışığı belirdi, ama çok geçmeden söndü. Onun güzel eski kız arkadaşı hamile olduğunu açıkladı ve Elijah onunla evlendi. Hiç şaşırtıcı değildi. Elijah her zaman doğru olanı yapardı.

Noel'den sonra bana ayrıldıklarını söyledi, sonra kazası oldu. Sonra, benim gibi ikinci el kıyafetler giyen, ağır makyaj yapan, piercingli ve tek ebeveynli bir aileden gelen birinden farklı olarak, doğru aileden gelen güzel ve düzenli Darra ile nişanlandı.

Kafamda devam eden acıma partisini sonlandırıyorum. Bu istenmeyen yetersizlik duygularının yeniden ortaya çıkmasına izin vermeyeceğim.

Aşırı aktif libidomu suçlayacağım. Aslında saat sabahın beşi ve şakalaşmalarımız ve yakınlığımız, yıllardır bastırdığım anıları yeniden alevlendirdi.

Bunlar gerçek değil.

Artık birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz.

Gelin adaylarının, özellikle evlilik hayatlarında büyük bir değişiklik getireceği için, tereddüt etmelerinin olağandışı bir durum olmadığını belirten makaleler okudum. Ve benim durumum kesinlikle öyle. Hayatımı alt üst ediyorum ve kıtayı değiştiriyorum.

Isıtıcıya gidip, o duş alırken hazırladığım omlet ve tost tabağını çıkarıyorum. Tabağı ada mutfağın

Elijah'ın oturduğu yere kaydırıyorum, yanında buharlı bir fincan kahve de var. "Bu harika görünüyor," diyor Elijah, başını kaldırıp gülümsüyor.

Gözlerimi dudaklarından ayırıyorum. "Rica ederim. Yeniden başlamadan önce bir şeyler yemek istersin diye düşündüm."

Çok daha rahatlamış görünüyor. Artık gerginliği biraz atmış. "Peki, şimdi plan ne?"

O yemeklere hevesle saldırırken ben de yanına oturdum.

"Bekleyeceğiz. Hazırladığım tuzağı kurup, onu tetikleyecek kişiyi bekleyeceğiz. Ya da biz tetikleyip kimin ortaya çıkacağını göreceğiz."

Sesimdeki kendini beğenmişliği gizleyemiyorum. Bu benim en sevdiğim kısım, kötü adamı adalete teslim etmek. Arkadaşımın peşine düştükleri için bu ekstra tatmin edici olacak. Onlar için kötü bir hamle.

"Söz veriyorum, bu kişi veya kişiler paçayı kurtaramayacak."

Geçmişte birkaç gizli operasyondan sorumluydum. Elijah'ın köstebeğini yakalamak konusunda ne yapmam gerektiğini biliyorum. Tabii bunu Elijah'a söyleyemem. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımda hep sırlar vardı.

İşimiz bittiğinde, Elijah yine ortalığı temizlerken ben hızlıca duş alıyorum.

Onun bu odada olduğunu, şu anda benim durduğum yerde çıplak durduğunu biliyorum. Havada onun vücut şampuanı ve şampuanının kokusu var.

Lavabonun yanındaki çamaşır sepetine katladığı havluyu alıyorum.

Kendimi durdurmadan, havluyu burnuma götürüp derin bir nefes alıyorum.

Hayır!

Onu odanın uzak köşesine fırlatıyorum, sonra dönüp alnımı duşun serin camına dayıyorum.

Sorun yok

Yarın her şey plana göre giderse, uçağa binip yeni hayatına geri döneceksin.

Elijah Frazer kutusu geri dönecek.

Duş alıp ıslak saçlarımı dağınık bir topuz yapıp temiz kıyafetler giydim. Aynada hızlıca kendime bir bakıp yüzümden maskara akıntısı olmadığından emin oldum. Makyajımı yeniden yapmayacağım. Elijah gittikten sonra yatacağım.

Elijah'ı aşağıda, kod değişikliklerini incelerken buluyorum.

"Bunu çözdüğüne inanamıyorum," diyor, bana dönerek. Övgüsüyle göğsüm kabarıyor.

"Kod ve kodlama benim en büyük ilgi alanım. Bunu biliyorsun. Saatlerce oturup kodlarla deneyler yapabilirim. Bu yüzden bilgisayar oyunları yazmak

benim için mükemmel. Bir şirketi yönetmenin en zor kısmı, yönetim ve organizasyon kısmıdır. Ama bunun için harika bir ekibim var."

Sağ kolum olan Danika, benim için bir nimet. Siber dünyada kaybolup yemek yemeyi veya müşterilerle konuşmayı unutmamamı sağlıyor. O benim Gabriel'in Leah'ı, sadece seks kısmı hariç.

"Tamam, hadi yapalım."

Elijah, planımı açıklarken yanıma yaklaşıyor. Onun koduyla uyumlu ve şirket politikasına uygun bir çözüm bulmak için ileri geri gidip geliyoruz. Yanlış kişiyi tetiklemek istemiyoruz.

Sonraki üç saat boyunca, bunu mükemmelleştirmek için birlikte çalışıyoruz. Ben yazıyorum, o test ediyor. Değiştirdiğim kod bu sürümden önce değiştirilmişti, bu yüzden kimse ona bakmamalı. Bunlar son değişiklikler ve tek başlarına zararsızlar. Katmanlama akıllıca bir saldırı yöntemidir.

İşimi bitirdiğimde, ikimiz de arkalarına yaslanıyoruz.

"Şimdi ofise gir ve hiçbir şey olmamış gibi davran," diyorum, koltuğuna çökmüş devasa bedeniyle Elijah'a dönerek.

O anda ağzının etrafındaki stres çizgilerini fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil, sadece bileğim. Uzun süre oturunca ağrıyor."

"Hâlâ mı?"

"Sadece saatlerce oturduğumda ağrıyor. Kan akışı falan yüzünden."

Sandalyeyi geri çekip dizime vuruyorum.

"Buraya koy," derim, o bana boş boş baktığında kaşlarımı çatarak.

"Bacağını bana ver. Ofise topallayarak gidemezsin, araba da süremezsin."

Bacağını kaldırıp dizimin üzerine koymasını izledim.

"Lanet olsun, bacağın çok ağır," diye homurdanarak ayağını bacaklarımın arasındaki sandalyeye koyuyorum.

Yanaklarım kızarır, ama elimin tersiyle alnımı ovuştururum.

Kot pantolonunun paçasını sıvazlayıp çorabını aşağı çekiyorum. Ameliyat izi yıllar içinde soluk beyaz bir çizgiye dönüşmüş. Bisikletten düşmenin bir kariyeri mahvedebileceğini kim düşünürdü?

Ellerimi ağrıyan kaslara götürüp gergin hissettiğim yerleri yoğuruyorum.

Elijah parmaklarımın altında irkilir.

"Üzgünüm," derim, özellikle gergin bir noktayı yoğururken.

Başımı kaldırıp Elijah'ın beni izlediğini fark ettim, gözleri gölgeli.

"Bu işte çok iyisin," dedi, neredeyse inleyerek.

Ellerimin altındaki cildinin hissini ve uyluklarımın arasındaki zonklayan acıyı görmezden gelerek bakımına devam ediyorum.

Bu, acı çeken bir arkadaşşıma yardım etmem.

Elimdeki işe odaklanıyorum, onun yakınlığının getirdiğı dikkat dağınıklığını görmezden geliyorum.

Vücudum daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, çorabını çekip kot pantolonunu indiriyorum. Kumaşın üst kısmını okşuyorum.

"Nasıl?" diyorum, sesimin hissettiğim kadar nefes nefese çıkmamasını umarak.

Elijah'tan gözlerimi ayırıyorum ve o ayağını çektiğinde masaya doğru dönüp duruyorum.

"Harika, teşekkürler. Sihirli ellerin var," diyor, sesi biraz gergin.

Ekrandaki saate bakıp rahat bir nefes alıyorum. Zamanımız doldu. Saat dokuz olmak üzere.

"Umarım artık yürüyebilirsin," diyorum. "Gitmelisin, yoksa biri nerede olduğunu merak edebilir."

"Sorun yok. Jules'a mesaj attım. Biri sorarsa, doktor randevum vardı ve işe giderken Gabriel'i görmeye uğrayacağım. Bunu düzenli olarak yaptığım için."

"İyi," diyorum, ona dönmek istemeden. "Pen." Duruyor.

"Her şey yolunda mı?"

Dönüp ona en parlak gülümsememi gösteririm. "Her şey yolunda. Yorgunum. Uzun bir geceydi. Adrenalin etkisi geçiyor."

"Anlaşılabilir."

Elijah ayağa kalkar, ben de onu taklit ederim. "Teşekkürler. Her şey için, Pen."

"Testçiler hiçbir şey fark etmemeli."

"Kod dondurma uygulandı. Sorumlu kişi artık başka değişiklik yapamaz."

"O kadar emin olma. Bu yüzden senin giriş bilgilerini kullanıyorlar. İzin verebilecek tek iki kişi sen ve Todd'sun. Ancak, herhangi biri değişiklik yaparsa veya senin ya da Todd'un giriş bilgilerini kullanarak giriş yapmaya çalışırsa, onu yakalarız." O kaşlarını kaldırır, ben de sırtırım. "Sen son kahveyi yaparken ben birkaç küçük değişiklik yaptım.

otomatik silme özelliğini değiştirdim. Artık, sadece senin erişebileceğin bilgisayarındaki belirli bir klasöre siliyor. Giriş yaparlarsa veya başka değişiklikler yapmaya çalışırlarsa, onları aramamız gerekmeyecek. Orada görünecekler."

"Emin misin?"

Şüpheli görünüyor ve ben homurdanıyorum.

"Gerçekten mi?" diyorum sonunda. "Bütün olanlardan sonra mı?"

"Tamam, sana güveniyorum," diyor sırtarak. "Ama sana teşekkür etmek istiyorum." "Gerek yok. Bana borçlu olabilirsin." Kaşlarını çatığında, gözlerimi deviriyorum.

"Aslında değil," derim, omzunu iterek. "Arkadaşlar bunun için vardır."

Elijah başını eğdi, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Gözlerini bana çevirdiğinde, ifadesi gergindi. "Ama son birkaç yıldır pek iyi bir arkadaş olamadım."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve dudaklarımı kıvırdım.

"Belki de ikimiz de arkadaşlığımızı ihmal ettik. Hayatın getirdiği engeller falan."

Yavaşça başını sallar. Kaşlarının arasında bir çizgi belirir.

İkimiz de artık çok geç olduğunu biliyoruz. Başka bir adamla evlenip dünyanın öbür ucuna taşınıyorum. O gemi çoktan yola çıktı, kelimenin tam anlamıyla.

Bir adım öne çıkıp omuzlarımı ellerine alır ve yanağıma bir öpücük kondurur. Donakalırım, dudaklarının cildime değen sıcaklığı içime elektrik akımı gönderir, vücudum uyanır. Düşünecek ya da bir şey yapacak zaman bulamadan geri çekilir.

"Sen gerçekten olağanüstü bir kadınsın, Penelope Dawson," diyor.

Başımı eğip kollarımı belime doluyorum.

"Bunu sakın unutma, Elijah Frazer. Şimdi git buradan. Biraz uyumam lazım."

Yukarı kata çıkıp, arabasının park edildiği garaja gidiyoruz.

Elijah elimi tutar ve sıkıca sıkar. "Ciddiyim, Pen. Eğer ihtiyacın olan bir şey olursa, ne olursa olsun, bana haber ver."

Gözlerine bakıyorum, genç Elijah'ın izleri parıldıyor. "Söylerim," diyorum, ama asla söylemeyeceğimi biliyorum.

Parmaklarım bir kez daha sıkıyor ve elini çekip arabaya bindiğinde bu hissi özlüyorum. Duvardaki tuş takımını kullanarak garaj kapısını açıyorum ve o geri geri çıkarken kapıya yaslanıyorum.

Annem penceresine yaklaşır ve gülümseyerek camı tıklar.

Elijah arabayı durdurur, annemi kucaklayarak ona sarılır ve onu döndürür.

"Elijah Frazer, bu saatte nişanlı kızımın evinden gizlice çıkarak ne yapıyorsun?"

Garajın girişine doğru ilerlerim ve annemin sert bakışları karşısında Elijah'ın yanaklarının kızarmasını izleyerek gülerim.

"Çalışıyorduk," diye kekeler, bana panik bir bakış atar, bu da beni daha da eğilmeye zorlar. Annemin gözleri yaramazca parıldarken, onun gözleri benimkilere doğru kayar.

"Sorun yok, Elijah. Bir proje üzerinde çalıştığımızı biliyordu. Seninle dalga geçiyor."

Omuzları gevşer.

Elijah'ın yaşlı nesle saygısı ona aşılarmıştı, ancak annem teknik olarak o kadar da yaşlı değildi.

"Sadece takılıyorum," der annem ve ona bir kez daha sarılır.

"Öyleyse sorun yok," der Elijah, beni bayılttıracak bir bakış atarak.

Annem her zaman dalga geçmeyi sevmiştir.

"Anne, Elijah'ın işe gitmesi gerekiyor," diyorum ona.

"Sorun değil. Sık sık uğra," diyor, geri çekilmeden önce kocaman göğsünü okşayarak. "Görüşürüz."

Elijah'ın eğilip annemin yanağına bir öpücük kondurmasını izliyorum.

"Siz de, Bayan D," der ve sırtarak annemi homurdanmaya zorlar. "Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz."

"İşe git," der gülümseyerek. "Kızımın bana kahve yapması lazım. Onun makinesi benimkinden daha iyi."

Tamamen yalan, çünkü ona aynı modelden bir tane almıştım.

Elijah arabasına binerken hala gülümsüyor. Annem yanıma gelir ve onun gitmesini izleriz.

O gözden kaybolduğunda, bana dönerek sorgulayan gözlerle baktı. "Ee?"

"Çalışıyorduk."

Beni geçip evime girerken homurdanır.

"İçeri gel," diye fısıldarım, sonra gözlerimi devirip onu takip ederim. Uyuyabilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek.

BÖLÜM 25

ELIJAH

Ofisime girdiğimde adrenalın vücudumu kaplar, uykusuzluğuma rağmen kaslarım gerilir. Pen'in bana verdiği saatin çaldığı kitaplığa bakarım.

Siktir.

Kendi ortamında bile kendini güvende hissedememek çok zor bir şey. Stres ve uykusuzluktan sinirlerim gergin.

Buraya gelirken yanından geçtiğim herkes, beni tanıyan herkes, merak ettim.

Sen misin? Beni satan sen misin?

Aklım karışık.

Kim olursa olsun, aylardır, hatta yıllardır onunla birlikte çalışıyorum. Kurucu üyelerimden biri bile olabilir.

Kahretsin! Bu kafamı karıştırıyor. Hala Todd ve yönetim kurulu ile konuşmam gerekiyor.

Masama doğru ilerleyip sandalyeme oturdum. Sandalye protesto edercesine yüksek bir gıcirtı çıkardı ve ben başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım.

Kapımın çalınmasıyla birden ayağa fırlarım. "Evet," diye bağırırım, sesim her zamankinden daha keskin çıkar.

Kapı açılır ve Jules içeri girer.

"Haftalık toplantımız için hazır mısınız?" Bir an durur. "Yoksa tarihi değiştirelim mi?"

Takvimime bakıyorum.

Bu, gelecek haftayı planlamak için yaptığımız toplantı. Düzenli olmayı severim, her zaman öyle oldum. Hayatımdaki her şeyi kontrol edemiyor olabilirim, ama ofiste işleri sıkı tutmayı severim.

"Hayır, sorun yok. İçeri gel, otur."

Jules'un kaşları çatılır, ama hiçbir şey söylemez.

Pen'in sözleri zihnimde yankılanıyor.

"Görünüşünü korumak önemli. Rutinini değiştirerek köstebeği uyandırmak istemezsin. Şu anda üstünlük bizde."

Gülümserim, ama bana attığı endişeli bakışı gözden kaçırmak imkansızdır. Yıllardır benim için çalışıyor. Ruh hali değişikliklerime alışkındır ve muhtemelen çoğu kişiden daha duyarlıdır. Bu kadına zam yapmam lazım!

Gerçek Jules tarzında, fark ettiği şeyi bana söylemekten kaçınıyor.

"Üzgünüm, dün gece geç yattım," diyorum, dostça olmayan davranışım için bir mazeret sunmak istiyorum.

Gülümseyor, omuzları gevşiyor.

"Daha fazla bir şey söyleme."

Bana attığı gülümseme, geç saatlere kadar *eğlendiğimi* düşündüğünü gösteriyor. Keşke bilseydi.

"Başlayalım," diyorum.

Geçen haftanın tutanaklarını ve görevlerini gözden geçiriyoruz. Tamamlanan görevleri kapatıyor ve tamamlanmamış olanları sıfırlıyoruz.

Gönderilmesini istediğim birkaç notu dikte ediyorum ve dinleyen varsa onu atlatmış olmayı umuyorum.

Dışarıda bizi dinleyen biri olduğunu bilmek absürt ve biraz rahatsız edici geliyor. Kendi notlarını alıyor.

Jules her zamanki sorularını soruyor ve gelecek hafta planlanan toplantıları tartışıyoruz. Sonunda gittiğinde, arkama yaslanıyorum. Konsantrasyonum bozulmuş. Artık iki ucu da yakmak için çok yaşlandım. Birinin beni yakalamak, şirketimi batırmak için peşinde olduğunu bilmek. Darra sonunda gittiğinde, hayatın daha az karmaşık hale geleceğini düşünmüştüm. Parçalanmış hayatımın parçalarını toplayabilecektim. Yeniden yaşayabilecektim, ama hayır, bunun yerine şimdi bununla uğraşıyorum.

Öğlen vakti, işim biter.

Kalkıp paltomu alıyorum.

Kapımı açarak Jules'un masasına doğru yöneliyorum. "Ben çıkıyorum."

O başını kaldırıp gülümser.

"Güzel bir gece geçirmiş olmalısın."

İnlerim. "Keşke öyle olsaydı. Bütün gece uyuyamadım." Yanlış bir izlenim yaratmak istemediğimi fark ederim.

"O iyi olacak, biliyorsun. İtalya'da geçireceği yaz harika olacak. Bir sürü hikayeyle geri dönecek."

Jules'un uykusuz gecemi Lottie'nin yokluğuyla ilişkilendirdiğini fark etmek için bir an duruyorum. Rahat bir nefes alıyorum.

"Biliyorum. Sadece zor geliyor. Bu, onun en uzun süreli ayrılığı. Daire çok boş geliyor."

En azından, dinleyen varsa, bu gerçekçi geliyor. Lottie için endişelendiğim doğru, ama onun harika vakit geçirdiğini biliyorum. Arayıp mesaj attıklarından da bunu anlıyorum. Annesiyle vakit geçirmesi de önemli. Darra'nın en büyük hayranı olmayabilirim, ama Lottie onun kızı ve kendi aralarında bir ilişki kurmaları önemli.

Jules bana anlayışlı bir bakış attı.

"Zamanını eğlenerek geçir. Arkadaşlarınla buluş."

On beş yıl boyunca Frazer Cyber Security'yi öncelikli tutmak ve sırrımı saklamak için arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırmak, bana çok az arkadaş bırakmış olduğunu belirtmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Gülümserim. "Belki öyle yaparım. Bir saat sonra dönerim. Biraz temiz hava almam lazım."

Telefonumu çıkarır ve Lottie'nin numarasını çeviririm.

"Merhaba baba," der Lottie.

"Merhaba güneş ışığı, nasılsın?" diye soruyorum. Jules bana bakıp dudaklarını oynatıyor.

"İstediğin kadar kal. Acil bir durum olursa sana haber veririm." Elini sallayarak ve sıcak bir gülümsemeyle beni uzaklaştırır. "Git."

Ben geri gülümsemesine gülümsemesine ve baş yön asansör asansöre Lottie ile Lottie ile konuşmaya devam ettim, telefonumu kulağıma dayadım.

"Elijah."

Adımın sesiyle dönüp bakıyorum.

Todd bana doğru yürüyor.

"Merhaba tatlım, gitmem gerek. Öğleden sonraki dersinin tadını çıkar... ben de seni seviyorum."

Kalbim çarparken Todd'a dönüyorum.

Todd mu?

Başından beri benimle birlikteydi. Sabotajcı o olabilir mi?

"Ben çıkıyorum," diyorum, asansör kapısını tutarak. O bana katılırken omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum.

"Notumu gördün mü? Testler tamamlandı. Hazırız. Ekipler bu hafta sonu için yerlerinde, ilk lansmana hazırlar."

Hiçbir zaman her şeyi aynı anda piyasaya sürmeyiz. Bir sorun çıkarsa çok tehlikeli olur. Herkesi değil, sadece birkaç siteyi geri çekmek daha kolaydır.

"Harika haber," diyorum, coşku katmaya çalışarak.

Pen'e ve dün gece değiştirdiğimiz koda güvenmek zorundayım. Bu kişinin planladığı her şeye dayanacağına, hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımıza güvenmek zorundayım. Hedeflerini bilmemek beni öldürüyor.

Belirli bir müşteri mi? Yoksa beni ve şirketimi dize getirmek mi istiyorlar? Benden fidye mi istiyorlar?

"Yorgun görünüyorsun," diyor, bana dönerek. "Her zamankinden daha fazla gece yarısı çalışıyor musun? Artık genç değiliz."

Kendi kendine gülüyor.

"Uykum pek iyi olmadı," diyorum ona. "Lottie, Darra ile birlikte dışarıda." Jules'un bahanesini kullanıyorum, çünkü hikayeye uyuyor.

"Ah, üzüldüm dostum. Zor olmalı. Boşanma ve çocuklar asla kolay değildir. Erkekler için de en zor olanı bu gibi görünüyor. Velayet çoğu zaman anneye veriliyor."

Omzumu tutup sıkıdığı sırada eline bakıyorum.

Kahretsin, şimdi de insanlar bana acımaya başladı.

Ofiste böyle bir şeyin olmasını istemiyorum.

"Hayır, daha çok sessizlik yüzünden. Lottie artık tam zamanlı olarak benimle yaşıyor ve annesi İtalya'ya taşındı," diyorum ona.

O gülümsüyor. "Ah, gençler. Gürültü ve para çukurları. Benimkiler bir servete mal oluyor.

Her zaman en son çıkan aletleri istiyorlar, okul masraflarından bahsetmeye bile gerek yok." Gülümser ve gözlerini devirir.

Omurgam gerildi.

Bu mu yani? Biri beni para için satıyor mu?

Gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını durdurmak için burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

Asansör lobide durur ve ben dışarı çıkarım. Todd sırtıma vurur.

"Biraz dinlen. Burada her şey senin yokluğunda da yolunda gidecek."

"Teşekkürler, Todd. Çok teşekkür ederim," diyorum, neredeyse dişlerimi sıkarak.

O bilmiyor, ya da belki de biliyor. Ben olmadan işler yolunda gitmedi. Darra'dan boşanmam konsantrasyonumu bozdu ve bakın ne oldu. Lottie'nin evlat edinilmesini sağlamak için Darra'ya her şeyi verdikten sonra, şirketim bana kalan birkaç şeyden biri.

Sokağa çıkıyorum. Hava sıcak, yaz güneşi çevredeki ofis binalarından yansıyor ve ısıyı sokak seviyesinde tutuyor. Gabriell'in ofisine yürümek için çok yorgun olduğumdan bir taksi çağırıyorum. Onu görmem lazım. Pen'i ayarladığı için ona teşekkür etmek, ama aynı zamanda sınırını aştığı için kardeşçe bir azarlama yapmak için. Dürüst olmak gerekirse, ikinci noktayı görmezden geleceğim. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Yetenekleri cevaplardan çok sorular doğurdu. Gabe, Pen'in hayatı hakkında daha fazla şey biliyor mu acaba? Bu düşünce beni gereğinden fazla rahatsız ediyor.

Taksi dışarıda durdu ve ben de inip resepsiyona doğru yürüdüm.

Ana lobi arayıp geldiğimi duyurur. Asistanı Amanda, asansör kapısı açıldığında beni beklemektedir.

"Bugün yoğun bir gün," diyor ve ben ona sorgulayan bir bakış atıyorum, bu da onu gülümsetiyor. "Leah küçük Callum'la burada ve Bayan Dawson da az önce geldi. Eğer katılmak isterseniz, hepsi Gabriel'in ofisindeler."

Pen'in adı geçince kalbim güm güm atmaya başlar. Gabe ile konuşmam lazım, bütün sabah boyunca aklımı meşgul eden kişiyle yüzleşmemeliyim. Dikkatimi çekenin sadece şirket değil, bütün gece yanında oturduğum kadın olduğunu fark ediyorum. On sekiz yıl önce tanıştığımndan beri beni deli eden kadın. Her zaman ulaşılabilir olan ve şimdi daha da uzaklaşan kadın.

Bizi hep böyle görmemiştim. Bir zamanlar umut vardı, ama kader bizim için başka planlar yapmıştı, o zaman da, şimdi de öyle görünüyor. O, sonsuza kadar *kaçan kadın olarak* kalacak.

Kristophe şanslı bir adam.

Amanda beni ileri itip Gabriell'in kapısını çalar ve ben onu durduramadan kapıyı açar.

"Gabriel, kardeşin geldi," diyor ve Gabriel ve odadaki diğerlerinin beni görebilmesi için kapıyı daha da açıyor.

Önümdeki manzarayı içime çekiyorum. Gabriel karısına gülümseyerek otururken, Pen ellerinin ve dizlerinin üzerinde sırtıyor. Plastik figürü çalıştırırken poposu havada, önündeki halıda dans ediyor, yeğenim ise kahkahalarla gülüyor. Botları yok. Onun yerine, siyah pantolonunun üzerinde parlak renkli çorapları göze çarpıyor. Kim bilebilirdi ki?

O anda Callum başını kaldırıyor.

"Lij amca," diye bağılıyor, tırmanıp bana doğru sendeleyerek geliyor. Sendeliyor ve ben onu kollarımın arasına alıp havaya kaldırıyorum. O küçük elleriyle yanaklarımı sıkarken ben sırtıyorum

"Hey, yaramaz, nasılsın?" diye soruyorum ona, yorgunluğum birdenbire yok oluyor. "İyiyim," diyor. "At," diye ekliyor, ben de başımı sallıyorum. Onu havaya atıp yakalamamı çok seviyor. Ben onun dev amcasıyım. "İçeride olmaz, dostum, kafanı vurma, yoksa anne ve baba bana kızar." Alt dudağı dışarı çıkıyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "Ottie nerede?"

"Lottie bugün annesiyle birlikte."

Küçük omuzları çöküyor, ama dikkatini başka yöne çevirip gülümsüyor.

"Tamam," diyor ve kollarımda dönüp parmağıyla işaret ediyor. "Karıncı yuvası burada."

Gözlerim yeğenimin başının üzerinden Pen'inkilerle buluştu. Halının üzerine çapraz bacaklı oturmak için pozisyonunu değiştirmişti. Etrafı doldurulmuş ve plastik oyuncaklarla çevriliydi.

"Görüyorum," diyorum, sesimdeki neşeyi gizleyemedim.

Pen, benim gibi dün gece hiç uyumadığını görünce iğrenç bir şekilde dinç görünüyor.

"Günaydın güneş ışığı," diyor. "Eğlenceye katılmaya mı geldin?" Gabriel inliyor, Leah ise kıkırdıyor.

"Burası benim iş yerim," diye söylenir. "Caleb yok. Şimdi onun yerine ağabeyim var."

"Gidebilirim," diyorum, Callum hala kollarımda, kapıya doğru dönerek. Leah ve Pen'den yüksek sesle bir *hayır* geliyor, ardından kahkahalar. "Daha fazla kahve getireceğim," diyor Amanda, uzanıp Callum'u gıdıklayarak.

O ayrılmadan önce onu utandırmak için.

"Meyve suyu çiş," diyor.

"Elbette, genç adam."

"Kapaklı bardaklar," diye seslenir Gabriel.

Gabriel, Callum'un yanında açık kahve veya çay fincanları istemiyor, çünkü Callum yürümeye başladığında bir tanesini üzerine dökmek üzereydi.

"İçeri gel ve otur," diyor Leah, Pen'in oturduğu yerin yanındaki kanepeyi işaret ederek.

Kapıyı kapatıp, kıvranan Callum'u yere indiriyorum.

Callum, kollarını açan Pen'in yanına gider ve Pen onu kollarının arasına alır.

Pen, Callum sevinçten çılgılık atana kadar onu gıdıklar.

Pen durduğunda, Callum nefes nefese "Daha fazla" der. "Yeter Callum, zavallı Pen nefes alsın."

Pen onu göğsüne sıkıca sarar ve Callum başını Pen'in omzuna yaslar. Bu manzara bende garip bir etki yaratır. Pen'in Lottie'ye nasıl davrandığını hatırlarım. Tabii bunu çok sık görebildiğimden değil. Onu Lottie'nin vaftiz annesi, Jaxson ve Zach'i de vaftiz babaları yaptık. Ya da daha doğrusu, o dönemde neredeyse hiç konuşmuyor olsak da, babam ısrar etti. Pen'in ne kadar harika bir vaftiz anne olacağını önceden görmüş olmalı. Lottie için her zaman oradaydı, hala da öyle. Günlük geziler ve ev ödevleri. Kızım için hiçbir şey zor değildi, ama benim için her zaman yokluğumu sağladı.

"Kendi çocuğun için hazırlanıyor musun?" diyor Leah, Callum Pen'in omzuna daha da sokulurken.

Açıkça yorgun düşmüş ve Pen'in kalp atışlarını dinleyerek uykuya dalmaya başlamış.

Leah karşıya bakar ve gülümser.

"Umarım," diyor, bakışları hüznü.

Pen'in karnının Lansdown'un çocuğuyla büyüdüğünü düşününce kalbim bir sıçrama yapar.

"Düğüne çok az kaldı," diyor Leah gülümseyerek. "Hazırlıklar nasıl gidiyor?"

Kayınbiraderime durmasını söylemekten başka bir şey istemiyorum, ama Gabriel'e bir bakış attıktan sonra, cevabımı yutuyorum.

"Sadece iki ay olduğuna inanamıyorum. Çok çılgınca oldu. Kris'in annesi her şeyi devraldı ve düğün planlayıcısıyla her şeyi koordine etti. Bu taşınmanın yeterince çılgınca olduğunu biliyor. Ama Kris ve ben beklemek istemedik."

Sesinde bir alt ton mu duyuyorum acaba? Hayır. Sözleri göğsüme saplanan bir ok gibi.

Başımı kaldırıp Gabriel'in bana baktığını görüyorum. Konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

"Seni burada bulmayı beklemiyordum. Uyumaya devam ettiğini düşünürdüm."

Leah gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. Pen gülüyor.

"Sen gittikten sonra annem geldi ve kahve içmeye başladı. Ben de ona katılma hatasına düştüm. Kolay kolay gitmek istemiyordu."

Gabriel neler olduğunu biliyor. Leah'ın neden burada olduğunu biliyor. Leah'a ne kadarını anlattığını bilmiyorum.

Pen, Leah'ın kafasının karıştığını hissetmiş gibi.

"Gabe'in bahsettiği şey. Eli'ye yardım ediyordum. Bütün gece sürdü."

"Ahh," diyor Leah, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ona bir bakış attım ve o da kaşlarını kaldırdı. Artık baldızımı korkutmuyorum gibi görünüyor, ki bunu hiç yaptığımı da sanmıyorum, yapmak da istemedim. Huysuzluğumu affetmesi, onun ne kadar harika bir insan olduğunu ve kardeşimin ona neden bu kadar deli gibi aşık olduğunu gösteriyor. O affedici bir ruh, ben ise tam bir pisliktim. Neyse ki, bunu geride bıraktık. İkimiz de Gabe'i seviyoruz ve onun için en iyisini istiyoruz.

"Nasıl gitti?" diye soruyor Gabe.

"İyi," diyor Pen, başka bir şey eklemekten.

Bana bir bakış atıyor. Elbette, Gabriel'in ofisine de birinin dinleme cihazı yerleştirdiğini düşünmüyor.

Sanki benim sormadığım soruyu yanıtlar gibi omuzlarını silkiyor.

"Güvenli. Pen bu sabah aradığında kontrol ettim," diyor Gabe.

Kardeşim Bay Gadget'ın bir aleti olacağını bilmeliydim.

"Güzel. Seni iyi eğitmişim," der Pen, sırıtarak. "Sızıntıyı tıkadık diyelim."

Gabriel başını sallıyor, gözleri benimkilere bakar. "Ve?"

"Bilmiyorum," derim, başımı sallayarak. Bunun arkasında kimin olduğunu ve nedenini bulup bulmadığımı bilmek istiyor.

"*Kahretsin*," diyor Gabriel.

"Gabe!" diye azarladı Leah, ona kötü bir bakış attıktan sonra gözlerini, Pen'in göğsünde huzurla uyuyan oğullarına çevirdi.

Gözlerim onları birlikte görür ve yine bir değişiklik olur.

Pen kollarında uyuyan bebeğe bakar ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirir. Hüzünlü... huzurlu. Kollarını sıkılaştırır ve gözlerini bana diker. Bakışlarımız kesişir, sonra ben gözlerimi ondan ayırıp kardeşime dönerim.

"Birini bu işin üzerine koydum," diyor, beni şaşırtarak.

Bakışlarım ona kayıyor ve bana attığı bakış, daha fazla kurcalamamamı söylüyor, ben de ona uyuyorum. Bunun nedeni, başka bir şeyden çok, beynimin ve vücudumun kargaşa içinde olması.

"Ben gidiyorum," derim ve Amanda içeceklerimizi getirirken ayağa kalkarım. O, bardakları Gabriell'in masasına koyarken ben kapıyı açık tutarım.

"Birkaç saat uyumam lazım. Düzgün düşünemiyorum."

"Bir çocuk sahibi olmayı dene. Aylardır bitkin durumdayım," diyor Gabriel ve Leah'dan şakacı bir tokat yiyor.

"Biraz dinlen," diyor Leah. "Zaten bu küçük adamı eve götürme vaktim geldi. Ama önce kahve. Kahve yapma becerini özledim."

Amanda'ya minnettar bir gülümsemeyle kapıdan geçer. Eğilerek, Pen'in kollarından uyuyan Callum'u alır.

Pen, Gabriell'in yerinden oyuncakları toplamaya başlar.

"Tavşan değil," diyor Leah, Lottie'nin Callum doğduğunda onun için seçtiği büyük sarkık kulaklı oyuncak ayıya bakarak.

Pen gülümser ve Leah hala uyuyan Callum'u arabasına koyarken onu tutar.

Leah düzelince, yıpranmış oyuncak ayıyı ona uzattım. "Teşekkür ederim."

Eğilip Callum'un yarattığı karmaşayı Pen'e temizlemesine yardım ediyorum.

Gabriel'in ofisini her zamanki profesyonel çalışma ortamına geri döndürdüğümüzde, "Görüşürüz," diyorum.

"Seni uğurlayayım," diyor Gabriel, sandalyesinden fırlayarak, ben bir şey söylemeden kapıya kadar eşlik ediyor.

"Hoşça kalın bayanlar," derim ve odadan çıkarım. Sessizce uzaklaşırız.

"İyi misin?" diye sorar küçük kardeşim. "Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap veririm.

Ailemi hayatıma geri almaya çalışıyorum. Yıllarca onları, felaketle sonuçlanan ilişkiden koruduğumu düşünerek uzak tuttum. Öğrendiğim şey, kimseyi kandıramadığımdı. Aksine, onlara daha fazla endişe ve sıkıntı yaşattım. Bununla mücadele ediyorum ve terapistim bana yardımcı oluyor. Yalnızlık hissi, insanlarla anlamlı bir bağ kuramama hissi. Hiçbir şeyin düzelmeyeceğini ya da kaçış olmadığını düşünmek. Yatağımı kendim yaptım, şimdi de içinde yatmak zorundayım.

"Pen işinde en iyisidir," diyor bana ve Gabe'in Pen'in gizemli geçmişi hakkında benden daha fazla şey bilip bilmediğini merak ediyorum. İkisi yakın olduğunu biliyorum.

"Gabe?"

Kafasını sallıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Detayları öğrenmek istiyorsan Pen ile konuş."

Yüzündeki ifade, bu savaşı kazanamayacağımı söylüyor.

"Çünkü ben bir dahiyim," diyor, sormadığım soruma dudaklarını büzerek. İnlerim.

"Unutma, gelecek hafta erkekler gecesi var. Eğer bu sorun çözülürse. Seni orada bekliyoruz. Mazeret kabul edilmez."

Kazanamayacağımı düşündüğüm bir başka savaş.

BÖLÜM 26

ELIJAH

ON BEŞ YIL ÖNCE

*Pen'e bir bakış attım ve bunun iyi bir haber olmadığını
anladım. "Neredeydin sen?" diye bağırdım.*

*Bilmem ki, ama endişelenmiştim. Pen bir haftadır yoktu. Ortadan
kaybolmuştu, not bırakmamıştı, hiçbir şey yoktu. Annesi bile nerede olduğunu
söyleyemedi, sadece uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi.*

Bilgisayarı yoktu ve ortadan kaybolmuştu.

"Seni de gördüğüme sevindim," diyor ve karşımdaki kanepeye çöküyor.

*"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" Ona bakarken
göğsümün sıkıştığını hissediyorum.*

*Bir şeyler ters. Hala gotik makyajı ve siyah kıyafetleri var
kıyafetleri giyiyordu, ama ben bir şey hissediyordum — sadece ne olduğunu
anlayamıyordum.*

Omuz silktiğinde sinirim yükseldi.

"Pen, destekçilerimizle olan toplantıyı kaçırdın."

*Göz teması kurmayı keser ve ben dururum, kalp atışlarım hızlanır. Pen
gözlerime bakmaz ve midem düğümlenir.*

"O konu hakkında."

"Pen, ne oluyor?" Uzun bir sessizlik olur.

"Ne olursa olsun," diyorum. "Çözebiliriz."

*Ancak göğsümdeki o batma hissi, belki de çözemeyeceğimizi söylüyor. Pen'e
Darra'nın hamile olduğunu söylediğimden beri işler biraz garip.*

O gün de bir sessizlik duvarı çarptı bana.

"Bunu yapamam," diyor sonunda. "Ne demek bunu yapamam?"

Başını kaldırıp sonunda gözlerimle buluştu. Gözlerinin derinliklerindeki acı nefesimi kesti. Ağzımı açmak istedim ama yüzündeki ifade beni durdurdu. Tanımadığım bir ifadeydi.

"Seninle iş yapamam."

Kanepeye geri yaslanıp ona bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Az önce söylediğim gibi. Seninle iş yapmayacağım. Yapamam."

Öne doğru eğilip, kollarımı uyluklarımın üzerine koyuyorum. "Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın?"

Pen'den nadiren duyduğum bir sesle iç çeker.

"Bu benim istediğim bir şey değil. Frazer Dawson Siber Güvenlik senin hayalin, benim değil. Ben bilgisayar oyunları yaratmak ve tasarlamak istiyorum."

"Anlamıyorum. İlk yazılımı sen tasarladın." Duyduğum şeyi anlamaya çalışıyorum. "Siber teknoloji senin bebeğin. Tasarladığın yazılım, yapabilecekleri açısından ölçülemez. Bir servet kazanacağız. Dün görüştüğüm destekçiler bile öyle söyledi."

Yine omuz silkiyor.

"Mesele para değil," diyor, ama sesi düz.

"O zaman neyle ilgili?" diyorum, sesim yükselmeye başlıyor. Onun nesi var böyle? Bu Pen değil, en azından benim tanıdığım ve sevdiğim Pen değil...

Siktir, aklımı buraya kaydıramam.

"Bak. Çok düşündüm. Bu yürümez. Birlikte çalışmamız. Darra ve bebeğe odaklanman gerek..."

"Mesele bu mu? Neden?"

"Hayır, evet, kısmen." Diye iç çekiyor. "Bu benimle de ilgili. Bunun benim hayalim olmadığını fark ettim. Kendimi kaybetmek istemiyorum."

Kafamı sallıyorum. Daha fazlası olduğunu hissediyorum. Belki de zorlamak haksızlık olur. Sonuçta bu benim hatam. Darra ile evlenmeseydim, ondan bir çocuğum olmasaydı... ama Pen'i kaybedemem, şimdi olmaz.

"Pen..."

"Hayır Elijah. Yazılım, iş planı, hepsi senin." "Ama."

"Burs başvurusunda bulundum ve kabul edildim. Bilgisayar oyunları yaratma hayallerimin peşinden gideceğim."

"Nereye?"

Bunun her zaman onun hayali olduğunu biliyorum. Bir gece bu konu açılmıştı, ama ben onun bunu bir kenara bıraktığını, yan proje olarak yapacağını düşünmüştüm.

"Frazer Vakfı," diyor, bakışları şimdi önündeki yere sabitlenmiş.

Kalbim sıkışıyor.

Pen olmasın.

"Bütün bunlar bunun için miydi?"

Gözleri kalkar ve benimkilerle karşılaşır. Bir ateş ve öfke patlaması çıkar.

İşte tanıdığım Pen.

"Öyle mi düşünüyorsun? Bütün bunları sadece senin ailenin gözüne girmek için mi yaptım?"

"Başka ne düşünebilirdim ki?"

"Siktir git, Elijah. Ailenin vakfı daha yeni kurduğunu unuttun mu? Dört yıldır senin arkadaşınım."

Ayağa kalkar ve kapıya doğru fırlar.

"Pen." Durup kapı kolunu tuttuğunu izlerim. Çenesi göğsüne düşer.

"Bunu yapmak zorundayım," diyor sessizce. "İhtiyacın olursa şifre konusunda yardım ederim, ama Todd ve Theo ne yaptıklarını biliyorlar. Onlardan birine ya da ikisine birden yaklaşıp seninle çalışmasını öneririm."

"Todd ve Theo'yu istemiyorum. Biz bir takımız, sen ve ben," dediğimi duyuyorum.

O benim dayanağımdı, beni daha iyi olmaya itti, beni daha iyi yaptı. Darra bana söylediğinden beri, ayak bileğimi kırdığımdan beri, son birkaç aydır benim berbat dünyamdaki ışığımdı.

Dönüyor, yüzünde boş bir ifade var.

"Beni bırakmalısın," diyor sessizce, sonra dönüp odadan çıkıyor.

"Ya bırakamazsam?" diye boşluğa sesleniyorum.

BÖLÜM 27

PEN

Gabriel ve Elijah odadan çıkarken Leah'ın bakışları bana kilitlenir.

Ona dönüp, o da bana doğru kaşlarını kaldırınca gülümsüyorum. "Hepsi bu mu?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve onun sorusunu görmezden gelerek son oyuncaklarla meşgul oluyorum.

İşimi bitirdiğimde, Amanda'nın getirdiği kahveyi alıyorum.

"Lezzetli," derim, gözlerimi kapatıp tadının dilimde patlamasına izin veririm.

Leah, kocasından öğrendiği, bir hanımefendiye yakışmayacak bir *homurtu* çıkarır ve ben gülümserim.

"Sen bilirsin," diyor Leah iyi niyetle, ben bir gözümü açıp ona sırtarak bakmadan önce. "Buradan çıkalım mı?"

Hâlâ uyuyan Callum'u kapıya doğru iter.

"Tabii ki," diyorum, sıçrayarak ayağa kalkıp onu takip ediyorum, boş kahve fincanımı masanın üzerine bırakıyorum.

Çok uzun zamandır sohbet etmemiştik.

Gabriel'in ofisine vardığımdan on dakika sonra Leah'ın Callum'la birlikte gelmesine inanamadım. En sevdiğim küçük insanlardan biri. Birkaç saniye içinde yerdeydim, emeklerken küçük parmaklarını yakalamamak için ayakkabılarımı çıkardım.

Gabriel'i karısı ve oğluyla görmek kalbimi ısıttı. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ofisinde bir oyuncak yığını vardı ve onları yere saçmaktan mutluluk duyuyordu. Kris de aynı mı olur acaba?

Arkamdaki kapı açıldığında karnımın derinliklerinde bir heyecan hissettim. Kalbim, o daha bir kelime bile söylemeden kim olduğunu ele verdi.

Şaşırmalı mıyım?

Gabriel'in Elijah onunla konuştuktan sonra beni aradığını biliyorum, ama Elijah uzun zamandır ailesinden uzak duruyordu. Beni şaşırtan şey, yıllardır uzak durmaya çalıştığım bu adama vücudumun verdiği tepki. Neden nihayet hayatıma devam etmeye başladığımda eski duygularım yeniden su yüzüne çıkıyor?

Bu benim sorunum ve kendimi kontrol etmem gerekiyor. Yakında ayrılacağım, Kris'e ve geleceğime geri döneceğim.

Bir şey kesin. Elijah'ın sonunda elini uzatıp yeniden bağlantı kurması, evliliğinin bozduğu köprüleri ve ilişkileri onarması güzel bir şey. Darra ile arasında ne oluyorsa, izlerini bırakmış. O her zaman yüzmeye ve sonra işine odaklanmıştı, ama ilk tanıştığımızda hiç kapalı biri değildi. Sosyaldı, aile odaklıydı. Frazer ailesi hepimizin bir araya geldiği bir merkezdi. Hâlâ da öyle, ama o artık merkezde değil, yıllardır kenarda durup içeriye bakıyor. Umarım bu, değişimin başlangıcıdır.

Elijah'ın tuhaf çoraplarını görünce yaptığı sırtışı kaçırmadım. Üniversitede bir şakaydı. Bana her zaman bulabildiği en parlak, en gösterişli çorapları alırdı. Bana, botlarımın içinde görünmeseler bile, gotik görünüşümü neşelendireceklerini söylerdi. Dayanabildiğim kadar dayandım. Şimdi ise bu bir alışkanlık haline geldi. O günlerde siyahı çok severdim ve bu sadece kıyafetlerim için değil, saçım, tırnaklarım ve göz makyajım için de geçerliydi. Fotoğraflara bakınca kendim bile korkuyorum.

Hala çok fazla siyah giyiyorum, ama makyajımı ve saçımı daha sade hale getirdim. Milyonlarca poundluk bir imparatorluğu yönetmek insana bunu yapar. Piercinglerimin çoğunu çıkardım. Burun, kaş ve dudak halkalarını ve dil piercingimi çıkardım. Hala göbek piercingim var ve her kulağımda birden fazla halka ve piercing var.

"Peki, Elijah'la ne oluyor?" Leah, sokağa çıkar çıkmaz soruyor.

Kalabalığın arasından geçerek onun yanında yürüyorum. "Ona bir konuda yardım ediyordum," diyorum.

"Bütün gece mi?"

Durdu, etrafındaki insanlar küfredip etraftan dolaşmaya başladı.

Onu tekrar yürümeye ikna etmek için kolundan tuttum ve bize küfreden Londralılara özür diledim.

"Önemli bir şeydi," diyorum.

"Bu büyük bir şeydi," diyorum.

Sözler ağzımdan çıktıktan sonra ne dediğimi anlıyorum. Leah'a dönüyorum, yüzü kahkahadan buruşuyor. Kafamı sallayarak, bizi yakındaki bir kafeye götürüyorum. Sorguya çekileceksem daha fazla kafeine ihtiyacım olacak.

"Üzgünüm," diyor, kahkahasını kontrol etmeye çalışırken boğuk bir sesle.

"Çok komik," diyorum kuru bir şekilde.

"Hadi ama, biraz komikti. Ben bir Frazer ile evliyim," diyor, kaşlarını oynatarak.

Yanaklarım kızarır.

"Bilmiyorum," diyorum, gereğinden fazla telaşlanmış hissederek.

Leah, soluduğu havadan boğulurcasına öksürür. Onu sırtına hafifçe vurarak "tüh" derim.

Leah ve ben, Gabriel ile çıkmaya başladığından ve evlendiğinden beri sıkı arkadaş olduk. Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Akıllı, eğlenceli ve sosyete sürüklerini yerlerine oturtan bir kız. Hâlâ onların yüzlerini ve Gabriel'in yüzünü görebiliyorum. Arkadaşımın hiç bu kadar kızardığını görmemiştim. Ama Leah'a bakışı, şu anda ona bakışı... Sanki onu yiyip bitirebilirmiş gibi, o da onu. Aynı odada olduklarında, sanki hava yanacakmış gibi.

Bebek arabası için yer olan köşedeki bir masaya oturuyoruz. Garson siparişlerimizi almaya geliyor. Garson gittikten sonra Leah dönüyor.

"Elijah'ın sana nasıl baktığını gördüm. Hiçbir şey olmadı mı diyorsun?"

"Evet. Hiçbir şey olmadı. Bütün gece çalıştık, geçmiş i yad ettik. Ama romantik yönünü hayal kırıklığına uğratmak istemem. Yokken bir şeyler görüyorsun."

Leah bana somurtarak bakar.

"Hiçbir şey olmadıysa, neden düğününden bahsettiğimde sanki arı yutmuş gibi baktı?"

Onun sözleri kalbimin atışını hızlandırır.

"Hayal görüyorsun. Düğünler Elijah'ın en sevdiği konu değil. Adamın düğünü tam bir felaketti. Darra'nın ailesi onu ezip geçtiler, ödüllü bir boğa gibi ortalıkta sergilediler. Toplumun ve ünlülerin kim kimdirleri. Korkunçtu. İnan bana."

Leah'ın gelmesinden önceydi, ama arkadaşımı tuvalette saklanırken bulduğumda yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Kendimi sarsıyorum. Bu çok uzun zaman önce oldu. O zamandan beri ikimiz için de çok şey değişti.

Leah yüzümün önünde parmaklarını şıklattı.

"Pen, dünyaya dön," der, ben ona odaklanırken. "Kör değilim. Ondan daha fazlası vardı. Gözlerini senden ayıramıyordum ve Kris'ten bahsettiğimde, yemin ederim yüzü yeşile döndü."

"Yapma,"

diyorum.

"Neden?"

Leah ön kolumu tutarak beni durdurur. "Çünkü Kris ile evleniyorsun?"

Ben hiçbir şey söylemeyince Leah devam eder.

"Neden Kris ile evleniyorsun?" der, parmakları kolumu daha sıkı kavrar.

Onun eline kaşlarımı çatarak

bakıyorum. "Leah," diye

uyarıyorum.

"Hayır Pen. Sen benim arkadaşısın. Senin için endişeleniyorum." "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

Leah sözlerime inler.

"İyiyim? Gerçekten mi?"

Onun ses tonuna yüzümü buruşturdum.

"Onu seviyor musun? Kris'i seviyor musun?"

Gözleri benimkilere kilitlenir ve bu konuyu bırakmayacağını anlarım.

"Tabii ki seviyorum," derim.

Bir an durur ve başını eğerek bana bakar. Onun yoğun bakışları altında rahatsız olurum.

"Tamam, bunu biraz farklı bir şekilde ifade edeyim. Ona *aşık* mısın?"

Ona uyarıcı bir bakış attım. Leah'ı seviyorum, ama şu anda kalkıp gitmek istiyorum. Sınırı aşıyor. Onun kişiliğini, insanlara davranışını seviyorum. Ama ona, Gabriel'e, Caleb'e ve April'a baktığımda, bizim de aynı yoğun sevgiye sahip olduğumuzu söyleyebilir miyim? Hayır. Ama bu, sevgimizin olmadığı anlamına gelmez.

Sanki benim hayal kırıklığımı hissetmiş gibi, elini kaldırır.

"Lütfen, beni dinle. Sözümü bitirmeme izin ver, sonra bir daha konuşmayacağıma söz veriyorum."

Onaylayarak başımı sallıyorum ve arkama yaslanıyorum.

Garson siparişlerimizi getirir. Leah, garson gidene kadar bekler.

"Gabriel'den önce, aşık olduğumu sandığım biriyle neredeyse evleniyordum." Gözleri, anılara dalarken parıldıyor. "Aşk, yerleşip evlenmek, bir aile kurmak için duyduğum çaresiz ihtiyaçla karıştırmıştım. Zamanla düşündüm ki..."

bitmek üzereydi. Şanslıyım ki kader devreye girdi ve yönümü değiştirmek, yeniden değerlendirmek zorunda kaldım. Bu başıma gelen en iyi şeydi. Şu anda bulunduğum yere bakın."

İkimiz de uyuyan meleğine bakıyoruz. İç çekiyorum. "Ben sen değilim."

Kader çoktan devreye girmişti. On beş yıl önce, aşık olduğum adam başka biriyle evlendiğinde devreye girmişti.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Leah elimi çekiyor.

"Özür dilerim, Pen. Hadimi aştım. Sadece sen ve Kris çok anıydınız. Ondan neredeyse hiç bahsetmedin, sonra birkaç ay çıktıktan sonra onunla evleniyorsun."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz gözleri büyüdü ve o anda onun aklının nerede olduğunu anladım. O ve Gabriel birbirlerine sırlıklam aşık olmuşlardı.

Ona gülümserim.

"Biz sen ve Gabriel gibi değiliz," diyorum ona dürüstçe. "Ve yanılmıyorsun. Kariyerimin hayatımı yönetmesine izin verdim. Kris ve ben aynı şeyleri istiyoruz. İkimiz de bir aile, bizi anlayan birini istiyoruz. Yani doğru, yüzyılın aşkı olmayabiliriz. Ama yine de, seni, Gabe'i, April'ı ve Caleb'i görene kadar, gerçek aşkın varlığına şüpheyile bakıyordum."

Leah'ın gözleri yaşlarla doluyor.

"Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

Gülümserim ve elini sıkarım, iyi niyetli olduğunu bilerek. "Hayır, bir arkadaşın için endişeleniyorsun. Minnettarım. Ama lütfen endişelenme endişelenme. Ben mutluyum. İstedğim şey bu."

Leah'ı uzun süredir tanımıyorum ve onun bu kadar algısı güçlü olması beni korkutuyor.

Herkes ne kadar sezgisel görünüyor.

Anlamadıkları şey, Kris ve benim birbirimizi *anladığımız*. Aynı şeyleri istiyoruz.

"Dediğin gibi. O yaşa geldim. Kariyerim yüzünden kişisel hayatımı askıya aldım. Çok geç olmadan bunu düzeltmek istiyorum."

Bebek arabasında uyuyan, parmağını ağzına sokmuş küçük çocuğa bakıyorum. Kollarımda nasıl uykuya daldığını hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. Bana sokulduğunda minik vücudunu tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Bunu sandığımdan daha çok istiyorum.

Kris ve ben birçok yönden uyumluyuz. *Onu seviyor muyum?* Onu çok önemsiyorum. *Ona aşık mıyım?* Hayır. Ama onun bana aşık olduğunu düşünerek kendimi kandırmıyorum. Birbirimize ve birbirimizin başardıklarına güveniyor ve saygı duyuyoruz. Onun yanında olmaktan gurur duyuyorum. Beni asla küçük düşürmez, aksine beni cesaretlendirir. Gabriel ve Leah'ın sahip olduğu ya da Caleb'in April'da bulduğu gibi bir aşk olmayabilir. Ama o tür bir aşk nadirdir ve yakalanabileceği kadar kaçırılabilir de. Kris ve ben bu konuda yeniyiz. Belki de sadece zamana ihtiyacımız var. Leah ve Gabe'e bak. Sonunda bir araya gelmeden önce sekiz yıl boyunca birbirlerinin burnunun dibindeydiler.

"Özür dilerim, haddimi aştım," diyor Leah.

Öne eğilip onu kucaklamak için kendime çekiyorum.

"Arkadaşlar düşüncelerini söyleyemezlerse, kim söyleyebilir bilmiyorum. Bana ne düşündüğünü söylemekten asla çekinme," diyorum ona içtenlikle.

O da bana sarılır.

"Seni özleyeceğim," diyor. "Hepimiz özleyeceğiz."

Onun sözleri kalbimi sıkıştırır. Ben de hepsini özleyeceğim. Geçen hafta ABD'de geçirdiğim zaman bunu kanıtladı. Bu yüzden mi buraya geri dönüp Elijah'a yardım etme fırsatını kaçırmadım?

"Hayır, özlemeyeceksin," diyorum, konuyu saptırmam gerekiyor. "Stella ve Nat, Kat ve Harper var. Artık April de var. Beni bir anda unutursun."

Leah geri çekilir ve gözlerini kocaman açarak bana bakar.

"Öyle mi düşünüyorsun? Sen, benim sevgili hanımefendi, çok yanılıyorsun. Kimse senin yerini alamaz. Penelope Dawson sadece bir tane var."

Gözleri parıldayarak geri çekilir ve içkisini eline alır. "Teşekkür ederim," derim, onun sözleri ifade edebileceğimden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Eski takıntılar kolay kolay yok olmaz ve bir dışlanmış olarak kabul görmek benim için hala zor bir şey.

"Yabancı kalmayacağıma söz veriyorum."

İçkilerimizi bitiririz ve Leah bir şey söylemeden hesabı öderim. "Bu küçük adam uyanmadan onu eve götürsem iyi olacak."

Sokağa geri dönüyoruz ve Mason'ın kaldırırma yanaştığını görüyorum. Mason arabadan inmeden önce, araba koltuğu olarak da kullanılan bebek arabasının koltuğunu çıkarmaya yardım ediyorum. Mason bir anda arabadan inip kapıyı açıyor.

"Merhaba Mason," diyorum, arabaya eğilip Callum'un koltuğunu bağlarken, Leah Mason'a diğer çantalar ve bebek arabasının iskeletini taşımada yardım ediyor.

Leah arabaya binıyor ve Mason kapıya geri dönüyor. "Seni bırakayım mı?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Hayır, teşekkürler. Yapmam gereken işler var."

O da gülümser ve kapıyı kapatır. Eğilip pencereden el sallarım ve arkamı dönerim.

Yapacak işlerim var ve şu an gibi bir zaman yok.

BÖLÜM 28

ELIJAH

Ayağımı öbürünün önüne zar zor koyarak daireme giriyorum. Hayatım nasıl bu kadar karmaşık hale geldi? Pen'i ve benden önemli bir şeyi sakladığını düşünmeden edemiyorum.

Ne oluyor lan, onun amiri kim?

Kardeşimin bildiğinden daha fazlasını bildiğini bilmek beni sinirlendiriyor, ama o her zaman ağzı sıkı olmuştur. Bu yüzden Lottie'yi öğrendiğinde korkmadım. Ama yine de, Pen konusunda beni kandırıyor olabilir. Bu günlerde bunu anlamak zor.

Kanepeye çöküp başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. İnisiyatif alıp Darra'dan ayrılmanın en büyük hamlem olacağını düşünmüştüm. Ne kadar yanılmışım?

Gözlerimi açtığımda karanlık basmıştı. İnternetimin durmadan çalan sesi beni uyandırdı.

Elimi yüzüme götürüp göz kapaklarımı ovuşturarak uyanmaya çalışıyorum. "Işıkları aç" diyorum uykulu bir sesle ve bir süre önce kurduğum ev içi sistemi çalıştırıyorum.

Ayağa kalkıp duvara doğru yürüdüm. "Evet," diye ters bir sesle cevap verdim ve interkom düğmesine bastım.

"Nihayet." Pen'in sesi etrafı doldurur, bu sesle midem kasılır. "İçeride olup olmadığını merak ediyordum, ama telefonunun izleme cihazını hackledim ve burada olduğunu gösterdi."

"Uyuyordum," diye homurdanarak, kabul düğmesine basıp kapıyı açtım. "Telefonumu hacklemekle ne yapıyordun ve bu kata nasıl çıktın?"

Beni geçip arkamdaki alana girerken, bana "*saçmalama*" bakışlarından birini attı. Onun kabul ettiğim ziyaretçiler listesinde olmadığını biliyorum. Bazen Lottie'yi ziyaret eder, ama adı eklenmeden önce bana danışılırdı.

onun adı eklenmeden önce bana danışılırdı. Hiç gerek kalmamıştı. Evet, birlikte projeler üzerinde çalıştık. Donanım tasarımları piyasadaki en iyilerinden, ama tasarımcılarıyla birlikte ofise gelip Todd, ben ve ekiple toplantılar yapıyor. Ancak, asla tek başına gelmiyor.

"Ee?" diye soruyorum, ona dönerek, ama onun daireye doğru ilerlediğini görüyorum.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra onu takip ettim.

"Pen?" diyorum, onu pencerenin yanında, şehri seyrederek buluyorum.

"Buradan manzara çok güzel, ama Hampshire'dan taşınmana şaşırdım. Yeşilliği hep sevmişsindir."

Yanına yaklaşıyorum.

"Seviyorum, ama mecbur kaldım. Burada yaşamak daha kolay," derim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Pen bana döner.

İç çekiyorum. "Darra oradaydı. Burada yaşamak daha kolaydı." Pen bana bakarak başını sallar.

"Ne oldu ki?" diye sorar. Bu konuyu açmayacağım, özellikle de onunla. Gerçeği sadece Gabriel ve Leah biliyor.

"Soruma cevap vermedin," derim, dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak. "Önce sen cevapla," der.

"Olmaz. Ben önce sordum."

Pen yüzünü buruşturur.

"Temas kurduğum kişi geri döndü. Sana göstermek istediğim bir isim listesi var. Diğerine gelince. Şimdiye kadar fark etmediysen, hacklemek benim işim ve buraya gelmek çocuk oyuncağıydı."

Anında uyanırım. "İsim listesi mi?"

Onun sözlerinin geri kalanını görmezden geliyorum, ona sonra odaklanacağım.

"Derin uykuda olmalısın," diye mırıldanır. "Yetiş bana." Elindeki listeyi alırım, gözlerimle üzerinde tararım. "Bu isimler ne?"

"Bunlar, hesaplarında veya aile üyelerinin hesaplarında olağandışı büyüklükte işlemler olan çalışanlar."

Bir kalem alıp masaya geçiyorum. Beş isim var.

İlk üçünü hemen göz ardı edebilirim.

"Piyangoyu kazanmış."

"Ciddi misin?" diye sorar Pen. "Bu bir hile olabilir."

"Hayır, yüzü gazetelerde boy göstermişti. Karısı bahçıvanla kaçmış ve kazandıklarının yarısını almaya çalışıyor."

"Ciddi olamazsın?" Pen'in yüzü her şeyi anlatıyor.

Gülümsüyorum. "Tamamen değil. Bahçıvanla kaçmadı ama onu terk etti ve yarısını almak için mücadele ediyor. Gerçek bir kazanç. Basın ve haber kanalları haftalarca etrafta dolaşıp hikayesini öğrenmek istediler. Güvenlik riski nedeniyle onları binadan uzaklaştırmak zorunda kaldım."

Ne ironik!

"Tamam, o değil. Peki ya diğerleri?"

Listedeki ikinci isme bakıyorum.

"Karısı miras aldı. Bu sürüm yayınlandıktan sonra emekli olacak. Beni zor durumda bırakmak istemedi."

"Sahte olabilir."

"Hayır, kayınpederi bir dük idi. İskoçya'da görkemli bir malikaneye sahipti. Karısı babasından nefret ediyordu, ama tek çocuktuk. Çocukları unvanı miras aldılar, ama reşit olana kadar onu vasi olarak atadılar."

"Sıradaki..."

"Başka bir miras." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Pen derin bir nefes aldı. "Tamam, son ikisi kaldı."

İsimleri tanıyorum, ama doğrudan birlikte çalıştığım kişiler değiller.

Dizüstü bilgisayarımı alıp kişisel dosyalarını açarım. Pen, aramamın fark edilmesini önlemek için bir gizlilik katmanı eklediğinde dururum.

Bu kadın kim?

Oturuyorum ve o da yanıma eğiliyor. Parfümünün kokusu duyularımı sararken vücudum geriliyor. Üniversitede kullandığı parfümün aynısını kullanıyor. Hafif çiçeksi koku eskiden dış görünüşüyle uyumsuzdu, ama şimdi ona yakışıyor.

"James Buchanon. O bir sayı ustası. İşinde çok iyi. Parasını nereden kazandığını bilmiyorum, ama geçmişi programlamadan çok sayılarla ilgili. Başka birini işe almış olma ihtimali var, ama bu dosyaya bakınca, bundan şüpheliyim."

"Kimseyi göz ardı etmeyeceğiz. Peter Levon ne durumda?"

Pen'in bana gösterdiği şekilde Peter'ın dosyasını açtım.

Yüzü görür görmez tanıdım.

"Todd'un altında çalışıyor. Biraz yalnız biridir. Konuşkan olabilir ama normalde kendine saklanır."

"Biri onun parasını bir offshore hesaba göndermiş," diye itiraf ediyor Pen.

Ona dönüp bakıyorum. "Ve bunu başlangıçta söylemeyi düşünmedin mi?"

Kaşlarını kaldırır. "Tanığı yönlendirmek. Benim etkilenmeden her isim hakkında fikrini söylemen daha iyiydi."

Onun mantığını anlayabiliyorum, ama oyun oynanmasından

hoşlanmıyorum. "O aynı zamanda bir numaralı şüphelimiz."

"Biz"in kim olduğunu merak ediyorum, ama boş veriyorum. Bunun yerine, Peter'ı ve onun hakkında bildiklerimi düşünüyorum.

"Bunu yapacak becerisi olduğuna inanmıyorum. Anladığım kadarıyla, bir kodlayıcı olarak en iyi ihtimalle vasat biridir. Todd, onu işten çıkarmak için gözüne kestirmiş. Adam zor bir dönemden geçtiği için bekledi. Karısı, kardeşi ile kaçtı."

Pen bana dönüyor.

Todd'un notunun içeriği aklıma gelirken saçlarımı elime alıp gezdiriyorum.

"Karısı boşanmada onu mahvediyordu. Çocukları görmesini engellemekle tehdit ediyordu," diyorum.

Notu hatırlıyorum çünkü Darra'nın tehditlerini hatırlattı.

Pen başını sallar. "Yabancılar en zayıf halkayı ararlar. Birisi onun boşandığını öğrenmişse, reddedemeyeceği kadar iyi bir teklif yapmış olabilirler. O da bunu tek çıkış yolu olarak görmüş olabilir. Birisi ona büyük bir miktar para ödemiştir. Bu Peter'dan daha büyük bir olay. Organize bir olay. Bence Peter bir kukla. Birisi ona kod eklemesi veya başka birinin bunu yapmasını sağlaması için para ödedi. Bence daha büyük biri ipleri elinde tutuyor."

Onun mantığını suçlayamam. Keşke Peter birimize gelseydi.

Kimi kandırıyorum ki?

Hiçbir zaman sıcakkanlı ve sevecen bir patron olmadım. Kendi hayatımın pembe dizisine çok fazla kapılmıştım.

"Sonra ne olacak?"

Pen dikleşir, omuzu omzuma değince kaslarım gerilir. Bana böyle bir etki yapmamalı.

"Şimdi onu ortaya çıkaracağız ve bu işin arkasında kim varsa, bu süreçte kendini ele vermesini umacağız."

Pen telefonunu çıkarır.

"*The Tailor*," diyor. "Düşündüğümüz gibi. Görünüşe göre Peter Levon bizim adamımız. Dikkatli olun. Tuzak kurulmaya hazır."

Dönüp masanın üzerine oturuyorum ve Pen'in telefonun diğer ucundaki gizemli kişiyle konuşmasını izliyorum.

Aramayı bitirir ve ayağa kalkıp bekleriz. On dakika sonra telefonu tekrar çalar.

Bana döner.

"Onu görüyorlar. Binadan çıkıyor."

Telefonun diğer ucundaki kişinin söylediklerini dinlerken gözleri benimkilere kilitlenir.

"Harika," diyor. "Sana bırakacağım."

Telefonu kapatır ve yanımdaki sandalyeye çöker, benim oturduğum yere bakar.

"Onu ofisten uzaklaştırıp yakalamaya çalışacaklar. Bir sonraki hamlesini göreceğiz. Dün gece eklediğim protokolü etkinleştirdim. Bu, ona peşinde olduğumuzu haber verdi. Başka biriyle çalışıyorsa, onlarla iletişime geçmeye çalışabilir. Ne olursa olsun, onu sorgulamak için gözaltına alacaklar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup önümdeki kadına bakıyorum. "Tamam Pen. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

BÖLÜM 29

PEN

Geriye yaslanıp, uzun zamandır tanıdığım ve kendimi ondan uzaklaştırdığım adama baktım.

Leah'dan ayrıldıktan sonra, amirimin yanına gittim. Yapmak üzere olduğum şey için izin almam gerekiyordu. Riskli bir iş, ama eminim ki güvenli bir bahis.

"Pen, ne oluyor?" Bacaklarımı çaprazlayıp arkama yaslandım.

"*Sence* neler oluyor?" Bana tuhaf bir şekilde baktı.

"Bana gerçeği söyleyecek misin?"

Başımı salladım. "Elimden geldiğince," dedim.

"Hacker becerilerini zaten kanıtladın. Hükümet için mi çalışıyorsun, yoksa özel bir müteahhit misin?"

İkinci soruya yüzünü buruşturur. O her zaman ahlaklı biriydi. Gülümserim.

"Hükümet için *çalışıyordum*," diye itiraf ettim. "Emekli oldum, ama muhtemelen onlara bir ya da üç büyük iyilik borcum var."

Elijah nefesini içine çeker ve ben gülümserim.

"Merak etme, bu benim sorumluluğumda. Şahsen, ortaya çıkardığımız şey, yetkililerin gözünde bana puan kazandırabilir. Tehdit düşündüğüm kadar büyükse, önlediğimiz zarar katlanarak artar. Bu, işletmeleri savunmasız bırakır ve borsayı etkilerdi. Bana borçlu olabilirler."

Elijah kocaman göğsünü kollarını kavuşturarak somurtuyor. "Ben ciddiylim."

"Ben de." Diye iç çekerim. "Son on dört yıldır hükümet için çalışıyorum. Birkaç ay farkla. Beni gönderdikleri eğitimi de sayarsan on beş yıl.

sayarsak on beş yıl."

Elijah sözlerimi dinlerken gözleri büyüdü.

"Ben..."

Ona küçük bir gülümseme atarım.

"Hayır, anlamazsın herhalde." Kalkıp aramıza biraz mesafe koyduktan sonra ona dönerek, "Son yılımızda başımı biraz belaya soktum. Gerektiği kadar dikkatli davranmadım."

Kaşlarının arasında bir kırııklık belirir. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir hackerım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onun duruşunu taklit ettim. "Her zaman öyleydim, ya da en azından kodlamaya başladığım andan itibaren öyleydim."

Kaşlarını daha da çatıyor ve ben gülüyorum.

"Sence neden Frazer Dawson Siber Güvenlik için kod yazmada, açıkları ortaya çıkarmada bu kadar iyiydim?"

Yüzünde anlayış belirdi.

"On sekiz yaşına geldiğimde, becerilerimi kendim ve annem için bir hayat kurmak için kullanmaya karar verdim. Üniversite, davranışlarımı düzelterip becerilerimi daha verimli kullanmayı öğrendiğim bir yerdi, diyebiliriz."

Durdum.

"Hayatını düzene soktuysan, ne değişti?"

Kahretsin! Kalbimi kırdığın için tekrar eski halime döndüğümü söyleyemem.

Dikkatsizliğimden dolayı kendimden başka kimseyi suçlayamam. İç çekiyorum.

"*Sırf eğlence için* bazı yerlere giriyordum. Meydan okumak için," diyorum, sorusunu geçiştirerek. "Gittiğim her yere iz bırakıyordum, bir kartvizit bırakıyordum. Hiçbir şey almadım veya zarar vermedim. Sadece deneyimin heyecanı içindi."

"Oyun oynamak gibi."

Yüzümü çarpık bir gülümsemeyle buruşturuyorum.

"Aynen öyle. Oyun oynamak mükemmel bir alternatif. Bu yüzden oyunlarım bu kadar popüler. Oyuncuların, bir hacker gibi girip çıkması gereken seviyeler tasarlıyorum. En zeki beyinleri test ediyorlar." Sırıtiyorum. "Gabriel'i delirtiyor."

"Tamam, ama bir şeyi kaçırıyor gibiyim."

Omuz silkiyorum. "Bu özel hack'te dikkatsiz davrandım ve yakalandım. Kendimi yeterince saklamadım ve izlerimi yeterince iyi örtmedim." "Ne zaman, nasıl?"

Sandalyeye geri dönüp oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp çenemi ellerimin üzerine koyuyorum.

"Evlendikten hemen sonra."

"Ne oluyor, Pen?"

Elijah ayağa kalkar ve odada volta atmaya başlar. "Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

"Hatırlarsan, o zamanlar oldukça meşguldün."

"Bu bir mazeret değil," diyor, burun delikleri genişleyerek. Kollarını sallıyor. "Sen benim arkadaşımısın. Yardımcı olabilirdim. Babam da yardımcı olabilirdi."

Onun sözlerini duymazdan geliyorum. Robert bana yardım etti, ama Elijah bunu benim ağızımdan asla duymayacak.

"Sakin ol," diyorum.

Durur ve bana doğru sert bir bakış atar. Başımı eğiyorum.

"Sana söyleyemezdim. Bana bir teklif yaptılar. Ya hükümetin ekibine katılıp onlar için ücretsiz çalışacaktım ya da hapse girecektim. Seçim çok kolaydı."

Elijah masadan kalkar ve odada volta atmaya başlar, yüzünde çeşitli duygular belirir.

Sonunda durur ve bana doğru döner.

"Hükümet için ne yaptın? Anladığım kadarıyla, *bizim* hükümetimiz mi?"

Gülerek, yine bir kaş çatma kazanırım.

"Şimdi, ne yaptığımı... bunu sana söyleyemem. Bu beni hapse, seni de bir sürü belaya sokar. Diğerine gelince. Evet, bizim hükümetimizdi."

"Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Neyse o," diye dürüstçe söylüyorum.

Daha fazlası var, ama asla bozmayacağım başka sözler de verdim.

"Şimdi onlara tekrar borçlu musun? Benim yüzümden mi?"

"Belki? Belki de değil. Ben oldukça iyi bir müzakereciyim. Ayrıca bu günlerde kendi başıma da güçlü bir iş kadınıyım."

Elijah yanımdaki sandalyeye oturur ve ben dikleşirim.

Elini elime alır. Gözleri gözlerimle buluşur, başparmağı elimin arkasında daireler çizer.

"Çok üzgünüm, Pen. Senin yanında olamadığım için üzgünüm." Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine kenetledim.

"Üzülecek bir şey yok. Beni yakalatan benim aptallığım ve egomdu. Üniversiteye girdiğimde, hackleme günlerimin geride kaldığına dair kendime söz vermiştim. Kendime verdiğim sözü tutmadım. Çok kibirliydim. Suçlayacak tek kişi kendimim."

Bakışlarının yoğunluğu beni ellerimize bakmaya zorluyor.

"Nedense, hala bu işin arkasında başka bir şey olduğunu düşünüyorum."

Elijah beni her zaman okuyabilirdi. Bu, ona olan yoğun hayranlığımı açıklıyor. Kendim olabilirdim ve o benim bu tuhaf yanımı kabul ediyordu.

"Fazla anlam yükleme," diyorum, elimi çekmeye çalışıyorum ama onun sıkıca tuttuğunu fark ediyorum. "Ne ise o. Kader bizi belirli yollara götürür. Bazıları bizim seçimimizdir, bazıları değildir. Bunu herkesten daha iyi bilirsin. Bazen, bize dağıtılan kartları oynamak zorundayız."

İkimiz de sessizleşiriz, gözlerimiz ellerimizin birleştiği yere kayar. "Pen."

Elijah'ın sesi gergin çıkar.

"Yapma," diyorum ona, geri çekilip elimi bacağıma koyarak parmaklarımı kumaşa bastırıyorum.

"Ama..."

"Hayır."

Telefonum tekrar çalıyor, kalkıp uzaklaşıyorum. "Tailor."

"Gözaltında," diye cevap veriliyor. "Bay Frazer'ı getirin." Elijah'a dönüp bakıyorum.

"Gitmeliyiz."

BÖLÜM 30

PEN

Elijah bizi Peter Levon'un tutulduğu karakola götürür. Sivil giyimli memurlar bizi karşılar ve bizi bir koridorlar labirentine götürdükten sonra sorgu odasına alırlar.

"Bir şey söyledi mi?" diye sorar Elijah, otururken.

"Hayır, avukat istedi, şu anda yolda."

"Avukatın adını biliyor muyuz?" diye soruyorum, şüpheli zihnim çalışmaya başlıyor.

Seçtiği avukat, bu olayın arkasındaki kişinin kim olduğunu bulmamızın anahtarı olabilir.

Memur, üzerinde ismin yazılı bir kağıt uzatır. Tanıdığım biri değil, ama bu beni şaşırtmaz. Olası bağlantıları araştırmam gerekecek. Hukuk firması küçük, ama bu, arka planda bir ana şirketin olmadığı anlamına gelmez.

Başka bir memur içeri girer.

"İyi akşamlar, Bay Frazer. Ben Dedektif Ross. Sizi bu saatte çağırdığımız için özür dilerim, ama yaptığınız iddiaların ciddiyeti nedeniyle bunun önemli olduğunu düşündük."

Elijah ayağa kalkar ve içeri giren adamın elini sıkar. "İfadenizi vermeye hazır mısınız, Bay Frazer?"

"Hazırım."

Dedektif Ross bana bakar ve ben başımı sallarım. Gitme vaktim gelmiştir.

"Bir meslektaşım sizin ifadenizi de alacak, Bayan Dawson."

Gülümserim, ayağa kalkar ve meslektaşını kapıya kadar takip ederim.

"Görüşürüz," diyorum Elijah'a.

Çıkıyoruz ve ben kadın memuru koridordan başka bir kapıya kadar takip ediyorum.

Kapıyı benim için açık tutar ve arkamdan kapatır.

"Gerçekten uzak duramıyorsun, değil mi?" diye tanıdık bir ses odanın içinden geliyor.

"Beni tanırsın," diyorum, sırtıtarak öne doğru adım atarak. "Seni görmek güzel. Gitmeden önce seni özlemiştim."

"Taşınma nasıl gitti? Yerleşebildin mi?"

"Hala kutularla çevriliyim, ama yavaş yavaş ilerliyorum. Geri dönmeden önce sadece bir hafta orada kaldım."

"Düğün planları? Kristophe ayrıldığında nasıldı?"

"Bu da ne? Yirmi soru mu?" diye soruyorum, karşısındaki sandalyeye oturarak.

"Sohbet mi?"

Gülüyorum. "Sen ve küçük sohbet mi? Kristophe iyiydi. O beni anlıyor."

"Sevindim."

Garip bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Sırada ne var?" diye soruyorum

sonunda.

Terzi'nin burada olmasının tek bir nedeni var.

Gülümsüyor. "Hiçbir şey."

Başımı eğiyorum. "Hiçbir şey mi?"

"Emekli oldun. Bu değişmedi. Sana teşekkür etmek için beni gönderdiler. İş dünyası ve hükümet üzerinde ciddi etkileri olabilecek bir komployu engelledin. Ama bunu sen de biliyorsun."

Başımı salladım. "Güvenlik önlemleri ekledim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Başka bir şey beklemiyordum. Sen her zaman en iyisiydin."

"En iyisiyim," diyorum.

"En iyisin," diye onaylar. "Elijah nasıl?"

"Hepimiz gibi hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışık. Büyük resmi göremiyor." "Frazers saldırı altında. Bu muhtemelen sadece başlangıç."

Robert'ın ölümünden sonra ortaya çıkardığım komploların sayısını düşünüyorum. Bu anı kalbimi sızlatıyor.

"Hâlâ kimin ipleri elinde tuttuğunu bulamadık mı?" "Hayır. Bunu yapan kişi izlerini iyi gizliyor."

"İfademi aldın mı?" diye soruyorum. Elijah duş alırken ifademi bitirdim. "Kod kalıplarını tanıdım. Know Needle'ın bu işe karıştığını biliyorum."

"Bize işimizi yapmamız için izin vermelisin."

"Onlar benim arkadaşlarım," diyorum ona.

"Emekli oldun. Bunun tadını çıkar. Amerika'ya dön, Bay Lansdown'la güzel bebekler yap. Biz hallederiz. Söz veriyorum."

Beni dışlamasından nefret ediyorum, ama başka ne yapabilirim? Bildiklerini paylaşması için onu zorlayamam.

"Beni bilgilendirir misin? İhtiyacın olursa ben de hazırım
."

Karşımda oturan kadının yüzünde şok ifadesi belirir. "Sen dışarıdasın," der.
"Bunlar benim arkadaşlarım ve Robert'a borçluyum. Becerilerime ihtiyacın olursa, orada olacağım."

Terzi başını sallar.

Ayağa kalkıp gitmek için dönerim. Kapıya ulaştığımda dururum. "Robert'ın katilinin adalete teslim edilmesini istiyorum."

"Hepimiz istiyoruz. Ama daha fazla kanıt bulana kadar, bu trajik bir kaza olarak kalacak. Daha fazla karmaşaya ihtiyacımız yok, Tailor. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallarım. "Sorun değil. Onlara bunu yapmam. Kendimi bilmek yeterince işkence."

Sözler boğazımda düğümlenir. Yedi yıldır sevdiklerimden sakladığım sır.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim. Bundan iyi bir şey çıkmaz," diyor.
"Amerika'ya dön ve hayatını yaşa. Sana ihtiyacımız olursa arayacağımıza söz veriyorum."

Elimi kapı koluna koyuyorum.

Aklım Elijah'a, Gabriel'e, Caleb'e, Kat'e ve hatta Harper'a gidiyor.

Robert'ı yakaladılar ve şimdi de ailesinin peşine düşebilirler.

"Ciddiyim. Bana ihtiyacın olursa, ben hazırım."

"Seni duydum. Şimdi git."

Bunun üzerine odadan çıkıp Elijah'ın hala ifadesini verdiği yere geri döndüm. Otomat makinesinden bir kahve aldım ve onun ifadesini bitirmesini beklerken acı tadına homurdandım.

BÖLÜM 31

ELIJAH

Pen ve ben daireme geri döndüğümüzde hâlâ içimde bir tedirginlik var. Gece yarısı geçti. Son kırk sekiz saatte sadece birkaç saat uyuduğum halde, kendimi oldukça uyanık hissediyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyorum ve mutfağa doğru yöneliyorum. "Lütfen," diyor Pen ve peşimden geliyor.

"Sence pes edecek mi?" diyorum, geniş içki seçeneklerimi işaret ederek.

Pen, Lottie'nin sevdiği bir meyve suyu karışımını işaret ediyor. Bir gencin babası olarak, evi her zaman iyi stokluyor. Genellikle gençler evine girip çıkıyor. On dört yaşındaki kızım hızla büyüyor.

Kendime bir viski doldurup, buzdolabından biraz buz alıyorum.

Pen'e içkisini verip onu oturma odasına takip ediyorum, ikimiz de karşılıklı kanepelere oturuyoruz. Son birkaç gündür ona dokunarak çok zaman geçirdim ve vücudum onun varlığına alışmaya başladı. Daha fazlasını istiyor ama o bunun için burada değil. Yardım etmeye geldi ve göz açıp kapayana kadar yine gidecek. Bu sefer temelli olarak.

"Bu olayda tuhaf bir şeyler var. Peter bir beyin değil ve biz onun birinden ödeme aldığını biliyoruz. Dosyasında okuduklarımdan ve senin Todd'u aradıktan sonra anladığım kadarıyla, kodlama çok gelişmişti. O kodu yazan kişi ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Pen parmaklarını gözlerine bastırıyor.

"Bir şey var..." diye içini çekerek içkisini yudumladı. O anda ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim.

Sıra bana geldi.

"Pen, buraya geldiğinden beri sürekli uçuyorsun ve hiç durmadan çalışıyorsun. En son ne zaman uyudun?"

Bana yan gülümsemesinden birini atıyor, ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyor.

"Kris'in uçağında uyudum. Yatak şaşırtıcı derecede rahat, ama yine de aynı şey değil."

Gözlerini kapatıp kanepeye yaslanır.

Kristophe Lansdown'un yatağında uyuduğu gerçeği beni rahatsız ediyor, ama bunun için hakkım olmadığını biliyorum. O adamla nişanlı. Onun yatağında uyumaktan çok daha fazlasını yapıyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Pen yıllar boyunca her ilişkiye girdiğinde, midemde bir rahatsızlık hissi bırakıyordu. Başka bir şey hak etmediğimden değil. O hiçbir zaman benim olmadı. Hala onun bekaretini kaybettiği anı hatırlıyorum. Adam aylarca etrafında dolanıyordu. Tam bir inekti ve bugüne kadar Pen'in onda ne bulduğunu bilmiyorum. Sonunda o işi yaptığında, tüm kampüse onun bekaretini bozduğunu duyurdu. Jaxson, Zach ve ben ona bu hareketini pişman ettik. Pen bizimdi. Ağlayarak, bunun bir meydan okuma olduğunu söyledi, ama ona meydan okuyan kişiyi ele vermedi. Pen gülererek geçiştirdi, ama gözlerinde acıyı gördüm. Güven, onun kolayca verdiği bir şey değildi ve o, onun güvenini suistimal etmişti.

Ben seçimimi yaptım. Aileye olan görevim her şeyden önce gelir. Penelope Dawson'a olan haklarımdan yıllar önce vazgeçtim. O her türlü mutluluğu hak ediyor ve onun adına sevinmeliyim. O, başkaları için yorulmadan çalışıyor. Annem onu ve Frazer Vakfı için yaptıklarını çok seviyor. Vakfın yeni üyesi olarak, minnettarlığını defalarca gösterdi. Stajlar, burslar teklif etti. Gelecekteki projeleri finanse etmek için kişisel olarak bağışladığı büyük miktarı saymıyorum bile. O, vakfın poster kızı, büyük başarı öyküsü. Annem ve babam, kendi kızları olsaydı daha fazla gurur duyamazlardı.

"Vay canına, iki cümleyi bir araya getirebildiğine şaşırdım," diyerek ayağa kalkıyorum. "Bu gece burada kalabilirsin. Yerim yok değil ya."

Pen sessiz kalıyor ve daha yakından baktığımda uykuya daldığını fark ediyorum. Sadece uyuklamıyor da. Derin uykuda. Hafif horlamalar duyuluyor.

Bütün gece çalıştıktan sonra bilgisayar laboratuvarlarından birinde masada baygın halde bulduğum anı hatırlayarak gülümsüyorum. O zaman da aynı sesleri çıkarmıştı. Uyandığında yanına oturmuş projemizi sürdürdüğümü görünce çok kızmıştı.

Ona doğru yaklaşıyorum. Kafası garip bir açıda ve uyandığında boynunun çok ağrıyacağını biliyorum.

Lottie'nin televizyon izlerken altına girmeyi sevdiği battaniyelerden birini alıyorum, ama sonra geri bırakıyorum. Pen rahat bir gece uykusu hak ediyor ve pahalı, el yapımı kanepem ona bunu sağlayamaz.

Onu bırakıp üst kata çıkıyorum ve boş odalarımın birinin kapısını açıyorum. Ev hizmetçim Chrissy, hepsini havalandırmış ve temizlemiş. Taze yapılmış yatağın örtüsünü çekip geri aşağı iniyorum. Pen hareket etmemiş, ama onun çıkardığı küçük horlama seslerine gülümsemeden edemiyorum.

O her zaman çok iyi uyurdu. Uyuduğunda hiçbir şey onu uyandıramazdı. Sanki bir tuğla duvara çarpmış ve beyninin toparlanması için zamana ihtiyacı varmış gibi.

Aşağıya bakarken, bir zamanlar en iyi arkadaşım olan kıza bakınca kalbim sıkışıyor. Onu bir kez kaybettim, şimdi yine kaybediyorum. Düşünmeden eğilip onu kollarımın arasına alıyorum. Pen küçük değil, ama boyu uzun ve uzuvları uzun.

İtiraz etmek için homurdanıyor, sonra göğsüme sokuluyor, başını omzuma yaslıyor, nefesi boynumdaki deriyi okşuyor.

Onu kollarımda hissettiğimde inlememek için dudağımı ısırıyorum.

Onu merdivenlerden yukarı taşıyorum, kapıdan geçirdikten sonra yatağa yatırıyorum.

Kollarını boynuma doladı ve ben uzaklaşmaya çalışırken küçük bir inilti çıkardı.

Donup kalıyorum, ellerim onun ellerinin arkasında kilitlendiği yere gidiyor. Şaşırtıcı derecede güçlü. Yüzümü kendine doğru çekiyor ve ben gözlerimi kapatıp kokusunun beni sarmasına izin veriyorum.

Derin uykuda, ama vücudu benimkine çağırıyor. Bana doğru eğiliyor, beni kendine çekmeye çalışıyor. Onu durduramadan dudakları dudaklarıma değiyor. Dili dışarı çıkıyor ve ağzımın kenarlarında dans ediyor, içeri girmeye çalışıyor. Dudaklarım yumuşuyor ve inliyorum, aklım başıma gelmeden öpücüğü derinleştiriyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp direniyorum. Ellerini başımın arkasından çekip aşağıya bakıyorum, ama o hala derin uykuda. Protesto etmek için inliyor, ama ben ellerini indirip okşuyorum. Yine giydiği gösterişli çorapları fark ediyorum.

Her zamanki gibi, Pen daireye girerken ayakkabılarını çıkarmıştı. Hiç değişmemişti. Annesi evde ayakkabı giyilmemesi kuralını uygulamaktaydı. Sanırım çok uzun saatler çalıştığı için,

Yeterince paraları olmayabilir, ama Bayan D evini her zaman tertemiz tutardı.

Pen inleyerek yanına döndü. Ses doğrudan sikime ulaştı ve ben bir ergen gibi sertleştim.

Eğilip yorganı çekerek onu örterim, bacaklarımın arasında artan baskıyı görmezden gelerek.

O yine inler ve ben dururum.

Uyuyan kadına bakarken göğsüm sıkışır.

Başımı onun başına doğru eğmeye başlarken aniden geri çekildim.

Ne halt ediyorum ben?

Gitmem gerek. Pen muhtemelen sabah ayrılacak ve ben de Lottie'nin dönüşü için hazırlık yapmalıyım.

Uzaklaşırken, uyuyan haline son bir kez bakıp ışığı kapatıyorum ve kapıyı hafifçe tıklatarak arkamdan kapatıyorum.

Odama girip kendimi içeri kilitliyorum.

Kahretsin. Pen.

Yıllarca ona olan duygularımı bastırdım. Mesafemi korudum. Şimdi tüm o duygular geri geldi ve ben hiçbir şey yapamıyorum. O artık özgür değil. Benim sorumluluklarım var. Ben bencil bir pisliğim. Bana yardım etmek için bu kadar yolu geldi ve ben ne istiyorum? Kendimi onun bacaklarının arasına gömmek ve o benim adımları haykırıp benim sikimde orgazm olana kadar onunla sevişmek.

Bu asla olmayacak, Elijah!

Yatağa uzanıp sırt üstü yatıyorum, tavana bakıyorum.

Ben bir aptalım.

Kimi kandırıyorum? Pen'e olan hislerim hiç değişmedi. Değişecekleri bir şansları da olmadı. Hep oradaydılar, sadece ben onları bastırdım. Bu yüzden mücadele ettim. Hislerimi öylece kapatamazdım.

Evet, Darra ile evlendim. Benden çocuk bekliyordu. Hamileliğini açıkladığı anda kaderim belli olmuştu. Ama onu hiç sevmedim, hiç sevmedim. Çıktığımız süre boyunca, o benim için bir kolaylıktı. O da beni hiç sevmediğini itiraf etmekten oldukça memnundu. O ve babası bir ittifak kurmak istiyorlardı. Güçlü bir çift oluşturmak istiyorlardı ve ben babasının istediği kişiydim.

Pen ile olan arkadaşlığım da bu durumun bir yan etkisiydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, ailemden ve arkadaşlarımdan uzaklaştığımın bir nedeninin, onun yanında olmak herkes için haksızlık olacağı için olduğunu anlıyorum. Ona karşı koyacak kadar güçlü olamazdım. Üniversiteden sonra benimle

, bunu planladığımız şeye rağmen onu uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullandım. O zamanlar onu suçladım, ama kendi ailemden uzaklaşmak anlamına gelse bile, sevdiklerini kaybetmesinin sebebi olmak istemedim.

Beynim çalışmaya başlıyor. Kafamı yoruyorum.

Darra hamileliğini açıkladıktan sonra Pen aylarca işimiz hakkında olumluydu. Evlendikten sonra bile. Yoksa bunu hayal mi ettim, gerçek olmasını mı istedim? Jaxson'ın söylediklerini biliyorum, ama Pen'in bana karşı hisleri var mıydı? Noel'den sonraki aylarda yakınlaşmıştık, ama bu yakın arkadaşlıktan daha fazlası mıydı? Sanırım bunu asla bilemeyeceğim, çünkü öğrenme şansımız olmadı.

Aramızdaki tatminsiz cinsel gerilim, en azından benim açımdan. Pen geri çekildi, profesyonel bir duvar ördü.

Oturup bacaklarımı yataktan salladım.

Pen'i hackleme suçundan tutuklasalardı. Siber güvenlik şirketi kurması imkansız olurdu. Eğer ortaya çıksaydı, ikimizi de mahvederdi ve o da bunu bilirdi.

Telefonumu

alıyorum. "Elijah,
saat geç oldu."

"Merhaba anne."

"Ne oldu? Lottie iyi mi?"

"O iyi. Az önce onunla konuştum. Sanat okulunu çok seviyor. İtalyancası da gelişiyor."

Bir sessizlik oldu. "Anne,
biliyor muydun?"

"Neyi biliyor muyum Elijah? Birçok şeyi biliyorum ama ne yazık ki hala zihin okuma yeteneğim yok."

Sesi kuru, ama sesinde eğlence duyabiliyorum. Zihin okuma yeteneğini de tartışabilirim. Yemin ederim, benim zihnimi birden fazla kez okudu.

"Pen'i hacklediği için tutukladıklarını biliyor
muydun?" "Ah. Sevimli Penelope Dawson. O nasıl?"

"Anne."

Kıkırdar.

"Tabii ki biliyorduk. Frazer Vakfı'nı neden kurduk sanıyorsun? Ona yardım edebileceğimiz tek yol buydu. O kadın gururlu ve her zaman öyle olmuştur. Başka türlü yardımımızı kabul etmezdi."

"Ama."

"O bir hata yaptı." Annemin sesi ciddi bir tona büründü. "Ama baban ve ben onun geleceğini mahvetmesine izin vermedik."

"Biliyor musun..."

"Şşş," diye fısıldayarak telefonda bana ihtiyacım olan tüm bilgileri verdi.

"Seni terk etmedi, ama ikinizin birlikte kalması felaket olurdu."

Annem her zaman çok anlayışlıydı ve Pen'i severdi. Darra'ya elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da, Darra böyle bir ilişki istemedi ve annemi, babamı ve kardeşlerimi uzak tuttu.

"Sorunlar olduğunu duydum." "Her

şey kontrol altında."

"İhtiyacın olursa ben buradayım."

"Teşekkürler anne."

"Seni seviyoruz Elijah. Hepimiz seviyoruz. Bizi dışlamana gerek yok."

Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Yıllarca onları hatalarımdan korumaya çalıştım, ama onlara zarar verdiğimi biliyorum.

"İyi geceler," diyorum. "İyi geceler, canım."

Hat kesiliyor. Annem karanlık bir at. O bir soğan gibidir.

Bir katmanı soyduğunuzda, başka bir katman ortaya çıkıyor.

Yine uzanıyorum.

Pen beni terk etmedi. Başka seçeneği yoktu.

Siktir.

Bunca yıl, beni terk ettiği, şirketimizi bıraktığı için onu suçladım. Ailem onu bırakmadığı için onlardan uzaklaştım. Onun daha iyisini hak ettiğini söylediler.

Lanet olsun Pen, neden bana dürüst davranmadın? Ama kalbimde nedenini biliyorum.

Yıllar önce, düğünümde beni banyoda saklanırken bulduğunda döktüğü o tek gözyaşı. Sessizce yıkılırken beni kucaklayıp, kendimi toparlayıp geri dönmemi söylediğinde.

Her şeyi mahvettim.

Yarın onu Kris'in uçağına bindirip evine göndereceğim. Onun hayatını bir daha mahvetmeyeceğim.

BÖLÜM 32

PEN

Tanıdık olmayan bir ortamda uyanıyorum. Çamaşır deterjanının kokusu nerede olduğumu tam olarak anlamamı sağlıyor. Her zamanki gibi. O alışkanlıklarına bağlı bir adam.

Gözlerimi açmadan önce yana doğru uzanıyorum ve bir vücuda dokunmadığımı görünce rahat bir nefes alıyorum. Rüyalarım çok canlıydı. Güçlü dudaklar, alaycı bir dil. Dün gece, uzun zamandır arzuladığım güçlü kollarda tutulduğumu gördüğüm rüyam, beni ıslak ve arzulu bıraktı ve bunun sona ermesi gerekiyor. Bu benim ihtiyacım olan şey değil, istediğim şey değil. Onun yanında olmak ruh sağlığıma zarar veriyor.

Bir nişanlım var, mutluyuz.

Geleceğimi planladım.

Leah, Kat ve Gabriel gibi insanların ne dediği önemli değil, bana hiç benim ona baktığım gibi bakmayan bir adam için bunu tehlikeye atmayacağım. Onların görüşleri önyargılı. Bir an düşündüm ki... ama yanılmışım. Darra hep oradaydı.

Kim on beş yıl boyunca hiç sahip olmadığı, hiç öpmediği bir erkeği özleyerek geçirir ki?

Yorganı geri çekip yataktan kalkıyorum. Bitişikteki banyoya gidiyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp devasa duş kabinine giriyorum.

Sıcak su ve duş başlıklarının, karakoldaki kirleri ve son kırk sekiz saatin stresini yıkamasını sağlıyorum. Saldırıya uğrayan benim şirketim olmayabilir, ama değer verdiğim biri hedef haline geldiğinde, ona yardım etmek için dişimi tırnağıma takarım. Terzi'nin uyarısına kulak veriyorum. Bir şey yaklaşıyor ve ben hazır olmalıyım.

Banyodan çıkarken kapı çalınır. "Girin," derim.

"Günaydın, Bayan Dawson."

"Chrissy," diyorum gülümseyerek. "Seni görmek ne güzel."

Lottie'yi aldığımda veya eve bıraktığımda Chrissy ile birkaç kez karşılaştım. Lottie'nin vaftiz annesi olarak ilişkimiz berbat durumda. Ama Darra'ya, kızının hayatının bir parçası olmama izin verdiği için sonsuza kadar minnettar olacağım. Neden kabul ettiğini bilmiyorum. Belki de başlangıçta bir bakıcı istediği içindir, ama benim için kardeşimin olmaması, ona sevgimi yönlendirmemi sağladı. Bu, yıllar içinde aramızda güçlü bir bağ kurduğumuz anlamına da geliyor. Bu bağ, annesi ve babasının evliliğinin sorunlu olduğu anlaşıldığında geliştirdim. O, bu durumun ortasında kalmayı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Elijah sana temiz kıyafetler gönderdi."

"Teşekkürler. Temiz kıyafetler çok işime yarayacak." Bana gülümsüyor.

"Seni rahat bırakayım."

"Tekrar teşekkürler. Elijah'ın nerede olduğunu biliyor musun?" "Onu en son gördüğümde spor salonuna gidiyordu." "Teşekkürler."

Chrissy ayrılır ve ben Elijah'ın gönderdiği giysi çantasını açarım. Bedenlere bakarım. Harika, Bay Frazer, bedenimi tam olarak tahmin etmiş. Siyah kot pantolonu çıkarırım ve ayaklarımın dibine düşen parlak renkli çoraplara gülerek bakarım. Elimi tekrar çantaya sokup yeşil bir kazak çıkarırım. Dudaklarımı ısırırım. Beni renkli giysilere alıştırmamanın bir yolu, Eli. Yün yumuşaktır ve onu yanağıma sürerim. Çantaya bakarım ve ağzım açık kalır. İçinde kazakla aynı renkte dantelli, saten bir sütyen ve külot seti vardır.

Kalbim bir anda yerinden çıkıyor.

Elijah'ın bunları gerçekçi bir şekilde seçmediğini biliyorum. Seçmiş olamaz. Ama yüzünü hayal ediyorum. Onları giyip spor salonuna girersem ne düşünür?

Dur!

Yeni kıyafetlerimi giyiyorum, sütyenin satenine değen meme uçlarımın hassasiyetini ve ateşli kalbime değen külotu görmezden geliyorum.

Banyoda yeni bir diş fırçası bulup dişlerimi fırçaladıktan sonra aşağıya indim. Daire iki katlı ve çok büyüktü. Çoğu evden daha büyüktü.

Spor salonuna gidiyorum. Lottie, ziyaretlerimden birinde bana salonu gezdirmişti.

Odaya girer girmez donakalırim.

Hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalıyor, arkamda kapı tıklayarak kapansa da varlığını gizliyor. Elijah önde. Mükemmel bir barfiks çekerek kendini yukarı çekiyor, sırtı ışıktı parlıyor. Kasları derisinin altında kasılır ve gevşer. Yüzerek büyümesi onu zayıf ve kaslı yapmıştır. Yaş ve spor salonu çalışmaları onu daha da dolgunlaştırmış. Kendini yukarı ve aşağı kaldırırken pazıları saldırı altında şişiyor. Vücudu mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş bir sanat eseri. Ayakta durup hayranlıkla izliyorum.

Sonunda, homurdanarak yere düşüyor, kaslarını gererek, yanındaki bankta duran havluyu alıyor.

O zaman beni fark eder.

Gözleri beni bir kez süzdükten sonra, görünüşümü incelerken yavaşça gülümser.

"İyi uyudun mu?"

"Harika," derim ve odanın içine doğru ilerlerim. "Yedek odanızdaki yatak çok rahat."

Onun çıplak ve kaslı göğsünü görünce dudaklarımı yalamaktan kendimi alıkoyuyorum.

Sakin ol kızım.

O bankın üzerine oturur.

"Uyudun mu?"

"Ne iyi uyudum?"

"İyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz," diyor.

Gözlerinde bir şey parlar, ama ben bunu görmezden gelirim. "Her şeyi düşününce şaşırtıcı değil," diyorum.

Tişörtünü alıp giyerken homurdanır.

Gözlerim, karın kasları tamamen örtülene kadar onun karın kaslarına sabitlenir. Sıcak bir kızarıklık beni sarar ve su çeşmesine gidip ikimize su alırım.

"Teşekkürler," diyor Elijah, uzattığım elden bardağı alıyor.

Parmaklarımız birbirine değiyor. Onun dokunuşuna atlayıp suyu yere ya da üzerine dökmek için kendimi sabit tutuyorum.

"Dün gece kalmama izin verdiğin için teşekkür etmek istedim," diyorum.

"Buradaki işim bitti, havaalanına gitmeden önce eve gideceğim. Kris uçağı hazırladı ve bekliyor."

Yüzünde bir gölge geçer, ama kendini düzeltir ve gülümser.

"Tüm yardımların için teşekkür ederim. Gelecekte yardım edebileceğim bir şey olursa, sadece söylemen yeter, hallederim."

Gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim, ama umarım yakın gelecekte hayatım sıkıcı ve sıradan hale gelir."

Yukarı bakıyorum ve gözlerimiz karşılaşıyor. Elijah yumuşuyor.

"İyi şanslar, Pen, umarım istediğin her şeye kavuşursun."

"Sana da," diyorum, kalbim sıkışıyor. "Düğünde görüşecek miyiz?"

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor.

"Sanmıyorum... Lottie varken."

Elimi kaldırıp onu durduruyorum.

"Sorun değil," diyorum, kalbim göğsümden sökülüp alınmış gibi hissetsem de.

Daha fazla bir şey söylemez, bunun yerine havluyu alıp yüzünü siler. Havluyu kaldırdığında, "Peter herhangi bir bilgi verirse sana haber veririm," der.

Başımı sallarım.

Kendimi durduramadan öne adım atıp dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve birkaç saniye öyle tutuyorum. Geri çekilmeden önce gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum.

"Kendine iyi bak," diyorum.

Elleri hareket eder ve kollarımı kavrar. Başını eğip alnını alnıma dayar, gözlerini bir an kapatır, sonra tekrar açar ve bakışlarımı yakalar.

"Hoşça kal, Pen. Kendine iyi bak," diyor ve geri çekiliyor.

Dudaklarımı ısırp nemli kollarını kavradım, bir kez sıktım ve odadan çıktım.

"Mutlu ol, benim güzel dostum. Zaman ve kader hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadı."

Fısıldadığı sözler kulağıma ulaşır ve kapı arkamda kapanırken donakalırım.

Çenemi göğsüme indirip derin bir nefes alıyorum. "Hoşça kal. Umarım sen de hak ettiğin mutluluğu bulursun." diye fısıldayarak cevap veriyorum, sonra kendimi harekete geçiriyorum. Gitme zamanı geldi.

BÖLÜM 33

PEN

Annem beni kucaklamak için kendine çeker ve ben de isteyerek ona sarılırım.

"Birkaç hafta sonra görüşürüz," der ve beni sıkıca sarar. Tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Görüşeceğiz, sonra da tam gaz devam edeceğiz," diyorum. Geri çekiliyor ve yüzümü avuçlarıyla tutuyor.

"Sadece mutlu ol," diyor bana.

"Olacağım. Söz veriyorum."

Anlayışlı gözleri bana bakıyor. Onun bu kadar anlayışlı olması ürkütücü. Sadece ikimizin olduğu yıllar, çoğu insandan daha güçlü bir bağ oluşturdu.

Bu sabah Elijah'tan bahsetmedi, bunun yerine beni ABD'ye ve Kris'e geri götürmek için tüm gücüyle çalışıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ve Mason kapıyı açık tutarken arabaya doğru ilerliyorum. Gabriel onu beni almaya göndermiş.

"Ben de seni seviyorum."

Mason kapıyı kapatıyor ve annemin ona bir şey söylediğini duyuyorum. Sürücü koltuğuna oturduğunda bana dönüyor.

"Bir yere uğramak ister misin, yoksa direkt havaalanına mı gidiyoruz?" diye diye

sordu "Havaalanına. Oraya vardığımızda uçak kalkışa hazır olmalı." Onaylayarak başını sallar ve motoru çalıştırır.

Bu sabah Kris'le gördüm. Sabahın erken saatlerine rağmen her şeyi halletmiş. Birkaç saat uzaklıktaki lüks bir tatil köyünde kız kardeşinin doğum günü partisine gidiyor. Döndüğümde yorgunluktan bayılacağım, bu yüzden ona pazar günü döndüğünde görüşeceğimizi söyledim.

Telefonum çalıyor ve açıyorum.

"Gabriel?"

"Gitmeden önce *teşekkür etmek* istedim."

"Teşekkür etmene gerek yok. Sizler benim ailemsiniz. Mason'ı beni havaalanına götürmesi için gönderdiğiniz için ben size teşekkür etmeliyim."

Bir kahkaha duyulur.

"Dediğin gibi, teşekkür etmene gerek yok. En azından bunu yapabilirdim." Bir duraklama olur. "Peki, hepsi bu kadar. Birkaç ay sonra düğünde görüşürüz."

"Elbette," diyorum, sözlerime biraz coşku katmaya çalışarak.

Yorgunum ve evden ve annemden ayrılmak her zaman zor geliyor. Tek ihtiyacım olanın Kris'e geri dönmek olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Ona geri döndüğümde, bu belirsizlik duygusu ortadan kalkacak, bundan eminim.

"Kendine iyi bak Gabe, karına ve oğluna benim için kocaman sarıl
"

"Görüşürüz Pen, iyi yolculuklar."

Gabriel telefonu kapatıyor ve ben pencereden dışarı bakıyorum.

Havaalanına giriyoruz. Mason, hazır ve bekleyen uçağa beni götürmeden önce check-in işlemlerimi denetliyor.

"Teşekkürler, Mason," derim ve ona elimi uzatırım.

"Rica ederim. Kendine iyi bak."

"Sen de."

Kris'in ekibinin beni uçağa davet etmek için beklediği merdivenlerin dibine doğru ilerliyorum.

"İyi günler, Bayan Dawson."

"İyi günler."

Kabin içine girip masaya oturuyorum ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum.

Giriş yapıp beni bekleyen e-postaları yanıtladım, sadece uçak pistte ilerlerken pencereden dışarı bakmak için ara verdim. Uçak hızlanırken kalbim sıkıştı. Ağzım kurudu, göğsüm sıkıştı. Sanki önemli bir şeyi unutmuşum gibi, aniden uçaktan inme ihtiyacı hissederek koltuğa sıkıca tutundum. Nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, burnumun köprüsünü sıkıyorum. Dört kez nefes alıp dört kez nefes veriyorum, uçak tekerlekleri yerden kalkıp Londra geride kalana kadar bu işlemi sürdürüyorum.

BÖLÜM 34

ELIJAH

Kötü haberler çabuk yayılır.

Peter Levon'un tutuklanması birkaç gün içinde gazetelere manşet oldu ve son birkaç haftayı yangın söndürmekle geçirdim. Tutuklamadan sonraki sabah bir yönetim kurulu toplantısı çağırdım ve olanları onlara anlattım. Bu bilgiyi onlardan sakladığım için pek hoşnut olmadılar, ama bunu gizli tutmanın gerekliliğini açıkladığımda geri adım attılar.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Gabriel.

Sonunda beni erkekler gecesine katılmaya ikna etmeyi başardı. Eğlenceli olduğunu söylemeliyim. Lottie birkaç hafta daha İtalya'da olacağı için, dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyordu.

"Yeni sürümü, her şeyi yeniden test etmek için erteledik Pen, ben de öyle yaptım ve müşterileri rahatlatmak için."

"Sonuçları ne oldu?"

Saçımı elime alıp kardeşimle göz göze geldim.

"Bazı müşteriler ayrıldı, bu kaçınılmazdı. Diğerleri ise, tanıdığın şeytan daha iyidir diye karar verdi. Kalıcı bir zarar olmadı, en azından şirketin halkla ilişkiler ekibi bize öyle söylüyor. Açık ve şeffaf olmak, medya fırtınasını yatıştırmada büyük rol oynamış görünüyor."

Pen ve onun *yöneticisi* olan kişi yolu düzeltmiş mi acaba?

O e-postayı görmemiş olsaydım neler olabileceğini düşündüğümde hâlâ titriyorum.

Sanki kader devreye girmiş gibiydi. "Todd nasıl karşıladı?"

"Çok öfkелendi," diyorum, ofisime girip bana güvenmediğim için azarladığını hatırlayarak. "Ofisimdeki böcekleri açıkladığımda sonunda sakinleşti. Sonra

önlem olarak tüm ofis binasını temizletti. Ofisimin yeniden güvenli bir yer olduğunu bilmek güzel."

Artık Pen'in oturduğu anılarla dolu bir yer olsa da. Sanki aklımı okumuş gibi...

"Pen ayrıldığından beri ondan haber aldın mı?"

Kafamı sallıyorum. Amerika'ya döndüğünden beri haber vermiyor. Peter kimseyi ele vermedi, bu yüzden onunla iletişime geçmek için bir neden yoktu. Lottie'yi bahane olarak kullanarak düğününe gitmeyeceğimi söyledim. Ancak ona göre, en mutlu anında onu desteklemek istemediğim izlenimi vermiş olmalıyım.

Hayatımda onun gibi birini hak etmiyorum.

Gabriel bana bakar, ben omuz silkerim.

"Tekrar terapistime gidiyorum," diye itiraf ettim. "Lottie için sorunlarımı çözmenin zamanı geldi."

Şirketime ve Lottie'ye zamanımı ayırıp onun iyileşmesine yardımcı olma planlarımı sürdürmek için temiz bir başlangıç yapmam gerekiyor.

"Bu harika," diyor. "Ama Eli, bu sadece Lottie için değil. Senin için de."

Gabe haklı. Bunu Lottie için olduğu kadar kendim için de yapmam gerekiyor. Pen ayrıldıktan sonra, onun geçmişi geride bıraktığını, yeni bir hayat planladığını fark ettim. Ona şapka çıkarıyorum. Onu takdir ediyorum. Bana umut verdi. Öyle ki, terapistimi aradım ve ertesi gün randevu aldım. Onları daha ciddiye almayı, ilerlemeyi planlıyorum. Şu anda çok fazla yükü olan hasarlı bir malım, bunu çözmek bana kalmış. Daha önce bileğimi kırdığımda bana yardım etmişti, şimdi de kafamı toparlamama, daha iyi bir adam olmama yardım ediyor.

En büyük sorunum Gabriel'le veya başka biriyle paylaşabileceğim bir sorun değil. Pen'i her yerde görüyorum, nereye baksam onunla ilgili anılarım var. Evimde, ofisimde. Sanki kokusu beni takip etmek için gönderilmiş kalıcı bir şey haline gelmiş gibi. O gittikten sonra yedek odada uyudum, Christie çarşafları değiştirmiş olmasına rağmen.

Kader benimle dalga geçiyor. Yıllarca arkadaşımdı ve ben bunu mahvettim. Ona aşık oldum ama hiçbir şey yapamadım. Yine ona aşık oluyorum ama o benim ulaşamayacağım bir yerde ve asla benim olamaz.

Nedense Pen'in her zaman *kaçan kişi* olacağını biliyorum.

"Sizler gelip kart oynayacak mısınız, yoksa bütün gece mutfakta somurtacak mısınız?" diye sorar Xander, başını kapıdan içeri sokarak.

"Geliyoruz. Geçen ayın intikamını almalıyım," diyor Gabriel. Görünüşe göre, Xander Gabriel'i yenmeyi başarmış, ki bu neredeyse duyulmamış bir şey.

"Hadi bakalım," diyor Xander, buzdolabına gidip bir kutu bira daha alıyor.

Diğerlerinin beklediğı oturma odasına geri dönüyoruz. Caleb hala yok, ama bu diğerlerini durdurmamış.

"Hadi Elijah, sen dağıt," diyor Quentin, kart destesini uzatarak. "Harika bir el bekliyorum."

Daireme döndüğümde saat geç olmuştu. Harika bir geceydi. Gabriel haklıydı. Kardeşimin arkadaşlarıyla vakit geçirirken kendimi insan gibi hissettim. Güldüm. Bu, pek sık yaptığım bir şey değildi. En azından Pen gelmeden önce.

Yukarı çıkıp kapının tuş takımına basıyorum. Kapı bir sesle açılıyor ve stüdyoma giriyorum. Özel ışık hemen yanıyor. Büyük pencereler gece gökyüzüne bakarken karanlık. Yağlı boya ve terebentin kokusu duyularımı saldırıyor, vücudum birikmiş gerginliğin bir kısmını anında serbest bırakıyor, önce Levon'un, sonra Pen'in ayrılmasıyla gerilen sinirlerim yatışıyor.

Şövaleye doğru ilerlerim ve toz örtüsünü çekerim. Buraya en son geledi birkaç ay oldu. Boşanma, iş, Lottie'nin annesinin yanına gitmesi. Bir an için ilhamımı kaybettim. Terapistimin bana hatırlatması gerekti, kendime zaman ayırmanın zamanı gelmişti.

Yarım kalmış tabloya bakıyorum, sonra tuvali şövaleye kaldırıp duvara yaşıyorum. Şu anda hissettiğim şey bu değil. Yığından önceden gerilmiş boş bir tuval alıyorum ve malzemelerimi topluyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin önümdeki boş tuvale odaklanmasına izin veriyorum. Bir resim oluşuyor ve inlemek istiyorum.

Neden?

Ama buna karşı koymuyorum. Bunun yerine, o anın beni almasına izin veriyorum. Nefes alıp veriyorum, resmin şekillenmesine izin veriyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, alt boyamaya başlıyorum ve daha büyük resmin şekillenmesine izin veriyorum.

ON BEŞ YIL ÖNCE

"Penelope seni görmeye geldi," diyor annem odaya girerken, hemen arkasında Pen de var.

"Merhaba," diyorum, otururken, uzattığım bacağım bu işlemi biraz zorlaştırıyor.

"Sana bir şeyler ikram edeyim. Meyve suyu ister misin, Pen?"

"Harika olur, Bayan F," diyor Pen, beni gülümseterek.

Annemize Franny ya da Bayan Mum diye hitap edebilen tek kişi o.

F diyebilen tek kişidir. Annem buna bayılır.

O gittikten sonra Pen yaklaşır.

"Nasılsın?" diye sorar. "İyiym" diye

yalan söylerim.

Pen yüzünü buruşturur, ben gülümserim.

"İyiym, yani canım sıkkın," diye doğruyu söylerim ve yanımdaki kanepelyi okşarım.

Pen oturur.

"Uzman ne dedi?"

"Ameliyatın başarılı geçtiğini. Pimler ayak bileği kemiğini yerinde tutacak ve fizyoterapi ile altı ay içinde suya dönebileceğimi."

Pen elini uzatıp kolumu sıkar. "Üzgünüm," der.

"Ne için? Kaldırıma yanlış hesaplayıp bisikletten düşen aptal benim."

İlk başta prognozu öğrendiğimde yıkılacağımı sanmıştım, ama bunun yerine hiçbir şey hissetmedim. Yıllarca süren antrenmanlar bir anda yok oldu. Olimpiyatlar için yapılan seçmeleri kaçıracağım, o rüya sona erdi. Ama sonra hayatım farklı bir yöne döndü, beni heyecanlandıran bir yöne. Pen ve ben Frazer Dawson Siber Güvenlik için iş planımızı neredeyse tamamladık, yani hayatım henüz bitmedi.

"Al, sana bir şey getirdim," diyor Pen ve bana bir hediye çantası uzatıyor.

"Moralini bozmaman için küçük bir şey."

Çantadan bir kutu çıkarıp ona bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

Pen gülüyor.

"Numaralara göre boyama."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Ne oluyor..."

Pen omuz silkiyor.

"Ayak bileğini kırdığından beri somurtup duruyorsun. Tüm ödevlerini rekor sürede bitirdin. Okumaktan nefret ediyorsun. İş planımız neredeyse tamamlandı. Otururken yapabileceğin bir şey olabileceğini düşündüm. Mağazadaki kadına göre, bu iş zeka gerektirmiyor ve aslında zihinsel sağlığın için iyi. Ve Tanrı bilir, o konuda biraz yardıma ihtiyacın var."

Ben ona bir yastık fırlatınca, o da kenara atlar. Elimdeki seti aşağıya bakarım.

Ne oluyor lan! Ben yüzücü ve bilgisayar programcısıyım, sanatçı değil.

Pen kaşlarını kaldırır. Yüzümde küçümseme ifadesi olmalı.

"Kutuda ihtiyacın olan her şey var. Resim, boya, Fırçalar. Yüzündeki o ifadeyi sil. Beğenmezsen, Harper'a ver ya da at gitsin. Ama denemeden yargılama. Kim bilir, belki de o kocaman bedeninin içinde gizli bir sanatçı vardır."

Onun duygularını incittiğimi fark ettim. O sadece yardım etmeye çalışıyor. Bu doğru. Kazadan beri huysuz bir ayı gibiyim. Bunun anlamı yüzünden değil, daha çok kafese kapatılmış bir hayvan gibi olduğum, kendim için hiçbir şey yapamadığım, kanepeye veya yatağıma mahkum olduğum için.

"Tamam, özür dilerim. Teşekkür ederim. Beni düşündüğün için çok nazıksın." Yüzümü buruşturuyorum ve Pen gülüyor, kahkahası ruh halimi hafifletiyor. "Denemediğin şeyleri küçümseme. Seni şaşırtabilir."

Pen ayaklarımın yanındaki kanepeye otururken, ikna olmamış bir şekilde başımı sallıyorum. Hareket ayak bileğimi sarsınca yüzümü buruşturuyorum.

"Oh, lanet olsun, özür dilerim." Pen ne yaptığını fark edince yüzü buruşur.

"Lütfen özür dileme. Burada oturmaktan deliye dönüyorum. Annem savaş modunda. Doktor dinlenmemi söyledi, ama ona göre bu benim hareket edemeyeceğim anlamına geliyor. Sanki üzerimde karıncalar dolaşıyor gibi hissediyorum. Hareket etmeye çok ihtiyacım var."

Pen sempatiyle başını eğdi.

"Resim yapmayı dene. Seni şaşırtabilir."

"Deneyeceğim. Bundan daha kötü olamaz," derim, şu an dinlendiğim yeri işaret ederek.

PEN, o sayılarla boyama setinin zihnimi başka bir dünyaya nasıl açtığını ASLA ÖĞRENEMEDİ. Terapistime bundan bahsettim, o da bunu ne kadar keyifli bulduğumu anlayınca sanat terapisini önerdi. Sanat terapisi daha sonra bir hobiye dönüştü. Tamamladığım tuvallere bakıyorum. Bu, bir hobiden biraz daha fazlası olabilir.

Şimdi tuvali kaplayan kompozisyonun ana hatlarına bakıyorum. Büyük, geniş şekillerin bir şeyin temelini oluşturduğu bu kısmı çok seviyorum. Bezi alıp boyayı silmeye ve bulaştırmaya başlıyorum. Fırçam ve bezim tuvalin üzerinde hareket ediyor ve farkına varmadan bir resim şekilleniyor.

Stüdyomdan çıkıp kapıyı kilitlediğimde, daha sakın, daha kendim gibi hissediyorum. Pen bu konuda haklıydı. Sanat, ruh sağlığıma iyi geliyor. Sanat stüdyosu olarak seçtiğim oda gündüzleri ışıkla doluyor ve gece resim yapmak için özel aydınlatma sistemi kurdurdum. Burası, Gabriel'in teknoloji odası gibi, benim sığınağım ve her zaman öyle oldu.

Sadece Lottie'nin bildiği özel odam.

Darra burada hiç yaşamadı ve Lottie için burası her zaman babasının odası, birlikte resim yaptığımız bir yer oldu. Lottie bana katılıyor ve bu bizim zamanımız, birlikte yaptığımız şey. Kalbim sıkışıyor. Onu özlüyorum. Her gün mesaj atıyor ama aynı şey değil. Koruma içgüdülerim aşırı çalışıyor. Neredeyse on beş yaşında olabilir ama bu durumu daha da kötüleştiriyor. Gözlerimin önünde büyüyor ve bir gün yakında artık bana babası olarak ihtiyaç duymayacağı veya istemediği korkusu büyüyor. Benim kırık olduğumu fark edecek.

BÖLÜM 35

PEN

İki hafta geçti ve kendimi yerleşmiş hissetmek yerine, giderek daha huzursuz hissediyorum. Elijah ile iletişime geçmedim, ancak çevrimiçi İngiliz gazeteleri ve haber kaynakları aracılığıyla gelişmeleri takip ediyorum. Yorgun görünüyor, ama kim yorgun olmaz ki?

Huzursuzluğumu düşün öncesi gerginliğine bağlıyorum, ama içimden bir ses bunun daha fazlası olduğunu söylüyor.

Yanımdaki kanepenin minderine vurup, hayal kırıklığından homurdandım.

"Hey, yastık sana ne yaptı?" Kalbim hızla

çarpmaya başlar ve irkilirim.

"*Kahretsin*. Kris, beni korkuttun. Eve geleceğini beklemiyordum," diyorum, başımı kaldırıp kapıda uzanmış duran adama zoraki bir gülümseme atarak.

Kafasını eğip bana bakar, gözleri her zamanki gibi yumuşar.

"Konuşmak ister misin?"

"Konuşacak bir şey yok," derim, ona bir gülümseme daha atarak önümdeki emlak seçenekleriyle meşgul olurum.

"O zaman buraya gel," diyor ve odaya giriyor.

Derin bir nefes alıyorum, göğsüm sıkışıyor, sonra ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçiyorum. Onun önünde duruyorum, o da bana bakıyor.

Elini kaldırıp yanağımı avuçlar, başparmağıyla tenimi okşar. "Konuş benimle," der. "Daha önce hep konuştun."

Ona bakıyorum, tarafsız kalmaya çalışıyorum, ama gözlerim göğsümü ezen yıkımı yansıtıyor olmalı ki, beni kollarına alıyor. Ben de isteyerek gidiyorum, başımı omzuna yaslıyorum. Kris yakın bir arkadaşım oldu, ama şu anda kafamda olanları ona anlatamam.

"Londra'da bir şey mi oldu? Bana söylemediğin bir şey mi?"

Geri çekilip, bir buçuk ay sonra kocam olacak adama bakıyorum.

Kafamı sallıyorum. "Hayır," diyorum ona dürüstçe.

Artık Elijah'a yardım ettiğimi, Gabriel'e değil, biliyor. Ona açıkladım, ama soran Gabriel'di.

"Ah. Ama onu hala seviyorsun, değil mi?"

Alnımı göğsüne yasladım, elleri omuzlarıma gitti, parmakları gergin kaslarımı gevşetmek için esnedi.

Kris, Elijah ile olan geçmişimi, ya da geçmişimin olmadığını çok iyi biliyor. Asla benim olamayacak ve olamayacak bir adama olan karşılıksız aşkımı biliyor. Birkaç içkiden sonra doğruluk mu cesaret mi oynarken itiraf ettiklerin inanılmaz. Bu, biz bir araya gelmeden önceydi, o yüzden her şeyi biliyor. Neden bunca yıldır bekâr olduğumu. Parçalanmış umutlarımı ve hayallerimi.

"Anıları yad ettik. Birçok anı geri geldi." Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "O şu anda bekâr," dedi Kris. "Belki..."

"Hayır, Lottie var. Onun birinci önceliği olduğunu açıkça belirtti." "Kızını yetiştirip bir ilişki yaşayabilir," diyor Kris.

"Belki bana karşı öyle hissetseydi. Bizim ilişkimiz onun açısından her zaman platonik olmuştur. Benim ligimin dışındaki bir adama aşık olan bendim. Onun için ben yakın bir arkadaşım. Daha fazlası değil."

Kris kahkahayı bastırıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun? Elijah Frazer senin liginin dışında mı? Benden sana bir tavsiye, Penelope Dawson. Gerçekten çok yanılıyorsun. O adam sana deli oluyor ve asıl *senin onun* liginin dışındasın, o da bunun farkında."

Geri çekilip Kris'in kollarını tutuyorum.

"Hayır. Dur. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni tutuyor. "Sana izin vermeyeceğim."

Başını eğip bana bakar. "Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" der. "Pen, Elijah, Caleb ve April'in düğününde bizi birlikte gördüğünde nasıl bakıyordu. Sana söz veriyorum, kıskançtı. Senin sandığın kadar bağışık değil. Düğünümüze gelmeye bile cesaret edemiyor."

Kafamı sallarım. "Yanılıyorsun. Lottie'ye bakması gerekiyor, özellikle de ailesinin geri kalanı da gelecekken."

Düşüncelerim Leah'ın sözlerine, Kat'in sözlerine geri dönüyor. Elijah'ın beni duyamayacağını sandığı zaman mırıldandığı sözlerle. *Beni isteyebilir mi?*

Kris elimi tutar ve beni kanepeye götürür.

"Pen. Sen Penelope Dawson'sın, kendi kendini yetiştirmiş bir milyonersin. Senin için ateşten ve buzdan geçecek bir iş gücüne sahip bir dahisin. Dünyadaki erkeklerin yarısı seninle çıkmak için sağ kolunu feda ederdi. Neden Elijah Frazer'ın farklı olduğuna inanmakta bu kadar zorlanıyorsun?"

"Sadece yarısı mı?" Kris'in bana bunları neden anlattığını anlamadan kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, belki dörtte üçü. Demek istediğim şu. Sen güzel, zeki ve esprili birisin, ama nedense Elijah söz konusu olduğunda bir engel var gibi görünüyor. O seni eskiden olduğun kadına dönüştürüyor. Bana fotoğraflarını gösterdiğin kadına. Metal maske ve yüz boyası takan kadına."

Ön kollarımı uyluklarımın üzerine koyuyorum. Ellerim hala Kris'in ellerinde.

"Nereye varmak istediğini anlamadım. Neden Elijah Frazer'dan bahsediyoruz ki? O önemli değil. Altı hafta sonra seninle evleneceğim. Geçmiş geride bırakıp birlikte yeni bir hayata başlayacağız. İkimiz de böyle kararlaştırdık."

Yüzüne bakıyorum ve ifadesinin beni çok üzdüğünü görüyorum. Dudaklarını büzüyor.

"Pen, az önce saydığım tüm nedenlerden dolayı seninle evlenmeyi çok isterim." Diye iç geçirir. "Ama senin için doğru adam olduğumu sanmıyorum."

Oturup kanepede dönerek ellerini bırakıp yüzüne bakıyorum. "Öylesin. Beni anlayan, olduğum gibi kabul eden ilk kişi sensin. Ben olduğumu kabul eden ilk kişisin."

O ellerimi tutup kucağına indirirken midem düğümlenir.

"Bence bu doğru değil." Başını eğiyor. "Seni anlayan başka bir adam var. Benden çok önce seni kabul eden bir adam. Sadece kader araya girip sizi ayırdı."

Sözleri, Elijah'ın zamanın ve kaderin asla bizim tarafımızda olmadığına dair söylediklerini yansıtıyordu.

"Pen, beni dinle. Gerçek mutluluğa, gerçek aşka sahip olma şansın varken, çekip gidemezsin." Bana hüzünlü bir şekilde iç çeker. "Caleb ve April'in düğününde gördüklerini görmezden gelmeye çalıştın, ama yapamazsın. Bunu kendin hissettiğinde yapamazsın."

Başımı iki yana sallıyorum.

"Yapabilir misin?" diyor. "Birçok yönden mükemmeliz ve seni seviyorum, Pen. Ama ben senin hayatının aşkı değilim ve hiç olmayacağımı da düşünüyorum."

"Yanılıyorsun," diyorum, ama sözlerim kulağıma bile boş geliyor. "Öyle mi?" diyor. "Pen, beni dinlemen istiyorum."

Gözlerim onun gözleriyle buluşana kadar bekliyor. Gerçeklik hakim olmaya başladıkça silueti bulanıklaşıyor. "Annie'yi kaybettiğimde, hayatımın aşkını kaybettim. Ama onunla geçirdiğim zamanın hiçbir anını, tüm o keder ve acıya rağmen değiştirmezdim.

o anları değiştirmezdim. Bu tür bir aşk nadirdir."

"Üzgünüm," diyorum.

"Üzülme. Ama bildiğim bir şey var ki, o da seni aynı aşktan, o tamlik hissinden mahrum bırakamayacağım. Sen de buna sahip olabiliyorsan, tabii."

"Ama sana kaç kez söylemem gerekiyor? Eli beni arkadaşı olarak görüyor.

Beni sevmiyor."

Sesim çaresizlik ve umutsuzlukla yükseliyor. Bu olamaz.

"Bundan emin misin?" Bir an duruyorum.

"Birlikteyken kalbin hızla atıyor muydu? Sana dokunmak için nedenler buluyor muydu? Elini tutuyor muydu?"

"Çalışıyorduk," diyorum, ama zihnim Elijah'ın bana dokunduğu her anıyı hatırlıyor, kahve ikram etmek ya da teselli etmek için olsa bile. Düğüne gelmeyeceğini söylediği o son sabah, gözlerindeki bakış.

Bu doğru olabilir mi?

Hayır, dur! Hayatımı planladım, lanet olsun. Kendime bunu bir daha yapmayacağım.

"Yanılıyorsun," diyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Elijah'a karşı hislerin yoksa ve onun seni sevmediğine, senin de onu sevmediğine gerçekten inanıyorsan. Yatağa gel. Seninle sevişmeme izin ver," diyor Kris, elini uzatarak.

Kaslarım gerilir, göğsüm sıkışır. Titreyerek nefes alırım. Kris beni şaşırtarak bir kez daha başımı ellerinin arasına alır.

"Bana bak."

Gözlerim dizlerime düşer.

"Pen, bana bak," diyor daha sert bir sesle.

Ne göreceğimi bilmeden gözlerimi yavaşça kaldırıyorum.

"Onu seviyorsun, Pen. İstesek bile bunu görmezden gelemezsin. Başka bir adama bu kadar açıkça aşık olan biriyle evlenmem." Başını sallar, ifadesi sertleşir.

"Ama... ben..." Kelimeler ağzımda dolanıyor. Beklediğim bu değildi. Bağırıp çağırması gerekmez miydi? Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Kris gülümsüyor.

"O aşkın gerçek bir olasılık olup olmadığını keşfetmeden olmaz," diyor. "Bana, bir parçanı denemek istemediğini söyle."

Onun sözlerine irkildim ama haklı olduğunu biliyorum.

Kahretsin, bu olamaz.

Benim istediğim bu değil. Elijah Frazer'ın benim güneşim ve ayım olduğu günlere geri dönmek. Kris istikrarlı. Onunla nerede durduğumu biliyorum. O güvenli. Bir geleceğimiz var. Benim bir geleceğim var.

"Bunu başarabiliriz. Sen ve ben," diyorum. "Düğün rezervasyonunu yaptırıldı. Öylece iptal edemeyiz."

Bana kardeşçe, sabırlı bir bakış atıyor. Artık çok iyi tanıdığım bir bakış. İyi tanıdığım bir bakış.

"Muhtemelen bunu başarabiliriz, ta ki kafanın arkasında

"O rahatsız edici şüphe, her şeyi sorgulamana neden olana kadar, muhtemelen bunu başarabiliriz." O geri çekilir ve ben konuşmak için ağzımı açarım. O elini kaldırır ve ben tekrar kapatırım. "Doğru seçimi yapıp yapmadığını merak edeceksin, değil mi? O zaman bu konuşmadan sonra "Ya eğer..." diye başlayan sorular başlayacak." Derin bir nefes alır. "Kaderden bahsediyorsun. Kaderin seni geri gönderdiğini düşündün mü? Aranızda hala bir kıvılcım olduğunu göstermek istediğini. Geri dönüp bunun ne anlama geldiğini görmen gerektiğini?"

Kris'in gözleri benimkilere kilitlenir ve gözlerinde kararlılık görürüm.

"Hayır," derim, çılgınca başımı sallayarak, göğsümde baskı oluşur, beni boğacakmış gibi.

Kris arkasına yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur, alnında bir damar atar.

"Pen, geri döndüğünden beri bana yaklaşmama izin vermedin. Bir bahane üstüne bir bahane uydurdun. Benimle birlikte olmaya kendini ikna edemezsen ilişkimiz yürümez."

"Üzgünüm."

Hıçkırarak ağlamaya başladım. İlk kez, söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim. Bana her yaklaştığında onu uzaklaştırmıştım. Suçluluk duygusu zihnimi kemiriyordu.

Ön kollarını uyluklarına dayadı ve ellerimden birini tuttu. Başparmağıyla elimde yatıştırıcı dairesel hareketler yapıyordu.

"Üzülme, güzel bayan. Birini sevmek bir lütuftur. Ben Annie'yi sevdim. O duyguyu bilirim. Seni çok önemsiyorum, Pen. Senin için en iyisini istiyorum ve Elijah Frazer o adamsa, en azından denemelisin."

Dudaklarımı Kris'in dudaklarına bastırarak onu susturuyorum.

Ama içinde tutku yok, daha çok bir veda gibi geliyor. "Böyle harika bir arkadaş hak etmek için ne yaptım?"

O zaman anlıyorum. O benim arkadaşım, her zaman da öyle kalacak.

"Arkadaşlık iki yönlüdür. Senin sayende, Annie'yi kaybettikten sonra hayatıma devam etmenin

Annie'yi kaybettikten sonra hayatıma devam etmenin mümkün olduğuna inanıyorum, ki bunu asla yapabileceğimi düşünmemiştim. Sen özel bir insansın, Penelope Dawson. Bu hayatta istediğin her şeyin peşinden gittin, neden şimdi durasın ki? Artık istediğin tek kişinin peşinden gitme zamanı. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini öğren.

Dişlerimin arasında metalin hissini özleyerek dudağımı ısıyorum.

Haklı mı?

Elijah beni her zaman kabul etti, gotik kız olsam da olmasam da. "Ya yanıyorsan?"

Güvensizliğim baş gösteriyor. "Söz veriyorum. Yanılmıyorum."

Elimi eline alır, parmaklarımızı birbirine bağlar.

"Ama yanıyorsam, yine de burada olacağım ve Elijah Frazer düşündüğümünden daha da aptal olacak."

Yanağımdan süzülen tek bir gözyaşını engelleyemiyorum.

Kris onu yakaladı.

"Jeti hazırlatacağım. Artık eve gitme vaktin geldi."

Ev... Bu tek kelimeyle göğsümde şaşırtıcı bir sıcaklık yayılır.

Kafamı sallarım.

"Hayır, ben uçak bileti alacağım. Senin jetini kullanamam."

"Pen, bunu senin için yapmama izin ver. Sen benim arkadaşımsın ve her zaman öyle kalacaksın. Arkadaşlar böyle yapar."

Beni kollarına alır ve ben de ona yaslanarak rahatlarım, onun gücünü içime çekerim. Onun inancı benim kendime olan güvensizliğimi yok ederken ben de ona tutunurum. Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, ama ihtiyacın olduğunda bir arkadaşın verdiği rahatlık gibisi yoktur.

BÖLÜM 36

ELIJAH

"Pen ile konuştun mu?" diye sorar Gabriel.

"Pen'le konuştum da ne demek?" diye sorar güzel bronz tenli Caleb. "Neden Pen'le konuşsun ki? O, Kris'le birlikte ABD'de, büyük gününe hazırlanmıyor mu?"

Gabriel'e uyarıcı bir bakış attım.

"Bir dakika. Neyi kaçırdım?" diye sorar Caleb, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken.

"Önemli bir şey değil," diyorum. "Senin muhteşem balayından bahsediyoruz."

"Hayır, olmaz. Konuyu saptırma, ağabey. Neyi kaçırdım?" Caleb'in bana attığı bakış, ciddi olduğunu gösteriyor.

"On beş yıldır sessizliğe katlandık. Boşanmandan sonra artık sır saklamayacağına söz vermiştin." İkizine döner. "Gabriel, buradaki huysuz ve karamsar adam bana neler olduğunu söylemeyecekse, sana kalmış, kardeşim."

Gabriel bana bakar ve kaşlarını kaldırır. İlişkileri yeniden kurmak için çabalıyorum, diye hatırlatırım kendime. Bu yüzden şimdi küçük kardeşlerimin sorgusuna maruz kalıyorum.

"Tamam," diyorum, elimi saçlarımdan yüzüme doğru geçirerek. "Sen yokken, biri yeni ürünümü sabote etmeye çalıştı. Sadece sabote etmekle kalmadı, tüm müşterilerimi endüstriyel casusluğa açık hale getirdi. Komployu tesadüfen ortaya çıkardım ve Gabriel Pen'le iletişime geçti. O da gelip sorunu çözmeme yardım etti."

Başımı kaldırdığımda, Caleb gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Peki bunu ilk kez duyuyorum, neden?"

Kafamı salladım. "Çünkü, küçük kardeşim. Sen balayındaydın ve Pen birkaç gün içinde sorunu çözdü."

“Peki, sana sormak üzere olduğum haberler? Uçaktan indiğimizden beri okuduğum haberler?”

"Doğru, ama sınırlı. Pen olmasaydı çok daha kötü olabilirdi," diye itiraf ettim ve gözlerimi kısa bir süre kapattım.

Pen gittiğinden beri göğsümdeki ağırlık kalkmadı. Birlikte geçirdiğimiz zaman eski yaraları yeniden açtı.

"Pen nasıldı?" diye sordu Caleb, gözlerini yüzümden ayırmadan.

"İyi idi. Düğününe hazırlanıyordu. Artık sadece altı hafta kaldı," dedim, sesime biraz coşku katmaya çalışarak. Kardeşimin çenesini kapatıp başka bir konuya geçmesini istiyordum, hayır, buna çaresizce ihtiyacım vardı. Gabriel ve Leah her fırsatta onun adını anarak yeterince kötüydüler. Küçük Callum bile *Ant Pen'i* özlüyordu.

Düşünmem gereken son şey, Kris'in kollarına geri dönüp düğün hazırlıkları yapan Pen. Bu kadar acı verirken değil.

Gabriel'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Çok sessiz, fazla sessiz. Beni değerlendiriyor.

"Düğün için ne zaman uçacaksın?" diye soruyor Caleb, gözleri yine ikimiz arasında gidip geliyor.

"Perşembe günü," diyor, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Elijah?"

Bakışlarımı Gabriel'den Caleb'e çeviriyorum.

"Ben gitmiyorum," diyorum, onun bakışlarını karşılayarak. Caleb kaşlarını kaldırıyor.

"Gitmeyecek misin?"

"Hayır, gitmiyorum. Pen biliyor. Konuştuk. Birinin Lottie'nin yanında kalması gerekiyor."

Caleb kollarını göğsünde kavuşturur ve sandalyesine yaslanır.

"Pen'in düğününe gitmeyecek misin?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne oluyor Elijah? Bütün olanlardan sonra."

Caleb bana öfkeyle bakar. Gabriel'e söylediğimde de aynı bakışı atmıştı. Ama o zaman Leah araya girip küçük kardeşim bir şey yapamadan bizi ayırmıştı.

"Bak, yapamam," diyorum ona sessizce, sesimi sabit tutarak.

Onların anlamasını beklemiyorum. Benim de anlamamdan yüzde yüz emin değilim.

"Neden yapamıyorsun?" Caleb'in sesi sanki benden vazgeçiyormuş gibi sönükleşir.

"O senin en iyi arkadaşındı. Eminim Lottie arkadaşlarının ebeveynlerinden birinin yanında kalabilir.

arkadaşlarının ailesinin yanında kalabilirdi."

Lanet olsun, bırak şunu.

Duygular hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Danışmanım, en büyük çocuk olarak yıllarca kardeşlerimi, ailemi, hatalarımdan, dünyadan korumaya çalıştığımı açıkladı. Ama bunu yaparken, kendi isteklerimi ve ihtiyaçlarımı içime gömdüm. Pen de onlardan biri.

"Çünkü onun mutlu olmasını istiyorum," diye bir an sonra ona dürüstçe söylüyorum. Kardeşimin kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor.

Caleb'in bronz teni olmasaydı, ikisini birbirinden ayırt etmekte zorlanırdım.

Caleb'in yüzünde bir aydınlanma belirir. "Ona aşıksın." Gabriel ikizine homurdanır.

"Tanrı aşkına. Haberin yok mu, o her zaman ona aşıktı." Birayı alıp şişeyi ağzıma götürdüm. Bir yudum aldım. "Ona söyledin mi?" diye sordu Caleb.

Sanki bu kadar basitmiş gibi.

Şişeyi ağzımdan uzaklaştırıp ona bakıyorum.

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki? O başka biriyle evlenmek üzere, istediği her şeye sahip olacak. Biliyorum, bazen pislik olabiliyorum, ama o kadar da değilim."

Caleb gözlerini kısar ve dudaklarını sıkıştırır.

"Bilmem ki. Çünkü o sana aşık, hem de sonsuza dek!"

"Başka bir adamla evleniyor," diye terslerim, bu saçmalığı duymaya hiç ihtiyacım yok.

"Sadece beklemekten vazgeçtiği için!" Avucuyla alnına vurur. "Ben de duygusal olarak gelişmemiş olanın ben olduğumu sanıyordum." Gabriel'in keskin sesi ikimizin de başını döndürür ve ona bakarız. "Zeki olması gereken biri için gerçekten çok kalın kafalısın."

Başım dönüyor ve cildim rahatsızlık hissiyle karıncalanıyor.

"Elijah, Pen yıllardır seni kenardan izliyor. Ne zaman ihtiyacın olsa yanındaydı. Sen ve Darra öfkeyle boğuşurken kızını büyütmeneye yardım etti. Kendi isteklerini ve hayallerini bir kenara bırakıp kendini işine adadı. Ama o bir kadın. Onu Callum'la, Lottie'yle görerek, kendisi için de aynısını istiyor. Bunu araması o kadar da şaşırtıcı mı? Pen her zaman sorumluluk alan, istediğinin peşinden giden biri olmuştur. Bu açıdan Leah'dan hiçbir farkı yok."

Lottie'nin bana Pen teyzenin onu bir yerlere götürdüğünü veya ödevlerine yardım ettiğini kaç kez söylediğini hatırlıyorum.

Şimdi sıra benim kaşlarımı çatmamda.

"Eğer her zaman istediğinin peşinden gidiyorsa, o zaman neden, sevgili kardeşim, bana hiç bir şey söylemedi? Bana nasıl hissettiğini söylemedi?"

İkisi de inler ve bu sefer Caleb alnına vurur. Gerçekten bu kadar kör ve aptal olup olmadığını merak etmeye başlarım.

BÖLÜM 37

PEN

"Penelope Dawson, kapıyı aç ve beni içeri al."

Kapıya bir kez daha vururlar, ardından biri zili basılı tutarak durmadan çalar.

Ön kapıyı açtım.

"Lanet olsun Kat, ben alt kattaydım."

"Ne? Bodrumda mı?" der ve beni geçip eve girer. "Bir şeyi kontrol ediyordum," derim belirsiz bir şekilde. "Neden içeri gelmiyorsun

çeri

gel Kat dönüp bana göz kırptı.

miy "Girerim," der ve mutfağıma doğru yoluna devam eder. "Şimdi,

orsu

n?"

Gabriel'in sana aldığı kahve makinesi nerede?"

Mutfağın karşısına geçer ve kahve makinesini çalıştırır.

"Sen ve kardeşlerin kahve bağımlısısınız," diyorum ona, dolaptan iki fincan alırken.

Dönüp sırtıyor.

"Sen değil misin? Bence bunun suçlusu tamamen Gabriel. Bizi bu yola o soktu. Harper bile artık bize katılıyor, oysa o da babamız gibi hep çayı tercih ederdi."

Robert'ın adı geçince kalbim sıkışır. Onu kaybetmenin acısını bunca yıl sonra hala hissediyoruz. Onun tavsiyeleri ve desteği ailesinin ötesine uzanıyordu. O adama çok şey borçluyum. Franny'ye çok şey borçluyum.

"H nasıl?" diye soruyorum.

Kat gülümser. Harper ondan on bir yaş küçük, ama son yıllarda aradaki fark kapandı.

"Üniversite derslerini çok seviyor. Sanki onun için yapılmış gibi. Anonim olmaktan da hoşlanıyor." Gözleri parlayarak başını sallıyor. "Sanırım bir kez olsun Frazer olmamayı seviyor."

Frazer olmamayı seviyor. Annemizin kızlık soyadıyla kaydolmak çok zekice bir fikirdi. Makyajını hafifletip saçını doğal rengine döndürdü. Kapıma geldiğinde onu neredeyse tanıyamadım. Onun adına sevinyorum. İhtiyacı olan şey bu."

Harper, Robert'ın ölümünü inanılmaz derecede zor karşıladı. Robert bir araba kazasında öldüğünde Harper sadece on yedi yaşındaydı. Robert onu almaya gidiyordu. Babasının ölümünden bu yana, Harper bir maskenin arkasına saklanıyordu, bunu ben de fark ettim. Sonunda hayatına devam ettiğini duyduğuma sevindim.

"Katılıyorum," diyorum. "Harper için çok iyi."

"Şimdi bunu hallettik. Nasılsın?"

Kat yaklaşıp, gözleri benimkilere kilitlenir, kaşları çatılır.

İç çekip, titremeyi durdurmak için üst dudağımlı ısıtırım.

Onu mutfağın yanındaki bir odaya götürdüm. Oda, büyük bir televizyon ve dünyanın en rahat koltuğunun bulunduğu küçük bir oturma odasıydı.

Kahve masası ve yer, mendil ve çikolata ambalajlarıyla doludur. "O kadar mı iyi?" Kat, ortamı inceleyerek sorar.

Arkamda durup omzumu sıkıyor.

"Maraton gibi bir film maratonu yaptım. Bulabildiğim en hüzünlü, en iç karartıcı aşk hikayelerini izledim," diye itiraf ediyorum. "Çok ağladım ve kilom kadar çikolata ve dondurma yedim."

"Bana da katılmam için aramalıydın," diyor, beni döndürüp kollarımı sıkarak. "Gelirdim."

"Biliyorum," diyorum, ona sulu bir gülümsemeyle. "Ancak, bu benim gözlerden uzak yapmam gereken bir şeydi."

Kat, tanıdığım herkesin içinde bu kavramı anlayan tek kişidir. Başarılı iş kadınları olarak, zirvede olmak için mücadele ettiğimizden, zayıflık göstermek istemeyiz. En azından kamu önünde. Bazen arkadaşlarımıza ve ailemize bile.

"Haklısın. Ama şimdi buradayım."

Kapının yanındaki köşeden çöp kutusunu alır ve tüm çöpleri içine atmaya başlar.

Sessizce çalışarak, benim küçük krizimin tüm izlerini ortadan kaldırdık. Eve döndükten sonra, birkaç gün boyunca kendimi eve kapattım anneme biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Zaten büyükannemleri ziyaret edeceği için, ona gitmesi gerektiğini söyledim. İsteksizce kabul etti, ama

Kat'in burada olduğunu biliyorum çünkü annem onu aradı. Annem bana zaman tanımış olmalı, ama o yardım çağırmadan önce tamamen kendimi bırakmam için yeterli zaman değildi.

Gülümsüyorum. Bir anne olarak, neye ihtiyacım olduğunu her zaman bilir.

"Şimdi tüm o çikolatayı ve dondurmayı yedin ve bol bol ağladın. Nasıl hissediyorsun?"

"Egzersiz yapmam lazım gibi." Kat bana gülümser.

"İyi ki koşu kıyafetlerimi yanıma almışım. Hadi gidelim. Hava mükemmel."

Dışarıya bakıyorum. Gökyüzü bulutlu, ama hava soğuk değil.

"Hadi yapalım şunu."

Kat, çıkmadan önce her zamanki yatak odasına gidip üstünü değiştirir. İlk birkaç kilometreyi sessizce koşarız.

"Tamamen bitti mi? Sen ve Kris," diye sorar Kat.

Başımı sallarım.

Son birkaç gün içinde göğsümdeki baskı hafifledi, kaybettiğim her şeyi düşündüğümde hissettiğim mide bulantısı da geçti.

"Nasılsın? Yani, gerçekten?"

Başımı çevirip en yakın arkadaşşıma bakarım.

"Şaşırtıcı bir şekilde. İyi hissediyorum," diyorum. "Evet, bittiği için üzuldüm. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu açıklamak zor. Beni tanıyorsun, Kat. Bugüne kadar hayatım tamamen işten ibaretti. Bu yeni bir sayfa olacaktı. Değişmeyi planlamıştım. Kris ile evlenip, bir aile kurmayı planlamıştım. Şimdi ise..."

Duygularımı kelimelere dökemediğim için duraksıyorum.

"Kris ne olacak?"

Gülümsüyorum.

"Her gün beni aradı. Durumu kontrol etti. O her zaman önce benim arkadaşşımdı ve öyle kalacak. Beni birçok şeyle yüzleşmeye zorladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kris benim arkadaşım ve bir arkadaş olarak onu çok seviyorum. Kağıt üzerinde o mükemmel. İkimiz de aynı şeyleri istiyorduk, bizi anlayan birini, bir aile. Yalnızdık ve bir süre birbirimizin o boşluğunu doldurduk. Ama o bunun doğru cevap olmadığını söylediğinde..." İç çekiyorum. "Onun haklı olduğunu anladım. İkimiz de yetinmiştik."

Durup öne eğildim, nefesimi toparlamaya çalışıyordum. Ayağa kalktım ve gökyüzüne baktım. Kat yanımda durdu.

"Açıklayamıyorum. Şimdi biraz zaman geçti, neredeyse rahatladım. Buraya geri dönmek omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi oldu. Oraya taşınana kadar evimi ne kadar özleyeceğimi fark etmemiştim." Gülerek, "Penelope Dawson'ın evcimen biri olduğunu kim düşünürdü?" diyorum.

Kat başını eğdi ve ben güldüm.

"Tamam, belki sen düşünürdün. Ama Gabriel beni aradığında oldu. Uçağa atlayıp eve dönmek için herhangi bir bahaneyi kabul ederdim." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sanırım Kris de bunu gördü."

Kat bana bakar. Geçmişimi biliyor. "Sonra ne oldu?"

"Hayatıma devam ediyorum," dedim dürüstçe. "Hafta sonunu yeni bir oyun planlayarak geçirdim. Daha önce yarattığım her şeyden daha karmaşık. Takım, bunu onlarla birlikte incelerken *bir yandan* beni öldürmek, *bir yandan* da öpmek isteyecek."

Kat gülüyor. "İyi bir kadını durdurmak mümkün değildir." Ben de gülümsüyorum. "Sen bunu iyi bilirsin. Peki ya sen?"

Omzunun üzerinden bakarak yola çıkar.

"Maldivler'deki otelde birkaç sorun çıktı. Çözemeyeceğim bir şey değil, ama oradaki ekip sorunu çözemezse oraya gitmem gerekecek."

"Gidilecek daha kötü yerler de var," diyorum ona, köşeyi dönüp eve geri dönerken.

Duş aldıktan sonra, ikimize öğle yemeği hazırlıyorum. Çalışanlarım hala izinli, ama hepsi geri dönme fırsatını kaçırmadılar. Benim burada olmamam gerekiyor, bu yüzden onlara uzatılmış ücretli izin verdim. Hepsi gelecek hafta geri dönecek. Bu arada, kendi kaderimin kontrolü bende.

"Elijah geri döndüğünü biliyor mu?" diye soruyor Kat, elinde bir şişe izotonik suyla mutfak adasına yaslanarak.

"Hayır. Gabriel ve Caleb de bilmiyor ve ben de böyle kalmasını istiyorum. En azından şimdilik."

Kat başını yana çevirir.

"Nedenini sorabilir miyim? Kardeşimle aranızda bir şey mi oldu?" "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ama..."

"Ama yok. Biz arkadaşız." Bir süre durdum. "Umarım tekrar arkadaş olabiliriz. Son on beş yıl çok karmaşıktı, ama ona yardım ederken epey konuştuk

. Havayı temizledik. O iyileşiyor. Nişanımın bitmesinin onun suçu olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Ama dolaylı olarak öyle."

Kafamı salladım ve Kat iç geçirdi.

"Arkadaş mı? Gerçekten tek istediğin bu mu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. O da bu konuyu açmamanın daha iyi olacağını bilir.

"Tek söylediğim, ikiniz de bekarsınız. Yıllardır aranızda bir kimya var. En azından bunun olasılıklarını araştırmanız gerekmez mi?"

Kat da dahil olmasın.

Leah ve Kris yeterince kötü zaten. Kris her gün Elijah'la konuştum mu diye soruyor. Ona Elijah'ı aramayacağına dair yemin ettirdim.

"Öyle söyleme. Bu uygun değil." Kat omuzlarımı tuttu.

"Darra hamile kalmasaydı, sen ve Elijah'ın..."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, olmazdı. Elijah beni öyle görmüyordu. Ben onun arkadaşlarından biri idim, ortağıydım," diye fısıldıyorum. "O çok uzun zaman önceydi. Artık aynı insanlar değiliz."

"Onunla konuşmalısın. Geri döndüğünü haber ver. Ne olacağını gör. Başka bir şey söylemene gerek yok. Tabii istersen başka bir şey de söyleyebilirsin. Ağabeyim seni şaşırtabilir."

Elijah'ı tekrar göreceğim düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Ona telefonu kaç kez elime alıp tekrar bıraktığımı söylemiyorum.

"Faydası olmaz."

"Neden olmaz?"

"Çünkü..."

"Neden?"

"Çünkü beni istemiyorsa ne yapacağımı bilmiyorum." Kat beni kollarına alır.

"Ama en azından kesin olarak öğrenmiş olursun. Bu sefer ikiniz de özgürsünüz.

Belki de senin zamanın

gelmiştir." "Ya

gelmemişse?"

"O zaman Z planı üzerinde çalışırız."

BÖLÜM 38

ELIJAH

Ofisimin kapısı çalındı.

"Girin," diyorum, Todd kafasını içeri sokarken başımı kaldırıp bakıyorum. "Merhaba," diyor, odaya girerken. "Bir dakikan var mı?" "Tabii ki. Senin için ne yapabilirim?"

"Sana iyi haberleri vermek istedim. Son sürüm hiçbir sitede sorun çıkmadan yayına girdi."

Koltuğuma yaslanıp gülümsüyorum. Uzun süredir hissettiğim gerginlik sonunda azalıyor.

Todd da gülümser. "Ayrıca, önerdiğin yeni prosedürlerin de bu hafta uygulanmaya başlandığını bilmeni istedim. Bu tür olayların bir daha yaşanmamasını sağlayacaktır."

Ayağa kalkıp masamın etrafında dolaşarak elimi uzattım.

"Her şey için teşekkürler, Todd."

Elime bakıp gülümser.

"Bana teşekkür etme. Bir şeylerin ters gittiğini fark edecek kadar akıllı olan sensin." Gülümsemesi kaybolur. "Eğer sen olmasaydın..."

Daha fazla söze gerek yok.

"Bulduğum şeyi sana güvenmediğim için özür dilerim. Kötü bir durumdaydım," diye itiraf ediyorum.

Todd başını eğdi.

"İtiraf ediyorum, bu canımı yaktı, ama aynı zamanda anlıyorum. Senin yerinde olsam ne yapardım, emin değilim."

Aklım, sorunların çözülmesine yardımcı olan kadına geri dönüyor. Şimdi ne yapıyor acaba? Todd'un uyguladığı prosedürler, Pen ve benim tasarladığımız prosedürler. O, onların bir daha asla tekrarlanmamasını sağlamak istiyordu. En azından kolayca tekrarlanmamasını. Rastgele dönüşümlü güvenlik yöntemleri, birisinin sürekli olarak süreçlerini güncellemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu

ve bu, gelecekteki müşteri uygulamalarına dahil etmek istediğimiz bir şey.

"Yine de teşekkür ederim. Bunu yeterince söylemiyorum."

"Rica ederim, ama burada çalışmak... Üniversiteden mezun olduğumuzda hayal ettiğimden çok daha fazlası. Benim için bir zevkti."

"Oldukça heyecanlı bir yolculuktu."

Todd'un bardağı her zaman yarısı doludur. Ofiste olumlu bir etkiye sahiptir. Pen onu tavsiye ederken, onun ne kadar büyük bir etki yaratacağını fark etmiş miydi acaba?

"Takımdaki arkadaşlar bu akşam içki içmeye çıkacaklar. Bize katılmak ister misin?"

Sözleri beni şaşırttı.

Katılmak ister miyim?

Takım içkilerine katılmayalı yıllar oldu. Genellikle, hesabı ödemek için kredi kartımı gönderirim.

"Harika olur. Detayları bana gönder."

Todd ağzını hafifçe açıp kapattı, gülümsemesi genişledi. "Hemen hallederim," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Masamın etrafından dolaşarak geri dönüyorum, aklım Pen'de. Düğününe katılmayarak doğru kararı verdim. Orada oturup onun "Evet" demesini izleyemem. Bu bencilce, ama kendi ruh sağlığımı düşünmek zorundayım.

Gözden uzak, gönülden uzak.

Yıllardır yaptığım gibi, hiçbir şey değişmemiş gibi devam edebilirim.

Pen her türlü mutluluğu hak ediyor. İkimizden biri sonunda mutluluğu bulduğu için mutluyum. Geri dönüp bilgisayarımın başına geçiyorum ve e-postalarımı açıyorum.

Tüm ekiplere bir tebrik mesajı ve önemli oyunculara daha kişisel mesajlar gönderiyorum. Hepsi son birkaç hafta içinde olağanüstü bir çaba gösterdi.

Günün geri kalanını işe kendimi vererek geçiriyorum. Takım liderleriyle geliştirme toplantıları yapıyorum, müşterilerin e-postalarına ve telefonlarına cevap veriyorum. Saat altı olduğunda Jules kapıyı çaldığında, günün büyük bir kısmını kendimi oyalayarak geçirmişim.

"Girin," diyorum.

"Bu akşam içki içmeye bizimle katılacağını duydum."

"Bir görünsem iyi olur diye düşündüm."

"Harika. Ekip çok sevinecek."

"Daha fazla çaba göstermem gerektiğini mi söylüyorsun?" "Sana bir şey söylemiyorum, ama bu popüler bir hareket olacak."

Kalkarken başımı sallıyorum.

"Bunu sadece sen söyleyebilirsin," diyorum ona. "Aynen öyle, bu yüzden sana şimdi söylüyorum."

Gülümsüyorum ve o bana inanmaz bir bakış atıyor.

"Sen kimsin ve Elijah Frazer'a ne yaptın?" "Tamam, tamam," diyorum, ceketimi alırken. "O kadar da kötü değildim."

"Hayır, değildin. Ama Elijah, daha rahat göründüğünü görmek güzel."

Sessizce asansöre doğru ilerliyoruz. O anda fark ediyorum ki, gerçekten daha rahatım. Boşanmamdan bu yana omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış. Artık kapana kısılmış değilim. İstedikimi yapabilirim. Makul sınırlar içinde. Belki de bunu düşünmem gerek.

Pub çok kalabalık. Todd tüm mekanı kiralamış ve tanıdığım yüzlerle dolu. Satış ekibi, insan kaynakları, geliştiriciler, testçiler. Görünüşe göre şirketin çoğu gelmiş.

"Gecenin adamı," diyor Todd, yanıma gelip bana bir bira uzatarak. Alıyorum ve şişemin kapağını onun şişesine çarpıyorum.

Alkışlar yükselir ve ben gülümserim.

"Konuşma," diye bağırır biri.

Odanın içine doğru ilerliyorum. Todd peşimden geliyor. Elimi kaldırıyorum.

"Her birinize yaptığınız işler için teşekkür etmek istiyorum. Sadece bu proje için değil, Frazer Cyber Security'yi bugünkü haline getirmek için yaptığınız işler için de. Şirket sizler olmadan hiçbir şey değildir. Geçtiğimiz birkaç hafta, ilgili herkes için stresli geçti. Müşterilerimizin güvenliğini sağlamak için yorulmadan çalışan buradaki herkese minnettarım. Teşekkür ederim."

Şişemi kaldırıyorum ve diğer çalışanlar da bana katılıyor.

Sonraki birkaç saati, koridorlarda karşılaştığım ama hiç konuşmadığım çalışanlarla sohbet ederek geçiriyorum.

Rahatlayıp eski halimin ortaya çıkmasına izin veriyorum. Üniversitede insanlarla çevrili olan ve sosyal ortamlardan hoşlanan eski halim. Kendisi olabilen bir adam.

"Burada olman," diyor Todd yanımda. "Personel için çok büyük bir fark yarattı."

Ona dönüyorum.

"Çok keyif aldım," diyorum içtenlikle. "Ne zaman olacağını bana haber verin. Katılmaya çalışırım."

Todd başını sallar ve
gülümser. "Sözünü
tutmanı bekliyorum."

O anda Todd'un işimin bu tarafını üstlendiğini fark ettim. Güneş gibi parlak mizacı, adil ama kararlı iş tavırları personeli mutlu etmişti. Bu gece tüm ekip üyeleri onu övüyordu.

Etrafıma bakıp gülümserim, zihnimde bir fikir oluşmaya başlar.

BÖLÜM 39

ELIJAH

Dışarı çıkıyorum, şirketin şoförlerinden Lawrence beni bekliyor.

Telefonum bip sesi çıkararak bir haber geldiğini bildirir. "Eve mi, efendim?"

"Lütfen, Lawrence."

Arkamı yaslayıp ekranın kilidini açtım ve başlığı okurken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Penelope Dawson ve Kristophe Lansdown nişanlarını bozdu.

Makaleyi gözden geçiriyorum, ancak daha fazla bilgi yok, sadece şu anda mahremiyet talep ettiklerini söylüyor.

Ne oluyor?

Düğünlerine bir ay var.

Ne oldu böyle?

Telefonu alıp Pen'in numarasını çeviriyorum.

Cevap yok.

Tekrar deniyorum, ama bu sefer doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Siktir.

Kalbim hızla atarken telefonu alıp Kat'in numarasını çeviriyorum. "Merhaba ağabey," diyor Kat, beni aradığıma hiç şaşırmamış gibi.

"Biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Pen en yakın arkadaşlarımdan biri." "O önce benim en iyi arkadaşımdı," dediğimi duyuyorum.

Kat homurdanıyor. "Kaç yaşındasın? Cevap vermeden önce, izin verir misin?"

"Kız arkadaşını hamile bıraktığında ve onu ve sevdiğin herkesi kendinden uzaklaştırdığında o dostluğu mahvettiğini unutma," diye bağırır Kat.

Onu görmezden geliyorum. Bu tartışmayı ilk kez yapmıyoruz.

"Ne oldu Kat?" diyorum, sesimi alçaltarak. "Pen ile en son konuştuğumda, her şeye hazırdı. Evlilik, çocuklar, yerleşmek, her şey."

Göğsüm sıkışır ve nefes almaya çalışırken duraksamam. "Pen'e sormalısın," der, sesi alçalır.

"Telefonlarıma cevap vermiyor," diye itiraf ettim.

"Herkesle aynı gün öğrenip onu arayarak, onun telefonu açmasını mı bekledin? Meşgul olabileceğini, kimseyle konuşmak istemeyebileceğini düşündün mü?" Kat iç çeker. "Senin kışını kurtardığından beri onunla konuşmayı denedin mi?"

Duruyorum. "Telefonu birkaç kez açtım, ama..." diyorum, ne kadar saçma geldiğimin farkına vararak.

Tabii ki Pen benim aramalarıma cevap vermek zorunda değil. Neden cevap versin ki?

Uzun bir sessizlik olur.

"Her şeyi mahvettim," derim.

"Sakın kendine acıma partisi düzenlemeye kalkma! Tek söylediğim, Pen'in cevap vermemek için bir nedeni olabilir. Düşün," diyor. "Bunu en iyi sen anlamalısın. Boşanma haberin çıktığında telefonuna cevap verdin mi? Hayır, vermedin."

"Sessiz moduna alıp çekmeceye attım." "Aynen öyle."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama Pen'in yakın çevresindeki yerimi kaybettiğimi bilmek canımı yakıyor. Artık o yerleri kardeşlerim ve annem aldı.

"İyi misin?" diye soruyorum, Kat'in hiç de kendine özgü davranmadığını fark ederek. Kız kardeşim açık sözlüdür ama genelde bu kadar sert değildir.

Kat'in nefes aldığını duyarım.

"Üzgünüm. Uzun bir gün oldu. Otellerimizden birinde sorunlar çıkıyor. Aslında, birden fazla otelde ve bütün gün sorunları çözmekle uğraştım. Ayrıca, senin gibi ben de Pen için endişeleniyorum."

"Üzgünüm Kat," diyorum, ne kadar bencil davrandığımı fark ederek. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum.

Kız kardeşim benden bile daha çok çalışıyor, bu da bir şey ifade ediyor. İkimiz de aynı içsel başarı güdüsüyle hareket ediyoruz. En büyük kardeşler olarak, ebeveynlerimizin iş ahlakını benimsedik. Küçük kardeşlerimiz de benimsemedi değil, ama son yıllarda mükemmel bir iş-yaşam dengesi kurdular.

"Hayır, ben hallederim."

Ve biliyorum ki halledecektir.

"İhtiyacın olursa ben buradayım, unutma."

"Teşekkürler." Kat duraksıyor. "Elijah. Pen ile konuşursan, onu zorlama.

Birkaç haftadır geri döndü. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor." "Ne olmuş ona?"

"Hay aksi."

Kat'in şakaklarına bastırarak, sessiz kalsaydı keşke diye düşündüğünü hayal edebiliyorum. "Bak, o bunu gizli tutmak istedi. İkisi de öyle istedi."

"Adam aptal olmalı," diye fısıldıyorum. Kız kardeşim sinirli bir homurtu çıkarıyor.

"Tipik! Pen'in ayrıldığını nereden biliyorsun? Neden Kris olduğunu varsayıyorsun?"

Göğsümde umut yeşerir ve kalp atışlarım hızlanır.

"Öyle düşünmedim." Elimi yüzüme götürüyorum. "Öyle değil. Sadece konuşurken her şeyi planlamıştı. Tüm geleceği sadece Pen'in yapabileceği şekilde planlanmıştı." Duruyorum. Kalbim sıkışıyor. Pen'in bu kadar çabuk fikrini değiştirmesi için bir şey olmuş olmalı.

"O iyi mi? Lanet olsun, Kat. Lütfen." Bir korku hissi beni kaplar.

Kat yine iç çeker.

"Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Neden? Neden iyi olup olmadığını bilmek istiyorsun?" Kat ısrar ediyor. Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"O benim arkadaşımdı. Onu önemsiyorum. Eğer acı çekiyorsa..." "Pen'in yanında olan birçok arkadaşı var."

Kat'in sözleri beni kızdırıyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum.

"O zaman neden önemsiyorsun?" Kat ısrar ediyor. "Çünkü önemsiyorum."

"Bu yeterli bir neden değil," diye kız kardeşimin sesi beni düşüncelerimden çıkarır. "Tanrım, Elijah, bir kez olsun kafandan çık."

Koltuğa yaslanıp şehrin manzarasını izlemeye başladım.

"Neden bana bağırıyorsun?"

"Çünkü... neden umursadığını bilmek istiyorum. Aklına gelen ilk şeyi söyle." Telefonuma bakıp kaşlarımı çattım.

"Terapistim gibi konuşuyorsun," diyorum ona.

Bir sessizlik olur.

"Yine onunla konuşuyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi söyle bana, neden önemsiyorsun?"

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslıyorum. Elim göğsümün ortasına gidip orayı ovuşturuyorum.

"Çünkü onun acı çektiğini bilmek bana acı veriyor." Telefonun diğer ucunda sessizlik var.

"O evinde," diyor Kat. "Ve Elijah da. Bu sefer işleri batırma."

"Batırmayacağım," diyorum, ama hat çoktan kesilmiş.

Öne eğilip interkomu basarak şoföre ulaşıyorum. "Plan değişikliği," derim ve ona Pen'in adresini veririm.

Şehri terk edip güneye doğru yola çıkıyoruz. Pen, ailemizin evinin yakınında yaşıyor. Tatillerini bizimle geçirdikten sonra bu bölgeye aşık olmuş ve mümkün olan en kısa sürede kendisi ve annesi için yakınlarda bir ev satın almış, ben taşınırken o da şehirden ayrılmış.

Kapıya yaklaşıyoruz. Geçen sefer, içeri girmek için bir anahtarlığım vardı. Pen'in numarasını tekrar arıyorum, ama yine cevap yok.

Aklıma gelen tek numarayı arıyorum. Bu sefer cevap alıyorum. "Elijah Frazer. Saat geç oldu."

"Merhaba Louise, az önce öğrendim."

"Ahh, kızım sana söylememiş." Uzun bir sessizlik olur. "Neden arıyorsun?"

Yukarı bakıp pencereden kapıya doğru bakarken, ne kadar dürtüsel davrandığımı fark ettim.

"Kapının önündeyim," itiraf ediyorum.

"Biliyorum. Kameradan seni görebiliyorum. Pen, Amerika'ya taşındığında bu teknolojiyi benim evime transfer etti. Henüz geri almadı," diye açıklıyor. "Asıl soru, neden kapısının önündesin?"

Herkes nedenini bilmek ister.

"Onun iyi olduğunu bilmem lazım."

"Değil," diyor Louise, ses tonundaki eğlence kaybolmuş bir şekilde. "Onu görmem için beni içeri al," diyorum. "Lütfen, Louise."

Yine bir sessizlik oluyor.

"Eğer seni görmek istemiyorsa, gürültü çıkarmadan gideceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Bir vızıltı duyuyorum ve hat kesiliyor. Kapı açılıyor.

Lawrence, kapının görüş alanının dışında, garajın önüne park eder. Garaj yolu uzun olabilir, ama paparazziler ve teleskopik lensleri... Onun en son isteyeceği şey, karanlık çöktükten sonra benim geldiğimin fotoğraflarının çekilmesi.

Kimseyi görmedim, ama tedbirli olmakta fayda var. Şanslıysak, hala onun ABD'de olduğunu düşünüyorlardır.

"Beklememi ister misiniz, efendim?"

"Hayır, Lawrence, gidebilirsin."

Pen beni burada istemiyorsa, taksi çağırırım.

Arabayı döndürüp araba yolundan geri dönüyor.

Nefes alıp ön kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldım. Zilin sesi devasa ahşap kapıda yankılandı.

Cevap gelmediğinde, tekrar tekrar arıyorum. Louise burada olduğunu söyledi. bura

da Beni görmezden mi geliyor?

oldu Kapı, kızarmış yüzlü Pen'e açılıyor.

ğunu "Sakin ol," diyor, başını kaldırmadan, telefonu kulağına dayamış.

söyle

di. "Bu kadar olmalı," diyor alıcıya.

Karşı tarafın söylediklerini dinlerken bir duraklama olur. Yüz hatları yumuşar.

"En azından bunu yapabiliyordum. Herhangi bir sorun olursa bana haber

ver." Sonunda başını kaldırır, gözleri benimkilere kilitlenirken vücudu

kulakgerilir.

"Elijah." Sözler ağzından çıkar çıkmaz, yüzünde şaşkınlık belirir. Dikkatini tekrar telefonuna, hattın diğer ucundaki kişiye

"Kusura bakma... Evet... Elijah burada." Bir başka duraklama daha oldu. "Bak, gitmem gerek. Seni sonra ararım, Kris. Ama her şey yolunda görünüyor."

Onun yüzündeki ifade, Elijah'ın ona söylediği her neyse, midemi kaskatı yapıyor.

"Evet. Öyle yapacağım. Kendine iyi bak."

Telefonu kapatır ve bana bakar. "Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Telefonuna cevap vermiyordun."

Pen'in saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış. Yüzünde makyaj yok. Tayt ve dağınık bir kazak giyiyor.

"Çalışıyordum. Haber yayınlandığından beri bütün öğleden sonra telefonum durmadan çalıyordu, o yüzden sessize aldım." Kenara çekilip beni içeri aldı. "Basın, ülkeden ayrıldığımı öğrendi ve sonra biri Kris ve benim hakkımda bilgi sızdırdı. Ortam karıştı."

"İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"İyiyim. Bu kadını durdurmak imkansız," diyor ve önümde mutfağa doğru yürüyor. "Bir şey içmek ister misin?"

"Kahve lütfen," diyorum, onu takip ederek ve onun hakkında her şeyin *yolunda olmadığını* hissederek.

Kilo vermiş gibi görünüyor, ama zaten fazla kilosu yoktu. "Bir kahve, hemen geliyor."

Sesi biraz fazla neşeli.

Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra dolaba doğru yöneldi ve iki fincan çıkardı, giderken birini neredeyse düşürüyordu.

"Yeter," diyorum, kollarını tutup fincanları elinden alıyorum. "Otur. *Sana* kahve yapayım."

"Gerçekten iyiyim," diyor. "Çalışıyordum."

"İyi değilsin, iyi olduğunu söylemeyi bırak. Çok gerginsin. Belirtileri tanıyorum."

"Beni tanıımıyorsun," diyor, koltuğa çökerek. "Tanıyormuş gibi davranma."

Dönüp ellerimi belime koyuyorum.

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum," dedim. "En son ne zaman uyudun? Ne zaman yemek yedin?"

O zaman gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim.

"Dediğim gibi. Çalışıyordum."

"Yirmi dört saat mi?" Pen

omuz silkiyor. "Uyudum."

"Ne? Yorgun düştüğünde mi?" diye homurdanırım. "Ne oldu, Pen?"

Başını ellerinin arasına gömer, parmaklarını saçlarına geçirir. Saçının dağınık olduğunu hatırlar gibi, doğrulur ve saç bandını çıkarır, saçlarını sırtına dökülmesine izin verir, sonra tekrar toplar ve dağınık bir topuz yapar.

"Neden buradasın?" diye sorar, mutfak sandalyesine geri çökerek. Kahve makinesi arkamda gürültü çıkarırken onu yakından izlerim.

"Sen ve Kris'i duydum. Seni kontrol etmek istedim."

"Eh, bunu yaptın." Kollarını genişçe açar. "Bak. Ben tek parça halindeyim." Hırıldarım.

İnatçı kadın.

Burnunu kıvırıyor ve tayındaki görünmez bir çakmaktaşı parçasıyla oynuyor.

"Gerçekten neden buradasın, Elijah?"

Sesi gayet doğal, ama yüzünde koruyucu bir filtre var. Tanıdığım bir filtre.

"Neden mi?" Burun köprümü sıkıştırıp on sayıya kadar sayarım. "Neden herkes bana nedenini sorup duruyor?" derim. "Sen benim arkadaşımısın. Bana yardım ettin ve şimdi nişanın bozuldu. Seni önemsiyorum, Pen. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Merak etme, Kris'le ayrılmamın seninle hiçbir ilgisi yok," diyor, ama ses tonundaki bir şey bana yalan söylediğini düşündürüyor.

Ona doğru yaklaşıyorum.

"Son konuştuğumuzda evlenmek üzereydin, bir aile kurmayı dört gözle bekliyordun. Şimdi nişanın bittiğini ve benim bunu sorun etmediğimi kabul etmemi mi bekliyorsun?"

Pen bakışlarımdan kaçıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ona doğru yaklaşıp önünde çömeliyorum.

"Bu akşam öğrendim. Hemen buraya geldim."

Kat'e bunun canımı yaktığını söylediğimde, ciddiye aldım. Onun acı çektiğini düşünmek fiziksel olarak canımı yakıyor. Pen'in mutlu olmasını istiyorum. Kris'ten istediği şey, Leah ve kardeşimin istediği şeyden farklı değil. Caleb ve April'ın şu anda sahip olduğu şeyden.

Hayallerin yıkılmasını en ön sıradan izledim, bu yüzden bunların kolayca atlatılabilecek şeyler olmadığını biliyorum. Terapistimle çalışarak, bunu başarabildiğimden emin değilim. Bunun yerine, içine kapanık ve alaycı biri oldum.

"Gerçekten neden buradasın, Elijah?"

Sesi çok yumuşak ve zayıf geliyor, tanıdığım bir ses değil ve bundan nefret ediyorum.

"Kat, birkaç haftadır geri döndüğünü söyledi."

"Evet. Hayatımı yeniden rayına oturtmaya çalışıyorum. Beni ve planlarımı bilirsin. Listelerimi yeniden düzenlemem gerekiyordu," diyor, sesini hafif ve tarafsız tutmaya çalışarak.

"Pen..."

Elini kaldırdı.

"Yapma," diye mırıldanıyor, sesi titriyor. "Daha önce benim için yapabileceğin bir şey olup olmadığını sormuştun?"

"Hala geçerli, her şey. Sadece istemen yeterli," diyorum, hiç duraksamadan.

Hayatını tekrar rayına oturtmak için yapabileceğim bir şey varsa. Kris ile konuşmak anlamına gelse bile, yaparım.

"Gitmen gerek. Uzaklaş. Hayatıma devam etmeme izin ver."

İnleyerek çenemi göğsüme indiriyorum. Alnım dizlerine yaslanıyor.

"O hariç her şeyi," derim, sesimdeki acıyı gizleyemeden. Başımı kaldırırm, gözlerim onun gözleriyle karşılaşır. "Bu muhtemelen yapamayacağım tek şey."

Pen konuşmak için ağzını açar.

"Lütfen benden uzaklaşmamı isteme," diye yalvarırım. Yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

"Ben..."

Gözleri ağzıma kilitlenir ve kendimi durduramadan, başını ellerimle tutup dudaklarını dudaklarıma çekerim.

BÖLÜM 40

PEN

Elijah'ın dudakları benimkilere değdiğinde, sanki kafamın içinde ve tüm vücudumda bir havai fişek gösterisi patlamış gibi hissediyorum. Dili dudaklarımı okşuyor ve ben isteyerek ağzımı açıyorum, öpücüğümüzü derinleştirmelerine izin veriyorum. Ona yaslanırken vücut ısım yükseliyor. Beni sandalyemden kaldırıp yere, kucağına oturturken nefesimi tutuyorum.

Ellerim boynunu sarar ve başını kavrar, öpüşmemizi derinleştirir. Dudaklarımız ilk kez birbirimizin tadını çıkarırken düello yapar. Sırtım kavislenir, kıvrımlarım onun sert vücuduna karışır, yıllarca hayal gücümü serbest bırakmamın gerçekte hiçbir önemi yoktur. Elijah Frazer'ı ilk kez öpmek sadece akıllara durgunluk verici değil, ruhumu yok etme potansiyeli de taşıyor.

Onun kucağından çıkmak ve onun baştan çıkarıcı dudaklarından ve sert vücudundan uzaklaşmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kucağından sürünerek çıkıyorum ve sırtım mutfak dolaplarından birine çarpana kadar yerde sürünüyorum, aramıza çok ihtiyacım olan mesafeyi koyuyorum.

"Pen?"

Sesi sorgulayıcı. Neredeyse yalvarır gibi.

Nefesimi toparlamaya çalışırken elimi kaldırıyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Nefes almakta zorlanan tek kişinin ben olmadığımı bilmek bana rahatlık veriyor.

Elijah da zorlanıyor gibi görünüyor.

Başımı dizlerime eğip, gözlerimi kapatarak kollarımı bacaklarımdan etrafına doluyorum.

Yanımda oturduğunu hissetmeme rağmen kıpırdamıyorum. Bana hiç dokunmuyor, ama vücudum hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir farkındalıkla doluyor. Rahmim karşılanmamış arzuyla kasılırken her sinir ucu ateşleniyor.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken sessizce oturuyoruz. "Beklediğim gibi değildi," diyorum sonunda.

Kolunu omzuma dolayarak beni yanına çekiyor. Başını benimkine yaslıyor.

"Üzgünüm," diyor sessizce, ama ne için üzgün olduğunu bilmiyorum.

"Öyle mi?" diyorum, yüzümüz milimetrelerce uzaklıkta, başımı kaldırarak.

"Üzgün müsün?"

Doğru cevabı bulmaya çalışır gibi kaşlarını çatıyor.

Dudaklarımı ısıyorum, gözleri hareketimi takip ediyor. Kalp atışlarım tekrar hızlanıyor.

"Hayır," diyor sessizce. "Öyle mi?"

Kafamı sallıyorum, dudakları gülümsemeye başladığında midem ters dönüyor.

"İyi," diyor, bir elini kaldırıp çenemi kavıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

Nefesimi tutarım.

Gözleri yüzümü tararken devam eder.

"Sen gittiğinden beri seni aklımdan çıkaramadım..." Gözlerimi kapatıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Lottie'ye, şirketime konsantre olmam gerekiyor, ama sen beni bağladın, Penelope Dawson. Aklımda sadece sen varsın."

"Elijah," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Gerçekten gitmemi istiyorsan, giderim," diyor ve ayağa kalkıyor. Elimi göğsüne bastırarak onu yerinde tutuyorum. Donup kalıyor.

"O öpücükten sonra mı?" dedim. "O kapıdan çıkarsan, seni yere indiririm."

Parlak koyu kahverengi gözlere bakıyorum.

"Sadece denediğini görmek için bile cazip geliyor."

O geriye doğru uzanır, bacakları mutfak zemini boyunca uzanır.

E ğilip belimi kavrar ve beni bacaklarının üzerine oturtur.

Yüzlerimiz artık aynı seviyede.

Kıçımı kavrar, amım onun çok sert, çok şişmiş sikiyle temas edene kadar beni öne doğru çeker.

İkimiz de bu his karşısında inleriz.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

İnler, gözleri bir saniye kapanır, cildi kızarır. Gözlerini açtığında, göz bebekleri büyümüş ve parlamaktadır.

Yüzünü ellerimle tutuyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

Elektrik şoku dalgaları vücudumda yayılıyor ve aşırı duyarlı vücudumu onun penisine ileri geri sürüyorum, biriken baskıyı biraz olsun azaltmak istiyorum.

"Siktir, Pen," Elijah nefes nefese, dudaklarımı tekrar dudaklarına çekiyor, öpücüğü öncekinden daha da talepkar.

Zonklayan içim yanıyor. Omuzlarını kavradım, o da beni daha sıkı tuttu. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir ihtiyaç hissetmemiştim.

"Üzerimde koruyucu bir şey yok," diyor Elijah, dudaklarını dudaklarımdan çekerek.

Sesindeki üzüntü ve hayal kırıklığını duyabiliyorum.

Ayağa fırlayıp ecza dolabına yöneldim. Yepyeni bir kutu prezervatif aldım, açıp Elijah'ın durduğu yere geri döndüm.

O beni belimden tutup kendine doğru çekerken, prezervatifleri yere düşürüyorum.

"Siktir, Pen," diyor Elijah, koyu renkli gözlerini sorgulayıcı bir şekilde geri çekerek. "Gerçekten bunu mu yapıyoruz?"

Onun elleri kışıma doğru hareket ederken bacaklarımı ayırıyorum. Beni kaldırırken bacaklarımı beline doluyorum, sertliği bir kez daha nabız gibi atan merkezime bastırıyor ve bunun iki yönlü olduğunu hatırlatıyor.

"Ne yaptığımızı hiç bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, küçük bir kahkaha atarak, onun güzel yüzünü ve kızarmış tenini içime çekiyorum. "Ama buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sana ihtiyacım olduğunu biliyorum, Elijah. Tam burada, tam şimdi. Seni sürmek, ikimiz de konuşamayacak hale gelene kadar seni bedenimde hissetmek istiyorum."

Gözlerini kapatır, göğsünün derinliklerinden bir gürültü gelir. İlkel ses karşısında kalbim keskin bir şekilde kasılır.

"Emin misin?" diye sorar, gözlerini açarak.

Sanki ruhuma bakıyormuş gibi.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diyorum ona dürüstçe.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Onun gücüne, vücuduna ihtiyacım var. Hayatımdaki tüm boktan şeyleri unutmak istiyorum ve bir şekilde, Elijah'ın bana bu konuda yardım edeceğini biliyorum.

"Seni uyarmadığımı söyleme."

"Elinden geleni yap."

Ağız benimkine çarparak, verebileceğim her şeyi alır. Beni döndürür ve kıcımlı adanın soğuk granit yüzeyine oturtur. Sıcak amım, taytımın ince kumaşı bile olsa sıkışır. Ellerimiz her yerde, kıyafetleri çekip, çıplak tene dokunmak istiyor. Tişörtünü başından çekerim ve spor salonunda onu gördüğümde beri beynime kazınan kas duvarını ortaya çıkarırım. Ellerimi belirgin kasların üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımın altında kasların kasılmasını seviyorum.

Elijah ellerini taytımın arkasına kaydırıyor, ustaca kalçalarımın altına doğru indiriyor, ağız benimkinden hiç ayrılmıyor. Hiç bu kadar yoğun bir öpücük aldığımı sanmıyorum. Hiç bu kadar şehvetli hissetmemiştim.

Alt dudağını ağzıma alıp emiyorum, kalçaları şimdi açıkta ve şişmiş olan merkezime doğru itiliyor.

"Yavaşlayabileceğimi sanmıyorum," diyor Elijah, ağzını ağzımdan ayırarak gerçeği yanağıma fısıldıyor.

"O zaman yavaşlama," dedim, geri çekilip yüzünü ellerimle tutarak. "İçimde olmanı istiyorum. Seni hissetmem lazım, her yerini," dedim.

Gözlerindeki bakış nefesimi kesiyor ve neredeyse o anda orgazm oluyorum. orada.

Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi, Elijah'ın eli bacaklarımın arasına kayıyor. Ben Bir bıçak sırtı, içim spazmlar geçiriyor, doldurulmak için yalvararak ağlıyor. Gerilmek istiyorum, sonunda birinin kontrolsüz hayatımın kontrolünü ele almasını istiyorum. Parmakları ıslak ve şişmiş bedenimde kayarken, göğsünden inlemeler yükseliyor. Parmakları klitorisimi okşarken öpücüğünü derinleştiriyor, ama bedenimin onun girmesini yalvaran yere tam olarak ulaşamıyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, bedenim çılgılık atıyor, nefesim hızlanıyor. "Elijah, beni tahrik etmeyi bırak."

O gülüyor, ağız şimdi boynuma değiyor, parmakları girişimi bulmadan önce. Önce bir, sonra ikinci parmağını derine kaydırırken nefesimi tutuyorum. Kaslarım keskin bir şekilde kasılır.

"İstediğin bu mu, güzelim?" diye sorar, parmaklarını bükerek ön duvarıma doğru kıvrır.

"Tanrım."

İç çekiyorum, sırtım kavisleniyor, bacaklarım daha da açılıyor, daha fazlasını istiyorum. Yüzü o kadar yakın ki neredeyse odaklanamıyorum. Parmaklarını tekrar kıvrıyor ve ben derin bir inilti çıkarıyorum.

"Evet, tam da bunu. Oh, kahretsin. Patlayacağım."

Elijah'ın parmakları vücudumu keşfetmeye devam ederken ben nefes nefese kalırım. Bir eli amımın derinliklerinde, diğeri ise tenimi okşuyor. Bu adamın elleri sihirli. Ağzını göğsüme indirir, meme uçlarımdan birini emmeye başlar, dişleriyle işkence eder, her emişiyle arzuyu aşağıya doğru gönderir, parmaklarının etrafında kasılmamı sağlar.

Elijah tıslayarak dudaklarını çekiyor. Ağzı kulağımın altındaki noktaya kayıyor, hassas eti okşuyor, sonra yukarı çıkıp kulak mememi ısıyor.

"İçimde olmanı istiyorum. Lütfen, Elijah," diye yalvarıyorum. "Senin sikinin etrafında boşalırken seni hissetmek istiyorum."

Şimdi inleme sırası onda.

Kalçalarımı onun eline doğru döndürdüm.

"Sabredenler her zaman kazanır," diye fısıldayarak dudaklarıma dokundu ve yanağımı öpmeye başladı. "Sana söylediğimde boşalacaksın," dedi, nefesi kulağımı okşuyordu.

İnliyorum. "Yaklaştım," diyorum ona.

"Ben söylemeden olmaz, Pen. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, yine inliyorum, ama bu sefer hayal kırıklığından. Kalçalarımı döndürüyorum, bu oyunu seviyorum. Elijah'ın parmakları şeytani saldırılarına devam ediyor ve ben uyluklarımı daha da açıyorum, kalçalarım artık kendi kendine onun eline doğru hareket ediyor. Başparmağı klitorisimi okşuyor, sinir uçlarımla acımasızca işkence ediyor. Kendimi uçuruma düşmekten alıkoymak için dudaklarımı ısıyorum.

Omuzlarını kavrarım, tırnaklarım derisine batar. Kot pantolonlu kalçaları öne doğru itilir. Etkilenen tek kişi ben değilim.

Elimi aşağıya doğru kaydırıyorum ve Elijah'ın kotunun ön kısmına dokunuyorum. Penisini sert kumaşa karşı gerginleşiyor. Ona doğru bastırıyorum ama o geri çekiliyor ve dilini şaklatıyor.

"Bunu istiyorsan, dediğimi yapmalısın."

Hiçbir zaman kontrolü başkasına teslim eden biri olmadım, ama şu anda, bunu istediğimi fark ediyorum. Elijah ile bunu istiyorum. İhtiyacım olan, arzuladığım şey bu. Başka birinin kontrolü ele almasını istiyorum.

Ellerimin üzerine yaslanıp, bacaklarımın arasında duran adamı izliyorum, parmakları amımın içinde, gözleri parmaklarının ışıktaki parıldayarak içeri girip çıkmasını izliyor.

Yukarı bakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra yavaşça vücudumun aşağısına doğru iniyor. Giysilerim yok. Onun bakışlarına maruz kalıyorum, ama gözlerindeki bakış cildimi yakıyor.

Parmaklarını tekrar kıvrıyor ve ben bacaklarımı daha da açıyorum. "Elijah!" diye bağıyorum.

Arzum onun elinden damlıyor, vücudum çaresizce kendini hazırlıyor.

Üçüncü parmağını eklediğinde, yanık hissi başımı geriye düşürmeme neden oluyor, kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor ve ben onun elini sürüyorum. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Kalçalarım ona karşı dalgalanırken, içimdeki basınç artıyor. Yukarı bakınca Elijah'ın beni izlediğini görüyorum. Bakışlarımı, parmaklarının şişmiş dudaklarımın içinde girip çıktığı, kıvrılıp döndüğü, kalçalarımın pompaladığı yere indiriyorum.

"Güzel," diye inliyor Elijah. "Parmaklarıma ne kadar iyi uyum sağladığımı bir bak.

Benim sikimi sürene kadar bekle."

Başparmağı klitorisimi bir kez daha bulana kadar parmaklarını döndürüyor. Basınç giderek artıyor.

"Benim için boşal, Pen," diyor. "Şimdi."

Elijah, orgazmım geldiğinde vücudumu kendine doğru çeker. Vücudum onun etrafında parçalanırken başım bir kez daha geriye düşer, kaslarım titrer ve spazm olur, onun işgalci parmaklarını sıkıca kavrar, onları sertçe sağlar.

Elijah homurdanır ama ben durması için yalvarana kadar devam eder, bileğini sıkar, vücudum daha fazla dayanamayacak kadar hassaslaşır.

Parmaklarını nazikçe çekiyor, ani boşluk beni ezip geçiyor.

Beni göğsüne doğru çeker, bir eliyle saçlarımı okşar.

"Sana ihtiyacım var," derim, sesim boğuk, neredeyse tanınmaz halde.

Elijah eğilip yerden terk edilmiş prezervatif kutusunu alır, açar ve aceleyle folyoları her yere saçar.

"Bu haftanın alışveriş listesine sihirli bir şekilde eklendiler," diyorum gereksiz yere onu izlerken.

Kaşlarını kaldırır.

"Annem," diye eklerim.

"Ona teşekkür etmemi hatırlat" derdim, ama sanırım bu nezaketi es geçeceğim, der, folyo ambalajı yırtarak.

Gülüyorum, ama o bana doğru geri yaklaşırken gülüşüm boğazımda kalıyor. Gözleri arzu ve umutla dolu.

Öne doğru eğilip kot pantolonunun fermuarını açıyorum, pantolonunu ve boxerini aşağı indiriyorum. O da onları tekmeliyor ve tekrar önümde duruyor. Bakışlarım vücudunu tarıyor

vücudunu tarar, gergin, belirgin kaslarını, fitness'a olan bağlılığını gösteren Adonis kemerini inceler.

Onun penisi.

"Oh, tanrım!" diyorum, onu güldürüyorum.

Elijah'ın vücudu bir şaheser. Hareketsiz duruyor, ben onu içime çekerek incelerken penisi titriyor. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor, dilim dudaklarımı nemlendirmek için dışarı çıkıyor.

"Ben tamamen seninim," diyor, ben bakışlarımı bir kez daha indirirken.

Onu, şişmiş, sert ve ışıktaki damlayan penisini görünce ağzım sulanır. Bakışlarım altında seğirir.

Parmaklarımla onu kavradığımda inlemek benim sıram.

"Yapma," diyor dişlerini sıkarak. "Dayanamayacağım ve kesinlikle senin büfenin üzerine boşalmak istemiyorum. O zevki senin içinde derinlerde yaşamak istiyorum."

İsteksizce onu bırakıyorum, elinden açık prezervatifi alıp ona takıyorum.

Ellerini kıkımın altına sokup beni öne doğru çekiyor. Ben

çılgılık atıyorum, o gülüyor.

Gözleri benimkilere kilitlenirken

gülümsüyor. "Bunu çok uzun zamandır

istiyordum."

Sözleri nefesimi keser, göğsümün derinliklerinde bir şey erir.

Bunu ciddi olarak söylemiş olamaz.

Bu, o anın heyecanıyla söylenen bir şey.

Bacaklarımı bir kez daha açarım, bedenim ve arzularım kontrolü ele geçirir. Boyu, yan sehpa seksi için mükemmeldir.

"Buraya gel," diyorum, kıkımı tezgahın kenarına kaydırarak. Onu elimle tutup, girişime hizalarken ondan bir inilti daha koparıyorum.

Ucunu girişime yerleştiriyorum ve Elijah donup kalıyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve ileri doğru

bastırıyorum.

"Pen," diye tıslar, girişime girerken, vücuduma batarken. Boyutu beni gerer, ama önceki orgazmım ve parmakları, mümkün olan en samimi şekilde bir araya gelirken yolu kolaylaştırır.

İleri doğru bastırıyor, beni kendine doğru çekiyor, elleri kıkımı kavriyor. Vücudumun onun büyüklüğüne alışması için bir süre duruyor, sonra daha derine batıyor.

Dudaklarımı ısırırım, Elijah'ın dili dişlerimin arasından onu alay edercesine okşar ve sonra ağzıma girer. Tamamen içeri girdiğinde, ikimiz de nefes nefeseyiz.

Gözlerimiz buluştuğunda, ifadesinden nefesim kesildi.

Elimi kaldırıp, onun daha önce benimkine yaptığı gibi yanağına dokunuyorum. "Elijah," diye fısıldıyorum.

O öne eğilir ve dudaklarını benim dudaklarımın üzerine kapatır.

"Tanrım, Pen," diye fısıldadı. "Hiç bilmiyorsun..."

O hareket etmeye başladığında öpücüğümüz derinleşir. Beni kenardan kaldırıp göğsüne doğru çekerken, elleri ve kolları beni desteklerken çığlık atıp gülerim.

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Dillerimiz düello yapıyor. Vücudumun derinliklerinde bir kez daha baskı oluşmaya başlıyor, o benim hiç var olduğunu hayal etmediğim yerlerin derinliklerine dokunuyor.

Ayak bileklerimi belinin arkasına kilitlerim, arzularımız hızla yükselirken dillerimiz ve dişlerimiz çarpışır. Beni penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettirir, sanki hiçbir şey yokmuş gibi ağırlığımı taşıırken kasları şişer.

Beni kaldırırken, ağzını meme ucuma kapatıyor ve ben ellerimi saçlarına gömüyor, onu yakınımda tutuyorum, sonra tekrar aşağı düşünüyorum.

Beni yana yatırıyor, granitin soğukluğu ısınmış içimi kaskatı yapıyor. Elijah, kaslarım onu sıkarken tıslıyor.

"Penisimin üzerinde boşaldığımı hissetmek istiyorum."

"Senin isteğin benim arzumdur," diyorum, sesindeki saf arzudan titreyerek.

Parmakları klitorisimi bulduğunda, ellerim omuzlarına kayar, kaslarım gerilir, vücudum kendi başına hareket etmeye başlar ve onu sertçe sikerim, kaya gibi sert sikinde yukarı aşağı kayarım, baskı bir kez daha artar ve artık dayanamayacak hale gelirim. Kısmen acı, kısmen hayal kırıklığıyla bağırırım.

"Benim için boşal," diyor Elijah ve vücudum tam da bunu yapıyor.

Kaslarım onu sıkıca kavrar, o benim orgazmımı sürerken onu tekrar tekrar sağlar, vücudunun titrediğini hissedene kadar içeri girip çıkar, orgazmı prezervatifi doldurur. Aramızdaki tek şey.

Oturuyorum, bacaklarım ve kollarım hala ona sarılmış durumda. Yüzümü boynuna gömüyorum, nefesimi toparlamaya çalışırken ellerimi sırtındaki ipeksi pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Dik duruyor ve beni kendine doğru çekiyor, nefes alışını benimki kadar düzensiz.

"Ben..." diye başlar.

Yanağımı omzuna daha sıkı bastırıyorum, burnumu boğazına gömüyorum.

Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum, ama sonunda Elijah geri çekilir ve çekilirken prezervatifin ucunu tutar.

Sessiz kaldığında, neyle karşılaşacağımı bilmeden yüzüne bakıyorum.

Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyor?

Gördüğüm şey, dudaklarında beliren nazik gülümsemeyle omuzlarımı gevşetir.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diyor. Sözleri

beni gülümsetiyor.

"Öyle de denebilir," diye cevap veriyorum, bir elimi çıplak göğsüne, kalbinin hemen üstüne koyarken, diğer elimi omzuna kaydırıyorum.

Utanmam gerekirdi. Mutfağımın kenarında oturuyorum, vücudum şimdiye kadar yaşadığım en güçlü iki orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışıyor, kontrolü yıllardır ara sıra arkadaş olduğum birine teslim etmiş durumdayım.

Elijah'ın kontrolü ele almayı sevmesine şaşırmalı

mıyım? Kendi kendime gülümsüyorum.

"Ne?" diye soruyor, başını eğerek.

"Duş almam lazım."

Öne doğru kayarak vücutlarımızı ayırıyorum ve ayaklarımla yere basıyorum.

"Gitmemi ister misin?" diye soruyor Elijah, sesi artık seks sırasında olduğu kadar emredici değil.

Yüzüne bakıyorum ve zihnimde hüküm süren aynı belirsizliği görüyorum.

"Ya da kalabilirsin," diyorum, beynim devreye girmeden önce.

Aramızdaki tüm söylenmemiş şeylerden bıktığımı fark ediyorum.

Sözlerimi yarım bırakıyorum.

Elijah'ın gözleri benimkilere kilitlenir, sorusu

açıktır. "Bunu isterim," der, gözleri parıldayarak.

"Bana duşta eşlik edebilirsin," diyorum, omzumun üzerinden ona şımarık bir bakış atarak mutfak kapısına doğru dönüyorum.

Elijah, dudağımı dişlerimin altına sakladığımda kaşlarını kaldırır.

"Belki yaptığım pisliği temizlemeye yardım edebilirim."

Gözleri, seansımızın yapışkanlığına ve arzumun uyluklarımı kapladığı yere doğru kayarken kararır.

Başımı sallayıp kaşımı kaldırırım.

"Sonuçta bu kibar bir davranış olur," diyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Ve ailem beni bir beyefendi olarak yetiştirdi."

Yüzümdeki sırtışı saklayamıyorum. Franny ve Robert çocuklarına görgü kurallarını öğretirken bunu kastetmişler miydi bilmiyorum, ama şikayet edecek neyim var ki?

Arkamı dönmeden merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Elijah beni yakalayıp belimden kaldırmadan önce yatak odamın kapısına ulaşıyorum. Beni kendine doğru çekiyor, dudakları yine boynumu buluyor.

Onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum.

Ooh, eğlenceli bir gece olacak.

BÖLÜM 41

ELIJAH

Vücudum bilincini geri kazanırken zihnim de harekete geçiyor. Karın kaslarım geriliyor, kalçalarım yataktan kalkıyor.

Bu hissin tadını çıkarırken, gözlerim kapalı, sıcak bir ağız ve dil sertleşmiş penisimi keşfetmeye devam ediyor.

Elimi yorganın altına kaydırıyorum ve birkaç saat içinde hayatımı alt üst eden kadının başını buluyorum.

Yorgan, kadının başıyla birlikte hareket ediyor. Beni derinlerine alıyor, boğaz kasları sikimi sıkarken yutuyor.

"Siktir, Pen," diye tıslarım.

Sadece aynı ağzın kıkırdadığını hissediyorum.

"Ağzın doluyken gülme," diyorum, ama o durakladığında sözlerimi hemen pişman oluyorum. "Lütfen, durma," diye inliyorum, elim saçlarını sıkıca kavırıyor.

Sanki emrimizi yerine getirircesine, beni tekrar ağzına alır, dilini penisimin ucunun alt kısmına sürter, ta ki yıldızlar görmeye başlayana kadar. Nazikçe emer, dudakları ve yumuşak ağzı yukarı aşağı hareket eder. Gözlerim geriye döner ve uzun süre dayanamayacağımı anlarım. Pen'in bu kadar kötü bir ağzı olduğunu kim düşünürdü?

Eli testislerimi nazikçe okşadığında, işimin bittiğini anlıyorum. "Pen, boşalacağım," diye inleyerek, çekilmeye çalışıyorum.

Boğazına boşalmamı isteyip istemeyeceğinden emin değilim.

Pen hareket etmiyor. Aksine, hızını artırıyor, temposu yükseliyor, ta ki ben yatakta kıvranmaya başlayana kadar.

Bağırıyorum. Kaslarım kasılırken kalçalarım yataktan yukarı doğru fırlıyor. Penisim seğiriyor ve sıcak, misafirperver ağzına sperm fişkırtıyor. Orgazmım geçince vücudum titriyor.

Pen, beni içip temizlerken dili ve ağzıyla işkenceye devam ediyor.

Yatağa geri yığılırım, hala bir şeyim kaldığına şaşırıyorum. İlk seansımızdan sonra, üst kata çıktık. Yemek sipariş etmeden önce duşta seks yaptık. Yemeğimizden sonra dondurma yedik, ya da birbirimizin vücudundan dondurma yedik demeliyim, Pen bacaklarımın üzerine otururken, penisim onun vajinasına derinlemesine girmişti.

"Günaydın," diyor Pen, yorganın altından çıkıp, yatağa geri dönerken göğsüme bir öpücük konduruyor.

"Hmm, buna alışabilirim," diyorum, ellerimi koltuk altlarının altına kaydırıp onu üstüme çekiyorum, ağzım ağzına kilitleniyor. Dudaklarında kendimin tadını alabiliyorum. Dün onun dudaklarında defalarca kendi tadını aldığı gibi.

"Bu oldukça iyi bir uyandırma oldu," diyorum, elimle yüzündeki saçlarını geriye doğru çekip kulağının arkasına koyuyorum.

"Ben erken kalkan biriyim. Ve kendimi tamamen yenilenmiş hissediyorum. Siz, bayım, dün gece kesinlikle pilimi şarj ettiniz," diyor Pen, ellerini göğsümün üzerine koyup çenesini ellerinin üzerine dayıyor.

"Artık yorgun değil misin?" diye soruyorum, sadece birkaç saat uyuduğumuz için şaşkın bir şekilde. "Farklı bir yorgunluk," diye itiraf ediyor, bir kedi gibi geriniyor.

O benim altımda sıkışana kadar yuvarlanırım, bilekleri başının üstünde bir elimle sıkıştırılır.

"Siz doyumsuzsunuz Bayan Dawson," diyorum, o bana sırtıtarak bakarken. Burunlarımız birbirine değiyor ve gözleri kararıyor.

Kıpırdanarak bacaklarını açar ve bir kez daha belime dolayabilir. Islak merkezini benim sikime sürter ve sikim neredeyse anında onun amına sertleşir.

"Görünüşe göre doyumsuz olan tek kişi ben değilim," diye sırtıyor.

"Beni emmek seni tahrik edip arzulu mu yaptı?" diye soruyorum, şişmiş dudaklarına penisimin ucunu bastırarak.

Sikim onun arzusu içinde kayarken, girişinden klitorisine doğru kayarken inliyor.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor.

Pen'in utanmazlığını seviyorum. Ne istediğini biliyor ve benim ona bunu yapmama izin vermekten mutlu. Tekrar ileri doğru bastırıyorum, klitorisini eziyorum.

İnliyor ve ağzımı ağzıyla yakalamaya çalışıyor, ama ben geri çekiliyorum.

Sikimi yukarı aşağı okşayarak beni arzusu ile kaplıyor. Ona karşı sertleşmeye devam ediyorum, bu kadar çabuk tekrar hazır olmama şaşırıyorum. Geri çekilip, ikimiz de çılgılık atana kadar sikimi onun vücuduna sokmaktan başka bir şey istemiyorum.

Duruyorum.

Ne?

Hiç korunmadan yapmak istemedim. Lottie doğduktan sonra bile, Darra ile hiç korunmadan seks yapmadım. Başka bir çocuk istemiyordum. Başından beri bir felaket olduğumuz belliydi. Ama olan olmuştu ve bundan en iyi şekilde yararlanmam gerekiyordu. Ama başka bir çocuk dünyaya getirmek istemiyordum, o da istemiyordu.

Daha fazla düşünmeden, eğilip başka bir prezervatif alıyorum ve Pen'in içine derinlemesine girmeden önce onu takıyorum. Onun vücuduna bir kez daha girdiğimde vücudu kavisleniyor. Durmadığımız için ağrısı olmalı, ama beni kendine çekiyor, kalçalarını benimkilere doğru kaldırıyor, küçük nefesleri bana daha fazlasını istediğini söylüyor.

"Sert ve hızlı," diye çaresizce ağzıma doğru bağılıyor. "Seni sert ve hızlı istiyorum."

"Hanımefendinin istediği gibi," diyorum ve onu üstüme alıyorum.

Pen üzerime oturur, vücudu yukarı aşağı hareket eder. O kendini kaldırıp tekrar aşağı indirirken, penisimin içeri girip çıkmasını izlerim.

"Güzel," diyorum. "İhtiyacın olanı al."

Ellerim onun dik göğüslerini kaplar, kocaman ellerimle onları şekillendirir ve yuvarlarım. Onun hoşuna gittiğini bildiğim şekilde meme uçlarını çimdiklerim.

Otururum, birini ağzıma alırım, sertleşmiş ucu dişlerim ve dilimle yuvarlarım.

Pen, klitorisini uyarmak için benim kasık kemiğimi kullanarak sallanırken başını geriye atıyor. Çok geçmeden kaslarının etrafımda sıkıştığını hissediyorum. İnliyor ve titriyor.

"Benim için boşal, bırak kendini," derim, vücudu titrerken.

İkimiz de üst üste yığılmadan önce kendi orgazmımı serbest bırakıyorum, o üstümde. Kollarımı ona doluyorum, göğsüme sarıyorum, başının üstünü öpüyorum.

Bir süre o pozisyonda kalıyoruz, ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Penisim yumuşuyor ve Pen dikkatlice kendini çekiyor, bir prezervatifi daha atıyor.

Ellerimi başımın arkasına koyarak uzanıyorum, çıplak vücudum ortada. Yorgan çoktan gitmiş. Artık utanma duygusu kalmadı. Pen'in vücudu çok güzel ve ben bu manzarayı keyifle izliyorum.

Ayağa kalkar ve banyoya gider, sonra geri döner.

Yatağın kenarına oturur ve yüzündeki ifade kalbimi hızla çarptırır.

"Ofise gitmem gerek," diyor, arkasını dönerek. "Pen?"

Oturup onu nazikçe bana doğru çeviriyorum. Gözleri, ben yüzünü ellerimle tutup bana bakmasını sağlarım. Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra, aramızda hiçbir engel kalmayacak. Kötü iletişimden bıktım ve eğer paylaştıklarımızdan sonra, arkama bakmadan buradan ayrılacağımı düşünüyorsa, yanılıyor.

Ellerimin içinde başını sallıyor ve gözleri benimkilere kilitlenene kadar onu sabit tutuyorum.

"Konuş benimle," diyorum.

Ağız bükülür, alt dudağı dişlerinin arasında kaybolur. İç çeker.

"April'ın Caleb'in odasından neden kaçtığını anlıyorum," diyor Pen, gözleri yine benimkilerden kaçıyor.

Onun sözleri göğsümü sıkıştırıyor.

"Neden?"

Pen omuz silkiyor. "Ertesi sabah ve garip bir konuşma zamanı."

Oturuyorum. "Öyle olmak zorunda mı?"

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere kayar. "Başka ne olabilir ki?"

Onu yanıma çekerim. İstekli bir şekilde gelir, bunu olumlu bir işaret olarak görürüm.

"İki seçenek var. 'Elijah, tüm o harika orgazmlar için teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim' diyebilirsiniz." Duraklıyorum, dudaklarının seğirmesini izliyorum.

"Ya da?"

"Ya da şöyle diyebilirim: Penelope Dawson, gelecekteki orgazmlarla ilgilenir misin ve bu akşam benimle akşam yemeği yer misin?"

Pen'in yanakları pembe bir renk alır ve gözleri kararır. Dudaklarını tekrar ısırmasını izlerim, başparmağımla dudaklarını hareket ettiririm.

"İstedğin bu mu? Bir ilişkiye girmek istemediğini, zamanını Lottie'ye odaklamak istediğini söylemiştin."

Sesinin bu kadar emin olmamasına şaşırdım. Pen genelde çok kendinden emin biridir.

"Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra. Bana bunu gerçekten sormak zorunda mısın? Tanrım, Pen. Hayatımın en iyi seksini yaşıdım ve sen bana daha fazlasını isteyip istemediğimi mi soruyorsun? Seçim şansım olsaydı, sen ofise gitmezdin. Belirsiz bir gelecek için benimle burada kalırdın. Lottie'ye gelince, kızım her zaman ilk sırada olacak. Öyle olmak zorunda. Ama bencilce senden uzaklaşamıyorum."

Bir anlığına gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"En iyi seks, ha?" diyor, yanakları benim bakışlarım altında kızarıyor.

"Kesinlikle." Ellerimle yüzünü tutuyorum. "Seninle olmak, her zaman bildiğim gibi, aklıma başımdan aldı," diyorum ona içtenlikle.

Son birkaç yıldır çok fazla seks yaptığımdan değil. Lottie'nin benim olmadığını öğrendiğimden beri Darra ile yatmadık. Birkaç seks partnerim oldu, ama ilişkiler karmaşıktır. Kimsenin bana bağlanmasına ihtiyacım yoktu. Lottie'yi düşünmem gerekiyordu. Başka biriyle tanışmak onu kaybetmek anlamına gelirdi, Darra'dan boşanmak da tam olarak bunu anlamına gelirdi. Bu kimseye adil olmazdı.

"Ben de," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

Gözlerime bakarak sözlerinin doğruluğunu vurguladığında şaşııyorum.

"Yani, seni yemeğe çıkarabilir miyim?" Yüzünde bir gülümseme yayılır.

"ok isterim," diyor.

"Güz el. İşten sonra seni alırım." Pen yataktan kalkar. "Pen, bir gecelik çanta da getir."

BÖLÜM 42

PEN

Ofise adımlarım hafifleyerek giriyorum. Bir kızı bu hale getiren şey, birden fazla orgazmdır, ya da en azından ben öyle öğrendim. Libidomun hiç bu kadar yüksek olduğunu sanmıyorum. Dokunduğumuz anda, sanki Elijah içimdeki bir şeyi açığa çıkarmış gibiydim ve vücudum henüz toparlanamadı. Arzu ile titriyorum. Elijah şimdi içeri girse, ona bir ağaç gibi tırmanır ve ikimiz de yerde birer çamur birikintisi haline gelene kadar onu sürerdim.

Geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Akıllara durgunluk veren seks hakkında makaleler okudum, ama hiç deneyimlemediğim için, bunun dergileri satan şeylerden biri olduğunu düşünüyordum.

Elijah'la birlikteyken, birbirimizden doyamıyorduk sanki. Aklıma gelen her pozisyonu denemek istedim. En basit dokunuşlarla bile vücudum canlanıyordu. Yapmaman gerektiğini bildiğin halde çikolata yemek istemek gibiydi. Vücudumu onun kaslı vücuduna yapıştırmak, tenimi onun tenine değdirmek istedim. Bu düşünce bile beni ateşli ve ıslak bırakıyor.

Dün gece şehvet beni ele geçirdi. Onun bedenine, zihnine ve ruhuna çaresizce ihtiyacım vardı. "Vay canına, ışık saçıyorsun," diyor Danika, gözleri fal taşı gibi açılmış, ben ofisime girerken.

Danika, Dawson Tech'in kuruluşundan beri bu şirkette

Danika, Dawson Tech'in kurulduğu günden beri şirkette çalışıyor. "Harika bir sabah," diyorum ve ona parlak bir gülümseme atıyorum.

"Kesinlikle," diye gülüyor. "Geri dönmene sevindim. Ne zaman geleceğini bilmiyordum."

"Çirkin suratımı göstermem gerektiğini düşündüm," dedim, çantamı odanın köşesindeki kanepeye atıp masama doğru yürüdüm.

Danika, geri döndüğümü ve Kris ile nişanımın bittiğini bilen birkaç kişiden biriydi. Telefonla sürekli iletişim halindeydik. Haber çıkınca basının arayacağını ona söylemiştim, ama

bunu halledeceğine güveniyordum. Diğer çalışanlarım sadıktı ve dedikoduları engelliyorlardı.

"Prototip nasıl gidiyor?" diye sırıttım.

Danika, benim işime karışmadan duramayacağını bilir. Ben, *fildişi kulede oturan bir patron* değilim. Daha çok *işin içindeyim*, ekiple birlikte *çalışırım*.

"Dün öğleden sonra taslağı gönderdim," diyorum, koltuğuma oturup arkama dönerek.

Ait olduğum yere geri dönmek iyi geliyor.

"Biliyorum," diyor, bana gülümseyerek. "Ekip çok beğendi. Ofiste herkes bunu konuşuyor. Onları hiç bu kadar hevesli görmemiştim."

Ofis sohbetini bana vermeden önce tabletini çıkarır. Bırakılan bazı yorumlara gülümserim.

"Ben onu oluştururken aldığım kadar değil," diyorum ona.

Danika başını sallar. "Görünüşe göre mojo'nu bulmuşsun." Kabul ederek başımı sallarım. "Sanırım buldum."

Gülümsüyor. "Pen Dawson geri döndü. Bunu görmek güzel," diyor, tabletini bırakıp beni kaldırıp kucaklıyor. "Bir süreliğine seni kaybettiğimizi düşünmüştüm."

Ne demek istediğini anlıyorum. Kris'in teklifini kabul ettiğimde, her şeyi riske attım. Her şeyi teslim ettim, odak noktamı şu anki hayatımdan gelecekteki hayatıma kaydardım. Bir aile kurmayı planladım, bir adım geri çekildim ve kontrolü devrettim. Bu yüzden son birkaç haftadır kendimi yeniden toparlamaya, kafamı toplamaya çalışıyorum. Ben ya hep ya hiç türünden bir kızım. Bir karar verdiğimde, kendimi tamamen adarım. En iyisi olmasa bile.

Şimdi Kris ile birlikte gittiğim yolun harika ama tatmin edici olmayacağını anlıyorum. ABD'de bir ofis açıyordum, ama asla aynı olmazdı. Şimdi Elijah'la birlikteyim. Kris'in ne demek istediği ve beni neden geri gönderdiği artık açık. Biz arkadaşız, ama daha fazlası değil ve artık yasak meyveyi tattığım için, sıradan elmalara geri dönmek benim için zor olacak. Sabah ışığında, kalbim onun için kırılıyor. Dün gece Elijah'la yaşadıklarımın bir kısmını Annie'yle yaşamış olsaydı, onsuz nasıl hayatta kalabildiğini bilemiyorum.

Kalbim durur ve nefesimi tutarım. "İyi misin?"

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum, Danika kaşlarını çatıyor.

"İyiyim, gerçekten. Sadece oyun hakkında bir düşüncem vardı," diye yalan söylüyorum.

Danika bana bakıyor ama beni çağırıyor. Arkadaş olmamızın bir nedeni de bu. "Peki, seni rahat bırakayım."

Eşyalarını topluyor.

"Sonra bir kahve içelim," diye sesleniyorum ona kapıdan çıkarken. Geniş bir gülümsemeyle dönüyor.

"Kesinlikle."

Köşedeki ofisimin cam penceresine doğru yürürüm ve altımda uzanan hareketli şehri seyrederim.

Başparmağım ve işaret parmağımı burun köprüsüne bastırıyorum.

Kris ve ben arkadaşlık. Elijah ve ben arkadaşız. Ama Elijah ile seks, Kris ile olan gibi değildi. Kris ile tatmin ediciydi, ama Elijah ile, onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmek bile dizlerimi titretir.

Ama hiçbir söz yoktu, gelecek vaat etmiyordu. Benden daha fazlasını istedi ve onu reddedemem. Sevgisiz bir evlilikten kaçması ve ailesinin beklentilerini karşılamak için yaptığı fedakarlıklar iz bırakmış. Zaten kendinden çok şey feda etti. Robert veya Franny ondan ya da çocuklarından bunu hiç istemedi. Ama Elijah en büyük çocuk olduğu için, her şeyi mahvetmekten ve herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğu için kendini hep geri çektiğini biliyorum.

Ben ise her zaman berbat eden kişi oldum. Yasadışı geçmişim, bizim için gerçek bir gelecek olmadığı anlamına geliyor. Yıllar önce Robert beni hapisten kurtardığında, Elijah'ın işinden uzak duracağıma söz verdim. Ve bu sözümü bozmak gibi bir niyetim yok. Onu mahvetmeyeceğim, evliliğinden tek kurtardığı şey bu olduğu sürece.

Elijah ile uzun vadeli bir ilişki söz konusu olamaz. Bana teklif ettiği de yok zaten. Daha fazla seks hakkında konuştuk ve buna kesinlikle varım. Ancak daha fazlası imkansız. Geçmişim bir kez daha bunu engelledi. Elijah, Lottie'ye odaklanmak istiyor ve bunu anlıyorum. Onun güzel kızı, hayatında çok şey yaşadı. Benim hayatımda bir babam olmadı. Babam ben doğmadan önce annemi terk etti, ama Lottie'nin hayatının çoğunda aynı odada bulunmak için mücadele eden iki ebeveyni var. Neden yıllar önce boşanmadılar, neden birbirlerine işkence etmeye devam ettiler, bunu asla bilemeyeceğim. Ama Elijah'ın bunu düzeltmek istediğini anlıyorum.

Alnımı cama dayıyorum. Arkadaşlık artık fayda ilişkisi işe yarıyor. Dünya bizim yıllardır arkadaş olduğumuzu biliyor. Gabriel ve Kat ile sık sık fotoğraflarımız çekiliyor. Elijah ile yemek yerken görülmek de farklı olmayacak.

farklı olmayacak. Yerleşip bir aile kurmaya gelince. Artık Elijah Frazer'ı tattım. Aramızda yanan ateşi söndürmeden başka birine bakmam mümkün değil.

Picket fence hayallerim ve bir sürü çocuğum olması konusunda ise, kaderin benim için başka planları olduğunu düşünüyorum. Darra ve Elijah'ın başka çocuğu yoktu ve yetişkin bir kızı varken, onun yeniden başlamak isteyeceğini hayal edemiyorum. Ona sormadım tabii. Bir gecelik tutku, "*Bebeğimin babası olur musun?*" demekle aynı şey değil. Kris beni geri gönderdiğinde, en azından şimdilik bunu kabul ettim. Çocuklar yakın gelecekte hayatımın bir parçası değil ve Elijah ile birlikte olmak istiyorsam bunu kabullenmeliyim. Ve bu konuda hiç şüphem yok.

BÖLÜM 43

ELIJAH

Söz verdiğim gibi, saat altı olduğunda Pen'in ofisinin kapısını çaldım. Kapıyı açtı ve beni içeri davet etti. Arkamdan kapıyı kapattım, sonra elini tutup onu döndürdüm ve duvara yasladım. Dudaklarımız ve dillerimiz çarpıştı, tepkisi beni gördüğüne ne kadar sevindiğini açıkça gösteriyordu.

"Bütün gün bunu yapmak istedim," diye fısıldadım dudaklarına yakın bir mesafeden, yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadan.

Onun dikkatimi dağıttığını söylemek yetersiz kalır.

"Ben de bunu yapmanı istiyordum," diye itiraf eder, eli yukarı kalkar ve gömleğimin kumaşıyla oynar, alt vücutlarımız sıkıca birbirine bastırılır. "Birkaç flashback yaşadım. Beynimin uydurduğunu mu yoksa gerçekten yaşandığını mı bilmiyorum. Ama bu beni ateşli ve ıslak bıraktı."

Son kelimeleri neredeyse mırıldanırcasına söyler ve ben anında sertleşirim.

Penisimi ona bastırarak, ne kadar etkilendiğimi ona gösterir, sonra ağzına inleyerek.

"Bana doğruyu söylediğini kontrol etmem gerek," diyorum.

Elimi aşağı kaydırıp pantolonunun düğmesini buldum, fermuarını indirmeden önce düğmeyi açtım. Elim kütlotunun içine kaydırıp ıslak, şişmiş amının kıvrımlarına dokundum.

Kulak memesini dişlerimin arasına alıp nazikçe ısıyorum, her iki kulak memesindeki metal takılara dikkat ediyorum. Kalçaları benimkilere bastırıyor.

Parmaklarım onun arzusun kanıtlarını keşfetmeye ve yaymaya başlarken kulağına inleyerek sesleniyorum.

"Tanrım, Pen," diyorum.

Ben parmaklarımla girişini ve klitorisini bulup okşarken, o bacaklarını ayırır ve ecstasy içinde gözlerini kapatır.

Sessizce inliyor ve gömleğimi kavırıyor.

"Yalan söylemiyordun," diyorum, parmaklarımı şişmiş bedeninde ileri geri kaydırarak.

Başını geriye doğru eğip duvara çarptı.

"Siktir," diye mırıldanır, bacaklarını daha da açarak bana daha iyi erişim sağlar.

Parmağımı onun ıslak vücuduna sokuyorum. Kolayca giriyor ve onu o sihirli ve çok duyarlı noktaya doğru kıvrıyorum.

Pen'in ağzına sertçe yapıştım, parmaklarımı çekmeden önce iniltisini yuttum.

Parmaklarım çekip dudaklarıma götürdüm.

Onun tadını içime çekerek emdim.

Parmaklarımın temizliğini izlerken gözleri daha da kararır. İşimi

bitirdiğimde, fermuarını çekip düğmesini ilikledim.

"Tekrar yapmamız gerekebilir. Rahat ol. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem.

Belki denemek istediğin bir şey varsa."

Sözlerim üzerine boğazının hareket ettiğini, dilini dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkardığını izliyorum.

Yutkunuyorum. Vücudum artık rahatsız edici bir şekilde sertleşmiş durumda. Buradan çıkmamız gerekecek, yoksa Pen'i masasına eğip arkadan alacağım.

Bu düşünce, gözlerim masasına kayarken içimden bir inilti koparır.

Gözleri benimkini takip ediyor.

"Önce yemek yemelisin," diyorum. "En son ne zaman yedin?"

Şu anda kaşlarını çatmış halini görmek beni gülümsetmek istiyor, ama ofiste onu becermek istemiyorum. Bu anı, hayatımın geri kalanında bir daha iş yapamayacağım anlamına gelir. Hayal kırıklığını hissedebiliyorum, bu yüzden yanaklarını avuçlarım ve burnuna bir öpücük konduruyorum.

"Sabırlı ol. Bekleyenler her zaman kazanır. Ve söz veriyorum, beklemeye degecek." Sırıttıyorum. "İkimizin de benim planladığım şey için enerjiye ihtiyacı var."

Gözleri büyüdü ve ben sırttım. Masasına özlem dolu bir bakış attıktan sonra bana kaşlarını oynattı.

"Hayır," diyorum, "Buradan gidelim. Seni çılgılık attırmak istiyorum ve takımının geri kalanının sana ne yaptığımı bilmesini istediğinden emin değilim."

O inler ve dudaklarını bir kez daha benimkilere çarpar.

Sonunda ayrıldığımızda, "Marco's'ta bir masa ayırttım," diyorum.

Elini göğsüme koyar ve büyük kahverengi gözleriyle bana bakar.

"Paket servis yapıyorlar mı?"

Parmaklarımı kalçasına doladım ve o inledi.

"Arabadan sipariş verebiliriz," derim, masasından el çantasını alırken, aniden buradan çıkma ihtiyacı duyarım. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Pen gülererek başını sallar. Pen'in bu kadar kaygısız ve yaramaz olduğunu hiç görmemiştim. En azından, o zamandan beri... Aklımın oraya dönmesine izin vermiyorum.

Dudaklarım son bir kez dudaklarına yapışırken, elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim. Saat geç olduğundan, onu ofisinden çıkardığımda kat neredeyse boştu. Sadece Pen'in asistanı Danika masasında oturuyordu.

"İyi geceler," diyorum ve Pen'i onun yanından çekiyorum.

Asansöre doğru ilerlerken Danika arkamızdan "Siz de" diye sesleniyor.

Sesinde eğlence duyuluyor.

Asansör kapısı nihayet kapandığında, Pen'i kollarıma alıyorum.

"Sanırım Dani bütün gün aradığı cevabı buldu," diyor Pen, yanakları kızarak kıkırdayarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Pen göğsüme vurur. "Senin suçun," der, sert konuşmaya çalışarak. "Bana ne yapıyorsun? Ergen gibi davranıyorum. Aklım seksle dolu... Hiç aklım seksle dolu olmamıştı!"

Burnuna bir öpücük konduruyorum.

"Ben de," diyorum, sırtarak ve onu bana doğru çekerek, aklımda *ne kadar* çok olduğunu hissetmesini sağlıyorum. "Gençlik yıllarımızı yeniden yaşayalım ve bol bol seks yapalım."

Pen başını geriye atıp gülüyor.

"Düşüncenizi beğendim Bay Frazer. Kabul ediyorum!"

BÖLÜM 44

PEN

Son iki hafta çılgınca geçti. Elijah ve ben uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirdik, şehvet dolu iki genç gibi gizlice dolaştık.

Sanki gençlik yıllarıma geri dönmüşüm gibi, ya da en azından yaşamam gereken gençlik yıllarıma. Özgür ve rahat olmak yerine, öfkeli, asi ve çok alıngan bir gençtim. Herkesi kendimden uzaklaştırdım. Gözümde, annem ve ben dünyaya karşıydık. Frazer ailesiyle tanıştığımda engellerim yıkılmaya başladı. Franny, Robert, Elijah ve kardeşleri benim dikenli dış görünüşümü aldılar ve onu parça parça yıktılar, ta ki gerçek ben ortaya çıkana kadar. Ve ben orada savunmasızken, onlar bundan yararlanmadılar. Bunun yerine, beni güçlendirdiler, olabileceğim her şeyi gösterdiler. Ben de bunu iki elimle kabul ettim.

Yıllar boyunca Elijah'ı izlemek ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamak zordu. Ama son iki haftada bir değişiklik gördüm. Elijah farklı. Sanki yıllar önce tanıdığım adamdan kurtulmuş gibi. Önünde koca bir dünya olan adam. Bardağı her zaman yarı dolu gören ve her şeyin iyi yanına bakan adam.

"Git ve bir çanta hazırla," diyor Elijah, ben ön kapıdan içeri girerken. "Seni de görmek çok güzel," diyorum, ona doğru yürüyüp boynuna sarıldım.

Burnuma bir öpücük kondurdu ve ben kaşlarımı çattım. Geri çekildim. Beklediğim şey bu değildi.

Dün gece içeri girdi ve merdivenlerde seviştik. Annem içeri girmediği için çok şanslıyız. Elijah'ın çıplak kıcını görseydi büyük bir şok yaşardı. Her ne kadar kaslı ve muhteşem olsa da.

"Çantayı hazırla. Dikkatini dağıtma. Seni hafta sonu için uzaklara götürüyorum." Kollarında geriye yaslanıp ona bakıyorum.

"Bu riskli değil mi? İnsanlar bizi görebilir."

Gizlice buluşmak eğlenceliydi. Heyecanı artırdı, bizi ebeveynlerimiz tarafından yakalanmamaya çalışan gençler gibi davranmamızı sağladı. Ama gerçekte durum daha ciddi. O bir evlilikten çıktı, ben de nişanlılığımdan oldum. Her ne kadar ikisi de birbiriyle alakalı olmasa da. Basın, bizim geçmişimizi bildiği için bayram ederdi ve ikimiz de buna hazır değiliz.

Kris'e çok saygı duyuyorum, onu bu işe bulaştıramam, özellikle de o ve Elijah rakip oldukları için. Düğünümüzden iki hafta önce başka bir erkekle fotoğrafımın çekilmesi, onun için en son isteyeceği şey. Bu tamamen zevksiz bir durum olur.

Şu an için Elijah ve ben, Elijah'ın ailesinden bile ilişkimizi gizli tutmalıyız. Annem Elijah'ı mutfakta boxerıyla yakaladıktan sonra ona gizlilik yemini ettirdim. Lottie'nin yurt dışında olması ve Darra'nın da olması nedeniyle bu daha da önemli hale geliyor.

"Her şey halloldu," diyor gülümseyerek. Burnumun ucuna dokunuyor. "Güven bana."

Garip. Yeniden bir araya geleli çok olmadı, ama sanki hiç ayrılmamışız gibi. Kalbimde aynı olamayacağını biliyorum; artık farklı insanlarız, ama Elijah'ın yanında her zaman hissettiğim o duygu hâlâ orada. Ona körü körüne güvendiğim ve beni koruyacağını bildiğim duygu. Kris dışında, başka hiç kimsede hissetmeme izin vermediğim bir duygu.

"Sana güveniyorum," diyorum, somurtarak, ama kısa süre sonra gülümsemeye başlıyorum. Gelecek olanları düşününce midem kıpır kıpır oluyor. Sadece ikimizin olacağı bir hafta sonu.

Kollarından kurtulup yukarı koşuyorum, merdiven sahanlığında aniden duruyorum.

"Neye ihtiyacım var?" diye bağıryorum, ama güçlü kollar belimi sarıyor. "Ahh," diye çığlık atıyorum.

"Üzgünüm, bir şey unuttum," diyor, beni kollarında döndürüyor ve dudaklarını dudaklarıma kapatıyor.

Öpücük nefesimi keser. Elijah uzaklaştığında, vücudum ateşlenir, amım zonklar — Elijah'ın sikini ilk kez tattığından beri doyumsuz hale gelmiştir!

"Sadece seni ısıtıyorum," diyor Elijah, elleriyle kıcımlı okşayarak.

Ona sürtünme isteğine direniyorum, bunun yerine geri çekilip ellerimi kalçalarıma koyuyorum.

"Soruma cevap vermedin."

"Xander'ın adası, o yüzden mayo ve şort getir. Kimse bizi görmez." Kaşlarını oynatıyor. "Ya da çıplak yüzebilirsin, ne istersen."

Bu yeni ve yaramaz Elijah'ı seviyorum.

Çıplak yüzme düşüncesi beni terletiyor. Daha önce denemek istediğim bir şey değildi, ama sonra Elijah'ı düşününce... Kahretsin, düşüncelerimi toparlamam lazım.

Dönüp gardırobumun yanına doğru yürüdüm.

"Uçağı indirip, Xander'ın özel iskelesinden karşıya hızlı tekneyle geçeceğiz."

"Onu, bizim kullanmamıza izin vermeye ikna ettiğine inanamıyorum."

Xander'ın Adası bu dünyadan değilmiş gibi. Bekleme listesi uzun ve seçkin. Kimin kalacağına çok titiz davranıyor. Caleb'in yakın arkadaşı olabilir ama bu kadar kısa sürede yer bulabilmek...

"Önemli olan tanıdıkların."

Elijah gülümser.

Yüzümden gülümsemeyi saklayamadan rahatlarım.

"Bütün bir hafta sonu mu?"

Gözlerindeki ışıltı, aklının tam olarak nereye gittiğini bana gösteriyor.

Heyecanla sinirlerim titriyor.

"Bütün bir hafta sonu. Ama sadece kışını kaldırırsan. Yoksa uçağımızı kaçıracamız."

Frazer uçağına ulaşırız. Claudia bizi karşılamak için beklemektedir. "Seni tekrar görmek çok güzel, Claudia."

"Ben de, Bayan Dawson."

"Pen," diye düzeltiyorum. Resmiyetten nefret ederim. Ofisimdeki herkes birbirine ilk adıyla hitap eder. Saygı isterim. Talep etmem. Bana soyadıyla hitap etmek saygı göstermez. Sadece kendimi yaşlı hissettirir.

"Ne içmek istersiniz?"

"Şampanya?" Elijah araya girer.

Ben başımı sallarım.

Neden olmasın? Hafta sonu için ikimiz baş başa bir seyahate çıkıyoruz.

"Tabii ki. Hemen getireyim," diyor Claudia ve yanımızdan ayrılıyor.

Elijah ve ben koltuklarımıza otururuz, eli elimi bulur, parmaklarımızı birbirine geçirir.

"Bunu organize ettiğine inanamıyorum," diyorum, kalbim sanki ilk tatilime çıkıyormuşum gibi hızla atıyor. "Xander'a ne dedin?"

Ona bizden bahsettin mi?"

"Hayır. Sadece uzaklaşmak istediğimi söyledim, o da seve seve kabul etti," diyor ve bana dönüp bakıyor. "Seninle vakit geçirmek istiyorum, sadece ikimiz. Lottie gelecek hafta geri dönecek."

Bunu söylemiyor ama işlerin değişeceğini biliyorum.

Onunla yaşayan bir kızı var. Lottie'yi iyi tanıyorum. Ne de olsa onun vaftiz annesiyim. Yıllardır ödevlerine yardım ediyorum, ama babası ve benim birlikte olmamızı nasıl karşılayacak acaba? Elijah ve ben henüz bu konuyu konuşmadık, ama gerçekte, anne babası daha yeni boşanmış ve bizim ilişkimizi öğrenirse nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Gençler ve ebeveyn ilişkileri çok *karmaşıktır* ve bizimki çoğundan daha karmaşıktır.

Onun parmaklarını sıkarak, onu anladığımı belli ediyorum ve gerçekten de anlıyorum. Lottie her zaman öncelikli olacak.

Elijah ve ben arkadaşız. Sadece birbirimizin tadını çıkarabilmemiz gereken zamanlarda bunu yapmalıyız. Geleceği kendi haline bırakalım.

"Önümüzdeki cumartesi?" diye soruyorum.

"Evet, uçuşları onaylandı."

"Yani bir haftamız var. O zaman işleri yavaşlatabiliriz," diyorum, sesimi olabildiğince doğal tutmaya çalışarak.

"Bu benim istediğim şey değil," diyor bana dürüstçe.

"Biliyorum. Sen seksi seviyorsun," diyorum, omzuna hafifçe vurarak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Bunu halledeceğiz. Henüz tüm bu orgazmlardan vazgeçmeye hazır değilim."

Elijah kaşlarını çatıyor, ama Claudia, Elijah ne söylemek üzereyse onu söylemeden önce şampanyalarımızı getiriyor. İkimize de birer kadeh dolduruyor.

Hemen ayrılır ve ben Elijah'ın kadehine kadehimi çıkarırım.

"Eğlenceli ve harika, seks dolu bir hafta sonu için," diyorum, sırtarak. "Kesinlikle öyle olacak."

BÖLÜM 45

ELIJAH

Xander'ın adası çok güzel.

Ev, çevresi ve tamamen özel olması. Tüm konukların korunmasını sağlayan tam zamanlı bir güvenlik ekibi ve iyi maaş alan ve gizlilik sözleşmesi imzalayan bir personel ekibi tarafından korunuyor.

"Oh, Elijah, burası harika."

Pen, el ele sahil şeridinde yürürken, akşam güneşi tenimizi ısıtırken iç geçirir.

"Gerçekten öyle," diyorum, gözlerim önümdeki kadından hiç ayrılmadan. Birlikte olduğumuz kısa sürede kendimi bu kadar farklı hissettiğime inanamıyorum.

Pen beni yeni bir adam gibi hissettiriyor. Birlikte olduğumuzda kalp atışlarım hızlanıyor. Çok daha fazla gülümsüyorum, dünya daha hafif, daha parlak görünüyor. Herkes bunu fark etti ve neyin değiştiğini soruyor. Hayatımın her zaman böyle olduğu bir zamanı hatırlıyorum. Önceki zamanı. Sanki on beş yıl öncesine geri dönmüşüm gibi. Ama dönmedim. Artık sorumluluklarım var, Pen'in de öyle. Bir işim var, bir kızım var. Bana güvenen insanlar var.

Pen'in neden iş girişimimizden uzaklaştığını şimdi anlıyorum; onun yasadışı faaliyetleri işimizi kurmamızı imkansız hale getirirdi. Geriye dönüp bakmak harika bir şey. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen en iyisi bu oldu. Geçtiğimiz birkaç haftadan sonra, onunla birlikte olmak, her gün onunla çalışmak, ona dokunamamak işkence olurdu. Darra'ya asla sadakatsizlik yapmazdım, ama başka biriyle birlikteyken birini istemek sorun olur. Belki kader bunu biliyordu ve Pen'i ayrılmaya zorlayarak ikimizi de büyük bir acıdan kurtardı.

Kahretsin, annem gibi konuşuyorum!

Pen dalgalara doğru koşuyor, sörf yaparken su sıçratıyor. Yüzü ıslıl ıslıl.

Bu manzarayı görünce nefesim kesildi ve Kristophe'nin bu muhteşem kadını nasıl bırakabildiğini merak ettim. Onun kaybı, benim kazancım.

Pen bana döner, yüzü parıldıyor, ben de ileri atılır, onu kollarıma alıp döndürürüm. O çığlık atar, ben de ağzımla onu sustururum.

Her zamanki gibi bana yaslanır, bacaklarını belime dolayarak, dilini dudaklarımın arasına sokmak istercesine oynatır.

"Çok mutluyum."

Geri çekilir ve bacakları belime dolanmış halde bana bakar.

"Ben de," diyorum.

Alınlarımız birbirine değiyor ve bir an öyle kalıyoruz, dalgaların kıyıya nazikçe vurduğu sesin tadını çıkarıyoruz.

Pen bacaklarını indirir ve ben onu sörfün içinde durana kadar indiririm.

Elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine geçirir, sonra da dudaklarına götürür.

"Burada olduğumuza inanamıyorum," derim, ona bakarak.

Gülümser. "Kris'e teşekkür etmeliyim," der bana. Kaşlarımı çatarım. "Ne?"

Kris'in bununla ne ilgisi var?

Pen elini kaldırır ve kaşlarımın arasında oluştuğunu bildiğim kırıksıklığı düzeltir.

"Kris, geri döndükten sonra benimle evlenmeyi reddetti. Mutlu olmayı hak ettiğimi söyledi."

Pen yürümeye devam etmeye çalışır, ama onu durdururum ve diğer elini de tutarak bana bakmasını sağlarım.

"Seni mutlu etmedi mi?" diye soruyorum.

Göğsümde yayılmaya başlayan sevinç kıvılcımından utanıyorum. O küçük bir gülümseme atıyor.

"Öyle, ama ikimiz de aşk için evlenmediğimizi fark ettik." Başımı eğiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Hayatımızda yerleşmek, bir aile kurmak istediğimiz noktaya gelmiştik. Eski bir atasözü gibi. Onu bir arkadaş olarak seviyorum ve ona büyük saygı duyuyorum, ama ona aşık değildim."

Aile kurmaktan bahsettiğinde kalbim durdu. Pen'in istediğinin bu olduğunu nasıl unutabilirdim?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Pen elini kalbimin üzerine koyar.

"Panik yapma. Evlilik teklifi ya da sperm bağışı beklemiyorum."

Yüzümdeki ifadeye gülümsüyor.

"Amerika'dan ayrıldığımda, geleceğimin o kısmına veda ettiğimi biliyordum. Şu anda sahip olduğumuz şeyin tadını çıkarmaktan mutluyum."

Vücuduma bir ağırlık çöküyor.

Kristophe ile bu şeyleri istiyordu, ama benimle istemiyor muydu? Midem sıkışırken gözlerimi kapatırım. Tekrar açtığımda, Pen bana bakıyor, gözlerindeki ışıltı sönmüş.

"Hadi, gidip bir şeyler yiyelim," diyor, ben ağzımı açmadan. "İyi fikir. Şefe en sevdiğin yemeği yapmasını söyledim."

Bu sefer gülümsediğinde, eski Pen'e dönmüş gibiydim ve bunu hayal mi ettim diye merak ettim.

"En sevdiğim yemeği mi?"

"Mükemmel ton balıklı sandviç."

* * *

PEN BİR ISIRIK ALIR, gözlerini kapatır ve düşük bir inilti çıkarır. "Aman

Tanrım," der. "Bu..."

Cümlesini bitirmeden bir ısırık daha alır.

Şef, bir lezzet şaheseri yaratmış. En azından Pen'in gözünde.

Ben de bir ısırık alıyorum. Eritilmiş peynir, ton balığı ve kızarmış paninin lezzetini artırıyor. Lezzetli olduğunu itiraf etmeliyim.

"Sonunda ton balıklı sandviç yediğine inanamıyorum," diyor Pen gülümseyerek. "Tamam, lezzetli olduğunu kabul ediyorum, ama normalde yediğim bir şey değil yediğim bir şey değil."

Pen ilk geldiğinde olduğu kadar diyetime sıkı sıkıya bağlı olmasam da beni tanıyordu. Sonra her şey ölçülüp hesaplandı. Sipariş ettiğimiz paket servislerin karbonhidrat ve yağ miktarını bile tam olarak biliyordum.

Şef, çeşitli ızgara balık ve sebzeleri getirdiğinde gülme sırası bendeydi.

"Sana benim en sevdiğim yemeği yemeye zorlamayacaktım," diyor Pen, eğilip elimi tutarak. "Ama bu düşüncen için gerçekten minnettarım."

Ben balık ve sebzeleri tabağıma doldururken, Pen tabağımdan paninimi alır.

"Lottie bana mesaj attı," diyor Pen, şefimizin hazırladığı pavlova'yı bitirirken.
"Öyle mi?"

Nedense bu beni şaşırtmadı. Kızım Pen'i sever, küçük bir kızken beri hep sevmiştir. Darra'nın, Pen'i hep kıskanmasına rağmen kızımıza bu kadar rahat yaklaşmasına izin vermesi beni hep şaşırtmıştır.

"Evet, mesaj attı. Nişanımın bozulduğuna üzüldüğünü ve kızlar hafta sonu için geri döndüğünde benimle kalmak istediğini söyledi."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne? Neredeyse on beş yaşında. Bu şaşırtıcı mı?" diyor Pen. "Ben süper havalı bir vaftiz annesiyim."

"Öylesin," diye itiraf ettim. "Her zaman onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

Pen'in eli masanın üzerinden uzanıp benim elimi sıktı.

"Benim için bir zevkti. O harika bir genç kadın. Babasına çok benziyor."

Onun sözleri karşısında donakalırım ve Pen'in eli benim elimi sıkıca tutar.

Sadece Gabriel ve Leah tüm gerçeği biliyor. Bunun ailemin kızım ile olan ilişkisini etkilemesini istemedim. Etkileyeceğini düşündüğümünden değil, ama o benim kızım, kan bağı olmasa da.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum.

Pen'in kaşları çatılıyor.

"Darra ve benim hakkımda."

"Elijah, seninle Darra'nın sorunları olduğunu biliyorum. Açıklamana gerek yok," diyor.

"Keşke sadece o kadar olsaydı." Ona bakıyorum, sonra yüzümü çevirip saçlarımı elime alıyorum. Nefes alıp geri dönüyorum, gözlerim Pen'inkilerle buluşuyor.

"Darra ile evlendim çünkü o adam olmak istemedim."

Pen sandalyesini yaklaştırır ve elini pazıma koyar. Parmaklarının altında kaslarım gerilir. Bana dokunduğunda hep böyle olur.

"Onunla evlendin çünkü hamileydi. Babamın yaptığı gibi çocuğundan asla vazgeçmezdin. Sen öyle biri değilsin." Bir kez daha kolumu tutarken gülümsüyor. "Evliliğinde ne olursa olsun, Lottie her zaman seninle olacak. O ikinizin en iyisi."

Keskin bir havlama sesi çıkarırım, Pen irkilir.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Doğru şeyi yaptığımı. Çocuğuma asla sırtımı dönemezdim. Darra bunu biliyordu."

Pen'in gözlerine bakıyorum ve onun da farkına vardığını görüyorum.

"Lottie benim kızım değil, Pen. En azından biyolojik olarak."

BÖLÜM 46

PEN

Elijah'a bakarak, onu doğru duyup duymadığımı merak ediyorum.

Sessiz kalıyorum ve onun konuşmasına izin veriyorum.

"O Noel'de Darra benden evlenme teklif etmemi bekliyordu. Ona onu sevmediğimi, yüzmeye ve işimize odaklanmak istediğimi söyledim ve ilişkimizi sonlandırdım."

Kan damarlarım dondu, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Darra beni kandırdı. Doğum kontrolü konusunda her zaman çok dikkatliydim, ama onun da belirttiği gibi, hiçbir yöntem yüzde yüz güvenli değildir."

Midem bulanırken elimi ağzıma götürdüm ve boğazımdaki tıkanıklığı yutmaya çalıştım.

"Ama DNA testi yaptırdın," dedim. "Jaxson söyledi."

Darra'nın uygunsuz hamileliğini hep içten içe sorgulamıştım, ama bunu kanıtlayamamıştım.

"Babasının bir arkadaşı DNA örneğini değiştirmiş ya da ona yalan söylemesi için para vermiş. Ama sahte olduğu kesin, bunu biliyorum."

Sırtımdan bir damla ter akıyor.

"Eğer Lottie'nin biyolojik babası değilsen, kim o zaman?" Elijah omuz silkiyor.

"Bilmiyorum ve pek de umursamıyorum." Kolumun üzerindeki elimi kendi eliyle kapattı. "Kucağıma verildiği anda, o benim kızım oldu. Ve şimdi nihayet öyle. Boşanma anlaşmamızın bir parçası olarak, Darra onun evlat edinmeme izin verdi. Lottie artık resmi olarak benim çocuğum."

Nefesimi tutarım. Bu, asla tahmin edemeyeceğim bir bomba haber.

Elijah Lottie'yi seviyor, her zaman

sevdi. "Ne zaman

öğrendin?"

Elijah masadan kalkar, elimi tutar ve beni kanepeye götürür. Beni yanına oturtmak için çeker.

Parmaklarımızı birbirine geçirir, sanki gücümü çekiyormuş gibi. Elini sıkıca tutar, devam etmesi için onu cesaretlendiririm.

"Lottie ve Darra'nın trafik kazası geçirdikten sonraydı." Bir saniye gözlerimi kapattım.

Kahretsin, o geceyi çok iyi hatırlıyorum. Yıllar önceydi. Bunca zamandır biliyor muydu?

"Darra arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. İçki içmişti ve arabayı bir ağaca çarptı. Lottie başından yaralanmıştı ve ameliyat olması gerekebileceğini düşündüler. Kan nakli gerekirse uyumlu olup olmadığımı görmek için kanımı test ettiler."

Olay gözümün önüne geliyor. Elijah, kızının ameliyat gerekip gerekmediğini bekliyor. Karısı ameliyatta, bacağı yeniden yapılıyor.

"Doktor dışarı çıktı. Asla unutmayacağım. Beni bir kenara çekip biliyor musun diye sordu." Elijah'ın gerçekçi üslubu benim alışık olduğum bir şey değil. "Ona ne demek istediğini sordum."

"Ve o zaman mı söyledi?"

Elijah o anı yeniden yaşarken gözleri odaklanamıyor.

Parmaklarını sıktım, bana bakarken gözleri netleşti.

"İnanılmaz derecede nazikti. Şoktaydım. Ona bunu ailemin diğer üyelerine söylememesini rica ettim. Yalan söyledim. Bildiğimi ama uyumlu olmayı umduğumu söyledim. Yalan söylediğimi biliyordu ama konuyu kapattı."

"Darra ile yüzleştğinde ne dedi?" Sert bir kahkaha attı.

"Bunu hiç bilmediğimi unutmam gerektiğini söyledi. Aksi takdirde Lottie'yi alıp götürecektim ve onu bir daha asla göremeyecektim."

"Bunu yapabilir miydi?"

Başını salladı, avucunu ağzına götürdü ve sonra bıraktı.

"Lottie üzerinde herhangi bir hakkım yoktu, biyolojik olarak değil. Darra, annesi olarak, onu hayatıma sokmamaya karar verirse..." Durur ve midem kasılır. "Kızımı kaybedemezdim, Pen." Neredeyse fısıldar. "Ve başka tehditler de vardı."

Sadece tahmin edebilirim. Darra'nın vicdanı yoktur.

Yaklaşıyorum, birleşik ellerimizi çevirerek ön kollarımızın birbirine değmesini sağlıyorum. Elijah'ınki benimkinin iki katı genişliğinde. Spor salonuna olan takıntısını anlamaya başlıyorum. Bu yıllar önce oldu. Kaza sırasında Lottie beş ya da altı yaşındaydı. Neredeyse on yıl boyunca rehin tutuldu.

Dünyada her şeyden çok sevdiğin tek şeyin sana karşı kullanılması. Daha önce Darra'dan nefret ediyorsam...

Kollarımızın temas ettiği yere bakıyor.

"Ben de öyle yaptım. Bir daha ona dokunmadım ama ilişkimizi sürdürdüm. Sadece kağıt üzerinde birlikteydik. Ailelerimiz için görünüşü kurtarıyorduk. Kendimi işe verdim, o ise... Sanırım herkes Darra'nın ne yaptığını biliyor, değil mi?"

"Yani Lottie'nin biyolojik babasının kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" Elijah başını sallıyor.

"Sanırım o Noel'de orada olan biri. Tarihler uyuyor, ama arkadaşlarımdan birinin bana ihanet etmiş olabileceğini düşünmek istemiyorum." İçini çeker. "Lottie'nin benim olduğunu öğrendiğimde, ne pahasına olursa olsun onu bırakmayacaktım. Biyolojik babasının kim olduğu umurumda değil. Onlar Lottie'nin hayatında yoklardı, doğum günlerinde ya da dizini sıyırdığı zamanlarda yanında değillerdi. Ona ilk bisikletini sürmeyi öğrettim, yüzmeyi gösterdim. Darra'yı tanıyorsam, onlar bunu bilmiyor bile olabilirler. Darra onları sadece sperm donörü olarak kullanmış olabilir."

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Darra'nın tek bir amacı olduğunu biliyordum. Bir şeye veya birine kafasını taktığında, bu durumda, onu durdurmak imkansızdı. Bir zamanlar ona acıyordum. Bir gece, ikimiz tek ve tek samimi konuşmamızı yaptık. Sonunda beni kabul ettiğini, gruba girmeme izin verdiğini düşündüm. Bana babasıyla olan ilişkisini anlattı. Babasının aileyi demir yumrukla nasıl kontrol ettiğini. Ondan nasıl korktuğunu. Sanırım bu kadar çok şey açığa vurmak istememişti. Ertesi gün, konuşmak isterse her zaman yanında olacağımı söyledim. Gözlerinde saf bir kinle bana baktı. Ondan sonra, bana karşı intikamı yepyeni bir boyuta ulaştı. Elijah'a veya diğerlerine bundan bahsetmedim. O adamla yatmam için ona para veren ve dedikoduları yayan kişinin kendisi olduğunu bana söylemekten zevk aldı. Elijah ve diğerleri onunla konuştuktan sonra benden özür diledi. Üniversitedeyken büyük borçlar yaptığını ve kendisine para teklif edildiğinde reddedemediğini itiraf etti. Bunun zor bir şey olmadığını, benden gerçekten hoşlandığını söyledi...

Vücudumu bir sıcaklık kapladı ve dişlerimi sıktım. Bu, içime attığım bir acıydı, duygularımı ve özel hayatımı kendime saklamam gerektiğini öğrettiğim bir dersti. O zaman bir şey söylemeli miydim? Darra'nın Elijah'a takıntılı olduğunu biliyordum, ama onu bir yalanla tuzağa düşürmek... Şimdi anlıyorum ki bu aşk değildi. Onu istediği ve ne pahasına olursa olsun ona sahip olacağına dair tek bir amaçlı kararlılık.

Ne pahasına olursa olsun onu elde etmek için tek bir amacı vardı. Kendini hamile bırakıp çocuğu onun çocuğu olarak gösterebileceğine inanır mıydım? Şimdiye kadar hayır. Onun bile bu kadar alçalacağını düşünmezdim, ama... benden nefret ediyordu, Elijah'ın ona sırtını dönmekinden beni sorumlu tutuyordu. O Noel'de bana bunu söylemişti. İş girişimimizin aralarına bir uçurum açtığını söylemişti.

Elijah'ın bahsettiği dönemde, Noel sonrası haftayı hep birlikte geçirmiştik. Frazer ailesi bir parti merkezi olmuştu.

Geriye dönüp düşünüyorum.

Darra, Elijah dışında başka birine ilgi gösteriyor muydu?

O ve ben, babasının ofisinde kilitli kalarak çok zaman geçirdik. Gelecek için planlar yapmaya başlamıştık. Kendi heyecanımıza kapılmıştık. Robert ve Francesca, uygun bir iş planı hazırlarsak bizi desteklemeye karar vermişlerdi. Potansiyel yatırımcılarla bir toplantı düzenlememize yardım edeceklerine söz verdiler. Bu anı hatırladıkça midem kıpır kıpır oluyor. O tatilde paylaştığımız dostluğu hatırlıyorum, bu dostluk bir sonraki döneme de devam etti ve bizi birbirimize daha da yaklaştırdı. O zaman ona umutsuzca aşık olduğumu fark ettim. Darra'nın bombası Mart ayında patladı ve hayat sonsuza dek değişti.

Öne eğilip kollarımı Elijah'ın boynuna doladım ve başımı onun kalbinin üzerine koydum.

Beni kollarına alır, eli sırtımda yatıştırıcı dairesel hareketler yapar.

"Lottie biliyor mu?" diye soruyorum, geri çekilip ona bakarak.

"Darra ile tartışmamızı duymuş. Gabriel ve Leah'a koşmuş.

Bunu bilen tek iki kişi onlar."

Neden bana gelmediğini merak ederek yukarı bakıyorum. Sanki sorumu hissetmiş gibi, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Sen yurt dışındaydın. O kaybolduğunda ilk olarak senin evine baktım."

"Ailenin geri kalanına söylemedin mi? Annene?" Oturup ona bakıyorum.

O bakışlarını kaçırır, ben de gözleri benimkilere değene kadar ellerimle çenesini tutarım.

"Ailen onu daha az sevecek mi sence?" Çenesi göğsüne doğru eğildi, duruşu çöktü.

"Elijah Frazer. Senin ailen, tanıdığım en hoşgörülü aile."

Yüzünü buruşturur ve o anda gerçeği anlarım.

"Ama bunu biliyorsun," derim, farkına varınca. "Darra'yı koruyordun."

O başını sallar.

"Neden?" Ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum.

Her şeyden sonra.

Geri çekilir ve bana bakar.

"Yeterince kötüydü, biliyordum. Diğerleri de öğrenseydi ne olurdu düşün. Beni korumak isterlerdi. Onlar da bu işe karışırse Lottie'yi kaybedebilirdim. Bu riski göze alamazdım."

Karşımdaki adam için kalbim parçalanıyor.

"Yani bu bilgiyi tek başına üstlendin. Ah, Elijah."

Kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. Kolayca geliyor ve öpücüğümüze dalıyor, ikimiz de nefes nefese kalana kadar öpücüğü derinleştiriyor.

"Üzgünüm, Pen," diyor. "Her şeyi mahvettim."

"Asla üzölme. Bana güvendiğın için teşekkür ederim. Kimse benden gerçeği öğrenmeyecek. Ama bence boşanma tamamlandığına göre, ailene söylemelisin."

Bunun, aranızdaki mesafeyi anlamalarına yardımcı olacağını eklemiyorum.

Bunun yerine, üzerine oturup her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

BÖLÜM 47

ELIJAH

İkimizin de ihtiyacı olan şey bir hafta sonu kaçamağıydı. Dünyanın geri kalanını düşünmeden yeniden bağ kurmak için zaman. İtiraf ediyorum, bu kadar özgür ve rahat hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama Pen'in bende böyle bir etkisi var. Birlikte projeler üzerinde çalışırken bile, listeleri vardı ama hayatı olduğu gibi kabul ediyordu.

Kollarımda uyuyan kadına bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Lottie'ye Pen ve benim hakkımda nasıl konuşacağımı düşünüyorum. Yarın eve dönmesi gerekiyor. Pen gizli kalmaya devam etmekten memnun olduğunu söylüyor ama ben öyle değilim. Ona çok saygı duyuyorum. Onu kirli bir sır gibi davranmayacağım.

"Baba... Eve geldim."

Sabahın erken saatlerindeki sessizliği bir ses bozar.

Yatak odamın kapısı duvara çarparak Pen'i kollarımdan ve derin uykusundan uyandırır.

"Aman Tanrım. Ne oluyor..."

Lottie'nin çılgınları odayı doldururken, Pen dik oturur, çarşaf gövdesinden düşer ve çıplak göğüsleri odaya serilir.

Pen kendini örtmek için acele ederken dirseğiyle yanağıma vurur ve ben yarı baygın bir halde otururum.

"Aman Tanrım." Lottie tekrar çılgık attı, Pen sonunda çarşafı çekip kendini örttü. "Pen teyze?"

Kızımın sesindeki dehşet beni uyandırır ve Pen ile kızımın odanın iki ucunda birbirlerine bakışmalarını izlerim.

"Lottie?" diyorum, başıma gelecek baş ağrısını durdurmak için burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Burada ne yapıyorsun canım? Yarına kadar evde olmamalısın."

"Belli ki," der, kaşlarını kaldırıp ellerini beline koyarak. "Beni beklemediğin belli."

Pen yanıma oturur, yorganı göğsüne sıkıca sarar. "Selam Lottie," der, uykudan boğuk sesiyle. "Selam deme Lottie, ben Pen Teyze," der kızım. On dört yaşındaki küstahlığı ortaya çıkıyor.

"Babamın yatağında ne yaptığını sormayacağım... çıplak. İğrenç!" Kafasını sallar ve yüzünü buruşturur. "Pen teyze? Baba, gerçekten."

Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor ve bakışlarında acıyı görebiliyorum.

"Su ısıtıcısını açacağım. Belki ikiniz de giyinirsiniz," diyor ve arkasını dönüyor.

Kızımın odadan çıkıp gitmesini izliyorum. Elimi yüzüme götürüyorum.

Pen başını eğik dizlerine indirir ve inler. "Benden nefret ediyor," der, yüzünü saklayarak.

"Sevmiyor değil. Lottie seni bir anne gibi seviyor. Sen onun en sevdiği kişisin. Muhtemelen affedemediği kişi benim."

"Öyle olabilirdim... geçmiş zaman. Bu, benim babasıyla seks yaptığımı düşünmeden önceydi."

Pen başını çevirip bana bakar, yanağı artık dizlerinin üzerinde durmaktadır.

Şimdi inlemesi gereken kişi benim. Ben bile, hiçbir gencin ebeveynlerinin *bunu yaptığını* düşünmek istemeyeceğini biliyorum.

"Gitsem iyi olacak. Onunla konuşmana izin vereyim."

Pen yataktan atlar ve giysilerini giymeye başlar. Giyindiğinde, yatağa eğilir ve dudaklarıma bir öpücük kondurur.

"Sonra ara beni."

"Yani, bunu bana mı bırakıyorsun?" diyorum.

"Muhtemelen en iyisi bu."

"Korkak," diyorum ve onu

gülümsetiyorum. "Kesinlikle. İhtiyacın

olursa ara beni." Pen hızla odadan

çıkıyor.

Yavaşça kalkarım, Lottie'ye ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken giyinmek için acele etmem.

Yatak odasından çıktığımda, bir an durdum.

Pen, Lottie ile birlikte mutfak adasında oturmuş kahve içiyor.

"Gizlice kaçmaya çalıştığına inanamıyorum. Pen teyze, bu gerçekten çok kötü bir hareket."

"Diline dikkat et, Lottie," diyor Pen, kızım gözlerini deviriyor.

"Babamın bana ikinizin birlikte olduğunu söylemesini gerçekten bekleyip, onun bu konuda beceriksizce davranmasına izin mi verecektin? Bu çok acımasızca."

Kızımın yüzündeki sırtışı görebiliyorum.

Gülmemek için dudagımı ısırıyorum. Öksürerek geldiğimi haber veriyorum.

Lottie başını kaldırdığında "Fumble?" diyorum.

"Neden sırtıyorsun bilmiyorum baba. En azından sorumlu yetişkinler gibi davranıp birlikte karşımda durmanızı beklerdim. Bunun yerine, Pen teyzeyi ön kapıdan gizlice çıkmaya çalışırken yakaladım, sen de arka planda gizleniyordun."

"Gizlenmiyordum. Giysilerimi giyiniyordum."

Lottie elini kaldırır ve başını çevirir, yüzünde limon emiyormuş gibi bir ifade vardır.

"Dur," der Lottie, ellerini havada sallayarak. "T.M.I. Çok fazla bilgi."

"Pen bize konuşmak için zaman verecekti," diyorum, yaklaşım hayatımdaki iki kadının karşısına bir tabure çekiyorum.

"Eğer o ve sen bir çiftseniz, o zaman *bu konuşma* için onun da burada olması gerekmez mi?" der Lottie, tezgahın üzerinden bana bir fincan kahve uzatarak.

Belli ki *o kadar da* kızgın değil.

Lottie'ye bakan Pen'e bakıyorum. Bana dönüp omuz silkiyor. "Haklı," diyorum Pen'e.

"Tamam, gizlice kaçmaya çalışmamalıydım," diyor Pen, Lottie'ye itiraf ediyor. "Benim hatam."

"Bu çok genççe bir davranıştı," diyor Lottie. "Gizlice dışarı çıkmak hakkında ne bilirsin ki?"

"Baba, ben on dört yaşımdayım, neredeyse on beş, dört değil. Arkadaşlarımla yaptığım konuşmaları dinliyorum, çoğunun abisi ve ablası var. Claire'in annesi eve geldiğinde Teddy'nin kız arkadaşını gardıropta saklanırken bulmuş."

İnliyorum. Teddy'nin kız arkadaşının dolapta saklandığını ya da kızımın onun neden orada olduğunu bildiğini bilmek istemiyorum.

"Bunu duymak istemiyorum."

Elimi saçlarımın arasından
geçiriyorum. Lottie bana dönüyor.

"Kahveni iç. Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Burada ebeveyn kim?" diye sorarım ve o yine gözlerini devirir. "Eve dönmene sevindim, ufaklık," derim, ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken kollarımı açarım.

Lottie gülümser ve tabureden atlar, mutfak adasının etrafından dolaşıp kollarıma atlar. Onu sıkıca kucaklarım.

"Seni özledim," derim, kokusunu içime çekerek. Artık parfüm sürdüğü için kokusu belirgin şekilde daha olgunlaşmış.

"Baba, beni ezıyorsun," diye sızlanıyor.

"Seni özledim. Seni ezmeye hakkım var," diyorum ona.

"Ben de seni özledim," diyor, kalbim eriyor.

Geri çekilip kollarını tutarak onu uzaklaştırıyorum, böylece ona iyice bakabiliyorum.

"İtalya nasıldı?" diye soruyorum, onun tek parça olduğunu görünce.

"İtalya harikaydı. Sanat okulu muhteşemdi. Sana gösterecek çok şeyim var. Bana çok havalı bir teknik öğretiler. Bence çok seveceksin."

Sanat bizim işimiz.

Lottie saatte yüz mil hızla başlıyor. Üç aylık seyahatini ve öğrendiği her şeyi beş dakikalık bir özetle anlatıyor. Bunların sadece önemli noktalar olduğunu ve daha fazlasının geleceğini biliyorum. O geri döndüğüne göre artık dünyadaki tüm zaman bizim.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

"Annem, eserlerim tamamen kuruduktan sonra gönderilecek. O zaman sınavlarımda kullanabilirim. Sanat öğretmenim yetenekli olduğumu söylüyor."

"Öylesin. Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Kızımın başının üzerinden bizi izleyen Pen'e bakıyorum. Sanki birdenbire Pen'in burada olduğunu hatırlamış gibi, Lottie bana bakıyor.

"Sen ve Pen teyze artık bir çift misiniz?"

Gözlerim Pen'e kayıyor.

Kahretsin.

İlişkimizin ne olduğunu henüz konuşmadık. Arkadaşlık ve seks ilişkisi, ebeveynlerin genç ve etkilenmeye açık kızlarına itiraf etmek isteyeceği bir şey değildir.

"Bu biraz karmaşık."

Pen imdadıma yetişir. Lottie ona döner.

"Neyin karmaşık?"

"Nişanım yeni bozuldu. Kris ve ben iki hafta sonra evlenecektik. Aileniz o kadar uzun süredir boşanmış değil. Baban ve ben uzun süredir arkadaşız, ama sadece arkadaşız," diye ekler çabucak. "Bu ortaya çıkarsa işler karmaşıklaşabilir."

"Yani bunu gizli mi tutuyorsun?" der Lottie. "Tina ve Gerry'nin çıkmaya başladıkları zamanki gibi. Gerry, Tina'dan önce Julie ile birlikteydi ve onun duygularını incitmek istemiyordu."

"Aynen öyle," diyor Pen. "Basın hiç de nazik davranmaz." "Sen ve Kris'in ayrılmasının sebebi babam mı?"

"Hayır," diye cevaplıyoruz Pen ve ben aynı anda.

"Sadece soruyorum. Merak etme, sırrınızı saklamaktan mutluluk duyarım," diyor Lottie omuz silkerek.

Pen ve benim gözlerimiz çarpışır.

Ne?

"Seni rahatsız etmiyor mu?" diye yavaşça soruyorum.

"Hayır," der, içkisini alır. "Neden rahatsız olsun ki? Pen teyzeyi tanıyorum. O beni seviyor, ben de onu seviyorum. Ayrıca, o çok havalı. Tamamen yabancı birinin etrafımda olmasına alışmam gerekmiyor. Sadie gibi değil. Babası annesinden boşandı ve iki hafta sonra kız arkadaşı yanlarına taşındı. Onu daha önce hiç görmemişti bile. Cehennem gibiydi."

Kahvemi boğazıma kaçırıyorum, Pen gülüyor.

"Lottie haklı, ben çok havalıyım," diyor Pen, Lottie ona yumruk tokuştururken. "Ama Lottie, bunun gizli kalması çok önemli. Senden bunu istediğim için üzgünüm."

"Sorun değil, ben iyiyim. Gerçekten baba. Sen mutluysan ben de mutluyum. Pen teyzenin seçtiği kişi olduğu için biraz şok oldum... Onun daha iyi bir zevki olduğunu sanıyordum," diyor Lottie, yüzünde bir gülümseme beliriyor, ardından ben onu başımdan tutup saçlarını karıştırırken çılglık atıyor.

Onu bıraktığımda, ikimize bakarken kahkahası odada yankılanır.

"Sizden tek istediğim, halka açık yerlerde sevgi gösterilerini en aza indirmeniz. Ben varken öpüşmeyin ve seks yapmayın. İğrenç!" Buruşuk burnu, bilmemiz gereken her şeyi bize anlatıyor.

"Anlaştık," diyoruz ikimiz de hemen.

Ergen kızımın seks yaptığını duyması, düşünmek bile istemediğim bir şey. Yaramaz gençler gibi gizlice dolaşmaya geri dönüyoruz

Pen bana sinsi bir bakış attı ve içimden onun da aynı şeyi düşündüğü izlenimi uyandı.

BÖLÜM 48

PEN

İnterkomum çalıyor. "Danika?"
diyorum.

"Lottie seni görmeye geldi."
Gülümserim. "İçeri gönder."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve vaftiz kızım bana doğru gelirken kapıyı açtım. Döneli bir hafta olmuştu ve babası ve benim hakkımda bir şey hissetmediğini söylediğinde, bunu içtenlikle söylemiş gibi görünüyordu.

"Hey, bu ne güzel bir sürpriz." Bana
bakar ve gülümser.

Onu odama alıp kapıyı kapatıyorum.

"Ödev, tavsiye mi, yoksa sadece en sevdiğin vaftiz annenden uzak duramadığın için mi geldin?"

Lottie gülüyor ve bu ses kalbimi ısıtıyor. Son zamanlarda bunu çok daha kolay yapıyor.

"Sanat eserim geldi ve gelip bakmak ister misin diye merak ettim," diyor bana.

"Tabii ki, ben de gelirim."

Gülümsemesi genişler.

Kapı çalınır ve Danika iki fincan buharlı kahveyle içeri girer.

"Kahve?" diye soruyorum Lottie'ye.

O da Elijah gibi kaşlarını kaldırır. Tamam, genetik olarak akraba olmayabilirler, ama lanet olsun, onlar baba ve kız.

"Neredeyse on beş yaşındayım ve son üç ayımı İtalya'da geçirdim."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Ayrıca, tüm amcaların ve teyzelerin kahve bağımlısı," diyorum gülümseyerek.

Danika'ya teşekkür edip kahveyi alıyorum ve Lottie'yi odanın köşesindeki kanepelere götürüyorum. Ofisin genel atmosferi rahattır. Bunun yaratıcılığa yardımcı olduğunu düşünüyorum. Dinlenme alanlarımız, puflarımız ve eski ve yeni tarz oyunların bulunduğu bir oyun odamız var. Ana ofis açık planlı, ama odaklanmak isteyenler için ayrı odalar da var. Şimdiye kadar bu yaklaşım beni çok zengin bir kadın yaptı.

"Ofisleriniz babamınkinden çok daha havalı," diyor, kahvesinden bir yudum alırken.

Hafifçe irkildi, ama ben hiçbir şey söylemedim.

"Tabii ki öyleler," diyorum. "Oyun tasarlamak ve donanım geliştirmek bize biraz daha rahat olabilme imkanı veriyor. Baban, müşterileri ziyaret ettiğinde onlara doğru profesyonel atmosferi sunmak zorunda."

Lottie başını sallar. "Biliyorum, ama yine de o kadar eğlenceli değil."

"Biliyorsun, buraya istediğin zaman gelebilirsin."

Lottie elindeki kahve fincanına bakar, alnı kırışır.

Onun sanat eserlerini bildiğim ve ofisimi sevdiğim için ziyaretinin nedeni bu olmadığını bilerek duraksıyorum.

"Pen teyze?" "Evet,

Lottie."

Başını kaldırır ve yanağının içini ısıtırken onu izlerim. "Bana her şeyi anlatabilirsin," derim.

O başını sallar ve kahvesini önümüzdeki masaya koyar, sonra gözlerini benimkilere diker.

"Annemle babamı üniversitedeyken tanıyordun." Bu bir sorudan çok bir ifade gibidir.

"Evet. Babanla aynı bölümdeydik." Lottie sessizleşir.

"Hey, neyin var?"

Elimi onun koluna koyuyorum. Lottie bana bakıyor ve gözlerinde gördüğüm ıstırap beni şaşırtıyor.

"Hadi ama, bana anlatabilirsin."

Daha önce hep konuşmuştu, özellikle annesi ve babası arasında işler kötü gittiğinde. Ben, teyzeleri ve amcalarından çok daha uzak duruyordum.

Nefesini içine çekip saçlarını yüzünden çekerek gözlerini gözlerime dikti.

"Biyolojik babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Aniden durdum, midemde bir düğüm oluştu.

"Hayır, bilmiyorum," derim, hala elimi üzerinde tuttuğum kolunu sıkarak.

"Ama babam sana söyledi, değil mi?" diye ısrar eder.

"Daha yeni," diye itiraf ettim.

Kahretsin, tehlikeli bir alana giriyorum.

"Annenle, babanla konuştun mu?"

Kafasını sallar. "İtalya'dayken annemle konuşmaya çalıştım." Lottie kollarını beline dolamıştır.

"Annem, babamın artık benim babam olduğunu söyledi. Boşanma anlaşması kapsamında beni resmi olarak evlat edindi. Duyduğum şeyleri unutmam gerektiğini söyledi. Ama nereden geldiğimi bilmek istemem gerçekten şaşırtıcı mı? Babam her zaman benim babam, annem de her zaman benim annem olacak, ama..."

Kahretsin. Lanet olsun Darra.

Bu benim karışabileceğim bir şey değil. Bu Elijah, Darra ve Lottie arasında bir mesele. Elijah beni canlı canlı derimi yüzer, ve benim en son ihtiyacım olan şey Darra'nın kötü tarafına geçmek. Benim diğerlerinden daha fazla bilgim olduğu için değil.

"Belki annem babamın arkasından başka erkeklerle yatıyordu ve bunu bilmiyordu.

Bu yüzden beni babama yaktı."

Kahretsin, Lottie'nin düşünmesi gereken son şey bu!

Lanet olası Darra. Lottie'nin büyüdüğünü fark etmiyor mu? Tabii ki soruları var.

Kolumu Lottie'nin omzuna doladım ve onu yanıma çektim. "Babanla konuştun mu?"

"Bunu yapamam. Onu incitirim. Kendini yetersiz hisseder."

Dudaklarını ısırtıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Ona açıklarsan incitmez. Baban çok pragmatik bir adam," diyorum, onun durumunu anlasam da.

Ama lanet olsun, bu beni zor bir duruma sokuyor. Bir süre sessizce oturduk.

"Nereden geldiğimi bilmek istemem yanlış mı?" diye sorar sonunda. "Sen hiç babanı merak etmiyor musun?"

Aniden bu soruları neden sorduğunu anlıyorum.

Geri çekilip Lottie'ye dönerek, iki elimle omuzlarını tutuyorum.

"Biyolojik babanı tanımak her zaman sandığın kadar harika bir şey değildir. Bunu bilen birinden dinle," diyorum, kulağa alaycı geldiğinin farkında olarak, ama

Lottie'nin bir olayın genellikle iki yüzü olduğunu anlamasını istiyorum. "Sana küçük bir sır vereceğim. Bunu kimse bilmiyor. Sadece Danika biliyor."

Lottie dik oturur ve başını eğirir. "Babam bile mi?"

Kafamı salladım.

"Neden sadece Danika biliyor?"

"Çünkü o benim arkadaşım ve aynı zamanda asistanım ve olayın olduğu gün buradaydı."

Lottie'nin omuzlarını bıraktım ve birbirimize bakacak şekilde kanepeye geri yaslandık.

"Biyolojik babamla tanıştım." "Öyle mi? Ne zaman?"

"Yaklaşık on iki yıl önce," diye itiraf ettim. "Annem bile bunu bilmiyor. Senin gibi ben de onu incitmek istemedim, ama belki de ona söylemeliyim."

"Hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum," diyor Lottie, yaşına göre olgun davranarak.

Ama yıllarca yetişkinlerle çevrili olmak insanı böyle yapar. "Teşekkürler. Ama yine de ona söylemenin zamanı geldiğini düşünüyorum." "Yani babanla tanıştın mı?" diye sordu Lottie.

"Evet. Yılın Kadını seçildikten hemen sonraydı. Dawson Technologies hızla büyüyordu. İlk milyonumu kazanmıştım. Gazetelere göre, yükselen bir yıldızdım."

"Ne oldu peki?" diye sordu Lottie, hafifçe öne eğilerek.

"Babam ofisime geldi," diyorum. "Onun kim olduğunu biliyordum. Annem, ben küçükken bana onların farklı şeyler istediklerini söylemişti. Aslında demek istediği, babamın çocuk istemediği idi. Babamın planları vardı ve bu planlarda, hayatını kısıtlayacak bir çocuk ya da bebek annesi yoktu."

"Ne yaptın?"

"Olay çıkarmak istemedim, bu yüzden onu ofisime davet ettim. Ne söyleyeceğini görmek istedim. Bir yanım meraklıydı. Ve senin gibi, beni yaratmaya yardım eden adamla tanışmak istedim."

"Anladın mı o zaman?"

"Anladım. Senin sandığından daha fazla."

Ona yalan söylemeyi reddediyorum. Ama umarım son cümlem onun anlamasına yardımcı olur.

Öğrenmek, sandığın kadar kolay değil.

"Neden bir 'ama' geleceğini hissediyorum?" diye soruyor Lottie. Hüzünle gülümsüyorum.

"Baban ne dedi?" diye ısrar ediyor.

"Kendini tanıttı. Gazetede hakkımda yazılanları okuduğunu ve benimle gurur duyduğunu söyledi. İki erkek kardeşim olduğunu söyledi. Bilgisayar programcısı olduğunu, dünyayı gezdiğini ve başarılı olduğunu, yeteneklerimi ondan aldığımı söyledi."

Lottie gözlerini devirir, ben de gülümserim.

"Ben de öyle düşündüm," diyorum. "Neyse, kahve içip bisküvi yedik. Sonra ona neden daha önce benimle iletişime geçmediğini sordum."

"Ne dedi?"

"Çok kekeledi." Bu anıyı hatırlayarak gülümserim ve kaşımı kaldırırım. "Sonra annem hamile olduğunu söylediğinde çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını söyledi."

Lottie'nin ağzı açık kalır. "Ne dedin?"

"Ona, annemin tek başına ebeveynlik yapmaya hazır olup olmadığını düşündüğünü sordum."

Kahvemi alıp bir yudum içiyorum. "Ne dedi?" diye soruyor Lottie.

"Daha da çok kekeledi." "O zamandan beri onu gördün mü?"

Kafamı sallayıp ona hafifçe gülümserim. "Hayır." Lottie bana bakar, ben de omuz silkerim.

"Sence bırakmalı mıyım?" diye sorar.

Kolunu sıkıyorum. "Soruların olduğunu anlıyorum. Bu çok doğal." Burnunu kırıstırıyor.

"Benim tavsiyem, annenle tekrar konuşman," diyorum, bu sefer Darra'nın kızına daha açık davranmasını dileyerek. "Ama Lottie, unutma ki ebeveynin senin için orada olan, seni seven kişidir. April sana bunu söyleyecektir. Sarah hayatına geri dönmüş olsa da, Di ve Julian ile ilişkisi değişmedi."

"Tek bildiğim, Noel tatili sırasında hamile kaldığın. Hepiniz büyükannem ve büyükbabamın evindeydiniz. Etrafta başka erkekler var mıydı?"

"Hayır, sadece biz vardık. Her zamanki şüpheliler."

"Eskiden birlikte eğleniyormuşsunuz gibi geliyor."

"Evet, çok eğleniyorduk. Üniversitedeki tatillere kadar, hep sadece annem ve ben vardık. Büyükannen, annemin uzun saatler çalıştığını biliyordu, bu yüzden

bana gidecek bir yer verdi. Kat teyzen ve Gabriel amcan bu şekilde benim çok iyi arkadaşlarım oldular."

"Üniversitede birlikte okurken babama aşık mıydın?" diye soruyor Lottie, gözleri beni istediğimden daha yakından izliyor.

Kahretsin, bu kız çok zeki!

Ona bakarak, olasılıkları tartıyorum ve Lottie'ye asla yalan söylemeyeceğime karar veriyorum.

"Bu soruya cevap vermeyi reddediyorum. Babanla benim ilişkimiz karmaşıktı. Tek söyleyeceğim, en iyi arkadaşlık ve aramızda hiçbir şey olmadı."

"Ama onu sevmiştin," diyor, sesinde bir parça hüznün var. "Şey, sen ve babamın şimdi birlikte olmanıza sevindim. Onu uzun zamandır bu kadar gülümserken görmemiştim. Sanırım... hiç görmemiştim. O ve annem birbirlerini mutsuz ediyorlardı."

"Yetişkinlerin ilişkileri karmaşıktır."

"Yetişkinler ilişkileri karmaşık hale getirmeyi seviyor gibi görünüyor," diyor Lottie. Ben iç çekip gülümsüyorum. "Haklı olabilirsin."

BÖLÜM 49

ELIJAH

Pen ve Lottie'nin kapıdan kahvaltı hazırlamalarını izlerken, vücudumu huzur kaplar.

"Baba, kreplerine ne koymamı istersin?" diye soruyor Lottie, mutfığa girdiğimde yan tarafta yüksek bir yığın Amerikan krepleri görüyorum.

"Vay canına, kahvaltıya başka kimler geliyor?" diye soruyorum, bir tabure çekip oturuyorum.

Pen başını kaldırıyor, yanakları kızarmış. "Miktarları yanlış hesapladım," diyor ve beni gülümsetiyor. "Bayan Transmere bana tarifi verdi ve ben de iki katına çıkarmam gerektiğini düşündüm. Amerikan porsiyonlarını hatırlamalıyım."

Bayan Transmere'in kim olduğunu fark edince midem düğümlenir — Kristophe'nin aşçısı.

Yüzümdeki ifade beni ele vermiş olmalı ki Pen tezgâhın etrafından dolaşp kollarıyla belimi sardı.

"En iyi krepleri o yapardı. Tarifi Lottie ile paylaşmak istedim."

Elini sıkarak ona her şeyin yolunda olduğunu belli ediyorum. Kristophe'yi kıskanmamam gerektiğini biliyorum, ama elimde değil. Biz yokken onu bana geri gönderdiğini söyledi, ama bunu yaparak hayatta istediği her şeyden vazgeçmiş gibi görünüyor. Kristophe'den önceki *eski Pen'e* geri dönmüş. Hep çalışıyor, ama bu sefer çok daha fazla eğleniyor.

Onu ve Lottie'yi birlikte izliyorum. Lottie bu günlerde ne kadar kolay ve çabuk gülümsüyor. Pen, Lottie'ye hamurla krep karakterleri yapmayı gösteriyor. O bu işte doğuştan yetenekli. Bunu sadece Lottie'ye değil, küçük Callum'a da kanıtladı. Evlenip aile kurma arzusunu nasıl bu kadar kolayca bir kenara bırakabilir? Ben bunu bir saniye bile mümkün bulmuyorum, Pen öyle olduğuna inansa bile.

Geçen hafta sonu onun düğün günü olmalıydı. Şimdi balayında olmalı, bebek yapmalıydı. Bunun yerine, Lottie

ve benimle yemeğe çıktı, ardından sinemaya gitti, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. Sanki benim de bu şeyleri istemediğimi varsayarak hayallerini bir kenara itmiş gibi.

Konuşmamız lazım, ama henüz çok erken. Evlilik teklifi ve bebek konuşmaları, ilişkimizin birinci ayında uygunsuz olduğunu biliyorum, ama Kristophe onu geri gönderdiğinde vazgeçtiği her şeyden pişman olup, bizimkine kızmaya başlayacağından endişeleniyorum.

"Yiyip bitirecek misin yoksa sadece bakacak mısın?" Pen ellerini beline koyarak soruyor.

"Çok lezzetli görünüyorlar," diyorum, birkaçını alıp tabağa koyuyorum.

Lottie ellerini beline koyarak ayakta duruyor.

"Soruma cevap vermedin baba. Ne istiyorsun?" Çatalımı ağzıma götürürken duruyorum.

Kahretsin, dalganda gitmiştim.

Lottie yine gözlerini devirdi. Bu, onun ergenlik davranışlarının bir parçası haline geliyordu. "Gerçekten baba, beni dinlemelisin. Kreplerinin üzerine ne koymamı istersin?

pankeklerin üzerine ne istersin?"

"Seçeneklerim neler, şef?" diye sorarım, ona tüm dikkatimi vererek.

Gülümser. "Taze meyve, akçaagaç şurubu, pastırma, limon, şeker, dondurma, krema var."

Ezberlediği listeyi saymaya devam eder. "Pastırma mı?" diye sorarım.

"Tuzlu krep," der, neredeyse gözlerini devirerek. "Sanırım meyve alacağım."

"Harika seçim," diye fısıldıyor Pen kulağıma, nefesi farkındalık titremelerini doğrudan sikime gönderiyor. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum ve Pen sırtıyor.

Lottie arkasını dönerek büyük buzdolabının kapısını açar. Pen'i öne çekip dudaklarına bir öpücük kondururum, Lottie arkasını döner dönmez onu bırakırım.

"Oh, lütfen," diyor, tıslayarak.

"Üzgünüm," diyorum, Pen'i güldürüyorum.

Meyveleri alıp kreplerin üzerine koyarım. Bir lokma aldığımda inlerim.

"Bunlar çok lezzetli."

Pen bana "*söylemiştim*" bakışı atar ve Lottie memnun görünür.

"Bugün ne yapıyorsunuz hanımlar?" diye sorarım.

Pen'in alışverişi gideceğinden bahsettiğini biliyorum.

"Büyükanenin doğum günü partisi için kıyafetler arayacağız."

Pen ve ben bu yıl ne yapacağımızı henüz konuşmadık. İlişkimiz hala resmi olarak gizli. Balayına çıkacağı için bu yılki partiye katılmayacaktı. Şimdi, özellikle keskin gözlü kardeşlerimin yanında çok dikkatli olmamız gerekecek.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum.

"Sen de bize katılabilirsin," diyor Pen.

Dudaklarını ısırıldığını fark ediyorum ve acaba haddini aştığını mı düşünüyor diye merak ediyorum. Lottie'nin İtalya'dan bu hafta sonu ve birkaç hafta sonu için fazlasıyla yeterli elbiseyle döndüğünü ona söylemekten nefret ediyorum. Bu daha çok kızımın onunla yeni bir ilişki kurmak istemesiyle ilgili ve ben onun yoluna çıkmayacağım.

Lottie ve ben bir çiftiz. Lottie'nin Pen ve benim ilişkimizden benim kadar rahat olması çok önemli, özellikle de birlikte bir gelecek kurmayı umuyorsak.

Bu düşünce beni

heyecanlandırıyor. Bir gelecek.

Fark ettim ki, bu düşünce beni sandığım kadar korkutmuyor.

Aksine, kendimi daha hafif hissediyorum.

"Alışverişi sana bırakacağım. Büyükanem beni çağırdı.

Hafta sonu öncesi birkaç şeyi gözden geçirmek istiyor." Pen

bana bir bakış attı, ben de omuz silktim.

Krepleri bitirip, bir kısmını daha sonra yemek için bir kutuya koyuyoruz. Gerçekten de bir dağ gibi yığılmışlardı.

Lottie hazırlanmak için koşarak giderken, Pen'i kollarıma alıyorum.

"Merak etme," derim ve burnunun ucunu öperim. "Annem Frazer Vakfı hafta sonu öncesinde her zaman son dakika istekleri olur."

"Ben sadece..."

"Ne yapıyorsun? Annem seni seviyor. Bazen seni benden daha çok sevdiğini düşünüyorum. Birlikte olduğumuzu fark ederse kesinlikle çıldırmayacaktır."

"Ama..."

"Ama yok. Ciddiyim. Fazla düşünmeyi bırak. Dikkatli davrandık.

Her şey yoluna girecek."

O başını sallar ve ben dudaklarına bir öpücük daha kondururum. Yalnız kalabileceğimiz bir zaman bulmalıyız. Lottie'nin döndüğü sabahtan beri birlikte olmadık,

ama Şimdi her nefesimde onu arzuluyorum.

"Görüşürüz," diyorum ve Lottie odaya geri girerken onu bırakıyorum.

"Görüşürüz," diyor, gözleri benimkilerle aynı arzuyla dolu.

BÖLÜM 50

ELIJAH

Claridge's'in Fuaye ve Okuma Odasına vardığımda annem beni bekliyor. Öğleden sonra çayı, son zamanlarda en sevdiği eğlencelerden biri.

Karşısına oturduğumda annem, "Siparişi verdim bile," diyor. "Teşekkürler."

Garsona başını sallayarak, servis yapabileceklerini belirtir. "Burayı çok seviyorum," der, etrafına bakarak.

Onun bakışını takip ediyorum ve anlıyorum. Orijinal art déco aynalar, çarpıcı Chihuly heykelleri ve hafif piyano müziği ambiyansa katkıda bulunuyor.

Garson, parmak sandviçleri, çörekler, hamur işleri ve çaydan oluşan tepsimizi getirince annem bir an durur. Çayı dökerken bekleriz ve garson ayrılırken ona teşekkür ederiz. Kafamı kaldırıp anneme bakınca onun bana somurtarak baktığını görürüm.

"Ne oldu?" diye soruyorum, içimde bir korku hissederek, ne olacağını biliyorum. "Sen ve Penelope ne zaman ilişkilerinizi kamuoyuna açıklayacaksınız?" diyor,

kemik çini çay fincanını ağzına götürür ve fincanın üstünden bana bakar.

Donakalıyorum, bu da onu güldürür.

"Benim öğrenemeyeceğimi mi sandın? Senin ve Lottie'nin günlerinizi Pen'in evinde geçirdiğinizi, onun da senin evinde kaldığını."

"Bunu sır olarak saklamıyorduk," diyorum savunmacı bir tavırla, etrafa bakınıp kimlerin duyabileceğini kontrol ediyorum. Etrafımızdaki herkes kendi sohbetlerine dalmış durumda.

Kaşlarını kaldırdı, bu da beni gülümsetti.

"Hayır mı? Yani Kat biliyor mu? Gabriel? Caleb?"

Onun dikkatli bakışları altında kıvranıyorum.

"Hayır, bilmiyorlar," diyorum ona. "Kahretsin, kardeşlerimin nasıl hissettiğini anlamaya başlıyorum."

"Diline dikkat et," diyor ve bu sefer benim surat asma sırası geliyor.

"Otuz yedi yaşımdayım," diyorum ona, ama onun keskin bakışları altında kendimi küçülmüş hissediyorum.

"Hayır, değilsin. Hafif kurtuldun," diyor, sırtarak. "Ayrıca, Pen aileden biri, onunla uğraşılmaz."

Öne eğilip fısıldıyorum, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Geriye yaslanıp saçlarımı elime alıyorum, çay fincanımı kaldırıp bir yudum alıyorum. Sıcak sıvı boğazımı yakıyor ama zihnimi berraklaştırıyor. Annemin bakışlarıyla karşılaşyorum.

"Onu önemsiyorum anne. Ama durum karmaşık. Lottie var, Kris var..."

"Karmaşık, *karmaşık*. Neden işleri karmaşık hale getirmek zorundayız ki? Nerede bir irade varsa, bir yol da vardır." "Henüz erken."

Annem bana bakar ve saf bir zevkle güler.

"Daha erken mi?" Kendi kendine gülüyor. "İkiniz tanıştığınız andan beri birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz. On sekiz yıldır. Gerçekten de daha erken! Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Her zaman öyleydiniz. Başka güçler müdahale etmeseydi, işler farklı olurdu. Sen ve Pen birlikte olurdunuz."

Annemin sözleri göğsüme çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Kalbim sıkışır. O duyguları sakladığımı, kilitlediğimi sanıyordum.

Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi, elini uzatıp elimi okşadı. "Ben senin annenim, Elijah. Ama ikinizi tanıyan, gözü olan herkes bunu görebilirdi. Darra biliyordu. Birbirinizi olağan olmayan bir düzeyde anlıyordunuz." Bana gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, Pen'i ilk kez eve getirdiğinde, biraz *tuhaf*. Makyajı, piercingleri... Ama ikinizi birlikte izlerken, arkadaşlığınızın gelişme şeklini gördüm."

Pen'in beyaz fondötenini, piercinglerini ve siyah boyalı saçlarını hatırlayarak gülüyorum. Tamamen siyah giysileriyle Addams Ailesi'nden bir figüran gibi görünüyordu.

"Ama onun özel biri olduğunu fark etmem çok uzun sürmedi," diye devam ediyor annem. Ona bakıyorum. "O özel biriydi ve hala da öyle," diye onaylıyorum.

Sandalyeye çöküyorum.

"Tek söyledğim şu. Sen ve Pen. Birbirinize bir şans vermelisiniz. O kadın seni çok uzun zamandır seviyor."

Başımı keskin bir hareketle anneme çeviriyorum.

Ne?

"Bana öyle bakma. O seni sevdi ve destekledi. Kristophe ile nişanlandığını açıkladığında, Louise gibi ben de şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Özellikle de boşanma sürecindeyken."

Ahh, ilişkimizin köstebeği. Louise ve annem yıllar içinde yakın arkadaş oldular.

"Ben hiç..."

"Ah, Eli. Kalp ne isterse onu ister. Sanırım bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Bununla savaşılmaya çalıştım. Bu yüzden ondan uzak durdum."

"Biliyorum. İkinizin de duygularınızla mücadele ettiğinizi gördüm. İkiniz de duygularınızı ortaya çıkarmadınız."

"Kötü bir koca oldum."

"Hayır. Yanlış olsa bile doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Sen ve Darra birbirinize zarar verdiniz, ama o genç kadın ne pahasına olursa olsun seni elde etmeye kararlıydı, en azından babası öyleydi. Sanırım, ne kadar istesen de, olmayan bir şeyi zorlamanın asla işe yaramayacağını fark etti." İçini çekti. "Ama artık o aşamayı geçtin. İkiniz de gelecekteki mutluluğu bulmak için çok yaşlı değilsiniz."

Bir süre sessizce oturduk, göğsüm sıkıştıyordu. Hayatımı mahvetmişim.

"Ya yapmazsam? Lottie'ye daha fazla zarar vermek istemiyorum. Yeterince acı çekti zaten. Pen ise, Kristophe'yi incitmek istemediği için bunu kamuoyuna açıklamak istemiyor. Ama bunun bizim ilişkimizi gölgelemesini de istemiyor."

"İkiniz de kendinize güvenmelisiniz. İkinizin kardeşlerine de aynı tavsiyeyi verdim ve bu onları mutlu etti."

"Onlar ben değilim."

Annem yine gülüyor. "Lottie'yi düşünüyorsan, bırak. Torunum Pen'i çok seviyor, onu ikna etmek için fazla uğraşmana gerek yok. Ona söyledin mi?"

Gözlerimi kaçırıyorum.

"Yanıldığımı söyle."

"Hayır, Lottie Pen ve benim birlikte olmamızdan çok heyecanlanmış görünüyor. Öyle ki, senin doğum günü hafta sonu için elbise alışverişine çıkmışlar."

Yüzündeki ifadeyi ancak kendini beğenmişlik olarak tanımlayabiliriz.

"Düşündüğüm gibi. Sen ve kardeşlerin ise, hepiniz farklı bireysiniz. İkizler bile birbirlerinden çok farklılar. Ama onlara da söylediğim gibi,

evrenin sizi olması gereken yola yönlendirmelerine izin verin. Dinleyin ve izleyin. Lottie'ye gelince, benim hiçbir endişem yok, senin de olmamalı. Hiçbir kızın, o genç hanımın vaftiz annesini sevdiği kadar birini sevdiğini görmedim ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyorum."

Annem bana bakar. Yüzümdeki ifadeyi anlamış olmalı. Pen'in Lottie'nin vaftiz annesi olmasını hiç konuşmamıştım.

"Bunu baban yaptı," diyor bana. "Pen'in Lottie'nin vaftiz annesi olacağını açıkça belirtti."

Annemin dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir. "Ne?" diyorum.

Bu benim için yeni bir haber. Darra sadece üniversiteden arkadaşlarımızın vaftiz ebeveynlerimiz olmasını istediğini söylemişti, ama sanırım bu hikayenin daha fazlası var. Ağzımı açmak üzereyken, annem elini kaldırır.

"Bazı şeyler geçmişte kalması daha iyidir."

Aniden bir şey fark ettim.

"Babamın, Pen'in iş girişimimizden ayrılmasıyla bir ilgisi var mıydı?"

Annem gözlerini bana diker, bakışı kararludur.

"Geçmiş geçmişte bırak, Elijah. Herkes için daha iyi. Eminim son zamanlarda Pen hakkında çok şey öğrendin."

Başımı salladım.

"O zaman bilmen gereken tek şey, ikinizi de koruduğu."

Daha fazla soru sormak istiyorum, midem bulanıyor. Babam neden Pen ve onun hackleme işine karışmıştı? Annem bunu mu kastetti?

Sanki benim kargaşamı hissetmiş gibi, bana daha yakın eğiliyor.

"Boş ver. Ve Elijah. Lottie'nin ihtiyacı olan tek şey babasının mutluluğu. Unutma, ona örnek ol, ona sevginin ne olduğunu göster. Gerçek aşk her şeyden daha güçlüdür." Bir süre durdu. "Ve geri döndüğünden beri, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor, bu da bana çok şey anlatıyor."

Kaşlarımı çatınca, annem gülüyor.

"Sosyal medya, Elijah. Ben fosil değilim."

Kafamı sallarım, acaba beni hiç şaşırtmayacak mı diye merak ediyorum.

Haklı, Lottie çok daha mutlu, ama bunun bir rüya olup olmadığını merak ettim. Annemin spiritüalist bakış açısını görmezden geldim. Ama belki belki, benim için, bizim için bir umut vardır.

"Pen'in her zaman Frazer Vakfı hafta sonuna geldiğini biliyorum. Ama bu yıl onu misafiriniz olarak davet edin."

"Sana söyledim, henüz ilişkimizi kamuoyuna açıklamamızı istemiyor," diye itiraf ettim. Midemdeki boşluk hissi geri döndü. "Balayında olması gerekiyor. Saygılı davranmaya çalışıyor."

Annem dudaklarını ısırır. "Ama hepsi bu değil. Seni endişelendiren bu değil."

Lanet olsun ona.

"Hayır." İç çekiyorum. "Kristophe'den ayrıldığına pişman mı acaba? Pen'in geleceği planlanmıştı. Şimdi o planlar suya düştü ve o geleceğini yeniden şekillendiriyor."

"Ve sen bu yeniden şekillendirmenin bir parçası olamıyorsun? Onunla konuştun mu?" "Hâlâ her şeyi sorguluyorum."

"Bu beni mutlu ediyor çünkü önemsiyorsun demek. Ama Elijah, ilişkiler sadece harika seks üzerine kurulmaz, her ne kadar bu da yardımcı olsa da. İlişkiler aynı zamanda güven ve iletişim üzerine de kurulur. Pen ile konuş, ona korkularını anlat. Muhtemelen aynı korkuları paylaştığınızı göreceksin."

Sessiz kaldığımda, gözlerini deviriyor ve hayatın çok kısa olduğunu düşündüğünü biliyorum.

"Doğum günümün olduğu hafta sonu için. Pen balayında olması gerekiyordu, ancak o her zaman Frazer Vakfı Günü'ne katılır, bu yüzden onu davet edebilirsin. İkinizin toplum içinde nasıl davranacağınız size kalmış. Kat iş seyahatinden dönecek, bu yüzden kız kardeşine durumu anlatabilirsin. Gabriel ve Caleb'in ikiniz hakkında bahis yaptığını sanıyorum." Annem sinsi bir gülümsemeyle sırtıttı. "Umarım kız kardeşin seni hadım etmez. Pen'i çok korur."

"Ha ha, çok komik."

"O Pen'in yanındaydı, Pen de onun yanındaydı. İkisi kardeş kadar yakındır."

"Ben onun erkek kardeşiyim," diyorum, biraz kızgın hissederek, ama aralarındaki bağın gücünü inkar edemem. "Neden ailem kız arkadaşımın tarafını tutuyor?"

Bir an durdum, annemin sırtışı genişledi ve o anda ne dediğimi fark ettim söylediğimi anlıyorum.

"Senin için hala umut var, Elijah," diyor. "Şimdi, bayatlamadan önce bu sandviçleri ve hamur işlerini yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

BÖLÜM 51

PEN

Elijah, Lottie ve ben Frazer ailesinin evine giriyoruz. Buraya her geldiğimde, Franny'nin beni bir kenara çekip, sudan çıkmış balık gibi hissetmeme rağmen beni hoş karşıladığı o ilk hafta sonuna geri dönüyorum.

"Seni ve Elijah'ı ayrı odalara yerleştirdim," diyor, göz kırparak. "İlişkinizi gizli tutmaya çalıştığınızı biliyorum. Ancak, odalarınız yan yana ve aralarında bir bağlantı kapısı var."

Onun sözleri beni boğuyor, Elijah sırtımı okşuyor.

"Hadi ama. Yaşlanıyor olabilirim, ama hala nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum," diye ekliyor.

Dönüp ona sarılıyorum.

"Bu yüzden seni çok seviyorum. Beni her zaman şaşırtıp hayran bırakıyorsun. Mutlu yıllar, Franny."

Elijah, annesi ve ben kucaklaşırken gözlerini devirdi.

Franny, bizi izleyen Lottie'ye döndü.

"Salonda hoşuna gidecek bir sürpriz var. Benimle gelir misin?" der Franny ve artık kendisinden daha uzun olan torununun koluna girer.

"Ne, büyükanne?"

Elijah elimi tutar ve ikimizin arkasında yürürüz, sadece ikimiz varken ilişkimizi saklamaya gerek yoktur.

Franny kapıyı açar ve küçük bir gıcırta duyulur.

Odanın ortasına bir kalem yerleştirilmiş ve küçük altın rengi paslı bir köpek yavrusu ip oyuncağıyla uğraşıyor.

"Büyükanne!" diyor Lottie, büyükannesinin kolunu bırakıp koşarak ilerliyor. Dönüp ona bakıyor.

Franny gülümser. "İçeri gir. Biraz ilgiye, oynayacak birine ihtiyacı var."

Elijah annesine şaşkınlıkla bakar. "Bir köpek yavrusu mu? Gerçekten mi?"

Franny omuz silker. "Eh, bir sürü personel dışında burada tek başımayım. Biraz arkadaşlık etmek istediğime karar verdim. Torunlarım köpek yavrusunu çok sevecekler, bu yüzden hepinizi burada daha fazla zaman geçirmeniz için şantaj yapmak için mükemmel bir yol."

Onun mantığına gülümserim ve Franny bana göz kırpar.

"Adı ne?" derim, kaleme doğru ilerlerken.

"Lottie'nin ona isim bulmaya yardım etmek isteyebileceğini düşündüm. Callum henüz çok küçük."

Lottie, çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, tüylü yavruyu kucaklamış durumda.

"O bir Vizsla," diyor Franny. "Komşularımızdan birinin köpeği yavruladı ve sonuncuyu evlatlık vermek istiyordu."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Elijah'ın annesine olan güvensizliğini hissedebiliyorum. Onların büyürken köpek beslemelerine her zaman izin vermediğini biliyorum.

"Diğerleri biliyor mu?" diye soruyor Elijah.

"Hayır, onlara sürpriz yapayım dedim," diyor Franny ve gözlerindeki yaramaz ışıltıyı kaçırmak imkansız.

"Eh, kesinlikle sürpriz olacak," diyor Elijah kuru bir şekilde.

Kolumu onun koluna doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, karşılığında seksi bir gülümseme alıyorum.

"Hadi," diyorum. "Lottie ve anneni isim seçmeye bırakalım."

Elijah'ın elini tutup onu odadan çıkarırım. Yukarı çıkıp yatak odalarımıza gideriz.

"Onun bir köpeği olduğuna inanamıyorum. Hayır, bir köpek yavrusu!" Gülerek onu bana doğru çeviriyorum.

"Bir köpek yavrusu, Lottie bir süre ondan uzaklaşamayacak."

Yüzünde şafak vakti gibi bir ifade belirirken, ellerini kalçalarıma koyup beni kendine doğru çekiyor.

Ellerim göğsünden boynuna kayıyor, parmaklarım ensesindeki kısa saçlarla oynuyor.

"Çok haklısınız Bayan Dawson," diyor, dudakları benimkilere doğru inerken yavaşça gülümsüyor.

Dudaklarımın kenarını yaladı ve beni inlettirdi. Çok uzun zaman olmuştu.

"Seni özledim," diyor, öpücüğümüzü derinleştiriyor, elleri saçlarıma uzanıyor ve ağzımı eğiyor, dili benimkiyle dolanıyor.

Bizi geriye doğru kapıya doğru yürüdü, eliyle kilidi çevirerek bizi içeri kapattı. Bu harekete gülümserim.

"Bu, benimle kötü bir şey yapmak istediğin anlamına mı geliyor?" diye sordum küstahça.

"Oh, kesinlikle. Kızım sayesinde testislerim ağrıyor."

Arzum hızla yükselirken inliyorum. Tüm o bastırılmış arzu. Parmaklarım bu adama dokunma ihtiyacıyla titriyor. Zaten ıslanmış durumdayım, içim arzuyla titriyor. Dudakları boynuma doğru kayarken inliyorum, beni dizlerimin üstüne çökertip hassas noktamı buluyor.

Dudakları ısırıp emdikçe başını okşuyorum.

"Bunu özlemişim," diye fısıldıyorum.

"O zaman bunu düzeltmem gerek. Seni bu şekilde bırakamam."

Ne yapacağını anlamadan, Elijah beni kollarının arasına alır ve yatağın kenarına yatırır.

Önümde diz çöküyor ve dilini çıkarıp dudaklarını yaladığını izliyorum. Elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor ve eteğimi yukarı kaldırıp kenara çekiyor.

Elijah'ın beni ıslak ve hazır bulacağını bilerek dudağımı ısırırım. Sadece onun yanında olmak bile beni havaya sokar ve onun penisini içimde istiyorum. Geçtiğimiz iki hafta, kendimi tutma konusunda bir ders oldu.

Elijah'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor, parmakları külotumun dantelli kenarıyla oynuyor.

O, kumaşı bir tarafa çekip, ısınmış tenimi onun bakışlarına ve odanın serin havasına maruz bırakırken, kaçmak üzere olan iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

"Güzel," diyor, başını öne eğip görüş alanımdan çıkıyor, eteğim görüşümü engelliyor. Dilini açıklığımdan klitorisime doğru kaydırırken başım geriye düşüyor.

"Elijah," diye fısıldıyorum, o bölgeye hafif öpücükler kondururken. Arzum içimden dışarı sızıyor, beni hazırlıyor.

"Her şey yolunda," der, klitorisimi dudaklarının arasına alıp nazikçe emer.

Arzum doğrudan kalbime ulaştığında kalçalarım yataktan neredeyse sıçrayacak gibi oldu.

"Ahh," diye boğuk bir ses çıkarırım, o şişmiş etimi emmeye devam ederken, parmağı açıklığıma doğru hareket eder, doldurulmak için yalvaran delikle oynar.

Ellerim kafasına gider, onu bana doğru çekerim, bu hissin bitmesini istemem.

Parmağını vücuduma batırır, kalçalarım onun hareketleri ve ağzıyla uyum içinde hareket ederek kendi hayatlarını yaşarlar.

Parmağını duvarıma kıvrınca titriyorum, his neredeyse dayanılmaz. Ben onun ellerinin altında kıvrınana kadar hareketi tekrar tekrar yapıyor. Bir elimle başını tutuyorum, diğerimi ağzıma götürüyorum. Bağdırmamak için dişlerimi sıkıyorum.

O'nun bende uyandırdığı duygularla boğulduğumda gözlerimden yaşlar akar.

"Elijah," diye boğulurum.

"Benim için gel, Pen," diye emreder.

İkinci parmağını da sokar, vücudum onun parmakları etrafında patlarken parmaklarını içeri dışarı hareket ettirir.

Vücudum titrer, duvarlarım sertçe kasılır. "Siktir," der Elijah.

Ben orgazmdan inerken, titremelerim yavaşlarken, dili şimdi klitorisimi yavaşça yalıyor.

Geriye yaslanıp tavana bakıyorum, vücudum bitkin. Bacaklarım titriyor, rahmim hala küçük kasılmalar yapıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Yatağın yan tarafı çöküyor.

Gözlerimi açıp dünyamı altüst eden adama bakıyorum.

Başparmağıyla yanağımı siler, parmakları ıslak kalır. Gözlerimi silerim, nemli olduklarını görünce şaşırırım.

"Sana acı çektirdim mi, Pen?" diye sorar, sesi endişeyle doludur.

"Hayır, kesinlikle acı değildi, tabii benden her türlü duyguyu söküp almayı acı saymazsan. Tanrım, Elijah, bunu nereden öğrendiğini bilmek bile istemiyorum."

Yanakları kızardı.

Başımı eğdim ve o güldü.

Elimi uzatıp onu aşağı çekiyorum, dudaklarım onun dudaklarını buluyor, dudaklarında kendimi tadıyorum. Onu sırt üstü yatırıyorum, bacaklarımı belinin iki yanına atıyorum, eteğim yukarı kalkıyor.

Elijah, kendini benim içime doğru iterek inledi.

"Sana ihtiyacım var," diyor.

Elimi aramıza sokup kot pantolonunu açtım ve boxerıyla birlikte kalçalarından aşağıya doğru itmeye yardım ettim.

"Siktir, prezervatif," diye tıslar, ben onu amımın dudakları arasında sallarken.

"Test oldum. Temizim," diyorum ona. "Ben de," diyor.

"Ben de hap kullanıyorum," diye itiraf ediyorum.

Düğünden sonra bırakmam gerekse de, aceleci davranmadığım için şimdi memnunum. Şu anda hamilelik ideal olmaz.

"Emin misin?" diye soruyor Elijah, kalçalarını sallayarak bacaklarımın arasında sallanıyor ve kendini benim sıvılarımla kaplıyor.

"Kesinlikle."

Kalkıp Elijah'ı elimle tutuyorum.

"Dur. Seni görmek istiyorum," diyor.

Dudaklarımı ısırp geriye doğru kayarak ayağa kalkıyorum. Eteğimin fermuarını açıp ıslak külotumla birlikte yere atıyorum. Üstümü çıkarıp sütyenimi açıyorum ve göğüslerimi serbest bırakıyorum. Büyük değiller ama Elijah'ın onlara bakışları...

O oturup tişörtünü ve kot pantolonunu çıkararak benim gibi çıplak kalana kadar iniltiyi bastırıyorum.

"Buraya gel," diyor, geriye yaslanarak vücuduna tırmanmama izin veriyor.

Titreyen penisinin üzerine yerleşiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum. "Vücudum seni derinlerde istiyor, beni genişletmeni istiyor. İçimi kaplayan spermini hissetmek istiyorum."

Şimdi Elijah'ın inlemesi sırası. Kendini eline alıyor ve ben kalkıyorum, onun kendini hizalamasına izin veriyorum.

Onun girişimi hissediyorum, vücudum onun boyutuna uyum sağlamak için geriliyor. Aşağı doğru bastırıyorum ve ben onun üzerine çöktüğümde ikimiz de nefes veriyoruz.

"Pen," diye tıslar, en dibine ulaştığında.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Yavaşça yukarı aşağı hareket ediyorum. Ellerini kalçalarımın koyarak hareketlerimi kontrol etmeye yardımcı oluyor. Oturup meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, emiyor ve ısıyor. Vücudumuz çılgın dansına devam ederken ellerimle başını tutuyorum. Klitorisim onun kasık kemiğine sürtünürken, içimde bir kez daha baskı hissediyorum.

"Boşalacağım," diye fısıldıyorum, başını göğsümden çekip ağzımı ağzına kilitliyorum, öpüşmemiz çaresiz.

"O zaman benim için boşal. Sikimi em. Aramızda hiçbir şey olmadan kaslarını hissetmek istiyorum."

Sözleri beni patlatıyor. Orgazmlarımın daha da yoğunlaşabileceğini düşünmemiştim.

"Siktir!" Elijah içimde şişiyor, kaslarım sertçe sıkışıyor.

Çılgınca ileri geri hareket ediyor, orgazmımı uzatıyor, ta ki kendisi titreyene kadar, hareketleri daha da çılgınca hale geliyor. Penisinin içimde derinden titrediğini hissediyorum, vücudu içime boşalıyor.

Donup kalıyorum, ağızlarımız ve dillerimiz hala savaşıyor, ta ki Elijah geri çekilip beni göğsüne çekene kadar. Vücudumuz hala birleşik.

"Vay canına," diyor, yanağım göğsüne yaslanmışken saçlarımı yüzümden çekiyor.

"Gerçekten vay canına," diyorum, hareket edemedim. Uzuvarım jöleye dönmüş.

Dışarıda bir araba kapısı çarpıyor ve Gabriel ile Leah'ın Franny ve Lottie tarafından karşılandığını duyabiliyorum.

"Kahretsin," diyorum, kendimi dikleştirerek.

Elijah kollarını bana dolayarak beni tekrar aşağı çekip yanına yatırır.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor, başımın üstüne bir öpücük kondurup kollarını bana dolayarak.

"Tamam," diyorum, tekrar ona yaslanarak. İstesem bile şu anda hareket edebileceğimi sanmıyorum.

Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum.

Parmaklarım ona dokunma isteğiyle karıncalanıyor ve onları onun cildinde gezdiriyorum. Elijah'ın ve benim spermlerimizin uyluklarımı kapladığını hissederken göğsümün içinde bir şey değişiyor. Daha önce hiç korunmasız seks yapmadım, bu yüzden dağınık sonuçlara alışkın değilim. Bu hisle nefesim hızlanıyor. Bu şefkatli Elijah'a alışabilirim.

BÖLÜM 52

ELIJAH

Pen ve ben duş alıp aşağı kata indiğimizde, herkes oturma odasında toplanmış durumda.

Lottie hala yerde yavru köpekle birlikte, ona ismine cevap vermeyi ve ödül için oturmayı öğretiyor.

Pen ve ben odaya girdiğimizde, yüzünde ölçülemez bir sevinçle "Baba, Pen" diye seslendi. Kızımın yanına giderken "Yavru köpeğe isim verdik" dedi.

"Neye karar verdiniz?"

"Diana," diyor Lottie, bu da beni kaşlarımla çatmaya neden oluyor.

"Ah, Diana Prince, namı diğer Wonder Woman," diyor Pen, benim bilgisizliğimi kurtarmaya çalışarak. "Harika bir seçim."

"Belli ki bir şeyi kaçırıyorum," derim, ikisini de bakarak.

Lottie sırttı.

"Pen teyze büyük bir süper kahraman hayranıdır. Bunu bilmelisin. Özellikle kadın süper kahramanları. Diana Prince, Wonder Woman'dır. Güçlü, sert bir kadın."

Aniden anlıyorum. Tabii ki Pen süper kahramanları seviyor. Bu yüzden bu kadar harika video oyunları yazıyor. Karakterleri hem erkek hem de kadınlar için özdeşleşilebilir ve güçlü.

"O zaman isim seçimi iyi olmuş," diyorum, kızıma dönerek. "Bir Vizsla olarak, o da Wonder Woman gibi süper hızlı olacak."

Pen geri çekilir, ağzım kulağına yakındır.

"Her gün yeni bir şey öğreniyorum," diye fısıldarım. "Cosplay sever misin?"

Sözlerim onu ürpertir ve ben gülümserim.

Pen'in Wonder Woman kıyafeti giydiği düşüncesi beni taş gibi sertleştirir. Kızım odadayken ihtiyacım olan şey bu değil.

"Herkes burada."

Pen ve ben Caleb içeri girince birbirimizden ayrılırız.

"Ah, annemin yeni küçük teröristi," der, gözleri yere ve şu anda Lottie'nin üzerine tırmanmaya çalışan köpek yavrusuna kilitlenmiştir. Sonunda başını kaldırdığında, bana gözlerini devirir ve sonra yere çöküp kaosa katılır, küçük tüylü topun etrafta yuvarlanmasından açıkça dikkatinin dağıldığı bellidir. Köpek yavrularının büyürken yasak olduğunu söylediğimiz için onun düşüncelerini anlıyorum.

"Onu ne ele geçirdi?" diye sorar, köpeğin dişlerinden kolunu kurtarmaya çalışırken.

April kapıda belirir ve Caleb'in peşinden yere iner, köpek yavrusunu kucağına alıp yüzünün önüne tutarak kocasını kurtarır.

"Aman Tanrım, ne kadar sevimlisin."

Pen de yere oturarak Lottie'nin yanına uzanır.

"Pen," der April, öne eğilip onu hızlıca kucaklayarak. "Seni görmek çok güzel."

Pen'in insanlara, özellikle de aileme her zaman böyle bir etki yapması beni şaşırtıyor. Hepsi onu seviyor. Ama sevmemek için bir neden var mı ki? O, tanıdığım en samimi ve nazik insanlardan biri.

"Seni de görmek güzel," der içtenlikle. "Balayın nasıldı?"

Parıldayan, sevgi dolu gözleri Caleb'e döner, Caleb de ona bakışıyla karşılık verir. Göğsüm sıkışır. İkisi için daha mutlu olamazdım, ama aynı zamanda kıskançlık da hissediyorum, çünkü Darra'ya hiç öyle bakmadığımı, onun da bana öyle bakmadığını biliyorum.

Dönüp Pen'in beni izlediğini fark ettim. Ona gülümsedim, ama gözleri ciddiye.

Kanepeye oturup diğerlerinin köpek yavrusuyla oynamasını izlerken, April ve Caleb'in bize seyahatlerini anlatmasını dinlerim. Avustralya, Bali, Singapur ve Tayland'ı ziyaret etmişler ve son haftalarını Maldivler'de bir su villasında güneşlenerek geçirmişler.

"Harikaydı," diyor April nefes nefese, bakışları yine Caleb'e kayıyor.

Pen gülümsüyor, ikisi için de açıkça mutlu, ama ben merak ediyorum. Kris ve ilişkisi hakkında söylediklerine rağmen, bu onun hayatı olacaktı.

Ancak April ve Caleb'in birbirlerine olan sevgileri konusunda hiç şüphe yok. Bir fener gibi parlıyorlar. Ve bu, aşk konusunda alaycı bakış açımıyla tanınan biri olarak benim için çok şey ifade ediyor.

"Gabriel ve Leah'ı mı duydum?" diye soruyor Pen.

"Evet. Leah, Callum'un akşam yemeğini hazırlıyor. Gabriel de çantalarını yukarı çıkarıyor," diyor Caleb, gözleri hüznle doluyor. "Nişanının bozulmasına üzüldüm, Pen."

Pen ona bakar ve omuz silker. "Olması gereken değildi," der kardeşim. "Kris ve benim, seninle April'in sahip olduğu şey yoktu."

Daha fazla bir şey söylemez ve April elini uzatıp

Caleb halıdan kalkar ve giderken April'in dudaklarına bir öpücük kondurur.

"Burada olman çok güzel. Kris'in kaybı bizim kazancımız," der diyor ve elini April'in yanağına koyar.

"Uğursuzluk getirme," derim, bir köpek yavrusunu kucağıma alırken.

Pen'in bizi izlediğini fark ettim, gözleri yumuşadı ve yanakları kızardı. "Bence bu ufaklığın biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Hadi Lottie, Diana'yı kafesine koyalım.

Annem kafes eğitimi aldığını söyledi. Uyandıktan sonra onunla oynayabilirsin." daha sonra uyandığında onunla oynayabilirsin."

Lottie köpeği kollarımdan alır ve odadan benimle birlikte çıkar. Pen'i kollarıma alıp ailemin önünde ona sahip olduğumu ilan etme isteği, karşı koyamayacağım kadar güçlüdür.

Lottie ve ben köpeği kafesine geri koyup, yerleşmesini bekliyoruz. Çok uzun sürmüyor, tüm bu heyecan onu yormuş.

"Sorun yok baba, kimse senin ve Pen teyzeyi tahmin edemez. Endişeleneceklerini sanmıyorum. Herkes onu seviyor.

"Biliyorum, ama Pen insanların ne düşüneceği konusunda endişeli ve ben bunu saygıyla karşılıyorum."

"Ama ailesi umursamayacak, sadece onun mutlu olmasını isteyecekler," diyor Lottie. "Biliyorum, haklısın."

Annem de bizimle buluştuğunda bana aynı şeyi söyledi.

"Pen teyze çok şanslı. Umarım ben de büyüdüğümde senin gibi biriyle tanışırım," diyor Lottie ve nefesim kesiliyor.

Lottie kolunu koluma takarak gülümser ve diğerlerinin yanına döneriz.

"Ee, sen ve Elijah?" Caleb odaya girerken sorar.

"Ne?" Pen ağzı açık bir şekilde kardeşime bakar, sonra gözleri benimkilerle karşılaşır.

"Üzgünüm Pen, tekrar konuşmaya başladığını kastetti," diyor April, Pen'in omuzları düşerken.

"O zaman haklıydım?" Gabriel arkamdan seslenir. "Ne demek haklıydım?" diye sorar Pen.

"Sen ve kardeşim sonunda anlaşmaya vardınız mı?" "Hayır," diye bağırır Pen.

Gölmek istiyorum. Hiç de inandırıcı değil. Yüzünde suçluluk dolu bir ifade var, ama bunun nedeni benim bilmem mi? Frazer ailesinin köşeye sıkıştırması, ustaca davranmayı gerektirir, Pen'in yılların tecrübesi olmadığı için değil.

"Zavallı kadını rahat bırak," diyor Leah, kollarında kıvranan Callum'la onun yardımına koşarak.

"Karıncı Pen," der ve Leah onu yere indirene kadar daha da fazla kıvrandır.

Callum, Pen'in kucağına düşmeden önce yerde sendeleyerek yürür ve kollarını Pen'in boynuna dolamıştır.

"Hey, yakışıklı çocuk, beni kurtarmaya mı geldin?" diye sorar ona.

Küçük burnunu buruşturur.

"Seni kurtardım," der ve ona dişlerini göstererek gülümser.

Leah onu kendine yaklaştırır, gözlerini kapatır ve bebeğin kokusunu içine çeker. Göğsümde bir şey sıkışır. Pen çocuklarla harika anlaşır. Bu düşüncüyü sonraya bırakırım.

"Akşam yemeğin güzel miydi?" diye sorar ona.

"Makarna şekilleri," diye gülümser, kız onun yanağından küçük bir domates sosu lekesini silerken.

"En sevdiğim," diye itiraf eder ve ben de onun ders çalışırken tenekeden direkt yediği spaghetti halkalarını hatırlarım. Midemi bulandırır ama o çok severdi.

Callum annesine döner ve Leah gülümser.

"Bu gece olmaz, tatlım. Pen teyze büyüklerle yemek yiyor. Belki yarın seninle makarna şekilleri yiyebilir."

Callum dikkatini tekrar Pen'e çevirir ve ellerini onun yanaklarına koyar. Yeğenimin Pen ile oldukça yakın bir bağ kurduğu açıktır, ki bu Gabriel ile olan ilişkisi nedeniyle şaşırtıcı değildir.

Lottie yanımdan geçip odanın içine doğru ilerler, April ve Leah'a sarılır, sonra amcalarına döner. Pen'in gözleri, kucağında kıvrılmış olan küçük çocuğu izlerken benimkilerle buluşur.

"Yavru köpekler ve bebekler. Caziben ortaya çıkıyor," diyorum Pen'e.

"Sadece kıskanıyorsun," diyor, Callum'u kucaklayarak.

Gölümserim ve ona doğru yürürüm. Pen nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Ne yapıyorsun?

"Unc Lije," diyor Callum, kollarında kıvranarak bana ulaşmaya çalışıyor.

Ona sıırtmadan edemiyorum, sonra onu kucağıma alıp havaya atıyorum.

"Hey, sporcu," diyorum, Callum sevinçle çığlık atarken.

"Daha fazla," diye bağııyor Callum ve ben küçük yeğenimle oynarken herkesin gözleri üzerimde.

"Neyi kaçırdım?"

Bu sefer herkesin dikkatini çeken Kat'ın sesidir.

"Kat," diyor Pen, arkadaşlarının ve mobilyaların arasından geçerek ona ulaşıyor ve onu kucaklıyor.

"Ben de seni özledim. Nasılsın?" Kat, gözleri endişeyle dolu olarak sorar.

Pen'in Kat'e bakarken boğazının titrediğini görüyorum. Pen'in ona bizden bahsetmek konusunda kararsız olduğunu biliyorum, ama kardeşim yurtdışındayken bunu açıklamak istemiyordu.

Aklım, annemin Kat'in beni hadım ettiğı hakkındaki yorumuna geri dönüyor. "İyiyim," diyor Pen. "Sana anlatacak çok şeyim var."

Kat başını eğiyor, gözleri bana kayıyor, yüzünde soru dolu bir ifade var. Gözlerinde bir anlık bir anlayış parıldıyor. O her zaman inanılmaz derecede algısı güçlü biriydi. Bu özellik ailemizde var galiba.

"Belli ki konuşacak çok şeyimiz var," diyor, kolunu Pen'in koluna takıp onu odaya geri götürüyor.

"Peki, bunu akşam yemeğinde yapabilirsiniz," diyor Franny, arkalarından içeri girip bir araya gelen ailesini selamlayarak.

"Harper nerede?" diye sorar Caleb.

"Buradayım," diyor Harper, Kat'in arkasında odaya girerken.

Oda sessizliğe bürünüyor.

"Vay canına, Harps, harika görünüyorsun," diyor Pen, sessizliği bozarak ve kendine bir gülümseme kazandırarak.

"Bir değişiklik yapayım dedim," diyor ve hepimize bir dönüş yapıyor. Değişim çok belirgin.

Her zamanki parlak renkli saçları, ince vurgularla değiştirilmiş. Sert çizgiler ve gösterişli renkler yerine, makyajı artık doğal ve zarif. Kıyafetleri bile daha sade hale gelmiş, ancak yine de Harper'ın havasını taşıyor. Kişiliğın tamamını ortadan kaldıramazsın.

"Vay canına, küçük kardeşim," diyor Caleb, öne çıkıp onu kucaklamak için kendine çekiyor. "Üniversite sana bunu mu yapıyor?"

"Uyum sağlamak istedim. Eski Harper benim zevkime göre biraz fazla göze çarpıyordu. Bu daha kolaydı. Kimse beni ilerlemek için ailemin parasını veya adını kullandığım için suçlamıyor."

Pen'e döner. "Annemin soyadını kullanmak dahiceydi."

Koluna hafifçe vurur. "Sevindim."

Harper başını kaldırır, gözleri benimkilerle buluşur. "Hey, ağabey. Ne düşünüyorsun?"

"Güzel görünüyorsun, küçük kardeşim," diyorum ve karşılığında bir gülümseme ve küçük bir reverans alıyorum.

Muhtemelen Harper'ın görünüşü ve isyanı konusunda ona en sert davranan kişi bendim. Ama Pen'in o dünyayı keşfetmeye çalışmasını izledikten sonra, her ne kadar başarılı olsa da, küçük kız kardeşim için bunu istemiyordum. Bunun babamızı kaybetmenin acısından kaynaklandığını bildiğim için.

"Mükemmel, herkes mutlu," diyor annem, ellerini çırparak. "Şimdi yemek zamanı."

Akşam yemeği tipik bir Frazer yemeği. Kardeşler birbirlerinin üzerine konuşuyor, sohbet ediyor. Kat sessiz. Yorgun görünüyor. Ama her zaman böyledir. İki ayını farklı otellere seyahat ederek, kendini göstererek, çalışanlarla konuşarak geçirir. Kişisel yönetim dokunuşunu sunar. Babamız ve dedemiz de aynı şeyi yapardı. Bu yüzden her otelde bir aile süiti vardır ve personel tutma oranı rekor seviyededir.

Pen döndüğünden beri, telefonda kısa bir konuşma yaptıklarını biliyorum, ama derinlemesine bir şey konuşmadılar, ancak kız kardeşimin sorularının yüzeyin altında kaynadığını hissedebiliyorum. Bana attığı bakışlar da buna katkıda bulunuyor. April balayında olduğu için, Leah da Pen'i ayrı ayrı arayarak durumunu kontrol etti ve iyi olup olmadığını sordu. Pen'i kız kardeşlerim ve yengelerimle izlerken, bu kadınların onu ne kadar sevdikleri açıkça görülüyor.

Annem Pen'i Kat ve Leah'ın arasına, benden uzağa oturttu. Bence bu, benim isteğimden çok Pen'in isteğini saygı duyduğu için.

Yemeğin sonunda Caleb ayağa kalktı. "Anne, buradaki herkesin sana en mutlu doğum günlerini dilediğini biliyorum."

Hepimiz alkışlarken annem gülümsüyor. Gürültü dinince Gabriel ayağa kalkıyor ve bıçağıyla bardağının kenarına vuruyor.

"Leah ve benim bir duyurumuz var."

Tüm gözler Leah'a çevrilir. Bir elini karnına koyarken, diğer eliyle Gabriel'in elini tutar.

"Gerçekten mi?" Annemin boğuk sesi duyulur. "Aslında iki haberimiz var."

Gabriel ve Leah birbirlerine gülümserler. "

"İkiz mi?" Annem neredeyse çığlık atar. "Ne zaman?"

"On altı haftalık hamileyim," der Leah, yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

"Yani çok yoğun bir Noel olacak."

Annem ayağa kalkar ve masanın etrafında koşarak Leah'ı kucaklar. "Bu en güzel doğum günü hediyesi," der, gözleri parlayarak Leah'ın yanaklarını avuçlayarak, her birine öpücükler kondurur ve sonra Gabriel'e de aynısını yapar.

Gabriel kolunu onun omzuna dolayarak ona sarılır. Bu dönemin onun için ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz. Her gün babasını özlüyor, ama bu hafta sonu daha da çok özlüyor. Bu haber paha biçilemez. Gözlerim onun başının üzerinden Gabriel'inkilerle buluşur ve şimdi neden bu haberi paylaşmak için beklediğini anlarım.

"İkizler mi?" diye sorar Kat.

"Henüz bilmiyoruz. Ayrı plasentaları var, yani yüzde elli ihtimal var," diyor Gabriel.

Ailede bir çift daha. Acaba ilk ikisi kadar yaramaz olacaklar mı?

Gözlerim Pen'i bulur. Leah'ı kucaklamış ve ona duyamadığım bir şey söylüyor. Leah gülümser.

"Bu harika bir haber. Senin adına çok mutluyum," diyor Pen, Leah'ı bırakırken.

Caleb ayağa kalkar ve ikizini kucaklamak için kendine doğru çeker.

"İkiniz için de çok mutluyum. Eğer tek yumurta ikizleri ise, umarım bizim kadar yaramaz olmazlar," diyor gülererek.

"Kendi adına konuş. Ben sessiz olan bendim," diyor Gabriel kuru bir şekilde.

Caleb gülüyor. "Tamam, bu çok doğru. Umarım sana daha çok benzerler. En azından büyüyüp akıllanana kadar."

Caleb, aileme çok zor anlar yaşatırdı. Gençken hep bir şeyler yapardı. Annem, arkasında gözleri olması gerektiğini söylerdi. O yapamadığında, Kat ve ben görevlendirilirdik.

"Çok sıkıcı bir konu ama, April ve benim de duyurmamız gereken bir şey var." Bir hayret nidası yükselir ve o gülümseyerek başını sallar. "Hayır, hamile değiliz

hamile değiliz, en azından şimdilik. Ancak, eski Lofton mülküne bir teklif kabul edildi."

Karısına sevgi dolu bir bakış attı, karısı da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Lofton mülkü, aile evinin sınırında. Caleb ve April, annemin komşuları olmak üzere. Annem yine ciyakladı ve ikisini de kucakladı.

"Bu, en güzel doğum günü oluyor," diyor.

April onun hayatına girdiğinde onun için doğru kişi olduğunu anlamıştım ve yanılmamışım. Onda bir şey vardı, Caleb onun adını söylerkenki hali. Kendimi hep alaycı biri olarak görmüşümdür ve Caleb'in de öyle olduğunu düşünürdüm, ama April'la birlikteyken her şey doğru geliyordu. Belki de April ortaya çıktığında Leah'a karşı olduğumdan daha açık davranmıştım. Neyse ki Leah çok yürekli biridir ve beni affetti.

Gabriel Caleb'e bakar ve sırtarak gülümser.

Caleb de gülümser. "Bir ev alıyoruz. Hazırlanmak için çatı katından taşınıyoruz."

Gabriel, Caleb'in sırtına bir şaplak atar. "O zaman çok uzun sürmeyecek, kardeşim." Caleb sırtarak, gözlerini tekrar April'a çevirir ve ona göz kırpar.

"Umarım öyle olur."

Arkanıza yaslanıp iki kardeşimin tekrar kucaklaşmasını izliyorum, gülümsemeleri o kadar geniş ki, mutlulukları hissedilebilir. Bu, onlar için istediğim her şey. Bu yüzden Darra ve benim ilişkimizin yıkıcı etkilerinden onları korumak için çok uğraştım, ama başaramadım. Aile böyle bir şey işte.

Pen'in beni izlediğini fark ettim. Ona gülümsedim.

April ve Leah ayağa kalkar ve herkesin hızla konuşmasıyla o an sona erer.

Annem sandalyesine yaslanıp kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor, sonra kalkıp herkesi kucaklıyor.

Pen ve ben masanın etrafında dolaşarak mutlu çiftleri kucaklıyoruz. Pen önümde durduğunda, kollarımın onun beline dolandığını ve onu kendime doğru çektiğimi fark ediyorum.

Gözlerini kocaman açarak bana bakar ama uzaklaşmaz.

"Görünüşe göre bu gece açıklamaların gecesi. Pen ve benim de bir açıklamamız var," diyorum. "Birbirimizle görüşüyoruz."

Dördü durup bize dönüyor. Caleb, Gabriel'e elini uzatıyor.

"Ben kazandım," der ve karşılık olarak bir kaş çatma alır.

April ve Leah, kocalarına dehşetle bakıyorlar.

"Ne?" derler ikisi de, omuz silkip eşlerine tamamen masum bir bakış atarlar.

"Bu harika bir haber," diyor April, öne çıkıp Pen'e sarılırken bana gülümsüyor.
"Senin adına sevindim, koca adam."

Leah öne çıkar. "Biliyordum," der Pen'in kulağına, Pen de onu sırtından sıkıca sarar.

"Şu anda bunu gizli tutuyoruz," der Pen ve hepsi onaylayarak başlarını sallarlar.

"Sonunda aklın başına mı geldi, ağabey?" Gabriel omzuma vurarak der.

Ona kaşlarını çatarak Lottie'ye doğru bir bakış atarım, Gabriel utanmış bir ifade takınır.

Lottie sadece omuz silker ve Callum ile oynamaya devam eder. Bu Pen'e göre bir şey değil, benimle olan ilişkisi onun için yeni bir haber. O bunu tamamen doğal karşılıyor.

Lottie hepimize bakar ve başını sallar.

"İkinizin gizli bir ilişkiniz olduğunu sanıyordum," diyor. "Sır saklamakta çok kötüsünüz."

Lottie'nin Callum'la meşgul olduğu için diğer haberi duymadığını fark ederek ellerimi kaldırıyorum. "Teyzen ve amcan bebek beklediklerini az önce açıkladılar."

Lottie'nin gözleri büyür ve bu kez onun çılgılık atma sırası gelir. Öne doğru koşar ve sırayla April ve Leah'a sarılır.

"Anladığım kadarıyla Lottie de bizimle," der Gabriel yanımızda sessizce. Pen dönüp ona gülümser. "Ben onun havalı vaftiz annesiyim."

"Seni çıplak ve babamla yatakta bulduğum zamanlar hariç," dedi Lottie, herkesin bize dönmesine neden oldu.

Pen'in yanakları anında kızarır ve gözlerini yere indirir. Çok sevimli görünür. Onu göğsüme doğru çekerim.

"Bu sadece bir gün erken eve geldiğin için oldu." Lottie gülüyor.

"Bence iyi ki öyle yapmışım."

"Ergenlik çağındaki kızının seninle dalga geçmesi oldukça ilginç," diyor Caleb.
"Lottie'nin..."

"Söyleme!" diye herkes aynı anda bağırır.

Kardeşime uyarıcı bir bakış atarım, o da bunu çok komik bulur.

"Bu kadar heyecandan sonra, artık buradan kalkıp Monopoly oynamaya geçsek iyi olur," diyor annem ve herkese diğer odaya geçmelerini işaret ediyor.

Gabriel, Callum'u mama sandalyesinden kaldırır.

"Callum'u ben alayım, film izleyebiliriz," diyor Lottie. "Tekrar tebrikler."

Amcasından Callum'u alır ve bizi geride bırakır. Onun gidişini izlerim.

Çok büyümüş.

Pen yıllardır ailenin Monopoly oyununa katılmıyor. Umarım neye bulaştığını biliyordur. Oyun her zamanki gibi çılgın ve rekabetçi.

"Pen, ne kadar sürdü ve nasıl oldu?" diyor Leah.

Onların konuşmalarını dinliyorum, ne dediğini bilmek istiyorum, hayır, bilmem gerekiyor.

Pen, sorulan soruların yoğunluğuna gülüyor.

"Kardeşim, sen dinliyor musun?" diye sorar Gabriel ve kafama bir yastık fırlatır.

Onun yönüne somurtarak bakıyorum, daha çok Pen ve onun konuşmasıyla ilgileniyorum. "Öylece oldu," diyor dürüstçe. "Elijah geldi ve —başka ne diyebilirim ki?"

"Lottie'nin sizi yatakta yakaladığını görünce, arkadaşlıktan biraz daha fazlası olduğunu anladım," diyor April gülerek.

"Yapma, beni utandırıyorsun," Pen ellerini yanaklarına götürür.

April ve Leah gülüyor. "Unutma, biz Frazer erkekleriyle evliyiz," diyorlar, birbirlerine bakıp gülüyorlar.

"Direnmek zor," diyor April.

"İnanılmaz derecede. Bir Frazer erkeği bir kadına gönlünü kaptırdığında, onu durdurmak imkansızdır."

Ben kekeliyorum, ama baldızlarım haklı. Kalbimizi verdiğimizde, onu tamamen veriyoruz. Artık annemi ve babamı anlıyorum.

Pen'in sonraki sözlerini duyduğumda kalbim durur. "Elijah ve ben eğleniyoruz."

O böyle mi düşünüyor?

Onun üzerinde hiçbir hakkım olmadığını biliyorum. Nişanından yeni çıktı.

Önümdeki oyuna odaklanmaya çalışıyorum.

Ama başımı kaldırdığımda, Pen beni izliyor. O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. Bu ne olursa olsun, yavaş yavaş ilerlemeli ve anın tadını çıkarmalıyız.

Toplanıp, kadınların yanına gidiyorum. "Kim kazandı?"

"Kat."

Kat yanımda belirir ve sırtarak gülümser. Kız kardeşimin daha canlı görünmesinden memnunum. Frazer ailesinde kardeşlerini yenmek böyle bir şey işte.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor. "Sabah görüşürüz," diye ekliyor, Pen'e işaret ederek.

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Koşmak ister misin?" diye sorar

Pen. "Tabii ki."

Kat topuklarını döndürür ve bizi terk eder.

Elimi uzatırım ve Pen elimi sıkar.

"Yatma zamanı," diyorum, o esnemesini bastırırken

sırtarak. "Hiç bitmeyeceğini sandım."

"Öylece dönüp uyuyamazdım," diyorum ona, kardeşlerimle benim rekabetçi yanımızı çok iyi bildiğini bilerek.

Yukarı çıkıyoruz ve Lottie ile Callum'u bir yatakta uyurken buluyoruz. Arka planda Toy Story oynuyor.

Gabriel Callum'u getirirken, ben Lottie'yi kucağıma alıp yatak odasına götürüyorum. Annem her zaman Lottie'nin evde kendi odası olmasını sağlamıştır. Onu yatağa yatırıp yorganla örtüyorum. Geri çekilip kızıma bakıyorum. Pen elini omzuma koyuyor. Hayatıma yeniden giren kadına dönüyorum.

"Çok hızlı büyüyor," diyorum.

"Öyle, ama seni tüm kalbiyle seviyor."

Pen'in haklı olduğunu biliyorum. Lottie ile aramızda güçlü bir bağ var. Ama küçük kızıma bakıyorum ve onun nasıl bir kadın olmaya başladığını görüyorum. Gözlerimin önünde büyüyor. Birkaç hafta sonra on beş yaşına girecek. Darra, hafta sonunu onunla İtalya'da geçirmek istediğini söyledi. Lottie'ye ne yapmak istediğini henüz sormadım. Darra'nın kızımızı özlediğini biliyorum.

Dışarı çıkarken eğilip alına bir öpücük konduruyorum.

"Bu gece benimle kal," diyorum, dönüp Pen'i kollarıma alıyorum. "Bizim hakkımızda bilmiyorlar değil ya."

Pen kaşlarını kaldırır. "Başından beri planın bu muydu?"

Masum gibi davranıyorum, ama ailemin bilmekten memnunum. Mutlu oldukları için, ya da en azından yüzde doksanı mutlu olduğu için.

Kat, Pen'e yarın partiden önce onunla konuşacağını söyledi bile. Nasıl onu ikna ettiğimi bilmek istiyor.

"Seninle kalacağım," diyor Pen, ben parmaklarımızı birbirine kenetleyip onu odama götürürken.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıyorum, burnuna bir öpücük konduruyorum, sonra boynuna ve onu titretmeye başlayan köprücük kemiğinin hemen üstündeki noktaya geçiyorum. Pen inliyor ve arzu doğrudan sikime yöneliyor, anında sertleşiyorum. Dilim ve parmaklarımla onu orgazma ulaştırdığım anların hatıraları ateşi körüklüyor. Sanki Pen yanımdayken sürekli *azgın modundaymışım gibi*. O da farklı değil tabii. Elim elbisesinin altına giriyor. Islak ve hazır, vücudu benim sikimi istiyor.

Kollarını boynuma doluyor ve biz de teslim oluyoruz.

BÖLÜM 53

PEN

Kat mutfakta beni bekliyor ve koşu kıyafetlerimi yanıma aldığı için mutluyum.

Elijah, dudaklarımla sikini eziyet ederek uyandırdıktan sonra, hala yatakta, sevişmenin ardından yatıyor. Ağzıma boşalması beni daha fazlasını istemeye itti, ama arkadaşşıma söz verdim ve onun ateşli ve seksi kardeşı için sözümünden dönmeyeceğim. Bu yüzden, bu koşu tam da ihtiyacım olan şey.

"Kardeşimden uzaklaştın mı?" diyor Kat, mutfak tezgahına yaslanarak, gözleri parıldayarak. Bu sabah daha dinç görünüyor.

"Yapamayacağımı mı sandın?" diye soruyorum, arka kapıdan çıkıp çakıl taşlı yola doğru ilerlerken.

"Tartışmalı," diye gülüyor. "Ormanlık mı, yol mu?"

"Ormana, Leah'a göre bu tarafa çok sayıda teslimat kamyonu gelecek."

Leah, Gabriel ile birlikte olmaya başladığından beri yıllık bağış etkinliğinin düzenlenmesine yardım ediyor. Sanırım Franny onu aileye çekmek için bunu kullandı. Çocukları için en iyisinin ne olduğunu bilme konusunda her zaman yetenekli olmuştur.

"Tamam, gidelim," diyor Kat gülerek yola çıkarken. Bir süre sessizce koşuyoruz.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyorum, ağaçların arasına girip onların gölgesine girdiğimizde. "İyi." diye iç geçiriyor. "Sadece birkaç gelişmeyi

tekrar yoluna

sokmam

gerektiyor."

"Sorun mu var?"

"Öyle de denebilir. Mimar..." diye iç geçirir. "Sadece, referansları kendisiyle uyuşmuyor diyelim."

Bunun proje için ne anlama geldiğini biliyorum. Boşa harcanan zaman, emek ve potansiyel kaynaklar.

"Ne yapacaksın?"

"Onun yerine geçecek biri lazım. Ne dediğini bilen, güvenebileceğim biri."

Bariz olanı belirtmek istemiyorum. Jaxson Lockwood mükemmel olurdu. Caleb ile düzenli olarak çalışıyor olmasının yanı sıra, Elijah ve benimle aynı üniversiteye gitmiş bir aile dostumuz, ama en önemlisi, dünyanın en çok aranan mimarlarından biri. Ekolojik duruşu ve çevresel gelişmeleri birinci sınıf. Sanırım kendisi bile takip edemeyeceği kadar çok ödül kazandı.

"Sakın söyleme," diyor Kat, durup bir elini yakındaki bir ağaca dayayarak. Nefesini toparlamaya çalışırken havayı içine çekiyor.

"Formdan düşmüşsün," diyorum, yerinde koşmaya devam ederek.

"İki ay boyunca otellerde yaşamayı dene. Spor salonu iyi, ama uzun çalışma saatleri ve restoran yemekleri. Sadece ev yapımı yemek istiyorum. Koşu makineleri, açık havada koşmaktan farklı. Seni ziyarete geldiğim zamanlar hariç. Hepsi bu kadar."

Ne demek istediğini anlıyorum. Evden uzak olmaktan nefret ederim. Lottie ve Elijah ile yemek pişirmek eğlenceliydi.

"Peki, Jaxson'a sormayacaksan ne yapacaksın?" Kat bana öldürücü bir bakış atıyor ve ben gülüyorum.

"O adamın benim projemin yanına yaklaşmasına izin vermem."

Yıllardır süren arkadaşlığımız boyunca, aralarında ne olduğunu hiç anlamadım. Bana göre Jaxson her zaman dürüst bir arkadaş olmuştur. Her zaman arkamda olmuştur. Ama Kat'ın ona olan nefretinin kökleri derindir ve bu, anlamadığımız konulardan biridir. Bu yüzden, mümkün olduğunca onu tartışmalarımızın dışında tutuyoruz.

Mezuniyetten sonra Jaxson, ABD'de staj yapmak için ayrıldı, ama o zamana kadar aralarındaki ilişki çoktan bozulmuştu. Yıllarca Kat'ın Jax'tan hoşlandığını düşündüm. Kimse görmediğini sandığında, Elijah ile birlikteyken onu hep izliyordu. Ama sonra diğer arkadaşımız Zach ile birlikte olmaya başladı ve ben yanıldığımı düşündüm.

Ağacı itip tekrar koşmaya başlar.

"Kendi ayağına kurşun sıkıyorsun, değil mi?" diye homurdanır, sesi kardeşininkine çok benzer.

"Sadece söylüyorum. Projeyi başkasına devredemez misin? O zaman onunla kişisel olarak hiçbir ilgin kalmaz."

Dönüp bana bakar, yerinde koşmaya devam eder.

"Yönetim kurulunu hayal edebiliyor musun? Bu konuyu çok iyi kullanırlar. Kadın düşmanı ellerine tam da istedikleri gibi oynarlar. Yaşlı fosiller," diye öfkelenir.

"Ama Jaxson'ın neden atanmadığını sorgulamıyorlar mı?" Kat cevap vermez. Bunun yerine, dönüp koşmaya devam eder.

"Seni buraya, sen ve kardeşim hakkında konuşmak için getirdim," diyor, bu konuşmanın bittiğini işaret ediyor. "Lockwood hakkında değil."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum, onun yanında koşarak.

"Her şeyi," diyor. "Ama PG seviyesinde tut, kardeşimin yataktaki performansını bilmeme gerek yok."

Gülüyorum ve ona olan biten her şeyi anlatıyorum.

Mutfağa geri döndüğümüzde hala gülüyoruz. Kat birden durur.

"Kat, Pen," Jaxson'ın yumuşak sesi odanın diğer ucundan geliyor, elinde bir fincan kahve tutuyor.

Kat onu görmezden gelir ve bana döner. "Duş almaya gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Buzdolabına doğru ilerlerken, Jaxson'ın Kat'i takip eden gözlerini izlerim. Rafta duran bir şişe soğuk suyu alıp kapağını açarım ve derin bir yudum alırım.

Hâlâ boş kapıya bakan Jax'a doğru ilerlerim.

"Selam, yabancı," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sana sarılmak isterdim ama..."

Ellerini kaldırır, dikkatini bana verir.

"Sorun değil. Önemli olan niyetin," diyor gülümseyerek. "Aynen öyle."

Başını eğiyor. "Sen ve Elijah'ın..."

"Kahretsin, haberler çok hızlı yayılıyor, ama bunun gizli kalması gerekiyordu."

O gülümser. "Senin gibi ben de ailenin bir parçasıyım. Fran kendini tutamadı. Ayrıca, daha mutlu olamazdım. İkinizin sorunlarınızı çözmenin zamanı gelmişti."

"Herkesin bilmesini istemememin bir başka nedeni de bu."

"Ne? İkinizin yürümeyeceğinden mi endişelendin?"

Bu sefer başımı eğen ben oldum.

"Jax..."

"Hey, ben oradaydım, hatırladın mı?"

"Biliyorum ve sen olmasaydın bunu nasıl atlatırdım bilmiyorum."

"Sırrını sakladım. Elijah en iyi arkadaşım olmasına rağmen." Kolumu sıktı. "İkiniz için gerçekten mutluyum. Bu ilişkinin nereye varacağını görmek için zamana ihtiyacınız var."

Arkadaşımın gittiği kapıya dönüp bakıyorum. "Ona ihtiyacın var."

Dudaklarını büzüyor, gözleri sertleşiyor.

"Olmaz," diyor, Jax'e hiç yakışmayan bir şekilde.

"Bak, ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum. O da senin kadar ketum, ama şu anda sana ihtiyacı var. Ya da en azından uzmanlığına."

Kafasını sallar.

"Denedim Pen. Gerçekten denedim, ama Kat benden nefret ediyor. Herkes için en güvenli olan şey, bizi rahat bırakmak."

Daha fazla zorlayamayacağımı bilerek başımı sallıyorum.

Elijah o anda mutfığa girer. Arkamdan yaklaşır ve belimi sarar.

"Terledim," diyorum, yüzümü buruşturarak.

O uzaklaşmak yerine sırtarak beni kendine doğru çeker.

Jax, Elijah'a kaşlarını kaldırır ve sonra kahkahayı patlatır. "Sen bittin dostum."

Elijah boynuma bir öpücük kondurmadan önce gülümsediğini hissediyorum. Arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde çekingenliğini kaybetmesi, içimde bir şeylerin değişmesine neden oluyor.

Jax göz kırpmıyor ve ben anlıyorum.

O tek değil.

BÖLÜM 54

ELIJAH

The Office'in tekrarlarını izlerken Pen yanıma sokulur.

"Annen bu sabah beni aradı," diyor Pen. "Görünüşe göre, bu yılki bağış kampanyası şimdiye kadarki en yüksek miktarı topladı."

Gülümsüyorum. "Tabii ki, Vakfın *poster kızının* tüm bu ek stajları sunmasıyla hiçbir ilgisi yok," diye cevap veriyorum ve kafasına bir öpücük konduruyorum.

"Ya da senin beni taklit edip kendi stajlarını eklemiş olmanla." "Ah, kız arkadaşımından geri kalamazdım."

Kalem kollarımda donar, başını eğerek gözlerime bakabilir. "Kız arkadaş, ha?" der, gözleri parıldayarak bana bakar.

Dudaklarımı dudaklarına yaklaşıtıyorum, kalp atışlarım normale dönüyor.

"Eğer bize bir isim verecek olsaydım," diyorum.

Pen gülüyor. "Bizi tanımlamak için kullanabileceğimiz birçok isim var, ama kız arkadaş, buna katılabilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim, Bayan Dawson."

Dudaklarını dudaklarımla birleştirip öpücüğümüzü derinleştiriyorum. Vücuduma eriyor.

Birbirimize mükemmel uyuyoruz ve ona doyamıyorum.

"Kızımı seviyorum, ama önümüzdeki haftayı birlikte geçireceğimiz için mutluyum."

Lottie varken bizim için zaman bulmak zor oldu. Pen ve benim birlikte olduğumuzu kabul etti, ama biz de sınırları aşmamaya dikkat ettik. İkimizin de en son istediği şey, onun kendini engel gibi hissetmesi ya da tiksiniyordu.

Ama istediğimiz zaman Pen'i kollarımda ve yatağымda tutabileceğim bir hafta düşüncesi, nefesimin hızlanmasına ve onun benim penisimin etrafında kendini tutmadan dolaştığını düşününce tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Dani'nin evine gitti mi?" diye sordu Pen, beni gerçek dünyaya geri döndürdü.

"Gitti. Bana mesaj atıp vardığını ve Dani'nin babasının sabah onları havaalanına götüreceğini söyledi. Onu neden götüremediğimi bilmiyorum, ama ona biraz bağımsızlık tanımak için elimden geleni yapıyorum."

Lottie bana planını anlattığında hayal kırıklığına uğradım. Annesi doğum günü için onu ziyarete gitmeden önce onu uğurlamak istiyordum.

"Hızla büyüyor. Kişisel algılama. Dani'nin ailesinin havaalanına yakın yaşadığını biliyorum. Kızlar bütün gece sohbet edip sabah uyumak isteyeceklerdir."

Pen'i kendime doğru çekiyorum. Bir kadının bakış açısına sahip olmak yardımcı oluyor.

Özellikle de kızımı çok iyi tanıyan bir kadının. "Pen, babam senin hacklediğini biliyor muydu?" Pen kollarımda donakaldı.

"Ne? Neden?" diye sorar. "Bana bunu sormak garip."

Vücudunu gevşetmeye çalıştığını hissediyorum, ama ilk tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O uzaklaşıp oturur. Ben de ona dönerek bakarım.

"Aslında hayır. Lottie'yi ne kadar iyi tanıdığını düşünüyordum ve bu bana annemin geçen gün söylediği bir şeyi hatırlattı."

Pen çenesini göğsüne indirir. "Ne demiş?"

"O ikimizi de koruduğunu söyledi."

"Hiçbir şey söylememeliydi," diyor sessizce. "Neden? Çünkü o da bu işe karışmıştı?"

Pen'in nefesi hızlanırken sesimi sabit tutuyorum.

"Tanrım, hayır. Baban bana yardım etti. *Kahretsin*," der ve elini yüzüne götürür. "Bak, uzun zaman önce sana bunu asla konuşmayacağıma dair söz verdim. Lütfen Elijah, bu sözümü bozmama neden olma."

Pen'in babamı ne kadar sevdiğini biliyorum. Bu his karşılıklıydı. O da ona çok saygı duyuyordu. Gabriel'i kabuğundan çıkardı. Çok zeki, bu kadar genç biri için mükemmel bir iş zekası var, ya da en azından bana ve dinleyen herkese böyle söylüyordu.

"Tamam, ısrar etmeyeceğim. Ama Pen. Babam sana yardım ettiyse, buna sevindim. Kesinlikle kızgın değilim."

Pen, sözlerimi tartar gibi bana bakar. Kollarımı açıp onu yanıma çekiyorum.

Babam kesinlikle bu işe karışmıştı ve ona yardım ettiği için teşekkür etmek Onu isterdim.

Kafasına bir öpücük konduruyorum ve o dönüp bana bakıyor. Eli yanaklarımın üzerine koyuyor.

"Tek bilmen gereken, ikimiz için de en iyisini yaptığı." Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım ve o anında bana açıldı.

Geri çekilir ve ayağa kalkar.

Giysilerini tek tek çıkarmasını izliyorum. Gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor. Sonunda önümde çıplak kaldığında, bacaklarını genişçe açarak kalçalarımın üzerine oturur. Dudakları boynumu bulur, yalar ve emer. Kafamı bir yana çevirerek hassas cildime erişmesine izin veririm, penisim aramızda şişer.

Elleri tişörtümün altına kayıyor ve ben tişörtümü başımdan çıkarıyorum. Göğsümden aşağı doğru ilerliyor, dudakları kendi yol haritasını çiziyor. Göğüs uçlarımdan birini ağzına aldığı anda kalçalarım sarsılıyor.

Kıkırdar ve diğerini parmağıyla ve başparmağıyla yuvarlayarak işkence etmeye devam eder.

"Sanırım pantolonları çıkarmamız gerek."

Elleri kemerime gider ve düğmeyi ve fermuarı çabucak açar. Kalçalarımı kaldırırm, böylece boxerimle birlikte pantolonumu da aşağıya kaydırabilir.

"Güzel," diyor, penisimi eline alıp sıkıca okşuyor. Başımı geriye atıyorum ve ağzını indirip dilini yarıklarımı okşarken izliyorum. Ön sıvı diline sızıyor ve o da yutuyor.

"Pen, dayanamayacağım," diyorum ve onu çekip göğüsleri göğsüme yapışana kadar vücuduma doğru çekiyorum.

"Öyle mi?" diyor, kaygan girişi benim penisi buluyor, dudakları arasında sürtüyor, beni kendi sıvısıyla kaplıyor, ikimizi de hazırlıyor.

Yukarı çekiyor, penisim aramızda duruyor. Kendini üzerime mükemmel bir şekilde konumlandırıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenir ve aşağı doğru bastırır, penisim girişine girer. Onu doldururken gözlerimi tutar, ipeksi derinliklerine daha da derine batarken kasları etrafımda kasılır.

"Siktir, Pen, bu duygudan asla bıkmayacağım galiba. Sen mükemmelsin."

Bana utangaç bir gülümseme atar ve kalçalarını sallar. Gözlerini açar ve dudaklarını benimkilere kilitler.

"İkimiz de hareket edemeyecek kadar yorulana kadar seni süreceğim," diye fısıldar.

Ağızına inleyerek cevap veriyorum.

"Sana ihtiyacım var ve seni istiyorum, Pen, fiziksel olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla," derim, onu bana daha sıkı çekerek, onun derisinin içine girmeyi istercesine.

Şimdi inleyen Pen'dir, kalçaları daha çılgınca hareket eder.

Göğsümün içinde bir şey değişiyor, bir şey bana asla eskisi gibi olmayacağını söylüyor ve başım dönüyor.

O benim penisimde yukarı aşağı kayarken ellerim kalçalarına kayıyor. Odada yankılanan tek ses, bedenlerimizin birleşmesinin şehvetli sesi.

Alt dudağını ısırp ağızma çekiyorum, bu da onun inlemesine ve amının benim etrafımda kasılmasına neden oluyor. Onun bu kadar hassas olmasını seviyorum. Onu ne kadar arzuladığımı.

Hızlanır, kalçalarını sallarken klitorisi benim kasık kemiğime baskı yapar. Elim ikimizin arasına gider, başparmağım onun şişmiş sinir tomurcuğunu bulur.

Dudaklarını ısırtıyor, başını geriye atıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde sürüyor. Sevdiğini bildiğim için klitorisini sıkıyorum.

"Şimdi," diyorum, üstümde parçalanışını izlerken, amcığı benim sikimi boğarken göğüsleri ve yanakları kızarıyor.

Birkaç kez daha ittikten sonra, onunla birlikte doruğa ulaşıyorum, içini kaplayan spermimin, hassas etinin benimkini yutmasının hissini seviyorum.

Bizi yan yatırıp kanepeye yatırıyorum, vücutlarımız hala birleşik, bacaklarımız birbirine dolanmış.

"Ben..." Duraklıyorum, kelimeler dilimde takılıyor.

Göğsüm sıkışır. Bu kelimeleri sadece Lottie'ye ve aileme söylemiştim.

Alnımı alnına dayadım. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım.

Gözlerimi açtığımda, Pen bana gülümsüyor. Göğsümün derinliklerine işleyen, kendini oraya kilitleyen, kalbimi umutla dolduran göz kamaştırıcı bir gülümseme. Geri çekilip ona bakıyorum.

Pen parmağını dudaklarıma koyar.

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime doğru çekerken titreyerek nefes alıyorum ve ağızım onun ağızını buluyor, aşkımızı

başka bir öpücükle mhrledim.

BÖLÜM 55

ELIJAH

Telefon yatağın yanında çalıyor ve ben inleyerek yuvarlanıyorum.

Pen ve ben dün gece dairede aşkımızı mühürledik ve sabaha karşı nihayet yatağa düştük.

"Elijah," diyerek telefonu açtım.

"Kızım nerede *lan*, seni piç kurusu?" Darra telefonda bağırıyor.

Otururum, yüzümü ellerimle ovuştururum, gözlerimi açmaya zorlarım.

Sonunda açtığımda, öğlen olduğunu fark ederim.

"Uçağı rötar mı yaptı?"

Pen yanımda dönüp gözlerini açar. Artık uyanmıştır. Bana sorgulayan bir bakış atar ve ben omuz silkerim.

"Ben aptal değilim, Elijah. Uçak indi. Lottie ve arkadaşı ortada yoktu."

Vücut ısım düşer ve kontrol edemediğim bir titreme tüm vücudumu sarar.

"Ne demek uçakta değillerdi? Bu mümkün değil. Dün gece Dani'nin evinde kaldı. Babası onları havaalanına bırakacaktı."

Ne oluyor? Kaza mı oldu? Kahretsin!

Telefonumu kulağımdan çekip, cevapsız mesaj var mı diye bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Pen yanıma oturuyor. Yüzünde benim vücudumu saran endişenin aynısı var. Hoparlörü açmadan Darra'yı duyabiliyor.

Pen telefonunu alır ve Lottie'nin numarasını çevirirken bana gösterir.

Doğrudan sesli mesaja düşer.

Tekrar denediğinde aynı şey olur.

Pen yataktan atlar, ilk kez bizde kaldığında ona aldığım bornozu kapar ve üzerine sarar. Bu sabah onun çıplak vücudunun güzelliğini takdir edecek zaman yok.

Dizüstü bilgisayarımı alır ve giriş yapar, yıllar önce herkesin telefonuna yüklediğim konum belirleme yazılımını açar.

Lottie'nin telefonu en son beş saat önce havaalanında sinyal vermiş. Sonra sinyal kesilmiş.

Kahretsin, biri onu kaçırmış olabilir mi?

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, nefesim hızlı ve sık bir şekilde geliyor.

Pen başını kaldırıp bana doğru geliyor. Telefonumu alıp sessize alıyor ve yanımdaki yatağın üzerine koyuyor. Pen'in eli koluma konuyor ve beni rahatlatmak için sıkıyor, ama ilk kez onu itmek istiyorum. O benim kızım ve kayıp.

Pen beni görmezden gelir, yüzümü ellerinin arasına alır ve bakışlarımı kendine çevirir.

"Nefes almalısın," diyor. "Onu bulacağız, ama odaklanmalısın. Elijah'ı düşün. Lottie'nin en iyi şansı sensin."

Sözleri beni sersemliğimden çıkarır. Pen'in kontrollü nefes almamı öğrettiği sesini dinleyerek, birkaç kez titreyerek nefes alırım.

Haklı, panik Lottie'ye yardımcı olmaz. Mantık ve akıl yürütme kullanmam gerekiyor. "Elijah, seni piç." Darra'nın sesi tekrar telefonda duyulur. "

Hala orada mısın?"

"Lottie ile en son ne zaman konuştun?" diye soruyorum ve Pen bilgisayarında yazmakla meşgulken konuşulanları duyabilmesi için telefonu hoparlöre alıyorum.

"Onun takip cihazı devre dışı bırakılmış," diye fısıldadı Pen, iri gözleriyle benimkilere bakarak.

"Devre dışı mı? İmkansız. Telefon kapalı olsa bile sinyal verirler."

Pen dizüstü bilgisayarını çevirir, böylece Lottie'nin takip cihazı numarasının yanında kalın harflerle yazan DEVRE DIŞI yazısını görebilirim.

Kahretsin!

Darra, Pen ile konuştuğumu fark etmeden telefonda tıslar.

"Hadi *oradan* Sherlock. Senin güvenlik uzmanı olduğunu sanıyordum. Bunu ben bile söyleyebilirim."

"Bu kadar cadaloz olma, Darra. Benim endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Uçağa biniyorum, iki buçuk saat sonra Heathrow'da olacağım. Mason ya da başka biri beni karşılamaya gelsin." Ben bir şey söylemeden telefonu kapatır.

Yorganı geri çekip kalkarım.

Pen sessiz kalır. Tek duyduğum, parmaklarının tuşlara vurma sesi.

Banyoya gidip yüzüme su serpiyorum. Aynaya bakmaktan kaçınıyorum, bana bakan kişiyi görmek istediğimden emin değilim.

Neden Lottie'yi dinledim ki? Onu havaalanına götürmeliydim, uçağa bindiğini kendim görmeliydim.

Lottie, Dani'nin babasının bunu yapacağına dair bana güvence verdi. Onun on beş yaşında olduğunu, onun bir yetişkin olmasına izin vermem gerektiğini söyledi. Şirket casusluğundan sonra, Lottie'nin bir hedef olabileceğini anlamalıyım. Ya şirketimi sabote etme operasyonundan sorumlu olan kişi intikam için geri dönmüşse? Onları yakalamış değiliz ki. Peter Levon, onu tutan kişiyi hala ifşa etmeyi reddediyor.

Kahretsin, ona güvenlik ekibi eklemeliydim. Dani.

Lottie ile İtalya'ya gitmesi gerekiyordu. Darra, iki kızın da oraya varmadığını söyledi.

Bir havlu alıp yatak odasına geri döndüm, telefonumu aldım ve Dani'nin babasının numarasını aradım. Kızlar yıllardır arkadaşılar. Hatta babasıyla golf bile oynamıştım.

"Elijah," diyor, birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor, arka planda müzik çalıyor.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm Huw, Lottie seninle mi?" diyorum, yükselen paniği bastırmaya çalışarak.

"Hayır," diyor gülerek. "Meksika'dayız. Aile tatili yapıyoruz."

Ne, Meksika mı? Lottie'yi yanlış mı anladım?

Midem düğümlenir. "Dani seninle mi?"

"Evet," sesi şaşkın geliyor. "Elijah, her şey yolunda mı? Lottie iyi mi?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Bilmiyorum. Lottie kayıp." Yüksek sesle nefes veriyorum, sözleri yüksek sesle söylerken sesim kısılıyor. "Seninle birlikte olduğunu söylemişti, ama şimdi..."

"Ne olmuş?" Adamın dik oturduğunu neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. "Ne demek istiyorsun? Ne zaman? Nasıl?"

"Doğum günü için İtalya'ya gidecekti. Dani'nin de onunla gideceğini, dün gece seninle kaldığını, senin onları havaalanına götüreceğini söyledi."

"Bekle," dedi. Sesi daha da alçaldı. "Dani. Buraya gelir misin?"

Kızıyla konuştuğunu duyuyorum.

"Dani, bir şey biliyorsan söyle. Bu önemli."

Nefesimi tutuyorum, umarım o bir şeyler açıklayabilir. Lottie birine güvenmişse, o da kızıdır. Kaslarım seğiriyor ve kalbim diğer her şeyi bastırarak çarpıyor.

Neler oluyor? Lottie, Dani'nin ailesiyle Meksika'ya gideceğini kesinlikle biliyordu.

Göğsümde kalbim hızla atarken, ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum.

Pen arkamda belirir, elleri sırtımda yukarı aşağı gezer, beni sakinleştirir.

"Nefes al," diyor sessizce. "Onu bulacağız."

Başımı çevirip bana destek olan kadına bakıyorum.

Nasıl bilebilir ki?

Huw'un kızıyla konuştuğunu duyabiliyorum, ama Dani'nin sözlerini anlamakta zorlanıyorum.

"Elijah?" Huw'un sesi telefondan geliyor. "Buradayım," diyorum.

"Dani, Lottie'nin biyolojik babasını aradığından bahsetti. Üzgünüm dostum, senin Lottie'nin babası olduğunu sanıyordum. Bunun yardımcı olup olmayacağını ya da durumu daha net hale getirip getirmeyeceğini bilmiyorum."

Yutkunuyorum, boğazımın arkasında bir acı hissediyorum.

"Teşekkürler Huw. Bu bilgiyi saklayabilirsen. Döndüğünde her şeyi açıklayacağım. Dani başka bir şey biliyor mu?"

Hat yine sessizleşir ve arka planda Huw ile Dani'nin konuştuğunu duyabilirim.

"Üzgünüm Elijah, görünüşe göre DNA testi sonuçları çıkmadan önce ayrılmışız."

DNA testi mi? Ne yapıyorsun sen, Lottie?

Yanımda bembeyaz kesilmiş Pen'e dönüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Dani ile konuşmam gerekirse tekrar arayabilir miyim?"

"Tabii ki. İyi şanslar. Başka bir şey öğrenirsem ararım. Onu bulduğunda bana haber ver."

Yatağın kenarına çökmüş, başını ellerinin arasına almış olan Pen'e dönüyorum.

"Ne biliyorsun?" diyorum, sesim soğuk, kalbim çarpıyor, hiçbir şey söylemeyeceğini umuyorum, ama söylemeyeceğini biliyorum.

Pen başını kaldırır, gözleri acı dolu.

"Lottie birkaç hafta önce bana geldi ve biyolojik babasının kim olduğunu biliyor muyum diye sordu."

Nefesimi tutarım, göğsümü sıkıştıran bir mengene gibi.

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi? Ne halt ediyorsun, Pen? Kızımın biyolojik babasının kim olduğunu merak ettiğini bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Pen dik oturur, yüzü maske gibidir. "Bunu bana yükleme. Benimle konuştu, konuştuk. Ona seninle veya Darra'yla konuşması gerektiğini söyledim."

"Ama sen sadece *havalı* vaftiz annesi olmak ve onun sırrını saklamak zorundaydın." "Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun. Yaz boyunca Darra ile konuşmaya çalıştı

ve Darra onu reddetti. Birini suçlamak istiyorsan, evlendiğin kadını suçla."

Ayağa kalkar ve banyoya girer, kapı arkasında gürültüyle kapanır.

Kapıyı tekrar açar ve dışarı bakar.

"Polisi aradım. Birazdan gelecekler. Risk almak istemedim."

Sonra kapıyı tekrar kapattı.

Yatağa düşerim, dirseklerimi bacaklarımın üzerine koyarak ciğerlerime yeterince oksijen almaya çalışırım. Boğazımdaki yumru nedeniyle konuşamadan kapalı kapıya bakarım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip köklerinden sertçe çekerim.

Siktir, siktir,

siktir!

Lanet olası

Darra.

Ne kadar aptalım. Bunu tahmin etmeliydim!

Beş dakika sonra Pen duşunu alıp giyinmiş olarak banyodan çıkar.

"Sen onu suçlamadan önce, Lottie'ye annesiyle ya da seninle tekrar konuşması gerektiğini söyledim. Beni üzmemek istemediğini söyledi. Senin yetersiz olduğunu düşünebileceğini söyledi. O genç bir kadın, elbette

soruları olacak. Belki de bir şey söylemeliydim. Şimdi keşke söyleseydim diyorum, ama geriye dönüp bakmak harika bir şey," diyor Pen, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ama sesinde çaresizlik ve panik duyabiliyorum.

"Neden sana geldi?"

Onun ifadesini görünce kalbim sıkışıyor.

"Dediğim gibi, yazın Darra'ya sordu ama o cevap vermedi. Ona artık senin babası olduğunu ve bu konuyu unutmaması gerektiğini söyledi. Lottie, benim de babamın yokluğunu biliyor. Onu görmek istediğim olup olmadığını sordu," diyor ve yanındaki yatağa kendini bırakıyor.

"Ona ne dedin?"

"Ona gerçeği söyledim. Onunla tanıştım ve her şey sandığım gibi değildi. Birinin DNA'sını taşıman, o kişinin hayatındaki yerini hak ettiği anlamına gelmez."

Pen'e dönüyorum.

"Babanla tanıştın mı? Bilmiyordum," diyorum yavaşça.

Üniversitede bu konuyu konuşmuştuk. Pen babası hakkında her zaman kayıtsızdı, ama ben bunun arkasında daha fazlası olduğunu hissediyordum. Öyle olmalıydı.

Omuzlarını silkiyor ve aniden aramızdaki yılların oluşturduğu uçurumu hissediyorum.

"Neden bilsin ki? Annem bile bilmiyor." Bir süre durdu. "Bak, Lottie'nin yetişkin gibi davranıp seninle konuşacağını umuyordum."

"O on beş yaşında," diyorum.

"Aynen öyle. On beş yaşında. Bazı kültürlerde kadın olarak kabul edilir. Artık küçük bir kız değil."

"Çocuk yetiştirme konusunda çok deneyimli bir kadından."

Yüzündeki ifadeden çok fazla konuştuğumu anlıyorum. Pen'e öfkemi yansıtmamam gerekir, ama Lottie benim kızım. Pen'in değil. Bana söylemeliydi!

Pen bana bakıyor, sesi sessiz, monoton.

"Ben anne olmayabilirim, hayır. O kadar şanslı değildim. Ama ben de bir zamanlar on beş yaşında bir kızdım, geleneksel bir yetiştirilme tarzına sahip olmayan, çoğu zaman dışarıdan içeriye bakan bir kız. Lottie'nin bir annesi ve babası olabilir, ama hayatı geleneksel olmaktan çok uzak ve öğrendiği şey... Bana çamur ve hayal kırıklığını fırlatmadan önce, belki de aynaya iyice bir bakmalısın. Hem sen hem de Darra."

"Pen..."

"Yapma. Polis gelmeden ikimize bir şeyler hazırlayacağım."

Arkasını dönmeden yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Siktir!

Ama Pen'in incinen duygularını düşünemem. Kızımı, Lottie'yi bulmayı düşünmeliyim.

Telefonumu alıp etrafı aramaya başlıyorum.

Herkes bir saat içinde benim dairemde buluşmayı kabul eder.

Giyinirim.

BÖLÜM 56

PEN

Yatak odasının kapısını çarpmamak için tüm irademi kullanıyorum. Elijah'ın paniklediğini biliyorum ve anlıyorum. Ben de panik yapıyorum. Lottie kayıp, nerede olduğunu sadece Tanrı biliyor.

Odanın dışındaki duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıp, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Çatışmalardan nefret ederim, ama onun evlendiği o *cadalozun* günah keçisi olarak kullanılmayacağım. Onun alaycı yorumlarına ve cadalozluğuna katlanmak zorunda kaldığım yıllar artık gerçekten bitti.

Mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırıyorum.

"Neredesin, bebeğim?" Lottie'nin yatak odasına doğru ilerlerken havaya sesleniyorum.

İçerideki sessizlik kulakları sağır ediyor.

Neden Elijah'a konuşmamızdan bahsetmedim ki? Eğer bahsetseydim... belki...

"Eğer"leri düşünmenin bir anlamı yok. Şimdi onu bulmamız gerekiyor ve bulacağız da. Tanrı bilir, kendini neye bulaştırmıştır. Biyolojik babasının kim olduğunu gerçekten bulmuş olabilir mi?

Masasına gidip çekmecelerini karıştırıyorum.

Babası gibi Lottie de düzenli biridir ve çekmeceleri tertemiz ve düzenlidir. Her şeyin bir yeri vardır. Bir yığın kağıt alıp göz gezdiriyorum. Ödevler, bazı eskizler.

Odanın ortasında durup etrafa bakıyorum.

Kahretsin, hadi ama Lottie, bana bir ipucu ver.

Yatağına gidip yere çöküyorum, yatağın altını kontrol ediyorum. Yine hiçbir şey yok.

Hangi genç kız kirli çamaşırlarını yatağının altına tıkmaz ki? Lottie Frazer, senin yozlaşmaya ihtiyacın var.

Yorumlarıma gülüyor.

Dizlerimin üzerinde yerde sürünerek yatağının yanındaki çekmeceye doğru ilerliyorum.

Başlıklarını tanıdığım birkaç ateşli aşk romanı. Onun ve arkadaşlarının birkaç fotoğrafı, bir defter. Sayfaları çeviriyorum, ama yine hiçbir şey yok. Birkaç hikaye fikri, ama büyük bir ipucu yok.

Ayağa kalkıp ellerimi belime koyuyorum.

Eğer ben bir genç kız olsaydım, sırlarımı nereye saklardım?

Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Benim sırlarım her zaman bilgisayarımdaki özel dosyalarda kilitliydi.

Masaya tekrar bakıyorum. Lottie'nin dizüstü bilgisayarını yok. Sanırım yanında götürmüştü.

Kahretsin!

Onun banyosuna geçiyorum.

Hiçbir şey yok, çöp kutusu bile boş. Chrissy boşaltmış olmalı.

Kahretsin.

Elijah arkamda belirir. "Ne yapıyorsun?"

Dönüp ona bakıyorum. Yüzünde hissettiği gerginlik yansıyor. On yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki stres çizgileri derinleşmiş.

"İpuçları arıyorum. Lottie biyolojik babasının kim olduğunu öğrenmişse, bir kanıt bırakmış olabileceğini umuyordum. Ama bunun yerine, vaftiz kızımın bir temizlik manyağı olduğunu görüyorum."

"Normalde öyle değildir," diyor

Elijah. "O zaman odası neden bu kadar düzenli?"

"Muhtemelen odasını her zamanki dağınık haline getirecek kadar uzun süredir evde değil."

Masasının çekmecelerine gidip onları açtım ve ona düzenli ve organize alanı gösterdim.

Kaşlarını çatı.

"Bütün çekmeceleri böyle. Kendisi temizlemediği bir alan var mı?"

Vaftiz kızımın zeki bir çocuk olduğunu fark ediyorum. Kimsenin planlarını öğrenmemesi için ortalığı temizlemiş.

"Hayır," diyor Elijah, alnını ovuşturarak.

"Onun sanat eseri nerede? Bana gösterecekti. Ama hiç zaman bulamadık."

Elijah donup kalır.

Başımı eğiyorum. "Onun sanat eseri nerede, Eli?"

O arkasını dönüyor, ben de onu takip ediyorum. Beni üst kata çıkarıyor ve güvenlik tuş takımı olan bir kapının önünde duruyor.

Bir depo için çok fazla güvenlik.

Bana döner ve ağzını açıp kapatır. "Pen, bak. Az önce söylediğim şey..."

Elimi kaldırırım. "Lottie'yi bulmaya odaklanalım. Şu anda önemli olan tek şey o."

Başka bir şey söylemeden, şifreyi girip kapıyı açar. İlk önce koku burnuma çarpar. Yağlı boya ve terebentin.

İki duvar boyunca tuvalleri dizili. Tek bir tuval değil, yüzlerce tuval.

"Vay canına," diyorum ve odanın içine doğru ilerliyorum. "Bunların hepsi Lottie'nin mi?"

Kapıda garip bir şekilde duran Elijah'a dönüyorum.

"Hayır," diyor, elini saçlarında gezdirerek, gözleri benimkilerle tam olarak buluşmadan. "Çoğu benim."

Eğer gelip beni itseydi, daha fazla şaşırmazdım. "Senin mi? Ben..."

Arkamı dönüp duvara doğru ilerledim. Yüzlerce resim istiflenmiş olmalıydı. Sadece karalamalar değil, muhteşem resimler.

Ona dönerek, "Ama ben..."

"Bana aldığın o küçük boyama setini hatırlıyor musun?" Ağzım açık kalır.

"Bunlar basit boyama kitaplarından biraz daha fazlası, Eli," diyorum ve duvarlarda asılı olan resimlere geri dönüyorum.

Bunlar iyi, yani gerçekten iyi. Elijah bir sanatçı ve yetenekli bir sanatçı. Nedense, olması gerektiği kadar şaşırmadım.

O gülümsüyor. "Birazcık."

"Bundan kurtulabileceğini sanma," diyorum ona. "Daha fazlasını bilmem gerek, ama şimdi Lottie'yi bulmaya odaklanmalıyız."

"Onun resimleri burada," diyor ve ayrı bir düzenek bulunan köşeye doğru ilerliyor. "O suluboya tercih ediyor."

Sanat eserlerine bakıyorum. Lottie, babası gibi, açıkça sanat konusunda yetenekli. Yazın sanat okuluna gitmesine şaşmamalı. Bu yetenek

beslenmesi gerekiyor. Hala buzdolabımda duran Lottie'nin çubuk resimlerini hatırlıyorum.

"Çok iyi," diyorum.

Ben bir sanatçı olmayabilirim, ama bir sanat estetiğim. "O öyle." Sesinde gurur duyduğunu hissedebiliyorum.

Onun yatak odası kadar düzenli olmayan masaya doğru ilerliyorum. Bu sefer masanın altındaki çöp kutusu dolu. Onu çekip masanın üzerine koyuyorum.

Bingo

Önümdeki içeriğe bakıyorum. "Olamaz," diye mırıldanıyorum. "Seni akıllı kız."

Lottie sandığımdan daha akıllıymış. Göğsümde bir gurur hissi var, ama babasına yaptıkları için onu boğazlayacağım.

"Ne?" Elijah yanıma geliyor.

Çöp kutusunda yedi şarap kadehi var. Her birinde bir etiket var. Jaxson, Zach, Quentin, Xander, Marcus, Tristan, Baba.

Küçük yaramaz. Temizliğe yardım etmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı. Aklım, gecenin sonunda herkesin kullandığı kadehleri mutfağa geri götürürken ne kadar mutlu olduğuna geri dönüyor.

Şu anda vaftiz kızına bu kadar kızgın olmasaydım, onun becerikliliğinden etkilenirdim.

Elijah bana bakıyor.

"DNA testi mi yaptırdı?"

"En azından ne yaptığını ve muhtemelen nereye gittiğini biliyoruz," diyorum ona, ancak yüzünün biraz yeşilleştiğini fark ediyorum.

Şaşırtıcı değil.

Kızının biyolojik olarak senin olmadığını bilmek bir şey, ama arkadaşlarından birinin bunu muhtemelen bildiğini ve eski sevgilinle kirli işler çevirdiğini öğrenmek başka bir şey.

Elijah'a dönüp kolunu sıkıyorum.

"Olumlu. Eğer bu adamlardan birinin biyolojik babası olduğunu öğrenirse, en azından tehlikede olmadığını biliriz."

Listesindeki hiç kimse ona zarar vermez. Hepsi ailesi gibidir. Şimdi soru şu: Hangisi onun DNA'sını taşıyor ve bunu biliyorlar mıydı?

Elijah ve ben geri kalan kağıtları karıştırıyoruz ama test sonuçlarına dair hiçbir iz bulamıyoruz.

Kapı zili çalıyor ve bizi transımızdan çıkarıyor.

Aşağı kata ineriz.

Elijah kapıya doğru yürür ve kapıya ulaştığında geriye dönüp bakar. "Pen, yukarıda gördüğün şey..."

"Sırrın güvende," diyorum ona. "Benim de bir sürü sırrım yok değil ya."

Elijah başını sallar ve kapıyı açar.

Caleb ve Gabriel birlikte içeri girerler.

"Lottie oraya gelirse diye April ve Leah'ı evde bıraktık.

Onları haberdar edeceğimize söz verdik."

Elijah başını sallar. "Teşekkürler," der. "İyi düşünmüşsünüz, özellikle de geçen seferden sonra."

Caleb iki kardeşine bakarken Gabriel başını sallar. Bana bir bakış atar, ben de ona karşılık veririm. Başını sallar ama ısrar etmez, her şeyin yakında ortaya çıkacağını açıkça bilmektedir.

Kapı tekrar çalınır ve Kat içeri girer.

"Harper, Lottie oraya gelirse diye üniversitede kalacak. Annem de evde kalacak. Apartmanımın kapıcısına söyledim. Lottie gelirse, personel beni hızlı aramaya ekleyecek ve biz oraya varana kadar biri onunla kalacak."

Elijah başını sallar ve herkese oturması için işaret eder. Dizüstü bilgisayarını açarım ve iki Frazer üyesini ararım. İkisi de ikinci çalıntıda cevap verir.

"Haber var mı?" Franny, her zamanki yüksek ses tonuyla sorar. "Henüz yok. Ancak, bizim de bazı haberlerimiz var."

"Kaçırılmış mı?" Harper titrek bir sesle sorar. "Lütfen kaçırılmadığını söyle." Harper'ın sesindeki panik açıkça anlaşılıyor.

"Hayır, öyle bir şey yok. En azından fidye notu almadık," diyorum, Elijah'ın yerine geçerek.

Ona bakıyorum, yüzü bembeyaz olmuş, elleri titriyor. Gabriel yanına yaklaşıp omuzlarını tutuyor.

"Hadi ama. Sen halledersin," der ve onu hafifçe sallar. "Kimse umursamayacak. Onlar seni ve Lottie'yi seviyorlar. Bu asla değişmeyecek."

Elijah başını sallar, ama gözlerindeki ışıltı sönmüştür.

"Elijah?" diyorum, ona dönerek. O bana cansız gözlerle baktığında yutkunuyorum.

"Pen, ne oluyor?" diyor Caleb.

Elijah'a bir kez daha bakarım, ama o kanepeye çökmüştür.

"Lottie'nin biyolojik babasını bulmaya çalıştığını düşünüyoruz," diyorum.
"Ne?!" Caleb'in ağzından kaçıyor.
Gözleri benimle Elijah arasında gidip gelir.
Oda patlamadan önce sessiz bir duraklama olur, herkes birbirinin üzerine konuşur. Yukarı bakınca Franny'nin bana baktığını görürüm. Bana bakıyor.
Kahretsin, başından beri biliyor muydu?
"Yeter!" diye bağıyorum. "Bu bir işe yaramıyor." Herkes durur, bakışları Elijah'a yönelir.
"Test ettiği kişilerin bir listesi var," diyor. "Bizce o..." Sesi kesiliyor.
"Kim?" diye sorar Caleb, öne çıkarak. "Kimi test etti? Anlamıyorum?"
"O Noel ve Yeni Yıl'da orada olan herkes. Görünüşe göre o isimlerden biri pozitif."
Caleb, gerçeği anlayana kadar şaşkın görünüyor. Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum.
"Ne demek istiyorsun?" diyor, bronzlaşmış teni ölümcül bir solgunluğa bürünmüş. Bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.
"Onları arayıp Lottie'nin yanlarında olup olmadığını sorabilir misin? Suçlamak için değil, sadece onun güvende olduğunu bilmek istiyoruz."
Tam olarak kimi kastettiğimi anlayan Elijah başını sallar. Elinde telefonu ile odadan çıkar.
Dönüp Elijah'ın ekranda annesine baktığını görüyorum.
"Hiç şaşırılmış görünmüyorsun anne," diyor, sesinde hiçbir duygu yok. Annesi üzüntüyle başını sallar.
"Hayır." "Ne zamandır biliyordun?"
"Başından beri şüphelerim vardı. Sen öğrendiğinde şüphelerim doğrulandı."
"Ve hiçbir şey söylemeyi düşünmedin mi?"
"Ne anlamı vardı ki? Lottie senin kızın, benim torunum. Biyolojiyi hiç önemsemedim. O bizim, her zaman bizim oldu ve her zaman bizim olacak."
Elijah'ın yüzü sertleşir. "Bilmemin yardımcı olacağını düşünmüyor musun?"
"Hayır, bir şey söyleseydim Darra'yı terk etmen gerektiğini hissederdin. Gururun devreye girerdi ve Darra

Lottie'yi alırdı. Bu, babanın ya da benim almaya cesaret edemeyeceğimiz bir riskti."

Franny'nin sözleri gözlerimi yaşartır, her kelimesinde samimi olduğunu bilirim. Beni neredeyse kızı olarak evlat edindi. Beni ailesine davet etti. Darra'ya da aynısını yapmaya çalıştı, ama Darra kendisine sunulanları hiç takdir etmedi. Şimdi merak ediyorum, Darra'nın onların sevgisini kabul etmemesinin nedeni, Lottie'nin onların çocuğu olmadığını bilmesinden kaynaklanan suçluluk duygusu muydu acaba?

Döndüğümde Kat'in yere bakarak tek kelime etmediğini görüyorum. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor. Gözleri, babası öldüğünde gördüğüm kadar büyük bir acıyla dolu.

Kafamı sallıyorum, ama gözleri bana yanıldığını söylüyor. Jaxson'a olan nefretinin kaynağı artık çok net.

Onun yüzünden mi?

*Elbette onun hakkında böyle düşünmüyor,
değil mi? İmkânı yok.*

Jaxson, Elijah'a asla böyle bir şey yapmazdı. Arkadaşı için sağ kolunu bile keserdi. Kesinlikle onun kız arkadaşıyla yatmazdı. Darra'yı sevmiyordu bile. Ve bilseydi, Elijah'ı evliliğe sürüklemesine kesinlikle izin vermezdi.

Elijah evlenme teklif ettiğinde Jax da benim kadar dehşete kapılmıştı. Aklım ve bedenim bu düşünceye isyan ediyor.

Ama o zaman, hepsi bir hile miydi? Birini gerçekten tanıyabilir misin?

BÖLÜM 57

ELIJAH

Polis gelir ve ifademi alır. Onun ne zamandır kayıp olduğunu sorarlar.

Kahretsin!

Onu yirmi dört saattir görmediğimi itiraf ediyorum, on beş yaşındaki kızımın en iyi arkadaşında kaldığını sanıyordum, ama onun aslında Meksika'da tatilde olduğunu bilmiyordum. Ne kötü bir baba! Kızımın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Kontrol etmeyi düşünmemiştim.

Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?

Boşanmanızdan sonra nasıl biriydi?

Yeni bir ilişkiniz var mı?

Kızınız Bayan Dawson hakkında ne düşünüyor?

Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?

Siktir, siktir, siktir!

On yıldır sakladığım sır açığa çıkmak üzere. Charlotte Frazer benim kızım değil, en azından biyolojik olarak. Büyük Elijah Frazer, bir arkadaşı ve karısı tarafından aldatıldı.

Midem bulanıyor, kaslarım ağrıyor.

Neden bana söylemedin, Lottie? Neredesin sen, ufaklık?

Dairem bir arı kovanına dönüştü. Kaçırılma ihtimaline karşı telefonlar dinleniyor. Sorumlu memur, banka hesabım bu kadar yüksekken riske giremeyeceklerini açıklarken, bir başka mide bulantısı dalgası beni vuruyor.

Ama kalbimde biliyorum ki, durum bu değil. Tüm kanıtlar Lottie'nin annesinin sevgilisini, *gerçek* babasını aradığını gösteriyor. Kalbim, yıllar önce bunu ilk öğrendiğimde olduğu gibi, yeniden parçalanıyor.

Pen yanıma gelip elini sırtıma koyar. Kafamı çevirip ona bakarım.

"Nasılsın?"

Tipik Pen, her şey yoluna girecek gibi basmakalıp sözler yok, özellikle de bu sabah ona söylediğim şeylerden sonra.

"Pen, ben..."

"Yapma," dedi, yanağımı avuçlayarak. "Onu bulacağız. O iyi olacak."

"Demek istediğim o değil. Bu sabah..."

"Anlıyorum. Bir şey söylemeliydim. Özür dilerim. Ama seni uyarıyorum, senin ya da başka birinin günah keçisi olmayacağım. Ama bil ki, seni seviyorum. Onu bulduktan sonra bunu konuşuruz."

Dudaklarını yanağıma bastırıyor, ben de kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum ve kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştiriyorum. O her zaman çok güçlü olmuştur. Kızımın ona yönelmesine şaşımamak gerek. Daha iyi bir rol model isteyemezdim.

Başımı omzuna yaslamam için başımı aşağı çekiyor.

"Herkes senin için burada," diye kulağıma fısıldadı. "Mason aradı. Darra iniş yaptı ve buraya geliyor. Yalnız değilsin Elijah. Bunu unutma. Bize güven."

Ayağa kalkıp yüzümü ovuşturuyorum. "Duş alıp kendime çeki düzen vereceğim."

Hâlâ Darra'nın ilk aramasından sonra giydiğim kıyafetlerim üzerimde.

Pen başını sallar ve yanağımı okşar. Hiçbir şey söylemez, ama o tek dokunuş, hiçbir kelimenin ifade edemeyeceği kadar büyük sevgisini ve desteğini gösterir.

Elimi sıkıyor ve şimdilik yeni kontrol odası olan oturma odasına geri dönüyor.

Duşun altında durup suyun her yönden üzerime çarpmasına izin veriyorum. Başımı geriye atıp, hızlı akan suyun içinde umutsuzluk ve çaresizlik gözyaşlarımı saklıyorum, nefes nefese kalana kadar. Başımı ve omuzlarımı öne eğip ellerimi duş duvarına dayıyorum, duygularımı kontrol altına almaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. Dağılmamam lazım. Dağılmayacağım.

Havuzda yüzüp bacaklarım ve kollarım çalışmaz hale gelene kadar yüzmek ya da elim kramp girene kadar resim yapmak için neler vermezdim. Kendimi kaybedebileceğim her şey.

Suyu kapatıp, ellerimi duvara dayayarak, tüylerim diken diken olana kadar suyun vücudumdan akmasına izin veriyorum. Elimini arkasına silerek gözlerimi sildikten sonra, raftan bir havlu alıp kendimi kuruluyorum. Önümdeki yıkılmış adamı görmek istemediğim için aynaya bakmaktan kaçınıyorum.

Temiz giysilerimi giyiyorum, mekanik hareketlerle. Göğsüm boş hissediyor.

Lottie'nin bu bilgiyi neden öğrenmek istediğini anlamıyorum değil. Keşke bunu bana söyleseydi. Annesi ya da Pen'e değil. Ama belki de benim yardım edemeyeceğimi biliyordu. Sonuçta, taşıdığı çocuğun benim olmadığını bilseydim, annesiyle asla evlenmezdim. Lottie asla benim kızım olmazdı.

Midem bir ağırlık hissiyle doluyor.

Caleb, listesindeki dört kişiyle konuştu. Lottie, onun arkadaşlarından hiçbirisiyle birlikte değil ve yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum. Kardeşim ve arkadaşları *çapkın* olarak biliniyorlardı, ama yaşlı kadınlarla, kardeşinin kız arkadaşıyla yatmak? Sanırım Caleb bile merak ediyordu. Bizim çok yaşlı olduğumuzdan değil. Altı yaş fark vardı.

Ama bu durumda sadece iki isim kalıyor. İkisi de en iyi arkadaşlarım olarak gördüğüm kişiler.

Kapı zili çalıyor. Savaş zamanı.

Darra odaya girerken ben de oturma odasına geçiyorum. Gözleri kırmızı ve şişmiş, ama makyajı mükemmel. Rujunda bile bir iz yok.

"Kızım nerede?" diye yüksek sesle sordu, gözleri benimkilerle çarpıştı. "Bayan Frazer," dedi polis memurlarından biri, ona yaklaşarak. "Eğer benimle gelmek isterseniz, şu ana kadar öğrendiklerimizi size memnuniyetle anlatırım."

"Kim?" diyorum, sesim hafifçe çatlıyor. Boğazımdaki tıkanıklığı gidermek için öksürüyorum. "Kim Darra? Kiminle yattın? Lottie'nin babası *kim*?"

Darra'nın rengi, makyajının altında bile gözle görülür şekilde soluyor. Omurgasını düzelterip omuzlarını geriye atıyor. Savaşa girmeden önce aldığı bir duruş bu.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" der, etrafına bakarak, gözleri fal taşı gibi açılır. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, kaşlarını çatır.

"Sen onun babasısın," diye yalan söyler, gözlerini silerek, polis memurlarından birine göz kırpar.

Burnumun köprüsünü sıkıştırırım.

"Buradaki herkes biliyor ve bunun için... vaktimiz yok."

Sıkılı yumruklarımı cebime soktum. Şiddet eğilimli bir adam değilim ve hiç olmadım, ama şu anda eski karımı tüm oyunları için boğazlamak istiyorum.

"Lottie'nin biyolojik babasından bahsediyorum. Kiminle yattığını bize söylersen, çok zaman kazanırız. Lottie o hafta orada olan herkesin DNA testini yaptı. Bir şey buldu. Onu bulmak için en iyi şansımız, kiminle iletişime geçeceğimizi bilmemiz."

Kendini toparlayamadan kanepeye çöküyor. Yakındaki bir polis memuru ona yardım ediyor, ama benim sabrım taşıyor.

"Saçmalamayın, Darra. Yazın sana sorduğunu ve kızımıza karşı duvar ördüğünü biliyorum. Hiç bilmek istemedim, ama artık gerçeği söylemenin zamanı geldi. O hafta kiminle yattın?"

"Bay Frazer, lütfen."

Söz konusu memura bir bakış atıyorum ve o geri adım atıyor.

Kardeşlerim ve odadaki polis memurları dönüp Darra'ya umutla bakıyorlar.

"Bayan Frazer, lütfen. Kızınızı bulmamıza yardımcı olacak bilgilere sahipseniz, bunları bizimle paylaşmanızı öneririm."

Darra bana bakar, gözlerinden mücadele ruhu kaybolmuştur. İhtiyatlı davranmaması ortaya çıkmıştır. Aldatması artık bilinmektedir. Artık kurban rolünü oynayamaz.

İşkolik bir adamın zavallı eşi, kariyeri için ona sırtını dönen biri.

Hakkımda, ilişkimiz hakkında söylenenleri biliyorum. Kızımızı korumak için sessiz kaldım, ama suçlanmaktan bıktım.

"Bayan Frazer?"

Darra trans halinden çıkar ve memura bakar. Gözleri kız kardeşime kayar. Bu suçluluk mu? Hayır.

Kahretsin!

Şu anda eski sevgilimle bakışma yarışında olan Kat'e doğru bir adım atıyorum.

Kapı zili çalar.

Pen yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor.

"Lottie, şükürler olsun," dediğini duyuyorum.

Farkına varmadan harekete geiyorurur.

Lottie bana bakar, gözleri yaşlarla doludur.

"ok zgnm baba," diyor ve bana atılıyor. "Lütfen beni affet."

Onu kollarımın arasına alıyorum, minik vücudu benimkinde neredeyse kayboluyor. Kafamı kaldırıp arkasında duran, görmeyi hiç beklemediğim son kişiği görüyorum.

Birbirimize bakıyoruz.

"İçeri gelsen iyi olur," diyorum.

BÖLÜM 58

ELIJAH

Ana merkeze geri dönerken herkes sessizdir. "Lottie."

Adı rahatlamış bir şekilde söylenir. O, başı eğik, kolunu belime dolamış, omzumun altında saklanmaya devam eder.

"Lottie? Tatlım," diyor Darra.

"Anne?" diyor Lottie, başını kaldırarak. "Burada ne işin var?" "Uçakta gelmediğini görmezden gelmemi mi bekliyorsun?"

"Senin dünyanın en kötü annesi olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama..."

"Senin dünyanın en kötü annesi olduğunu düşünmüyorum," diye cevaplar.

"Doğum günüm için burada kalacağımı söyleyen bir mesaj attım," der Lottie, etrafına bakarak dairenin oturma odasının polis memurları ve aile üyeleriyle dolu olduğunu fark eder. "Mesajı almadın mı?"

"Belli ki almamışım," diyor Darra.

Lottie ceketinin cebinden telefonunu çıkarır ve mesajı annesine gösterir.

"Bay Frazer?"

Söz konusu memura dönüyorum.

"Bayan Frazer geri döndü mü?"

"Evet, lütfen," diyorum.

Artık kirli çamaşırlarımızın kamuoyuna açıklanmasına gerek yok.

"Eğer ifade almanız gerekiyorsa, onu daha sonra karakola getirebilirim."

O başını sallar ve meslektaşlarına ortalığı temizleyip gitmelerini işaret eder.

Herkes onlar gidene kadar sessiz kalır.

Pen öne çıkar ve onları dışarı çıkarır. Kapının yanındaki koridorda konuştuğunu duyabiliyorum. Pen'i tanıyorsam, bundan sonra ne olacağını öğrenecektir. Her zaman organize ve ileri görüşlüdür.

"Hey, ufaklık," Caleb gelir ve Lottie'ye sarılır. "Bizi çok korkuttun."

"Biliyorum, üzgünüm Caleb amca. Mesajımın ulaşip ulaşmadığını kontrol etmeliydim."

Dönüp kapının içinde sessizce duran, elleri cebinde olan adama bakar.

Şimdiye kadar onun varlığını görmezden geldim. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. Benim için, ailem için.

Darra benim arkamdan bakıyor. Daha da solgunlaşabileceğini sanmıyordum, ama yanılmışım.

Herkesin gözleri onun bakışını takip eder. "Ne oluyor..." Gabriel tıslar.

Gözleri, kanepede sessizce oturan kız kardeşime kayar, gözleri soğuk ve sert, kapıdaki adama kilitlenmiştir. Etkilendiğinin tek dış belirtisi, gergin ifadesi ve göğsünün hızla inip kalkmasıdır.

"Zach?"

Caleb, onun adını söylerken inanamayan bir ses tonuyla konuşur ve büyüğü bozar.

Caleb'in gözleri Zach ve kız kardeşim arasında gidip geliyor. İlişkileri son üç yıldır bitmiş olabilir, ama on iki yıl boyunca aralıklı olarak birlikteydiler.

Başlangıçta sıradan bir ilişkiydi, ama bu on iki yılın yedisini birlikte yaşadılar.

Darra ayağa kalkar ve Zach'e doğru yürür. Zach'in koluna dokunur, ama Zach onu itekler.

"Hayır," der sadece.

Darra, Zach'in reddi karşısında şaşkın görünür.

Durumun ciddiyeti olmasaydı, onun ifadesine gülerdim.

Gözleri benimkilerle buluşur. Gözleri kabullenmeyle doludur, ama aynı zamanda altında yatan bir güç de vardır.

Lottie'nin gözleri herkesin arasında dolaşır. Gözleri hüznle doludur. Kollarımı hala omzuna dolamış halde ona sarılırım.

Bana bakar. "Üzgünüm baba," der. "Bunun olmasını istemedim."

Onu bana doğru çevirip yüzünü avuçlarım.

"Beni dinle. Biyolojik babanın kim olduğunu bilmeye hakkın var. Keşke bana söyleseydin. Beni korkuttun prenses. Kaybolman..."

Kendini öne atar ve kollarıma atlar. Hıçkırıklarla ağlaması kalbimi ağırlaştırır.

Kanepeye doğru ilerlerim ve otururum, onu dizime çekerim ve küçük bir kızken yaptığım gibi göğsüme yatırırım. Ne olursa olsun, o her zaman benim küçük kızım olacak. Kimse geçmişimizi bizden alamaz.

Gözyaşları dinene kadar onu sakinleştirici sözler fısıldarım.

Pen bir kutu mendille ortaya çıkar. Mendilleri Lottie'ye uzatır ve ona güven verici bir gülümseme atar. Elini tutup teşekkür etmek için hafifçe sıkarım.

"Çok uzun sürmedi," diye tıslar Darra. "Tahmin etmeliydim."

Sesindeki zehirli tonu çok belirgindir. Pen donar ama onu görmezden gelir, bunun yerine Lottie'ye bir gülümseme daha atar.

"Bekleyemedin. Ben ortadan kalkar kalkmaz, sen yerime geçtin. Her zaman sana ait olmayan şeyleri istedin."

Pen dikleşir ve Darra'ya döner.

"Elijah kimseye ait değil. O harika bir adam ve baba," der Pen.

"O, yıkılmış bir işkolik. Sana iyi şanslar. Benim artıklarım ile yetin, ne mutlu sana," diye tükürür.

Pen dudağını ısırır, gözleri benimkilere kayar. Ona sorun olmadığını söylerim. Pen kendi savaşlarını kendi vermekten hoşlanır ve bir şekilde, bunun uzun zamandır beklenen bir şey olduğunu düşünüyorum.

"Her açıdan, ilişkinizi bozan Elijah değil, sizsiniz. Yalan üzerine kurulu bir evliliğin yürüyeceğini neden düşündünüz ki?"

Darra omuzlarını düzeltir.

"Yalan olması gerekmiyordu. Sen olmasaydın, Lottie Elijah'ın biyolojik kızı olacaktı, ama o beni reddetti, nişanımızı bozdu."

Gözler bana çevrilir.

"Biz hiç nişanlı olmadık," diye belirtiyorum.

"Sadece onun yüzünden," diye tıslar Darra. "Bana benimle evlenemeyeceğini, beni sevmediğini söyledi. Ama bunun sebebi seni istemesi idi." Manikürlü parmağıyla Pen'i gösterir. "Tek ebeveynli bir aileden gelen ucube." Darra başını sallar, Pen'e bakar. "Beni varken seni nasıl isteyebilirdi?"

Pen başını sallar, yüzünde hüznü bir ifade vardır. "Sen de onu almaya karar verdin."

"Ya öyle yapacaktım ya da evsiz kalacaktım. Sevgili babam, damadı olarak Frazer'ı istediğine karar verdi. Başka hiç kimse onun prensesine layık değildi

O beni o üniversiteye gönderirken kesin talimatlar verdi. Oradan parmağında bir yüzükle çıkmam gerekiyordu. Aksi takdirde, kendi yolunu kendim çizmem gerekecekti."

Pen, Darra'nın sözlerini dinlerken yüzü yeşile dönüyor. Bana bakıyor, ama bu yeni bir şey değil. Beni *neden* tuzağa düşürdüğünü zaten biliyordum. Yıllar önce onunla yüzleştüğimde ortaya çıkmıştı.

"Onunla evlenmek istedim," diyor Zach aniden, öne çıkarak, gözlerini gözlerime dikeyor. "Bebeği öğrendiğimde babasını görmeye gittim." Üzüntüyle başını sallıyor. "Darra'nın dediği gibi, ben yeterince iyi değildim. Babamı tehdit etti. İşini yeni değiştirmişti, onu tuzağa düşüreceğini, bunu yapacak gücü olduğunu söyledi. Bana görüntüleri gösterdi... Yapamadım."

Gözlerini indirir. Zach beş kardeşin en büyüğüdür. Harper gibi kardeşleri ondan çok daha küçüktür. Babası işini kaybetseydi...

Gözleri Lottie'ye kayar. "Sonra bana, eğer müdahale edip seni uyarırsam, bebek olmayacağını söyledi."

Pen keskin bir nefes aldı.

Siktir. Kayınpederimin pislüğün teki olduğunu hep biliyordum, ama doğmamış torununun hayatını tehdit ettiğini bilmiyordum.

Lottie başını göğsüme gömer ve daha fazlasını duymasına gerek olmadığını düşünürüm. Bunların hiçbirisi onun suçu değil. Dünyaya nasıl geldiği konusunda hiçbir suçu yok. Bütün bu olayda masum olan taraf o. Kafasına öpücük kondurur ve bana bakana kadar çenesini kaldırırım.

"Sana daha önce de söylemiştim. Benim kanımı taşımıyor olabilirsin, ama *her zaman* kalbimin kızı olacaksın. Nereden gelmiş olursan ol, bu dünyaya nasıl gelmiş olursan ol. Her zaman benim olacaksın. Seni seviyorum, Lottie Frazer, ve ne olursa olsun, her zaman senin için burada olacağım."

Kollarını boynuma doluyor ve beni sıkıca sarıyor. "Ben de seni seviyorum, baba."

"Her zaman."

Darra tıslar ve ben ona bir bakış atarım, o da kendini dikleştirir.

"Zach onun babası," diyor. "Sen beni terk ettikten sonra bile yıllarca benim sevgilim oldu."

Zach ellerini başının yanlarına götürür ve sertçe bastırır. Bakışları hareketsiz oturan kız kardeşime kayar. Gözleri donuklaşmıştır.

Pen bana endişeli bir bakış attı.

"Seni asla terk etmedim. Bana yalan söyledin. O ana kadar iyi bir koca olmaya, evliliğimizi yürütmeye çalıştım."

Darra gülüyor. "Sen buna öyle mi diyorsun? Sen beni hiç istemedin. Onu istedin. Her zaman o vardı. Pen şudur, Pen budur! Onu partnerin yapmak için öğretim görevlisine para ödediğini biliyor mu acaba?"

Mükemmel manikürlü tırnağını Pen'e doğrulttu, ağzı kötülükle bükülmüştü.

Bakışlarım Pen'e kayar ve o omuz silker. "Biliyordum. Birkaç yıl önce Bay Dunn ile tanıştım, her şeyi itiraf etti. İtiraf etmeliyim ki, gururum okşandı."

Pen bana göz kırpar, Darra ise çığlık atar ve ayağını yere vurur.

"Benimle, sadece formalite icabı davrandın. Onda bende olmayan ne vardı?"

"O beni, benim iyiliğimi önemsiyordu," diyorum yumuşak bir sesle. Gözlerim Pen'den ayrılmıyor.

Darra Zach'e döner, eli onun göğsüne dokunur.

"Zach benim yanımdaydı. Tüm vaktini ofiste ya da çocuğumuzla geçirmiyordu. *Benim yanımdaydı.*"

"Ben bizim için bir gelecek kurarken," diyorum, aynı eski hikayeden bıkmış bir şekilde. Darra parti yapmak, *milyarderin karısı olarak* gördüğü *hayatı* yaşamak istiyordu.

Zach, Darra'nın tiyatrosuna kapılmak istemediği belli bir şekilde Darra'dan uzaklaşır.

Darra ona uzanınca, Zach onu durdurur.

"Hayır, ben Lottie'nin babası değilim. Babana karşı çıkmayı reddettiğinde bu seçeneği elinden aldın. Sana dünyaları verirdim, ama bu yeterli olmadı. Lottie benim olmalıydı, ama değil ve asla olmayacak. Elijah onun babası. En iyi arkadaşımın onu büyütmesine seviniyorum ve o gerçeği öğrendikten sonra bile onu tüm varlığıyla sevdiğini gördüm. Çok fazla insanı kullandın, Darra. Hem sen hem de ailen. Yeter artık. Yaptıklarının sorumluluğunu al. Kızın için sana yalvarıyorum."

Boğazım düğümleniyor.

En iyi arkadaşım mı?

O benim kız arkadaşım la ya da yeni eski sevgilimle yattı. Hangisi olduğunu bilmek istediğimden emin değilim. Sonra da kenara çekilip Darra'nın beni kandırmasına izin verdi ve bebeğinin benim olduğunu düşündürdü. Pek de *iyi* bir arkadaş sayılmaz.

Gözlerim, stoik bir şekilde oturan kız kardeşime kayıyor. Yüzü, hissettiği kargaşayı gizleyen bir maske gibi. Kahretsin, bu artık sadece benimle ilgili değil. Kız kardeşim için bunu hiç istemedim ve ailemin benim karmaşama karışmasını istemedim. Onları korumak için yıllarımı harcadım.

"Ben neydin?" Kat sessizce sorar. Gözleri Zach'in yüzünden hiç ayrılmaz. "Darra ile ilişkinizi sürdürdünüzse, bana neden ihtiyacınız vardı?"

Zach ona dönüyor, çenesini göğsüne indiriyor, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalıyor.

"Kat," diyor, sesinde özür var.

"Benimle yaşarken onunla yatıyor muydun? Bana yalan söyledin. Beni aldattın."

Koyu kırmızı bir kızarıklık boynuna ve yüzüne yayılır. Alnında ve üst dudağında ter damlacıkları belirir.

"Kat," der yine, ama bu sefer sesi daha kısadır. "Ben..."

"Sen onun için uygun birisiydin. Lottie'nin yanında kalmasını sağladın," der Darra, sesinde neşeye. "O sana teşekkür etmeli."

Zach'in yüzü buruşur. Kız kardeşimi önemsiyor. Bunu biliyorum.

"Sen de kardeşin kadar soğuksun. Başka birine yönelmiş olması şaşırtıcı mı?"

Zach Darra'ya döner.

"Kapa çenenin. Zehirli yalanlarına yeter artık."

Ayağa kalkıp Lottie'yi Pen'e veriyorum ve Darra'ya doğru yürüyorum. "Defol."

Darra bana bakar, yüzü nefretle doludur, ama aynı zamanda bir parça korku da vardır.

Caleb kolumu tutar, sanki ona dokunacakmışım gibi. Bunu bilmesi gerekir. Ama onun gitmesi lazım.

"Ona bu zevki yaşatma," diye tıslar, önüme geçip ellerini göğsüme koyar.

Bana başını sallayarak selam verdikten sonra arkasını dönüyor.

"Kardeşimin dairesinden çık git." Darra, Caleb'e hor gören bir bakış attı.

"Dediğini yap," diye tıslarım. "Yoksa bizi mahkemeye geri götürüp, kabul ettiğim her şeyi geri alırım. İnan bana, bunu yapmak için fazlasıyla yeterli kanıtım var."

Darra, Caleb'in omzunun üzerinden bana bakar.

"Lottie, benimle geliyorsun," der, etrafımıza bakarak kanepede kıvrılmış duran Lottie'ye bakar.

Lottie ayağa fırlar ve Pen'e sarılır, başını sallar. "Hayır, hayır, hayır. Özür dilerim. Beni göndermeyin," diye yalvarır, sesi kalbi parçalayan hıçkırıqlarla.

"Seninle hiçbir yere gitmek zorunda değil," diyorum ona. "Artık yasal olarak onun babası benim. Tehditlerin artık geçerli değil. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, arkanı dön ve git. Hemen."

Bana bakar, ciddi olup olmadığımı ölçer. Yüzümdeki ifadeden ne anlarsa anlar, topuklarını döndürür.

"Zach?" diye bağılıyor kapıya doğru yürürken.

Zach hiçbir şey söylemez, gözleri hala kız kardeşime kilitlidir. O hareket etmezken, Darra homurdanır ve öfkeyle dışarı çıkar, ön kapı arkasından çarparak kapanır.

Gabriel ve Caleb, Kat'in yanına diz çöküyorlar, ama o ayağa kalkıyor ve onları itiyor. Bunun yerine, Lottie'nin yanına gidiyor ve kızımın yüzünü nazıkçe ellerine alıyor. Yanağına bir öpücük konduruyor.

"Üzgünüm Kat teyze," diyor Lottie, yeni bir gözyaşı seli yanaklarından akıyor. Kat ona hüznle gülümser.

"Sen, benim sevgili kızım, üzülecek hiçbir şeyin yok. Yetişkinlerin oyunlarına karıştığın için üzgünüm. Bilmen gereken tek şey, hepimizin seni koşulsuz sevdiğidir. Baban ve annen kim olursa olsun, sen Lottie Brooke Frazer'sın ve her zaman öyle kalacaksın. Şimdi gitmem gerekiyor, ama bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Seni seviyorum, tatlı kızım."

Lottie, Pen'i bırakıp teyzesine sarılır. "Ben de seni seviyorum, Kat Teyze."

"Gitmem gerek," der Lottie'ye uzaklaşırken. "Ama hepimiz bunu atlatacağız. Bana ihtiyacın olursa ara beni."

Lottie başını sallar.

Pen elini uzatıp Kat'in kolunu tutar ve ona sessiz bir mesaj gönderir.

Kat'in gözleri Pen'inkilerle buluşur.

"Zamana ihtiyacım var," diyor ve yine takdir topluyor. Kat sırayla hepimizi kucaklayarak kapıya doğru ilerliyor.

Zach'in yanından geçerken Zach onu kolundan tutar. Durur, gözleri Zach'in kolunu saran eline gider. Yukarı bakar ve Zach'in gördüğü şey onu elini indirtir.

"Konuşmamız lazım," diyor Zach sessizce.

"Konuşmalıyız," diyor, gözleri artık ileriye bakıyor. "Ama şimdi değil." Zach onaylayarak başını sallıyor ve Kat gidiyor.

Harper ve annesi bağlantıyı keser.

"Kat'in peşinden gidiyorum," der Gabriel, Caleb ve Pen'den onaylayan bir baş sallama alır.

Caleb, Zach'i fark etmeden kardeşimizin peşinden gider.

Ailemi korumak için uğraştığım her şey patlamakla kalmadı, bloğun yarısını da beraberinde yok etti.

Zach, elleri cebinde, gözleri kızımızda duruyor. "Lottie, konuşmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

O da arkasını dönüp geriye bakmadan ayrılır. Sessizlikte kulaklarım çınlar.

BÖLÜM 59

PEN

Büyük açıklamanın ardından çok geniş kapsamlı sonuçlar doğdu ve ben kendimi ortada kalmış gibi hissediyorum.

Mutfak masasına oturup başımı ellerimin üzerine koyuyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum" diyorum.

"Tek yapabileceğin şey onların yanında olmak," diyor annem, sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşayarak.

Lottie ve Elijah'ın yanında kalıyorum, Lottie gitmemem için bana yalvardı. Elijah ve ben hala onun krizini ve bunun ne kadar incitici olduğunu konuşmadığımız için durum biraz garip. Sonuç olarak, bu konu odada bir fil gibi duruyor.

Bugün, zihinsel sağlık günüm olduğu için işe gitmedim ve hasta olduğumu söyledim. Danika benim yerime bakacağını söyledi ve biliyorum ki bakacaktır. İşte buradayım, kaosu anlamaya çalışıyorum. Sevdığım insanlar arasında onarılamaz bir şekilde bozulmuş olabileceğinden korktuğum şeyi düzeltmek istiyorum.

"Lottie nasıl başa çıkıyor?"

Annem için Lottie, tüm bu olayların istemeden kurbanı. Darra'yı hiç sevmedi, sadece kalbimi kırdığı için değil, Darra'nın küçük insanlara her zaman tepeden baktığı için. Kendi babası sadece sıkı çalışarak milyonlar kazandığında bu şaşırtıcıydı. Doğu Yakası'ndaki bir pazar tezgahında mallarını satarak başladı, diğerlerinden daha iyi değildi.

İç çekiyorum.

"Lottie babasına sürekli özür diliyor. Elijah ise ona haklı olduğunu söyleyerek onu sakinleştirmeye çalışıyor. Ben de onlara birbirlerini sevdiklerini ve her şeyin yoluna gireceğini, sadece zamana ihtiyaçları olduğunu söylüyorum." Gözlerimin arkasında yerleşmiş sürekli ağrıyı hafifletmek için başparmaklarımı göz çukurlarıma bastırıyorum.

"Ama o çocuk değil ve kesinlikle aptal da değil. Sonuçlarını duydu, annesinin zehirli nefretini dinledi."

Annem kollarını başımın etrafına dolayarak beni karnına doğru çekip sallıyor.

"Zamana bırak. Ortaya çıkan birçok sır vardı. Acı verici sırlar. Zaman bu yaraları iyileştirecek, ama bu bir gecede olmayacak. Kat, Elijah, Darra, Zach, hatta sen bile. Her biriniz bu olaydan etkilendiniz."

Onun söylediklerini, benim dahil olduğum olaylar veya Elijah'ın duyguları açısından düşünmemeye çalıştım. Geçmiş geçmişte kaldı ve ben her şeyden çok onun orada kalmasını dilerdim. Darra neden Elijah'ın arkadaşlarından biriyle yatmak zorunda kaldı? Neden bir yabancı olamadı?

"Kat'i aradım," diyorum, bulanık gözlerle anneme bakarak. Arkadaşımanın acısı boğucu. "Acı çekiyor ve ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum."

Annem başını sallar. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Tek yapabileceğin beklemek ve zamanı geldiğinde onun yanında olmak. Kat şok yaşadı. Ama o güçlü bir kız. Kendi zamanında bunu atlatacaktır. Hazır olduğunda sana gelecektir. Tek yapabileceğin, gece gündüz fark etmez, her zaman yanında olacağını ona hissettirmek."

Onun haklı olduğunu biliyorum. Zach ve Kat artık bir çift olmayabilirler, ama onun ihanetini onun gibi öğrenmek, hem de Darra'dan. Kat, Darra'nın yıllardır Elijah'a yaptıklarını gördüğünde içgüdüleriyle savaştı. Zach bunu biliyordu, çünkü birlikte yaşadıkları için onun düşüncelerini biliyordu. Onu sevmesi, desteklemesi gereken, güvendiği adam tarafından bu şekilde ihanete uğramış olmak. Arkadaşıma, iki arkadaşına yaptıkları için onu kendi ellerimle asabilirim.

"Peki Elijah?"

Kafamı sallıyorum.

"Sanki içindeki bir şey sonunda kırılmış gibi. O her zaman çok güçlüydü. Hayat ona ne getirirse getirsin, o her şeyle başa çıkardı. Yüzme kariyerinin sonu, Darra'nın hamileliği, evlilikleri, babasının ölümü. Lottie'nin kendi kızı olmadığını öğrendikten sonra bile, bu adam her türlü zorluğun üstesinden geldi. Şimdi ise..." Dudaklarımı ısırıp boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Beni öpüyor, benimle sevişiyor, ama sanki bir parçası çekilmiş gibi. İşe kalkıyor, ofise gidiyor, gün boyu çalışıyor ve eve geliyor. Akşam yemeği yiyip televizyon izliyoruz, ama eskisi gibi değil

Aynı değil. Bunun nedeni Lottie'nin benimle konuşması ve benim hiçbir şey söylememem mi, yoksa daha fazlası mı, emin değilim. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor, ama öyle değil."

"Ah, canım. Sadece iki hafta oldu." Beni kendine doğru çekip, dudaklarını başımın üstüne öptü. "Her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem. Bunu garanti edemem. Tek söyleyeceğim, sen ve Elijah, çoğu insandan çok daha fazlasını aşmak zorunda kaldınız. Birbirinize geri dönmenin yolunu buldunuz. Umarım bu geçici bir durumdur. Tek yapabileceğin, onun ve Lottie'nin yanında olmak. Bu yeni sularda yol almalarına yardım etmek. Ve eğer çok zorlaşırsa, her zaman eve dönebilirsin."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

O gülümser. "Beni sürekli tetikte tutan ama bana sevginin geręekte ne olduğunu gösteren, zeki ve ağzı bozuk bir dahi çocuk doğurduğum gün."

Kollarımı beline doluyorum. "Başka türlüşünü istemezdim. Seni seviyorum anne."

Sonra babamın beni ziyarete geldiğini anlatırım.

Elimi tutar ve oturur, ellerimi kucağında tutar.

"Biliyorum," der gülümseyerek. "Muhtemelen sana söylemeliydim."

"Ne söylemeliydin?"

"Onu ofisinden kovduktan sonra." Gözlerindeki ışıltıyı kaçıramam. "Beni görmeye geldi, müdahale etmemi istedi."

Nefesim kesilir. "Ne yaptı?"

Annem uzun zamandır duymadığım bir sesle kıkırdar. Bu ses onu genç ve yaramaz gösterir.

"Onu, seni güçlü, bağımsız bir kadın olarak yetiştirdiğimi ve senin doğman için sperm bağışlayan beceriksiz bir adamla hiçbir şey yapmak istemiyorsan, bunun sana bağlı olduğunu söyledim."

"Yapmadın!" Ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum. "Aferin sana." Gülümsüyorum. "şimdi üzgünüm, sana söylemedim."

"Onca yıl sonra onu görmek şok ediciydi, itiraf etmeliyim. Ama yine de onda ne bulduğumu merak ettim. Okulda çok havalıydı, benden iki yaş büyüktü, yakışıklıydı. Bütün arkadaşlarım onun beni istemesi nedeniyle kıskançtı. Ama o öğleden sonra, üzerine uymayan bir takım elbiseyle ortaya çıkıp, senin ondan gitmesini istediğini söyleyerek sızlanmaya başladığında... Onu çekici bulmak yerine, sadece "*Bu ne cüret?*" diye düşündüm. Onun olmadığı bir hayatın, benim ve senin için çok daha iyi olduğunu anladım. Sen, o adamın hayatına giren en güzel hediyeysin."

"Oldukęa uzun bir yolculuk oldu," diyorum, büyüdüğüm hayatımı düşünerek. Onun hayatını kolaylaştırabildiğim için mutluyum.

“Öyle. Ama hayat inişler ve çıkışlarla doludur. Önemli olan bunlarla nasıl başa çıktığımızdır. Şimdi Elijah Frazer için savaşımaya değer mi karar vermelisin. Hayatın onunla daha mı iyi, yoksa onsuz mu? Mesele sadece onun ne istediği değil.”

Ne istediğimi biliyorum. Ama şu anda bozuk olan şeyin düzgün bir şekilde düzeltilip düzeltilemeyeceğini bilmiyorum.

Çatlaklar giderek genişliyor ve Elijah beni dışlamış gibi görünüyor. Ama onun için mücadele etmeye değer mi?

Tabii ki evet.

BÖLÜM 60

ELIJAH

Zaman durmuş gibi. Kafam ve vücudum sanki hızlı bir santrifüjdeymiş gibi, düşüncelerim karmakarışık ve çalkantılı.

Lottie ve şimdi de Kat için endişeleniyorum, hayatımı ve nasıl bu noktaya geldiğimi anlamaya çalışıyorum. Bunu hak etmek için ne yaptım ki diye merak ediyorum.

Telefonum çalıyor ve Gabriel'in adı ekrana geliyor. "Merhaba," diyorum ve aramayı cevaplıyorum.

"Elijah, nasılsın? Caleb de benimle birlikte."

"Selam," Caleb'in sesi telefondan geliyor. "Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek istedik?"

Aslında demek istediği, işe giderken Gabriel'in ofisine uğradığı ve kahve içerek oturdukları.

İç çekiyorum. Herkese hayatımın yolunda olduğunu söylemekten yoruldum, çünkü öyle değil. Telefonun sesini duyduklarında birbirlerine baktıklarını hayal edebiliyorum.

"Annenle konuştun mu?" diye sorar Gabriel.

Midem sıkışır. "Hayır," derim, muhtemelen gerekenden daha keskin bir sesle.

"Biz seni yargılamıyoruz. O ve babamın yaptığı şey yanlıştı. Bunu ona da söyledik. O da biliyor."

"Henüz buna hazır değilim," diye itiraf ediyorum.

Lottie'yi bildiği halde bana söylememesi.

Bir yanımda onun mantığını anlıyor. Sonuçta benim mantığımla aynıydı, ama yıllardır bu bilginin yükünü tek başıma taşıdım ve Darra'nın şantajıyla tek başıma başa çıkmak zorunda kaldım.

"Lottie nasıl?" diye sordu Caleb.

"O yıkılmış durumda. Kendini suçluyor, herkesin hayatını mahvettiğini düşünüyor, *babasının günahlarını* ne kadar anlatırsam anlatayım, bu durumda annesinin günahları olmasına rağmen.

Bu, Darra ona ve bana karşı dürüst olsaydı önlenebilirdi."

"Onun azmi, onun bir Frazer olmadığına inanmayı zorlaştırıyor. Takip cihazını nasıl devre dışı bıraktığını hiç çözebildin mi?" diye soruyor ve ekliyor. "Bu, çevresel faktörlerin biyolojik faktörler kadar önemli olduğunu gösteriyor."

O bunu iyi bilir. April, koruyucu aile sisteminde büyüdü. Koruyucu ailesi, onun hayatında çok büyük bir etki yarattı.

"Ucuz bir sinyal bozucu satın almış. Kısa süre içinde tüm takip cihazlarımızı güncelleyeceğim," diyorum. Aksini gösteren bilimsel bir kanıtım olmasaydı, Lottie'nin benim kızım olduğuna yemin ederdim.

"Pen hala seninle mi?" diye soruyor Gabriel, ama cevabı zaten bildiğini biliyorum.

O ve Pen yakındır. Küçük kardeşim onunla vakit geçirmek için her fırsatı değerlendirirdi. Başlangıçta onun çocukluk aşkı olduğunu düşünmüştüm, ta ki onun Pen'in zekasından hoşlandığını fark edene kadar. Pen ona meydan okudu, bildiklerini sorgulatırdı.

"Evet, onunla. Lottie ona kalması için yalvardı. Onu sakinleştirmeye çalışıyor, bunun onun suçu olmadığını söylüyor."

"Darra'nın itirafını nasıl karşıladı?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Bunu konuşmadık."

"Ne demek istiyorsun? Bu oldukça büyük bir şoktu. Elbette bu konuda bir şeyler söylemiştir."

Lottie'nin kaybolduğu sabahki patlamamı ya da o günden beri işlerin eskisi gibi olmadığını itiraf etmek istemiyorum. Özür diledim, ona kızgın olduğumu ve haddimi aştığımı, suçlayacak birini aradığımı söyledim, ama bunun bir mazereti olmadığını biliyorum. Pen'in Lottie ve ailem için her zaman en iyisini yaptığı halde, ona inanılmaz derecede incitici şeyler söyledim ve bunu yüzüne vurdum.

"Elijah?"

"Her şeyi mahvettim, tamam mı?" diyorum.

"Şimdi ne yaptın sen?" Gabriel tısladı. Koruyucu tarafı ortaya çıkmıştı.

"Lottie, Pen'e biyolojik babasını bulmak istediğini söyledi.

Darra ile konuşmuş ve Darra onu susturmuştu. "Ve sana söylemedi mi?" Caleb araya girer.

"Hayır. Ve ben bazı *şeyler* söyledim," diye itiraf ettim. "Özür diledin mi?" diye sordu Caleb.

"Tabii ki özür diledim. Sadece her şey farklı. Hepimiz yumurta kabukları üzerinde yürüyor gibiyiz ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Pen seni seviyor," diyor Gabriel sessizce. "Özür dilediysen, o da bunu kabul edecektir. O bir ergen değil. Ama Elijah, sen nasılsın? Yani, gerçekten? Bu çok ağır bir durum. Belki, sadece belki, Pen ve Lottie senin kafa karışıklığını, belirsizliğini fark ediyorlardır."

Onun sözlerini sindirirken sessizlik çöküyor.

"Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim.

En iyi arkadaşım ve kız arkadaşım, başka birini sevdiğimi bilerek beni evliliğe kandırdılar. Yıllarca bana ve aileme yalan söylediler. Aynı arkadaşım, masum kız kardeşimle birlikte yaşamaya başladı, ama eski karımı becermeye devam etti. Her şey tam bir felaket.

"Artık ne istediğimi bilmiyorum. Hayatımı harcayarak, inşa ettiğim her şey lekelenmiş gibi görünüyor."

"Orta yaş krizi geçiriyormuşsun gibi geliyor," diyor Caleb. "O kadar da yaşlı değilim."

"Mesele yaş değil. Hayatını yeniden değerlendirmeni gerektiren bir şey oldu. Sahip olduklarına bakmalı ve ne için mücadele edeceğini, neye enerji harcamaya değer olduğuna karar vermelisin. Pen bunun bir parçasıysa, onun için mücadele et. Değilse, onu bırakmalısın," diyor Caleb.

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Hoşuna gitmeyecek ama annemi dinledim."

Pen'i bırakma düşüncesi midemi bulandırıyor. Onun hayatımda olmayacağı düşüncesi kalbimi acıtıyor.

"Onu bırakamam," diye sessizce itiraf ediyorum.

"O zaman seni engelleyen ne?" diye soruyor Gabriel.

Etrafıma bakıyorum. Bugün ofiste değilim. Bununla yüzleşemedim.

"Caleb'in söylediklerini bir düşün. İlk kez ikizimle aynı fikirdeyim," diyor Gabriel ve ardından "ah" diyor.

"Biz seni bırakacağız, ama unutma, bir *telefon* kadar *uzağ*ız."

"Seni yalnız bırakacağız, ama unutma, bir telefon kadar *uzağ*ız."

"Teşekkürler," diyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Ayağa kalkıp mutfağa geçiyorum. Zach bana uzun bir mektup yazmış. Mektubu açtım ama hemen çekmeceye koydum. Henüz affetmeye veya unutmaya hazır değilim ve hiç hazır olacağımı da sanmıyorum. Sadece ben etkilenmiş olsaydım, belki, ama o kız kardeşimi de bu işe karıştırdı. Bunu affedebileceğimi sanmıyorum. Şu anda, öfkeme, ihanete boğulmak istiyorum. Yıllardır, başkalarının duygularını kendiminkinden önce tuttum. Artık

Artık değil. O bu oyunu biliyordu. Pen'e aşık olduğumu biliyordu, ama bunu kendine sakladı.

Kapı zilim çalar ve ben kapıya doğru yürürüm. "Logan, içeri gel," derim ve geri çekilirim.

"Selam kuzen. Seni görmek ne güzel. Caleb ve April balayını iyi geçirdiler mi?"

"Evet, geçirdiler."

Logan, babamın küçük kardeşinin en büyük oğlu olan Frazer'dır. Benden birkaç yaş küçüktür, ama Darra'ya kadar büyürken çok yakındık.

Beni takip ederek oturma odasına girer.

"Araman çok gizemliydi. Meraklandığımı söylemek yetersiz kalır," diyor, dairenin içine doğru ilerlerken.

"Kimseye söylemedin mi?"

"İstendiği gibi. Bu gizemli tavırlar da neyin nesi?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum ve dürüst olmanı istiyorum."

Elimi enseme götürüp cildimi ovuşturuyorum, midem yüzme yarışmasından önce olduğu gibi kıpır kıpır.

"Beni tanıyorsun." O gülümsüyor. "Acımasızca dürüst olarak servetimi yaptım."

Kıkırdayarak güldüm. Onu bu yüzden aradım. Logan Frazer acımasız dürüstlüğüyle ünlüdür. Dünyanın önde gelen dergi ve gazetelerinde yayınlanan makaleleri bunu kanıtlıyor. İşini iyi bilir ve bu nedenle alanında çok saygı görür. Bu yüzden buradadır.

Geçen hafta, kendimi çok sorguladım. Kardeşlerim haklı. Bir şeyler değişmeli. Geleceğimin geçmişim gibi olmasını istemiyorum. Bir şirket kölesi olmak istemiyorum, başka olasılıkları keşfetmek istiyorum ve bu ilk adım.

"Yolu göster," diyor Logan.

Merdivenleri çıkıyoruz, karnımda kelebekler uçuyor ve stüdyomun kapısına vardığımızda ağzım kuruyor.

"İhtiyatlı ol."

Sanki bariz olanı belirtmem gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam," diyorum, gözlerimi kapatıp kapıyı iterek onun girmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 61

PEN

Daireye girdiğimde yüksek sesler duyuyorum.

"Lottie, annenle konuşman gerek," diyor Elijah, sesi giderek yükseliyor.

Bir ay geçti ve Darra'nın onun telefonunu bombardımana tuttuğunu biliyorum. Her yere mesajlar bırakıyor, basına gidip kızlarını rehin tuttuğunu söylemekle tehdit ediyor. Beni bile aramaya çalıştı ama şimdilik numarasını engelledim.

Bu tartışma günlerdir sürüyor. İkisi de birbirleri kadar inatçı.

"Hayır, onunla konuşmayacağım. Onun söylediği ve yaptığı onca şeyden sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Onunla bir daha asla konuşmasam da umurumda değil."

Lottie'nin gözleri yaşlarla doldu, elleri belinde babasına karşı duruyor.

Benim girdiğimi görür.

"Pen teyze, ona söyle."

Elimi kaldırırım. "Lottie, bu seninle baban arasında bir mesele."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin, Pen Teyze? O ikinizi ayırdı, yalanlarıyla seni ve babamı birbirinizden uzak tuttu. O bencil bir kaltak ve ondan nefret ediyorum."

"Lottie! Annene öyle deme," diye bağırır Elijah. "Neden?"

Doğru ya. O ve büyükbaba. Onlardan nefret ediyorum."

Kahretsin.

Umarım tartışmanın o kısmını duymamıştır.

"Baban ve ben hiç birlikte olmadık, Lottie. Çok iyi arkadaşlık, ama ilişkimiz bundan öteye gitmedi."

"Ama sen daha fazlasını istemiştin. Birlikte olmanıza kimse şaşırmadı. Büyükanнем bile mutlu."

Kafamı sallıyorum. "Geçmiş geçmişte kaldı. Zamanımız değildi."

Sözler ağzımdan çıkarken tadı kireç gibi.

Şimdi bizim zamanımız mı? Gerçekten bilmiyorum.

Darra'nın herkesi nasıl bu kadar kandırdığını hala anlamaya çalışıyorum. Yıllarca, iki erkeği farklı nedenlerle kendi istediği gibi yönlendirdi. Lottie'nin zehirli ve manipülatif annesiyle bir daha asla konuşmaması beni mutlu ederdi. Ama Lottie'nin ihtiyacı bu değil. Lottie'nin annesiyle barışması gerekiyor, bu ne şekilde olursa olsun. Darra onun annesi ve hoşuna gitse de gitmese de onu dinlemesi gerekiyor. Sonra vereceği karar ne olursa olsun, bu onun kendi seçimi olmalı.

"Beni zorlayamazsın," diyor, arkasını dönüp yatak odasına giriyor ve kapıyı çarparak kapatırken kapı menteşeleri gıcırıyor.

Elijah dönüp oturma odasına fırtına gibi girer, elini saçlarında gezdirir.

saçın

1 "Lanet olsun," diye homurdanır.

tarar. Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doladım. Durdu, kollarımda dönüyor ve beni kendine doğru çekiyor, başını benim başımın üstüne koyuyor. "Eve geldiğinde böyle bir manzarayla karşılaştığın için üzgünüm," diyor.

"Ona zaman tanı," derim, başımı kaldırıp, dudaklarımız birbirine milimetrelerce uzaklıkta. "Neye ihtiyacı varsa. Eğer anlayışlı olacaksa, Darra'nın hikayesini dinlemeye hazır olması lazım. Aksi takdirde, işler daha da kötüleşebilir."

"Biliyorum," diye iç geçirir. "Sadece Darra avukatını aradı. Yorgunum, Pen."

"Lottie güçlü, bağımsız bir genç kadın. Kendi kararını verme hakkı var ve Darra bunu kabul etmeli. Yazın sorularını cevaplama şansı vardı ama cevaplamadı. Bununla yaşamak zorunda. Zamanı geldiğinde Lottie fikrini değiştirecek. O zamana kadar..."

"Çocuğu olmayan biri için inanılmaz bir içgörüye sahipsin," diyor. Sabah saatlerinde tam bir 360 derece dönüş yaparak Lottie ortadan kayboldu.

Onun sözleri midemi burkuyor, ama zorla gülümsüyorum.

"Ben genç, bekar bir anne tarafından büyütüldüm. Hayatım her zaman güllük gülistanlık değildi." Alnını alnıma dayadı.

"Öyle demek istemedim. Özür dilemeye devam edeceğim. Kızımın hayatındaki en iyi şeylerden biri sensin. Darra ve ben her şeyi mahvederken sen devreye girmeseydin, o kadar dengeli bir insan olamazdı. Onun güçlü ve bağımsız olmasının nedenlerinden biri sensin. Sen harika bir rol modelsin."

Sözleri boğazımı düğümler.

"Seni seviyorum, Pen. Burada benimle, bizimle olduğun için mutluyum."

Elimi kaldırıp yanağını okşadım, kelebekler sonunda sakinleşti.

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim. Ben de seni seviyorum. Hatırlayabildiğimden daha uzun zamandır seviyorum. Bunu birlikte atlatabiliriz. Ama Elijah, beni dışlıyorsun ve bu benim başa çıkabileceğim bir şey değil."

"Deniyorum, ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor. Daha iyi olmak istiyorum. Senin yanımdayken kendimi seviyorum. Değişiklikler yapmaya çalışıyorum. Lütfen benden vazgeçme."

"Eğer gerçekten istiyorsan, asla vazgeçmem. Ama dürüst olmalısın."

"Elimden geleni yapacağım. Ve eski halime döndüğümde, beni buradan krallığa kadar tekmelemek için sana tam izin veriyorum."

Dudakları dudaklarımı kaplayana kadar gülümsüyorum, dili dudaklarımın arasına giriyor. Ellerim boynuna dolanıyor, onu kendime çekiyorum.

Telefonum çalınca ikimiz de inledik.

Alınlarımız tekrar birbirine değdi, sonra ben çekildim ve onun kucaklamasının sıcaklığını anında özledim.

"Pen," diyorum.

"Elijah seninle mi?"

"Kat," diyorum, telefonu kulağımdan uzaklaştırıp hoparlöre alıyorum. "Seni hoparlöre aldım. Ne oluyor?"

"Elijah, neden telefonuna cevap vermiyorsun?" Kat telefonda öfkeyle bağırıyor.

"Yatak odasında. Ne oldu?" "Bir olay var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, biri otelin sistemlerine girip rezervasyon sistemimi mahvetmiş, her şeyi sipariş etmiş."

"Bu mümkün değil. Güvenlik duvarı güvenli." Elijah bana bir bakış attı, ben de şaşkın bir şekilde omuz silktim, ama araya girmeye karar verdim. Kardeşlerin tartışmasına gerek yoktu. Bu bir hasar kontrolü meselesiydi.

"Ne biliyorsun Kat?" diyorum, Elijah ağzını açmak üzereyken elimi kaldırarak.

"Faili kamerada gördüm. Temizlik personelinden biri, terminallerimizden birini kullanarak otel sistemine giriş yaptı."

"Onu gözaltına aldınız mı?"

"Hayır. Net bir görüntüsü var. Kimlik bilgileri sahte."

Elijah'ın yüzü soluyor. Ekibi, ailenin tüm çalışanlarının geçmişini kontrol ediyor.

"Fotoğrafi gönder. Yüz tanıma yazılımımızın ne bulabileceğine bakayım."

"Zaten gönderdim."

"Yedekleri yeniden yüklüyor musunuz?"

"Evet. Bildiğim kadarıyla sadece bu otel etkilendiği için şükrediyorum. Kağıtları ve e-postaları takip etmeye çalışacağız ve hiçbir şeyi veya kimseyi gözden kaçırmamayı umacağız."

"Ofisine gidip kurtarabileceğim ne varsa kurtaracağım. Elijah'ı soruşturma işleriyle baş başa bırak."

"Teşekkürler Pen. Arkadaşlara seni bekleyeceklerini söylerim."

Elijah'a dönüyorum, o da otelin güvenlik kamerası görüntülerini inceliyor.

"Siktir," diyorum, kameraya doğrudan bakan adamın yüzünü inceleyerek.

"Onu tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Ama o bir hayalet. Kiralık bir hacker." Ayrıca bizim takımda olması gerekiyordu.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, Elijah'a yalan söylemek istemiyorum ama ona daha fazla bilgi veremeyeceğimi biliyorum.

Ne oluyor?

Frazer Security koduna eklenen koddan onun kodlama stilini tanıdım, ama Frazer Hotel zincirini de vurmuş olması...

Kesinlikle bir şeyler dönüyor.

"Sen git, Kat'e yedekleri yeniden yüklemede yardımcı olmaya çalış. Başka bir sorun olmadığından emin ol."

İleri adım atıp Elijah'ın kollarına giriyorum, dudaklarımız buluşuyor.

Elijah geri çekildi ve yanağını avuçladı. Gözleri gözlerime bakıyordu.

"Kendine iyi bak. Seni seviyorum."

Ona gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum. Dikkatli ol. Birisi senin peşinde. Bu bir tesadüf olamaz."

Bir taksi çağırıp Kat'in bahsettiği Frazer Oteli'ne doğru yola çıkıyorum.

Telefonum çalıyor, arayan bilinmiyor.

"Terzi mi?" diye sorar bir adam.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Hayatını ve muhtemelen birkaç saatlik çalışmanı kurtarıyorum."

"Mesajını aldım. *Çok ince!*" diye ekliyorum alaycı bir tonla.

Yüzünün bana bakmasını beklemiyordum. Aynı takımda olmamız gerekirken. Ayrıca fark edilmeden kalmak için eğitilmiştik. Büyük bir risk alıyordu.

"Ne olup bittiğini ve senin bu işin içinde ne kadar yer aldığını anlatır mısın?"

"Elimi göstermeden bir felaketi önlemeye çalışıyordum.

E-postanın gecikmesi oldukça zekiceydi." Kendini beğenmiş sesi, birine vurmak istememe neden oluyor. "Uyarı için teşekkürler, çok nazıksın."

"Sen her zaman *biraz pislik* oldun, Needle."

Kıkırdadı. "Çok orijinal değil."

"Öyle olmaya çalışmıyordum. Bir gerçeği söylüyorum."

"Bak, kod sorununu halledeceğini biliyordum. Sonuçta bu senin uzmanlık alanın. Kendimi ele veremezdim. Derin gizli görevdeyim, bunu biliyorsun. Seamstress, yıllarca süren hazırlıkları mahvettiğim için bana teşekkür etmezdi. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı."

Haklı olduğunu biliyorum ve yaptıklarını takdir ediyorum. Ama bizim işimizde "teşekkür ederim" denmez. Anlamı çok ağır. Birine borçlu olmak.

"Neye bulaştın sen?" diye soruyorum, birdenbire kendini tehlikeye attığından endişelenerek.

Arkadaş olmayabiliriz, ama o işinde çok başarılı ve ülkemizin, geri kalanımızı güvende tutmak için istihbarat sağlayan onun gibi insanlara ihtiyacı var.

"Tamam, artık senin bu işe karıştığını biliyorum. Bunun arkasında kim var? Hangi örgüt?"

"Sorun da bu, bilmiyorum. Sürekli bir duvara çarpıyorum. Bir ipucunu takip ettik, ama sonuç çıkmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir mesajı ele geçirdim. *O genç züppeye haddini bildirmekle* ilgili bir şeydi. Ona geri çekilmesi söylendi, ama açıkça görülüyordu ki onları dinlememişti. Onlara, babasına yaptığı gibi onu da aynı şekilde bitireceğini söyledi."

Midem düğümlenir ve ağzımın arkasına gelen asidi yutarım.

"Tailor? Hala orada mısın?"

"Evet," boğazımdaki yumruyu geçirmek için nefes almaya çalışarak boğuk bir sesle cevap verdim. Şoför dahil kimsenin dinlemesini önlemek için cihazımı açtım.

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Robert Frazer yedi yıl önce bir araba kazasında öldü. Kaza olarak bildirildi, ama öyle değildi. Yoldan çıkarıldı."

Telefonun diğer ucunda sessizlik var. "Sence bunun bir bağlantısı olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Mesajı ele geçirdiğinde başka bir şey aldın mı?"

"IP adresini takip ettim, ama pek mantıklı gelmedi. Orası görkemli bir ev. Orada yaşayan adam bir fosil. Sadece yönlendirildiğini varsaydım. Ekip araştırdığında, adamın gerekli ekipmanı yoktu ve tarayıcı geçmişi tamamen silinmişti. Herhangi bir suç işlendiğine dair bir işaret yoktu."

Baş ağrısını durdurmak için şakaklarımı sıktım. "O fosilin adı ne?" diye sordum, cevabı zaten tahmin ederek. "Sir Leonard Crawley."

"O huysuz yaşlı piç."

Needle nefesini çeker. "Onu tanıyorsun galiba?"

"Adam geçen yıl konumunu kullanarak bir arkadaşımı tehdit etmeye çalıştı. Elijah araya girdi," diyorum, onun neye bulaştığını bilmesini istiyorum. "İstenmeyen yaklaşımlarıyla kötü bir şöhreti var."

Needle nefesini içine çekti.

"Ayrıca faturalarını da ödemiyor. Ona bedavaya çalışmadığımı söyledim. Bu da bana aramak için mükemmel bir fırsat verdi."

Yıllarca kendini konumlandırmak için uğraştığı için, gizli kimliğini ifşa etme riskini göze alamaz. Dahice. Elijah'ın şirketine yönelik operasyonu bizim öğrenmemizi ve kendimiz çözmemizi sağlayarak, kendini korudu ve köstebeğini beceriksiz göstermiş oldu.

"Otel kütüphanesinin ikinci masasının altında bir flash bellek var. Virüsü tersine çevirip, yedeklemeler yeterli değilse silinenleri yeniden yükleyecek. Size zaman kazandıracak."

"Oraya vardığımda alacağım."

Yine kıkırdadı. "Rica ederim." "Oyundan çıkıyorum."

"Özleneceksin. En iyilerden birisin." "Başka bir şey var mı?"

"Kendine dikkat et. Eğer bu adam bunun arkasında ise, yalnız çalışmıyor demektir. İzlerini nasıl saklayacağını iyi bilir. Dediğim gibi, ekip içeri girdiğinde eli boş döndü. Tek söylediğim, dikkatli ol."

"Olur," diyorum, beynim şimdi çılgınca çalışıyor, öğrendiklerimi birleştirmeye çalışıyor.

"Gitmeden önce, bilgin olsun, bu benim yetki alanımın dışında ama bir şey duydum. Ne planladığını bilmiyorum. Ama biri en genç Frazer'ın peşinde."

Kalbim sıkışır. "Lottie mi?"

"Hayır, Harper Frazer. Söylentiler var ama ayrıntılar yok." "Kahretsin," diye tıslıyorum.

Harper, babasının ölümünden sonra nihayet hayatını düzene sokuyor. İhtiyacı olan son şey, intikam peşinde olan yaşlı bir adam tarafından hayatının rayından çıkarılması.

"Teşekkürler, Needle."

"İşte gidiyor," diye gülüyor. "Merak etme, sadece ölüm kalım meselesi olan acil durumlarda ararım."

"Öyle olduğundan emin ol."

Otele vardığımda telefonu kapatıyor. Kat girişte bekliyor.

"Sorun yok. Bunu halledebilirim," diyorum. "Sadece kütüphaneye uğramamız gerekiyor."

Kat kaşlarını çatıyor ama öncü oluyor.

Oraya vardığımızda, masanın altında el yordamıyla arama yapıyorum ve flash belleği çıkarırken gülümsüyorum. Needle'ın izleyeceğini bilerek köşedeki kameraya bakıyorum. Bizim işimiz bu. Onun bir hayalet olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Onunla çalışırken öyleydim.

"O nedir?" diye sorar Kat.

"Aşı," diyorum. "Önce kontrol etmek istiyorum, ama virüsü tersine çevirmeli."

Bana bakıyor.

"Bilmek istemiyorum, değil mi?"

Kafamı sallarım. "Hayır, kesinlikle bilmek istemezsin."

BÖLÜM 62

ELIJAH

Pen bir süre sonra geri döner ve ben hemen bir şeylerin ters gittiğini hissederim. Onun aramasından sonra odada volta atıp duruyorum.

"Onu yakalamamız lazım," diyorum.

"Hayır, yakalamamalıyız. Eminim bizim bildiğimizden fazlasını bilmiyor," diyorum. Needle birinci sınıf bir pislik, ama onun kimliğini ifşa etmeyeceğim. "Bize bildiği her şeyi anlattı."

"Bu insanlar Harper'dan ne istiyorlar?" diye soruyorum, saçlarımı elime geçirerek.

"Bunu öğrenmemiz gerekiyor. Zor olduğunu biliyorum, ama mantıklı davranmalıyız. Silahlarımızla saldırırsak, durumu daha da kötüleştirebiliriz," diyor Pen, kolumu sıkarak. "Geçen yıl ne olduğunu anlat bana."

"Fazla bir şey olmadı. Ona ve arkadaşlarına April'a yaklaşırlarsa bunun sonuçları olacağını açıkça söyledim."

"Onu neyle tehdit ettin?" Pen kaşlarını kaldırıyor.

"Sakladığını sandığı birkaç sır. Ona, unvanı ne olursa olsun, kanunların üstünde olmadığını, bulduklarımı polise teslim edeceğimi söyledim."

Topladığım dosya beni hasta etti. Yıllar boyunca istismar şikâyetinde bulunan kadınların sayısı. April gibi, şehrin çeşitli kulüplerinde çalışmış kadınlar. Rüşvet verilerek veya örtbas edilerek sihirli bir şekilde ortadan kaybolan şikâyetler. Hatta Bayan Crawley'in yıllar boyunca geçirdiği kazaların hastane kayıtlarını bile buldum. Bu kadın ya inanılmaz derecede sakardı ya da, daha büyük olasılıkla, başka biri işin içindeydi. Bir de oğlunun nişanlısı vardı. O da ortadan kaybolmuştu ve ben herhangi bir suç bulamasam da, bir şeyler yolunda değildi. O kaybolduktan sonra diğer kızların ifadeleri okudum. Adam iğrenç biriydi. Ama onu April'ı tehdit ederken duyduktan sonra, bunu zaten biliyordum. Ancak, belgeleri yasadışı yollardan elde ettikten sonra, onları polise teslim ettiğimde, tek yapabildikleri

yapabildikleri tek şey, belgeleri dosyaya eklemek ve ona bir uyarı vermektir. Ancak, adamın itibarı zedelendi.

"Sorumlu polis memurunun eli kolu bağlı olabilir, ama onun Gentleman's Club'ında uyarı yayınlayarak kamuoyuna açıklama yaptı. Bana, güçlerini ve ayrıcalıklarını kontrol etmek ve incitmek için kullanan onun gibi erkeklerden nefret ettiğini söyledi," diyorum Pen'e.

"Ben de öyle. Bir telefon görüşmesi yapacağım. Ne yapılabileceğine bakacağım. Dosyaların kopyaları hala sende var mı?"

Boynumu ovuşturuyorum. "Bu bilgileri tam olarak yasal yollardan elde etmedim. Bu yüzden polis onları kullanamadı."

Pen sırtıttı. "Bunlar resmi belgeler mi?" Çoğu resmi belge olduğu için başımı salladım.

"O zaman korkma. Tanıdığım insanlar bu konuyla ilgilenecek."

"Gerçekten bilmek istemiyorum, değil mi?"

O başını sallar. "Bu benim geçmişimde kaldı. Ama sevdiğim insanlar tehdit edildiğinde, onları korumak için elimdeki tüm araçları kullanırım. O ya da onunla çalışanlar Harper'ın peşine düşerse, onu durdurup yakalayacağım. Kimse bizim olanlara zarar veremez."

Ailem için savaşacağımı biliyor. Bu hiç sorgulanmadı. Yanımda olacağını bilmek... Ona bakarken kalbim hızla atıyor. Gözlerindeki kararlılık beni hayrete düşürüyor. Her kelimesinde ciddi. Pen'in ailemi önemseydiğini hep biliyordum, ama onlar için savaşmaya hazır mı? Bana yardım etmenin kendisi için bir sürü sorunu beraberinde getirebileceğini zaten söylemişti. Harper'a yardım ederse bu onun için ne anlama gelecek?

"Seni seviyorum," diyorum ve onu kollarıma çekiyorum, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilerek.

Bana gülümsüyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Benim seni sevdiğim kadar değil. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak ve bana o dosyaları getir. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Geri çekilip ofisime yöneliyorum. Telefonu alıp ben de bir arama yapıyorum.

"Anne," diyorum. "Bir sorunumuz olabilir."

"Senin de sesini duymak güzel. Otel olayını duydum. Kat, Pen sayesinde her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi."

"Daha fazlası olabilir."

O inliyor. "Bunların nereden geldiğini biliyor muyuz? Birbirleriyle bağlantılılar mı?"

"Crawley," diyorum.

Telefonun diğer ucunda sessizlik hakim.

"O yaşlı piç. Babanın neden onu bu ailenin yanına yaklaştırdığını hiç anlamadım."

"Düşmanlarını yakın tutmak için miydi?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Babanın çok daha fazlası vardı..." Sesi kesilir.

"Ben çocuk değilim anne," diyorum.

O iç çeker. "Biliyorum, ama geçmiş geçmişte kaldı. Baban öldü. Artık burada olup sorularınıza cevap veremeyeceğine göre, bunu tekrar gündeme getirmenin bir anlamı yok."

"Doğru."

"Ne buldun?" "Görünüşe göre Harper'ın peşinde." Annem nefesini tuttu. "Neden?"

"Bilmiyoruz. Belki de planının geri kalanı başarısız olduğu içindir. O ailenin en küçüğü. En savunmasız olanı."

"Planını biliyor musun?" "Hayır."

"Quentin'i ara. O bir şeyler duymuş olabilir. Duymuş olsaydı, bir şeyler söylerdi diye düşünüyorum, ama neye bakacağını bilmiyor olabilir."

"Arayacağım. Merak etme. Bu işi halledeceğiz."

"Çözeceğinizi biliyorum. Size güvenim tam." Bir başka sessizlik daha. "Elijah, hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Gerçekten en iyisi bu olduğunu düşündüm. Siz hiçbir şey söylemediğinizde, belki de bunu görmezden gelmek istediğinizi düşündüm. Darra ile aranızdaki ilişkiler kötüye gittiğinde... Bir hata yaptım ve bunu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım."

"Anne, seni seviyorum. Neden sessiz kaldığını anlıyorum. Ama bu bilgiyi tek başıma taşımak zordu. Ama haklısın. Senin bildiğini bilseydim, daha fazlasını yapmam gerekip gerekmediğini sorgulardım. Lottie'yi tamamen kaybedebilirdim."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Bunu daha sonra tekrar konuşuruz."

"Konuşuruz."

Telefonu kapatıp dizüstü bilgisayarımı ve gizli klasörümü açtım. Aradığım dosyayı bulana kadar tüm dosyaları taradım.

"Tamam Pen, bakalım arkadaşların neler yapabilecek," diye mırıldanıyorum.

BÖLÜM 63

ELIJAH

Pen ofise girdiğinde, dosyayı doğrudan onun makinesine bırakıyorum. O birkaç tuşa daha basıyor.

"Şimdi bekleyelim," diyor.

Onu kucağıma çekerim ve o da kollarını boynuma dolamıştır. "Ne yapmaya çalıştığını öğreneceğiz," diye söz verir Pen.

"Umarım öyledir. Harper genç yaşında yeterince sorunla uğraştı. Ona sert davrandığımı biliyorum, ama büyük kardeşlerin görevi budur."

Pen gülümser. "Harper'ın da böyle düşüneceğinden emin değilim. Ama o seni seviyor. Aile üyeleri birbirlerini destekler."

Telefonum çalıyor. Quentin'in numarası ekrana geliyor. "Bunu cevaplamam gerek," diyorum.

Pen kucağımdan kalkıp masamın kenarına konuyor.

"Quentin," diyorum. "Hoparlörü açtım. Pen de burada."

"Merhaba Pen," diyor. "Senin için ne yapabilirim? Mesajın biraz gizemliydi."

Ona durumu anlatıyorum ve onun inlediğini duyuyorum.

"O adamın nesi var?" diye fısıldar. "Dedikodularda bir şey duymadım, ama ben de araştırmadım. Bir haber gelirse diye aile adını işaretledim, ama o da bunu biliyor olabilir. Arkadaşlığımız tam olarak bir sır değil. Bana birkaç saat ver, ne bulabileceğime bakayım."

"Teşekkürler Quentin. Sana borçluyum."

"Önemli değil. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatır ve ben ayağa kalkıp Pen'e doğru yürürüm. Bana gülümser. "Masan mı?"

"Neden olmasın? Bir dahaki sefere geç saatlere kadar çalışırken işime yarar."

Pen'in kolları boynuma dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Telefonu çalarken dudaklarımız birbirine değiyor.

Alınlarımız birbirine değdi ve Pen kıkırdadı.
"Üzgünüm, galiba bizi arıyorlar."
Pen telefonuna cevap verir.
"Onu getiriyoruz." "Hemen
oraya geliyoruz."
Pen telefonu kapatır ve masadan iner.
"Gitme zamanı. Bakalım yaşlı piç kurusu ne diyecek."

* * *

Bu alışılmadık bir durum, ama aynanın arkasında durup memurların Sir Leonard Crawley'i sorgulamasını izlememe izin veriyorlar.

Orada kendini beğenmiş bir şekilde oturuyor. Yaptıklarını inkar etmeye bile çalışmıyor, ama Pen'in kaynağına göre adam iflas etmiş. Eskiden arkadaş olarak gördüğü kişilerden kopmuş. Ortaklarına gelince, hiçbir şey söylemiyor. Başlangıçta bana karşı bir intikam olarak başlayan şey, tükenmiş parasını yenilemek için bir yol haline gelmiş gibi görünüyor. Benim güvenlik duvarımdan en yüksek teklifi verene erişim hakkı satıyor.

Avukatı onu sessiz tutmak için elinden geleni yapıyor, ama sanki yaptığı şeyi tüm dünyanın bilmesini istiyor gibi. Sanki dokunulmaz olduğunu düşünüyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz? Ben Sir Leonard Crawley'im. On ikinci Earl of..."

"Efendim, kim olduğunuz umurumda değil. Size karşı casusluk suçlamaları var."

Crawley arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bence anlamayan sensin, delikanlı. Daha önce de suçlamaları kanıtlayamadılar. Seni, bunu daha önce deneyenlerden daha akıllı yapan ne?"

Sanki her şey bir oyunmuş gibi kendi kendine gülüyor.

Kibirli yaşlı herifin gerçekten hiçbir fikri yok. Annem, kardeşlerimin neden *kendi* sınıfımızdaki insanlarla bu kadar çok sorunu olduğunu merak ediyor. İşte bu yüzden. Onlar gerçek dünyada yaşamıyorlar. Etraflarındakileri umursamıyorlar.

Pen ve Kat odaya alınırlar. Pen, girişte Kat'i karşılamaya gitmiştir.

"İnkâr yok. Sanki yakalanmayı bekliyormuş gibi. Kendini kanunların üstünde görüyor. Midemi bulandırıyor," diyorum, midemde bir rahatsızlık hissi yerleşiyor.

"Elijah Frazer'a söyle, karma acımasızdır. İtibarımı ve adıma mahvetmekle tehdit etti. Ne için? Kardeşinin siktiği o küçük fahişe için." Sesindeki zehir açıkça belli. "Tıpkı babası gibi. Beni mahvetmekte başarılı olamadı. Dikkatli olmalı."

Nefesimi tutuyorum. Babam bir kazada öldü. Trajik bir kaza. Bir sürücü onu yoldan çıkardı ve kaçtı. Sonunda adamı yakaladılar, ancak yasal sınırın dört katı alkol aldığını gördüler.

Yanımızdaki polis memuru bana dönüyor. Gözlerinde bir soru görüyorum.

"Geçen yıl baldızımı tehdit etti. Onunla ilgili bir dosya hazırladım.

Onun kirli geçmişinde ortaya çıkardığım her şeyi."

"Eğer varsa, bir kopyasını istiyorum. Onun adının geçtiği birkaç olay var. Oğlunun görüştüğü bir kızın kaybolması da dahil." diyor memur.

Kanım donar.

"Tekrar gönderteceğim. Ama sizi uyarmalıyım. Bunları yasal yollardan elde etmedim. Bir polis memuruna bunu söylememem gerekir, ama bu yüzden meslektaşlarınız daha önce bunları kullanamadı."

Pen öne çıkar. "Bu numarayı arayın," der.

Memur, elindeki kağıdı alır ve başını sallar.

Dönüp odaya bakarız ve Crawley'in giderek daha da öfkелendiğini görürüz. Sanki dinlenilmek istiyor ama istediği ilgiyi görmüyor gibi.

Yüzü, ağzından çıkan sert sözlerle morarmaya başlar. Yanındaki iki memur onu sakinleştirmeye çalışır ama başaramazlar. Avukatı, duruşmayı durdurmaya çalışır. Müvekkilini konuşmak için ara verir.

Crawley'nin donup kaldığını, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve ağzının açık kaldığını dehşetle izliyoruz.

Eli göğsüne gider.

"Onlara bitmediğini söyle," diye tıslar. "Ona ve onun küçük casusuna söyle..."

Sözünü keser, gözleri geriye döner ve masanın üzerine yığılır.

Odadaki memurlar harekete geçer. Biri acil durum zilini çalar, alarmlar çalmaya başlar. Diğer Crawley'i yere yatırır ve

kalp masajı yapmaya başlar.

Yanımızdaki memur ambulans çağırır, Kat, Pen ve ben ise Sir Leonard'ı hayata döndürmeye çalışanları çaresizce izleriz. Ambulans ekibi rekor sürede gelir, ancak yirmi dakika sonra pes ederler.

Hepimiz birbirimize
bakarız. "*Kahretsin.*"

BÖLÜM 64

PEN

Haberler, Sir Crawley'in ölümünü *toplum için trajik bir kayıp* olarak nitelendiriyor. *Gerçek bir beyefendinin ölümü.*

Polis karakolunda bulunma nedeni, yetkililer tarafından örtbas ediliyor. Onlara göre, polisin soruşturmasına yardımcı oluyordu ve muhtemelen bu nedenle, karısı kocasının trajik ölüm haberini vermek için gönderilen memurlara yardım etmek için sabırsızlanıyordu. Görünüşe göre, onlara kocasının gizli ofisini göstermekte oldukça istekliydi.

Aşağılanmış bir kadın ve tüm bunlar. Yıllarca dayak ve sadakatsizliğe maruz kaldıktan sonra, intikamını aldı.

Terzi telefonda konuştu. Yakında yapılacak birkaç tutuklama hakkında bana bilgi verdi. Onun çalışma odası, birkaç çözülmemiş davaya ait kanıtlarla dolu bir hazine gibiydi. Crawley, ganimetlerini saklamayı seviyor gibi görünüyordu. Şantaj ve gasp kasetleri.

Sir Leonard'ın zamansız ölümünden üç gün sonra, oğlunun nişanlısı Simone Asher'in cesedi, malikanenin müstemilatlarından birindeki dondurucuda mükemmel bir şekilde korunmuş olarak bulundu. Bu en üzücü keşifti. Boğulmuştu.

April'a sarılırım. Simone'u tanıyordu, bir süre birlikte çalışmışlardı. "Hepimiz onun sadece evden ayrıldığını umuyorduk," der April, Caleb'e dönerek, ve Caleb de ona sarılır. "O benim gibiydi. Hiç ailesi yoktu."

Caleb, April'ın şakağına bir öpücük kondurur.

"Ben hallettim," diyor. "Cenazesi ayarlandı." Elijah'ın telefonu çalıyor.

"Quentin arıyor," diyor.

Telefonu açıp hoparlöre koydu. "Quentin, Pen, Caleb ve April de buradalar."

"April, Simone için üzgünüm," diyor. "Maalesef, başka kötü haberlerim de var."

Elijah burnunun köprüsünü sıkıştırır.

"Ne yaptığını biliyorum."

Nefesim kesildi. Crawley'in ölümüyle her şeyin biteceğini umuyorsak, yanılmışız.

"Anlat bize," diyor Caleb, sesi monoton.

"Üzgünüm Caleb. Bir seks kaseti yayınladılar." Midem düğümlenir ve Elijah'ın yüzü solgunlaşır.

"Ne oluyor lan?" diyor Caleb. "Bu kasetler gerçek mi? Harper o kadar aptal olamaz. Bir süre yoldan çıktığını biliyorum ama..."

"Yayınlanmalarını engellemeye çalıştım, ama sansasyonel basın kemik peşinde bir köpek gibidir. Genç mirasçı skandala karışmış. Umurlarında bile değil. Önemli olan gazete satmak."

"O yirmi dört yaşında. Neden onu mahvetmeye çalışsın ki?" diye sorar Elijah diyor.

"Kim bilir, bu davranışı neyin haklı çıkardığını? Belki de başka bir para kazanma yolu olabilir. Bu kasetleri çok ucuza satmış olmalı. Harper'ı güvenli bir yere götürmelisin. Bu haber yayılırsa ve o kampüste olursa..."

Quentin'in başka bir şey söylemesine gerek yok.

"Harper Frazer'ı alıp güvenli bir yere götürün," diyorum telefona.

"Dışarıda olan biri için çok fazla iyilik istiyorsun."

"Bana saçmalama," diye tıslıyorum. Sonsuz sabrım artık sınırına ulaştı. "O bu olayda masum bir kurban."

Telefonun diğer ucunda sessizlik var.

"Bu seferlik görmezden geleceğim, Tailor. Birisi onu almaya geliyor. Onu annesinin yanına götürecekler."

Şakaklarımı sıkıştırıyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Unutma, Robert benim de arkadaşımdı." "Bir şey buldun mu?"

"Elbette. Robert'ın topladığı kanıtları. Görünüşe göre Crawley'in organize suçla bazı bağlantılarını ortaya çıkarmış."

Boğazıma bir hıçkırık takılır, ama onu bastırıyorum. Elijah bana sorgulayan bir bakış atar, ama ben elimi sallayarak onu uzaklaştırır ve zoraki bir gülümseme atarım. Frazers'ların gerçeği öğrenip öğrenmeyeceği Terzi ve yukarıdaki insanlara bağlı, bu bana bağlı değil.

Telefonu kapatıyorum.

"Harper'ı şimdi alıyorlar. Adamlarımızla gitmesinin güvenli olduğunu ona söyle."

Elijah, Harper'ı aramak için odadan çıkar. Ben kanepeye çöküyorum.

Caleb ve April sessiz.

"Neden Harper?"

Kafamı sallıyorum. "O ailenin en küçüğü, korumak için savaşacağın kişi. Neden onun peşine düşmedin? Birine zarar vermek istiyorsan."

"Hepsi benim suçum. Elijah müdahale etmeseydi..."

Caleb karısını kollarına alır. "Sakın yapma. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Crawley istediğini elde etseydi, sen de Simone gibi olabilirdin."

April titrer. Simone'un ortaya çıkarılan tek ceset olacağını sanmıyorum.

"Bunu halledeceğiz." Şu anda nasıl yapacağımı bilmesem de. Bilgisayar becerilerim bile internetten ve yeniden paylaşımından daha hızlı çalışamaz.

Kasetlerin sahte olduğunu kanıtlayabiliriz, ama kısa vadede bunun bir önemi olmayacak. Güçlülerin diz çökmesini görmekten başka bir şey sevmeyen insanlar var. Fraserlar ne kadar iyi şeyler yaparsa yapsın, bu sansasyonel bir skandal olacak ve doğru olup olmadığına bakılmaksızın bunu yutanlar olacak. Harper'ın itibarı paramparça olacak.

Tuvalete koşup midemdeki her şeyi boşaltıyorum ve Crawley'in nefret dolu sözlerini duyduğumdan beri bastırdığım gözyaşlarına sonunda engel olamıyorum.

BÖLÜM 65

PEN

İki gün sonra, uzmanlar seks kasetlerinin sahte olduğunu kanıtladılar, ama bunun bir önemi yoktu. Zarar çoktan verilmişti. Basın ve yayıncılar, Harper'ın babasının ölümünden sonraki isyankar yıllarını ortaya çıkararak bayram ediyorlardı.

Aile kriz moduna girer. Basın, tüm ofislerin, Vakıf merkezinin ve hatta April'in dans stüdyosunun önünde kamp kurar. Sanki bir avın peşindeki akbabalar gibidirler.

Harper'dan derslerinden çekilmesi isteniyor, müdür üzgün olduğunu söylüyor, ancak istenmeyen basın ilgisi üniversitenin itibarı için iyi değil. Annesinin kızlık soyadını kullanıyor ve yeni bir görünüm kazanmış olsa da, yüzü gazetelere ve televizyon ekranlarına yayılmış durumda, araştırmacı gazetecilere karşı anonimliğini koruyamıyor.

Elijah'ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, ama Harper zaten geri dönemeyeceğini söyledi, bu yüzden Elijah'ın kendini sinirden öldürmesine gerek yoktu.

Harper şu anda annemle birlikte benim evimde saklanıyor. Frazer'ların evi ve tüm kardeşleri kuşatma altında.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, mutfığa girerken. "Hayatımın geri kalanını saklanarak geçiremem."

"Hayır, katılıyorum. Ama olaylar yatışana kadar dikkat çekmeden kalabilirsin. Annen ve Elijah, bu materyali yayınlayan ve dağıtan gazeteleri mahkemeye vermek için çalışıyorlar. Dağıtılan tüm kopyaları toplatmak zaman alır."

Buna eklemek istemiyorum, bu imkansız olacak. Birini kaldırdığımızda, neredeyse anında üç başka sitede ortaya çıkıyor. İnsanlar bunun Harper olmadığını biliyor olabilir, ama bu onları izlemekten alıkoymuyor ve gördükleri onun masum yüzü.

"Gündüz kuşağında televizyona çıktım," diyor, ama sesinde bir boğukluk var.
"Biliyorum."

Ona yaklaşp kollarımı ona doluyorum. Kadınlar oturmuş, kasetler ve yayınlananlar hakkında dedikodu yapıyorlar. Videoların sahte olduğunu belirtmek konusunda akıllı davrandıkları için dava açamıyoruz, ama bu, masum bir genç kadının karakterini karalamalarını engellemedi.

O da bana sarılıyor.

"Hayatımı düzene sokmaya çalışıyordum."

"Biliyorum," diyorum ve onu sıkıca sarıyorum, sanki onu tutmak her şeyi ortadan kaldıracakmış gibi. "Seni tekrar rayına oturtacağız."

Bana bakar ve başını sallar.

"Nasıl olacağını bilmiyorum. Üniversitede kimliğimi gizliyordum. Şimdi herkes kim olduğumu biliyor ve daha da kötüsü, hepsi çıplak halimi bildiklerini düşünüyor. Üniversite geri dönmeme izin verecek olsa bile, bu benim için hiç de iyi değil. Hepsi bana bakacak, izleyecek, spekülasyon yapacak... *"Duman olmayan yerde ateş olmaz"* derler ya.

Kapı zilim çalıyor.

"Burada bekle," derim, duvardaki monitöre bakarak. "Sorun yok, annem geldi."

Neden anahtarını kullanmadığını anlamıyorum.

"Anne?" diyorum, kapıyı açarak.

Annem yanımdan geçip koridora girer, iç garaj kapısının kilidini açar ve kapıyı açar.

Franny dışarı çıkar.

Beni kucaklayarak sarılır. "Bebeğime baktığın için teşekkür ederim." "Anne, burada ne yapıyorsun?" der Harper, arkamda belirir.

Franny beni bırakp kollarını Harper'a uzattı ve Harper anında gözyaşlarına boğuldu. Son birkaç gündür gösterdiği cesaret sonunda çökerek annesine atladı. Franny onu salladı ve biz de onlara biraz alan bıraktık.

Annem ve ben mutfağa gireriz.

"Sen sormadan söyleyeyim, çok katlı bir otoparka girdim. Franny arabamın bagajına atladı. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olduk."

İkisine bakıp gülümserim.

"Çok casus filmi gibi," derim ve bir gülümseme kazanırım.

"Denemeyi seviyorum." Yüzü ciddileşir. "Franny'nin Harper'ı görmesi gerekiyordu. Onu bir süreliğine ülke dışına çıkarmak için bir planı var."

"Nasıl?" diye soruyorum.

Harper ticari bir uçağa binerse fark edileceğini biliyorum. Aile uçağına binerse, uçuş rotasını takip ederler ve akbabalar onu bekliyor olur. Hikaye yurtdışında haber yapılmamış olabilir, ama bu, kaçmaya çalıştığı görülürse haber yapılmayacağı anlamına gelmez.

Harper ve Franny mutfığa girerler. Harper'ın gözleri kan çanağıdır. Bana zayıf bir gülümseme atar.

"Hey, içini dökmen gerekiyordu," derim, başparmağımla gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını okşayarak.

O, gözleri umutsuzlukla dolu bir şekilde başını sallar. Crawley zaten ölmemiş olsaydı, onu kendi ellerimle öldürmek isterdim.

"Plan nedir?" diye sorarım.

Franny'yi tanıyorsam, her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştır.

"Arkadaşımın New York'ta bir moda evi var. Harper'a kaçabileceği bir yer teklif etti. Çırak olarak eğitimine devam edecek. Takma ad kullanması gerekecek, ama şirket o kadar büyük ki, en azından olaylar yatışana kadar ortadan kaybolabilir. Bu hikayenin ABD'de sadece bir yan konu olduğu konusunda bana güvence verildi. Frazer Otelleri popüler, ama bir aile olarak, orada aynı manşetlere konu olacağımızı sanmıyorum."

"Bu arkadaşına güveniyor musun?"

"Tamamen," diyor Franny. "Eski dostuz." "Onu ABD'ye nasıl götüreceksin?"

"Uçakla götürebiliriz."

"Uçuş planını takip edebilirler."

Yüzü düştü.

"Ne yapabileceğime bir bakayım. Kris yardımcı olabilir. Birkaç gün sonra Elijah ile görüşmek için oraya gidecek."

Elijah bunun nedenini çok belirsiz bir şekilde anlatıyor.

Franny ve annesi kaşlarını çatıyor. "Hala görüşüyor musunuz?"

"Elbette. Kris benim arkadaşım ve her zaman öyle kalacak. Sormadan önce söyleyeyim, Elijah da bunu çok iyi biliyor. Kris'in gelmesinin sebebi o."

İki yaşlı kadın şüpheli görünüyor.

"Elijah ile birlikte olmamın nedeni de o," diye itiraf ediyorum, Kris'in bu bilgiyi paylaşmamı sorun etmemesini umarak. "Beni geri gönderdi, kalbimin sesini dinlememi söyledi."

Harper günlerdir ilk kez gülümser. "Bunu sevdim. *Çok* romantik."

Franny bana bakar ve gülümser. "O adama teşekkür etmemi hatırlat. Ve burada kimse yargılamıyor. İyi arkadaşlar önemlidir ve eğer yardım etmeye istekliyse, o mükemmel çözüm olabilir."

BÖLÜM 66

ELIJAH

"Emin misin?"

"Kesinlikle," derim, önümdeki taslak belgeden başımı kaldırarak. Onun bakışlarıyla karşılaşırım.

"Pen biliyor mu?"

Başımı eğiyorum. "Henüz değil." "Nedenini sorabilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama sana bir açıklama borçlu olduğumu sanmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı.

"Onu önemsiyorum. Bunu biliyorsun."

Onun sözleri üzerine omuzlarım gerilir. Kalp atışlarım hızlanır. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve şehri seyrettim.

"Biliyorum," dedim.

O kadar da uzun zaman önce değil, adam onunla evlenecekti. Yerleşecek, bir aile kuracaklardı. Crawley ve bana ve aileme karşı intikamı olmasaydı, Pen sonsuza kadar benim için kaybolmuş olacaktı.

"O zaman, karar vermeden önce bir kez daha soracağım. Neden ona söylemedin?" Masadaki adama döndüm.

"Senin benimle buluştuğunu biliyor. Sadece nedenini bilmiyor, tabii sen ona söylemediysen."

Bana bakar ve gülümser. "Tek kelime bile etmedim."

"O zaman ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Entrika."

"Yani teklifim ilginizi mi çekti?"

"Öyle olmasaydı burada olmazdım."

Bir an birbirimize bakıyoruz, birbirimizi ve sözlerimizi tartıyoruz.

İç çekerim.

Pencereye yaslanırım. Kollarım yanımda, pencere pervazına dayanmış durumda.

"Nedenini bilmek ister misin? Çünkü bunu sadece onun için yapmıyorum. Bunu kendim için, bizim için yapıyorum. Son birkaç ay bana, tüm bunlara ve geçmişe köle olmaktan vazgeçmek istediğimi ve buna ihtiyacım olduğunu öğretti. Yeni bir başlangıç istiyorum."

Kollarımı öne doğru uzatırım.

Gülümser ve kısa bir baş sallamayla beni şaşırtır.

"Anlıyorum," diyor Kristophe. "Ona sahip olduğun için şanslısın. Pen harika bir kadın."

Sıra bana gülümsemeye geldi.

"Öyle. Bu yüzden ona istediği ve ondan, bizden çalınan her şeyi vermek istiyorum." Saçlarımı elime alıp, ağzımdaki acı tadı yutuyorum. "Onu neredeyse kaybediyordum. Bunu bir daha riske atmaya hazır değilim."

"Öyle yaptın, ama Pen'in kalbi galip geldi ve ben asla onun yoluna çıkmazdım. Bunu söylediğim için beni öldürür, ama ben sadece teselli ödülüydim. O yerleşmek istiyordu ve ben de bundan yararlandım. Gurur duyduğum bir şey değil, ama benim kendi isteklerime ve zaman çizelgeme uyuyordu. Onun hala sana aşık olduğunu fark ettiğimde." Bakışları odaklanamıyor, sanki bir anıya kapılmış gibi. Başını kaldırıp hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor, bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor. "O tür bir aşkı bilirdim. Sen de aynı şeyi hissediyorsan, ona bunu inkar etmeyecektim." Gülümsemesi genişler ve bir erkek olarak bile Pen'in neden onunla olduğunu anlayabiliyorum. "Ve benim açımdan, senin de aynı şeyi hissettiğin açık. Ama sözlerimi iyi dinle. Onu incitirsen, geri dönerim. O, senin ona davrandığın şekilde davranılmayı hak etmiyor." İç çeker. "Ama kalp ne isterse onu ister."

Adrenalinim yükselir ve dilimi ısırırım.

O benim.

Onunla neredeyse evlenecek olmasına nefret ediyorum. Onu kollarında tuttuğuna, onunla seviştiğine. Onunla bir aile kuracağına.

Ama onun haklı olduğunu da biliyorum ve bunu inkar etmeyeceğim.

"O daha iyisini hak ediyor, ama sana şunu söz verebilirim. Onunla bir daha asla şansın olmayacak. Hayatının geri kalanında, ya da o istediği sürece onun yanında olacağım. Kalbinin arzuladığı her şeyi ona vereceğim."

Kristophe gülümsüyor. Bu sefer gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor. "Ama hayatının işinden vazgeçmek? Pen bunu beklemezdi. Onun da aynısını yapmasını mı bekliyorsun?"

aynısını yapmasını mı bekliyorsun?"

Bu seferki gülüşüm içtendir. "Pen'den kodlamayı bırakmasını mı isteyeyim? Hayatının işini? Hayır. Bu, ondan kollarını kesmesini istemek gibi olur. Ondan hiçbir şeyden vazgeçmesini istemeyeceğim. Sadece ona kendimden daha fazlasını sunmak istiyorum."

"Ne yapacaksın? Seni çok iyi tanımadığımı biliyorum, ama senin ev erkeği rolünü oynadığını hayal edemiyorum."

"Bir planım var," diyorum, ama bana şüpheyile bakınca gülümsüyorum. "Henüz paylaşabileceğim bir şey değil."

"Anlaşıldı. Peki ya Todd? Londra ofisini yönetebilecek kapasitede mi?"

"Kapasitesinden de fazlası var. Başından beri benimle birlikte çalışıyor. Pen ve benimle aynı üniversiteye gitti. Pen şirketten ayrılırken onu tavsiye etti. Her kararda söz sahibi, yönetim kurulunda yer alıyor.

Çalışanların saygısını kazanmış durumda."

Kristophe ayağa kalkar ve elini uzatır. "Rakamları ve tahminleri inceledim. İşleri sıkı tutuyorsun."

"Başka bir şey mi bekliyordun?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Yani anlaşma yapma ihtimalimiz var mı?" diye soruyorum, nefesimi tutarak.

"Hukuk ekibi memnun olduğu sürece ben de memnunum. Avrupa'ya açılmak istiyordum."

Bu yüzden önce Kristophe'ye başvurdum. Todd'a sordum, ama o bu mali yükü üstlenmek istemedi, ancak şirkette hisseleri var ve ben de istifa ettiğimde benim yerime geçmesi konusunda bir anlaşma yaptık. Bu, her iki taraf için de kazançlı bir durum. "Todd aşağıda seni bekliyor," diyorum Kristophe'ye, elini sıkarak El sıkışması güçlüydü.

"Kız kardeşin," diyor, kapıya doğru ilerlerken. "Pen'in evine bir makyaj sanatçısı gönderdim. Harpers'ın görünüşünü değiştirecek. Uçağıma bindiğinde güvende olacak, sana söz veriyorum. Uçak yakıt ikmali yaptıktan sonra New York'a gidecek. İniş için giyebileceği bir hostes üniforması var ve onu varış noktasına götürmek için bir araba bekliyor olacak."

"Planlanmamış bir uçuş ve fazladan bir mürettebat üyesi şüphe çekmez mi?"

Gülümsüyor. "Merak etme. Stewardelerimden biri

İngiltere'de kalacak. Kontrol eden olursa, Harper onun yerini alacak. New York'a gelince, uçak ailemin üyelerini almaya gidecek. Onları alışveriş için oraya gönderdim. Onları eve getireceği için kimse soru sormayacak."

"Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," diyorum içtenlikle.

"Bana teŖekkür etmen gerekmez, sadece Pen'e iyi bak. Onun mutluluğu benim için tek önemli Ŗey."

"Söz veriyorum."

Kristophe dönüp odadan çıkar. Etrafıma bakınırım. Frazer Cyber Security, eski hayatımın ve bozulan bir dostluğuın küllerinden doğan, son on beş yıldır hayatımın merkezi olmuştur.

Şimdi veda etme, kötü anıları silme ve yeni bir maceraya atılma zamanı.

Geleceğe adım atarken arkamda hiçbir hayalet kalmayacak.

BÖLÜM 67

PEN

Kris arkadaşıyla birlikte içeri girer.

"Merhaba," diyorum, öne doğru adım atıp her iki yanağına da öpücük konduruyorum.

"Selam," der, sıcak ve rahatlatıcı gülümsemesiyle, neden arkadaş olduğumuzu hatırlatır.

Ön kollarımı tutup beni kendinden uzaklaştırır. "İyi görünüyorsun," der. "Mutlu."

Sıra bana gelir.

"Öyleyim. İstersen sana söylemiştim diyebilirsin," derim, gülümsememin Cheshire Kedisi'ninki gibi göründüğünü bilerek.

"Ne, ben mi?"

Gözlerimi deviriyorum, güçlü bir dostluğun rahat şakalaşmalarının tadını çıkarıyorum. Garip olur mu diye merak etmişim, ama öyle değil. Nişanlanmadan önceki halimize döndük.

Annem mutfaktan çıkar.

"Kris," diyerek öne doğru adım attı.

Kris eğilip onun yanağına öpücük kondurdu. "Seni tekrar görmek çok güzel, Louise."

"Ben de. Yardım ettiğin için teşekkürler, Harper." Harper arkamızdaki kapıda belirir.

"Evet, teşekkürler," der, öne doğru adım atarak elini uzatır. "Ben Harper Frazer."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Harper. Bu Tash. Seni dönüştürmek için burada."

Harper, Kris'in yanındaki kadına gülümser.

"Başlayalım mı?" der Tash.

Harper başını sallar ve kolunu uzatarak onu kaldığı yere, üst kata çıkarır.

"Çay yapalım," der annem ve Kris'in yüzünü buruşturduğunu görürüm. "Kahve olsun anne," derim, ona sırtarak.

"Tabii ki," der, kendi kendine gülerek. "Hadi gelin. Ben de pasta yaptım. Fırından yeni çıkmış taze çöreklerim var."

"Harika," diyor Kris.

"Peki, gizemli toplantının nasıldı?"

"İlginçti," diyor. "Tek söyleyeceğim bu."

Hıh. Her ne kadar ikisi de bana nedenini söylememiş olsa da, onun Elijah ile görüştüğünü biliyorum. Meraklandığımı söylemek yetersiz kalır, ama Elijah bir şey söylemediyse, bunun bir nedeni vardır. Sabırlı olmam gerekiyor.

Harper'ın burada kalması, onun uzak durması anlamına geliyor. Telefonda konuştuk, ama tüm ailesi mesafeli davranıyor. İlişkimiz henüz kamuoyuna açıklanmadığı için, en küçük Frazer'ı barındırdığımı şüphelenmeleri için bir neden yok.

Mutfağa giriyoruz. Annem oldukça zengin bir sofraya hazırlamış. Parmak sandviçler, hamur işleri. Mükemmel bir ikindi çayı.

"Harika görünüyor, Louise," diyor Kris, her zamanki yerini mutfak adasında alıyor.

Sadece birkaç ay geçmiş olsa da, onun tekrar benim alanımda olması garip geliyor. Çok şey değişti. O süre içinde tüm dünyam değişti.

Kris yemeklerden alıyor, annem nazikçe sohbet ediyor. Bir süre sonra bana bakıyor.

"Harper ve Tash'ın bir şey isteyip istemediklerini sorayım," diyor ve hızla odadan çıkıyor.

Kris gülüyor.

"Hiçbir zaman incelikli biri olmadı."

"Hayır, o benim annem," diyorum, dirseklerimi masaya dayayıp çenemi elime yaslayarak.

"Sen ve Elijah ne zaman ilişkilerinizi kamuoyuna açıklayacaksınız?" diye sorar, bir parça daha çörek alır, reçel ve krema kenarlarından sızar.

"Bilmiyorum. Bu konuyu konuşmadık. Aceleyle gerek yok."

"Umarım benim yüzümden çekinmiyordursun."

Gülümsüyorum.

"Konuşulmadı, ama aynı zamanda, herhangi bir yük istemiyorum. Sadakatsizlik konuşmaları, ilişki söylentileri. Caleb'in düğününde hepimizin birlikte çekilmiş fotoğrafları var."

O başını sallar. "Herkesin ne düşündüğünü dert etmeyi bırakmalısın. Bu seninle onunla ilgili. İkinizin birlikte olanıyla. Gerisi umurumda değil."

"Peki ya sen? Sen de etkilenmeyeceksin."

"Hayır, ama ben kırklı yaşlarındayım. Yetişkin bir adamım. Birkaç meraklı gazeteci günümü mahvedemez. Senin mutlu olmanı istiyorum, Pen. Ve Elijah'ın seni mutlu ettiğini görebiliyorum."

"Öyle. Bunu fark etmemi sağladığın için teşekkür ederim." "Arkadaşlar bunun için değil midir?"

"Gerçek arkadaşlar," diyorum.

"Her zaman yanında olacağımı bil. Neye ihtiyacın olursa olsun." "Aynı şey senin için de geçerli."

"O biliyor mu?"

Başımı kaldırıp gözlerime baktım.

Ne?

"Biliyor mu?"

Kaşlarını kaldırır. "Nasıl?"

diye sorarım.

"Annie'nin sahip olduğu aynı ışıltıya sahipsin. Kaç aylık oldun?"

"Bilmiyorum. Adet dönemim gecikti. Henüz test yapmadım bile."

"Yanılıyor olabilirim. Yanılmıyorsam, tebrikler."

Elimi ağzıma götürüyorum ve son birkaç gündür bastırdığım mide bulantısı baş gösteriyor.

Tuvalete koşup, midemi boşaltıyorum. Lavaboya yaslanıp aynadaki yansımama bakıyorum.

Ağzımı çalkalayıp suyu lavaboya tükürdüm, saçlarımı geriye taradım.

Siktir! Kris haklı olabilir mi?

Mutfağa geri dönüyorum.

Kris endişe dolu gözlerle bana bakar. "Pen?"

"Yapma," diyorum, boğazım sıkışıyor, göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

Bu olamaz. Bu kadar yakinken olmaz. Hayat neden bize bunu yaptı?

Kris ayağa kalkar ve başımı dizlerimin arasına iter.

"Nefes al," diyor. "İşte böyle. Dört saniye nefes al, duraklat, şimdi dört saniye nefes ver."

Yavaşça."

Onun sesine konsantre oluyorum. Nefesim sonunda düzeldiğinde, oturuyorum.

"Kendi çocuğu olması için çaresizce bekleyen bir kadın, açıkça sevdiği ve onu açıkça seven bir adamdan hamile kalmış olabileceğini düşündüğünde neden panik atak geçirir, açıklamak ister misin?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Karmaşık bir durum."

"Aslında değil. Çocuk bir armağandır, Pen."

"Biliyorum ve mutluyum. Lütfen bana inan. Bu benim için beklenmedik bir şok. Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Birbirimizi daha yeni bulduk. Bu konuyu hiç konuşmadık. Hiçbir şeyi konuşmadık." Titriyorum. "Oh, kahretsin."

Annem o anda odaya geri girer. Kris'e uyarıcı bir bakış atarım, o da gülümsemeyle karşılık verir.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar annem, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken.

"İyiym," derim, kolunu okşayarak. "Muhtemelen daha önce yediğim bir şey bana iyi gelmemiş."

Annem yaklaşıp elini alnıma koyar. "Gerçekten biraz terlemişsin. Belki gidip uzanmalısın."

"İyiym," diyorum. "Herkes gittikten sonra yatabilirim."

O anda Harper ortaya çıkar. Onu sadece giydiği kıyafetlerden tanıyorum. Tash, burnunu ve elmacık kemiklerini yeniden şekillendirme konusunda olağanüstü bir iş çıkarmış.

"Vay canına," diyorum ve onu güldürüyorum. "Kimse, *ama kimse* seni tanıyamayacak. Özellikle de o bal sarısı perukla."

"Tash harika bir iş çıkardı," diyor Harper, rahatlamış bir nefes alarak.

"Gitmeye hazır mısınız?" diyor Kris, ayağa kalkarak.

Harper bakışlarını ona çevirir, çenesini kaldırır, omuzlarını geriye atar.

İşte benim kızım.

"Kesinlikle. Tekrar teşekkürler." O

gülümser. "Benim için zevkti."

Annem ve ben herkesi garaja götürüyoruz, Kris'in İngiliz şoförü sabırla bekliyor.

Kris bana sarılır. "Kendine iyi bak."

Ona gülümserim. "Öyle yapacağım."

Sırada Harper var. "Ağabeyime iyi bak," diyor.

Gülümsüyorum. "Eğer izin verirse, bakacağım."

"Oh, izin verecektir. Seninle birlikteyken bu kadar özgür ve rahat olduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Teşekkürler. Kendine iyi bak, Harper. Sana verdiğim telefon sende. Güvenli bir hat. Tüm aile üyelerinin bir tane var, böylece kimse dinlemeden konuşabilirsiniz. Bize ihtiyacın olursa, biz buradayız."

"Harikası. Her şey için teşekkür ederim."

Kollarını bir kez daha bana dolayarak sıkıca sarılıyor. "Şimdi ağlamadan önce bin," diyorum ona.

"Oh hayır," diye gülüyor. "Bu sabah annem ve Kat ile yeterince kötüydü."

"Aynen öyle," diyorum, silueti bulanıklaşıyor.

Hızla gözlerimi kırıştırtarak yanağından bir gözyaşı silerim.

"Kendine iyi bak." Dönüp arabaya biner.

Kris beni kucaklamak için kendine çeker. "Kendine iyi bak." "Sen de."

Onların arkasından kapıyı kapatıp Harper ve Kris'i birlikte içeriye hapsederken duygularım yüzeye çıkıyor.

Garaj kapısını açmak için düğmeye basarım ve arabanın geri çıkmasını izlerim.

Elimi kaldırıyorum, karartılmış camlar içeriye görmemi engellese de.

"Sonsuza kadar sürmeyecek. Tüm bu drama geçene kadar," diyor annem, elini sırtımda gezdirerek, tıpkı çocukluğumdaki gibi.

"Biliyorum, ama Frazers ailesinden neden onu seçti ki? Neden o?" Arabayı gözden kaybolurken söylüyorum. Düğmeye basıp kapının kapanmasını bekliyorum.

Annemi mutfağa kadar takip ediyorum.

"Kris haklı mı? Hamile misin?" Durup ona bakıyorum.

"Ne?"

Omuzlarını silkiyor. "Konuşmanızın sonunu duydum."

Harper gittiğinde boşalttığım tabureye oturuyorum.

"Bilmiyorum. Adetimin gecikmesi var. Ama haplarımı düzenli alıyorum. Hasta ya da rahatsız değilim."

Aklım Caleb'in evinde hasta olduğum zamana gider, ama o zaman zaten hamile olurum.

"Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" Kafamı kaldırıp kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, bilmiyorum. Elijah'ın son ilişkisi olduğu kadın hamile kaldı ve Elijah onunla evlenmek zorunda kaldı. Belki de tarihin tekerrür etmesini istemiyorum."

"Çocuk Elijah'ın mı?"

"Haha, çok komik. Tabii ki, eğer varsa, Elijah'ın. Beni ne sanıyorsun?"

"O zaman sorun ne, anlamadım?" "Az önce söylediklerimi dinledin mi?"

"Her kelimesini. Ama yine de bir sorun göremiyorum."

Onun aklından ne geçtiğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Elijah evlenme teklif etmedi ki. Etse bile, kabul etmek zorunda değilsin." Ağzımı açıyorum, ama o elini kaldırıyor. "Beni dinle. Elijah yetişkin bir adam. Darra ile evlendi çünkü gençti ve herkes için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Artık genç ve naif değil. Ayrıca seni seviyor. Bu herkesin görebileceği kadar açık."

Yaklaşır ve iki elimi de tutar, başparmaklarıyla sırtlarını yatıştırıcı bir şekilde okşar.

"Elijah seni seviyor. On beş yıl önce ona gelip hamile olduğunu söyleyen sen olsaydın, o da seve seve seninle evlenirdi. Sorun hamilelik değildi. Sorun kadındı. O Darra'yı hiç sevmeydi. Bir ara sevdiğini düşünmüş olabilir. Ama bence bu daha çok kolaylık içindi. O oradaydı ve onun ihtiyaçlarını karşılıyordu. O ve babası bir yalan ağı ördüler ve sonra o tuzağı kurdu."

"Peki ya o başka çocuk istemiyorsa? Bu konuyu hiç konuşmadık ki. Neredeyse üç aydır birlikteyiz."

Panik halim arttıkça sesim yükseliyor. Annem ellerimi bırakıp yanaklarımı avuçluyor.

"Elijah, Kris ile neden evlendiğini biliyor. Ne istediğini biliyor.

Seni mutlu etmek istemediğini düşünemiyorum." "Ama ben onun mutluluğunu istiyorum."

"Ah, Pen, mutluluk... ve ben kalıcı mutluluktan bahsediyorum, bu bir verme ve alma meselesi. Bu iki yönlü bir yol. Taraflardan hiçbirisi ciddi sonuçlar olmadan kalbinin arzusundan vazgeçemez."

Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı, çünkü bana en iyi *anne* bakışını atıyor.

"Tamamen umutsuzluğa kapılmadan önce Elijah ile konuş. Seni şaşırtabilir. Ve eğer onun doğru olanı yaptığı için bir şey yaptığını düşünüyorsan, ona bebek doğana kadar onunla evlenmeyeceğini söyle."

BÖLÜM 68

ELIJAH

Harper, Kristophe'nin uçağında olduğunu söylemek için güvenli hattımızdan beni arar.

Grup sohbetine bir fotoğraf gönderdiğinde telefonum tekrar çalıyor. Nefesimi tutuyorum, küçük kız kardeşimi tanıyamıyorum. Kristophe'ye hakkını vermeliyim, onu güvenli bir yere ulaştırmada çok yardımcı oldu ve onun orada olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor, özellikle de burada olanları halledene kadar, geçici de olsa, yeni bir hayata doğru yola çıkarken.

Başka bir ülkede tek başına olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama Kristophe beni rahatlatmış. Gece gündüz yardım etmek için orada olacak. Ülkenin her yerinde geniş bir ağı var.

Zilim çalıyor ve kalbim hızlanıyor.

Çok uzun zaman oldu. Kapıyı açıp Pen'i kollarıma alıyorum. "Seni özledim," diyorum.

Onu daireye çekip kapıyı arkasında kapatırken dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor.

O da aynı coşkuyla beni öper, onu kendime doğru sertçe çekip ne kadar çok özlediğimi ona hissettirirken dudaklarımdan hafif bir inilti çıkar.

Eli tişörtümün altına kayıyor, tırnaklarını nazikçe tenime sürtünce kaslarım keskin bir şekilde kasılır.

Tişörtümü başımdan çıkarırım, onu geriye doğru çekerek ana salona doğru yürürüm.

Pen donar. "Lottie ne olacak?" diye sorar, uzaklaşarak.

"Gerçekten mi? Seni baştan çıkarıyorum ve tek düşünebildiğin kızım mı?"

Başını göğsüme yaslayıp inliyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gülüyorum. "Anlıyorum. Lottie bu gece Dani'de kalacak. Kız işleriymiş. Benim anlayabileceğim bir şey değil."

Yüzümü buruşturuyorum, Pen gülüyor. "Büyüyor. Bir erkekle tanışana kadar bekle."

"Lütfen, hatırlatma," diye inlerim ve onu tekrar kollarıma çekerim. "Ama olumlu yanı, bütün gece daire bize kalacak."

Pen bana ateşli bir bakış attı ve ben onu kendime doğru çektim, ellerimiz telaşla istenmeyen giysileri çıkarmaya çalışırken dudaklarımız birbirine değdi.

Sonunda tenlerimiz çıplak kaldığında, Pen dönüp kanepemin arkasına tutunur ve omzunun üzerinden bana bakar.

Gülümserim ve öne doğru adım atarak dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ne?" diye itiraz ediyor.

"Seni tatmam lazım," derim ve ağzımı onun merkezine kapatıp dilimi klitorisinden açıklığına doğru sürüklerim. Hazır ve ıslaktır. Dilimle onu kızdırır, hassas teniyle oynarım. Dilimi girişine sokup çıkarıyorum. Dilimi ve ağzımı kullanarak onu daha da tahrik ederken kalçalarını sabit tutuyorum. O boşaldığında ayağa kalkıyorum, kendimi onun titremeye başlayan girişine hizalıyorum ve içeri giriyorum. Ben hızlanarak içeri girip çıkarken vajinasının duvarları beni sıkıca sarıyor. Ben ileri doğru ilerlerken o yüksek sesle inliyor, sonra geri çekilince kasları benim penisi sıkıca kavıyor.

"Harika hissediyorsun," diyorum, omuzlarının arasına bir öpücük kondurarak, elimle göğsünü kaplayıp, meme uçlarını çimdikleyip sıkıyorum, onun hoşuna gittiğini fark ettiğim şekilde. Pen ayağa kalkıyor, sırtı bana dönük. Dizlerimi hafifçe büküyorum, ama boyu sayesinde ona girip çıkmaya devam edebiliyorum.

"Oh," diye ciyaklar, elleri boynuma dolanır, dudaklarım omzunun hemen üzerindeki hassas noktayı bulana kadar beni aşağı çeker.

"Yine boşalacağım," diyor nefes nefese, şaşkınlığı açıkça belli. "O zaman bırak kendini," diyorum, dudaklarımı boynuna yapıştırıp emerek.

Vücudu titrer, kasları kasılır. Kendi hareketlerimi hızlandırırım, içeri ve dışarı pompalayarak kendi orgazmımı oluştururum. Elimi klitorisine indiririm, kıvranıp inleyene kadar orgazmını sürdürmek için. Birkaç kez daha pompalıyorum, kasları beni doruğa ulaştırıyor.

onun sıcaklığına boşaldığımı hissediyorum, daha önce hiç yaşamadığım bir tatmin duygusu beni sarıyor.

"Evlen benimle," derim, sözleri durduramadan.

Pen başını o kadar sert çevirir ki, bana kafa atmasını önlemek için geri çekilmek zorunda kalırım.

"Az önce ne dedin?"

"Dedim. Penelope Dawson. Benimle evlenir misin?"

Pen gözlerini kocaman açarak bana bakar. Üst dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştır. Dudağı serbest kaldığında, gözlerindeki neşeyi fark ederim. "Elijah Frazer, gerçekten benim amımın derinliklerinde sakin ve bacaklarımdan akan sperminle bana evlenme teklif mi ediyorsun?"

"Sanırım öyle," diye omuz silkiyorum. Onun vücudundan çekilip onu kollarımın arasına alıyorum. Pen gülüyor ve kollarını boynuma doluyor.

Onu yatak odamdan duşa taşıyorum ve acele etmeden onu temizliyorum. Sonunda onu büyük, yumuşak bir banyo havlusuna sarıyorum, havlum belime düğümlenmiş durumda.

BÖLÜM 69

PEN

"Evlen benimle," diyor Elijah tekrar, sonunda duştan çıkıp giyindiğimizde beni kollarına çekerek.

Ona gülümserim. "Sence de biraz erken değil mi? Şehvet bir şey, ama beni hala isteyeceğini nereden biliyorsun?"

Gözlerini kocaman açarak bana bakar, kolları belimi sarar, beni göğsüne çeker, nabzım hızlanır.

"Tanrım, Pen. Seni istemek mi? Seni hatırlayabildiğimden çok daha uzun zamandır istiyorum. Seni asla elde edemeyeceğimi bilerek, bu duyguları bastırmaya zorladım kendimi."

Gözleri benimkilere değmeden önce tavana bakar, söylediklerinin doğruluğu gözlerinden okunur.

"Kıskançlığımın ya da sana karşı hakkımın olmadığını bilerek, oturup diğer erkeklerle çıkmanı izledim. Başlangıçta ne olduğunu anlamadım, ama sonra birbirimize yaklaştık. Sen boğulmak üzereyken ve sonra benim kazamdan sonra. Sanki boynumda bir yük varmış gibi." Boğazının titremesini izliyorum. "Kristophe ile nişanlandığında... Açıklayamıyorum."

Sesi kısıldı ve yüzünde acı gördüm. Alnını alnıma dayadı.

"Darra bana hamile olduğunu söylediği gün sana çıkma teklif edecektim, biliyor musun?"

Donup kaldım. Ona bakarken kaslarım kramp girdi, boğazımın arkasında bir ağrı oluştu.

"Hayal gücümün ürünü değildi," diye fısıldadım.

Gözlerimden akan yaşlarla onun silueti bulanıklaşıyor.

"Hayır, aşkım. O zaman bile, tek düşünebildiğim sendin. Ama sonra, Darra bana hamile olduğunu söylediğinde, o duyguları bastırdım.

Başka bir insan yaratmıştım, artık benim isteklerim önemli değildi. Onların önceliği vardı."

Ağlıyorum ve Elijah başımı göğsüne çekiyor, saçlarımı okşuyor, saçlarıma öpücükler konduruyor.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm. Senin de aynı şekilde hissettiğinden emin değildim. Bana Darra ve benim için mutlu olduğunu söylediğinde, yıkıldım. Her şeyin tek taraflı olduğunu ve durumu yanlış yorumladığımı düşündüm."

"Jax sana hiç söylemedi mi?" "Ne söylemedi?"

"O gece dışarı çıktım ve inanılmaz derecede sarhoş oldum. Onu aradım ve o beni aldı. Ben kusarken bütün gece yanımda oturdu. Ertesi sabah bana berbat bir karışım içirdi."

"Hiçbir şey söylemedi," diye itiraf ediyor Elijah. "Ve bu onun sihirli akşamdan kalma ilacıydı. Tadı berbat ama şaşırtıcı derecede etkili."

"O iyi bir arkadaş."

"Öyle. Jax dışında soyadımı umursamayan tek kişi sendin. Beni diğer baş belaları gibi davrandın."

Gülerek gözyaşlarını yanaklarından süzülür.

Elijah başparmağıyla gözyaşını siler.

"Ağlama," diye fısıldadı. "Kalbim parçalanıyor."

"Deli olduğumu, arkadaşlığımızı yanlış yorumladığımı düşündüm. Kendimi aptal gibi hissettim."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü senin gibi uzun boylu, esmer, yakışıklı, zeki ve zengin biri neden benim gibi birine baksın ya da beni istesin ki?"

Şimdi de onun bana şaşkın şaşkın bakma sırası.

"Neden böyle düşünesin ki? Sen benim için mükemmeldin. Sen mükemmelsin." Elijah başını sallar. "Hatta, sen benim için her zaman fazla iyiydin. Akıllısın, güzelsin, azımsın. Tanıştığın herkes seni seviyor."

"Ama Darra vardı. O mükemmel bir kız arkadaşdı, öyle görünüyordu ve öyle davranıyordu. Herkes öyle diyordu."

"Herkes yanılıyordu. *Davranıyordu*, önemli olan kelime bu. Darra benim adımla ilgileniyordu. Hamileliğini açıklamadan önce bunu kendisi de itiraf etmişti. Bizim mükemmel bir güç çifti olmamızı istiyordu. Aşk onun için hiç önemli değildi." İçini çeker. "Annemle babamı gördün. Aşk, bizim inanmamız için yetiştirildiğimiz şeydi."

Dudaklarını benim dudaklarıma indirerek, tek bir öpücükle sözlerinin doğruluğunu bana gösteriyor ve içimdeki bir şey eriyor, yeni bir sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor.

"Seni seviyorum, Penelope Dawson. Seni uzun zamandır bekledim. Lütfen benimle evlen, de."

"Ama son on beş yıldır iş dışında neredeyse hiç konuşmadık. Her şey işti," diye işaret ettim.

"Sence bu kolay mıydı? Bir duvar ördüm. Başlangıçta, çünkü bu ne sana ne de Darra'ya adil değildi. Evliliğime bir şans vermek istedim. Bir şeyler yapabilir miyim diye bakmak istedim. Ama bu iki kişinin işi ve sonra Lottie'yi öğrendim. Her şey çok anlamsız göründü."

Bir an durdu, yüzü acı içinde buruştu.

"Ondan sonra Darra ile ilişkimiz bozuldu. Hâlâ özgür değildim. Her fırsatta Lottie'yi bana karşı koz olarak kullanıyordu. Ne kadar yeniden bağlanmak istesem de, çocuğuma ve saklamak zorunda kaldığım sırra sırtımı dönemiyordum. Yeniden bağlanmak, dayanabileceğimden daha fazla acı verecekti. Sen çok başarılıydın. Ailem seni seviyordu. Seninle vakit geçiren kardeşlerimi kıskanıyordum."

Elimi kaldırıp yanağını okşayarak onu anladığımı belli ettim.

"Anlamamı beklemiyordum. Lottie'yi seviyorum ve sana karşı kullanıldığı için üzgünüm. Sen harika bir babasın."

"Beni bir arkadaştan başka bir şey olarak gördüğünü bilmiyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. Kendimi yüzde yüz sana veremediğim halde senden hiçbir şey istemezdim."

"Bu yüzden etrafına bir kale ördün. Sorunlarını çevrendekilerden uzak tutmak istedin," diyorum, onun yaşadıklarının tam boyutunu fark ederek.

Onun felaketle sonuçlanan ilişkisinin ikizler üzerinde yarattığı etkiyi biliyorum. Neyse ki, mücadele etmeye değer, engellerini yıkan kadınlarla tanıştılar.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama pek başarılı olamadın."

"Şimdi bunun farkındayım. O zamanlar sevdiklerimi koruduğumu sanıyordum."

Gözlerine bakıyorum ve sözlerinde gerçeği görüyorum. Eğilip dudaklarına nazıkçe bir öpücük konduruyorum.

"Seni sevenler sana yardım ederdi. Paylaşılan sorun, yarıya indirgenmiş sorundur."

"Biliyorum. O zamanlar kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Bir çıkış yolu göremiyordum.

Kimsenin beni anlayacağını düşünmüyordum."

Anlıyorum. Zor bir durumun içindeyken, özellikle de yalnızsanız, bir çıkış yolu bulmak genellikle zordur.

"Annemle konuştum. Benim gibi o da aynı nedenden dolayı hiçbir şey söylemediğini biliyorum.

Bu, durumu daha da karmaşık hale getirebilirdi."

"Anlıyorum. Ama seni sevenlerin seni asla yargılamayacağını da anlamalısın. Seni desteklerlerdi."

"Belki de yargılamazlardı. Ama ben kendimi yargıladım ve mahkum ettim. Ama artık büyüdüm. Kimsenin ne dediği veya ne düşündüğü umurumda değil. Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Eğer sen de istersen, seninle bir aile kurup çocuklarımızı büyütmek istiyorum."

Sesindeki belirsizlik nefesimi kesiyor ve soluduğum havayı boğazımda hissediyorum.

"Daha fazla çocuk mu istiyorsun?" diye ciyaklarım.

O sırtıyor. "Seninle bir futbol takımı istiyorum."

"Ama ben öyle varsaydım." O kaşlarını kaldırıncı durakladım. "Şey, Lottie'den sonra başka çocuğunuz olmadığında, ben öyle varsaydım."

"Varsayımlarda bulunmak tehlikelidir. Bunu en iyi senin bilmen gerekir," dedi, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Gerçek şu ki, Darra'dan başka çocuk istemiyordum. Birbirimizi sevmiyorduk ve sevgisiz bir evliliğe başka çocuk getirmek istemedim."

"Oh," diyorum, kalbim hızla atmaya başlıyor. Bu mümkün mü? "Ben..."

Varsayımda bulunmanın ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Ama o ne düşünecek? Elim hala düz olan karnıma gidiyor.

Elijah hareketimi izliyor. Dizlerinin üzerine çökerken gözleri parlıyor. Elimini olduğu yere bir öpücük konduruyor.

"Senin karnında benim çocuğumun büyümesini izlemekten daha çok istediğim bir şey yok. Senin, umarım çocuğumun, çocuklarımla annesi olmanı istiyorum."

Dudağımı ısıriyorum, bir damla daha gözyaşı yanaklarımdan süzülüyor. Hormonlarım çoktan aşırı çalışmaya başladı.

"O konuda," diyorum. "Belki de çoktan geçtik ve iki yüz poundumuzu aldık," diyorum. "Geciktim."

Elijah topukları üzerinde geriye doğru sallanır ve bana bakar. "Ciddi misin?"

"Geciktim ve biraz mide bulantısı çekiyorum. Stres yüzünden olduğunu düşündüm

ama buraya gelmeden önce test yaptım ve..." "Hamile misin?"

Başımı salladım, nasıl tepki vereceğini bilemiyordum.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum," diyorum çabucak, elimle yanağını okşayarak. "Benimle evlenmeni beklemiyorum, zaten bir evliliğe mahkum oldun. Sana bunu yapmaya niyetim yok."

Elijah yerden kalkar ve beni kollarına alır, etrafında döndürür.

"Benimle evlenmeden kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Az önce söylediklerimi dinledin mi? Seni seviyorum kadın, hiç kimseyi sevmediğim kadar. Sensiz bir hayat düşünemiyorum, şimdi de bana hamile olduğunu söylüyorsun. Görünüşe göre kader bir kez daha devreye giriyor ve bize bunu denememiz gerektiğini söylüyor."

Başımı geriye atıp gülüyorum. Gözyaşlarım artık serbestçe akıyor.

"Seni uyarmam gerek. Şu anda gözyaşlarına çok meyilli görünüyorum."

Elijah gülümser. "O zaman yüzüne bir gülümseme kondurmak için daha çok çabalamam gerekecek."

"Oh, bunu yapın Bay Frazer."

Ağzını ağzıma kapatır, ben onun vücuduna gömülürken dillerimiz birbirine dolanır.

"Seni seviyorum, Elijah Frazer, ve senin karın olmaktan onur duyuyorum."

"Tanrıya şükür."

Geri çekilirim, ellerim omuzlarında durur. "Peki ya Lottie?" diye sorarım.

"Peki ya Lottie? Sence bizimle bir sorunu olur mu?" Başımı ellerinin arasına aldı. "Çok sevinecek. Geçen gün bana evlenme teklif edip etmeyeceğimi, çocuk sahibi olup olmayacağımızı sordu. Kuzenlerini çok seviyor. Callum doğduktan sonra onu Leah ve Gabriel'in evinden zorla çıkarmak zorunda kaldım."

"Sadece..."

"Ne?"

"Onu kızım gibi seviyorum. Bunun aksini düşünmesini asla istemem."

Lottie ve yaşadığı tüm zorluklar için kalbim hala kırık.

"Ve bu da her şeyin yoluna gireceği diğer bir neden. Lottie de seni seviyor. Aranızda çok güçlü bir bağ var. Özellikle son zamanlarda olanlardan sonra öğrendiğim bir şey varsa, o da iletişimin önemli olduğudur. Sen ve Lottie zaten buna sahipsiniz."

"İşle ilgili," diyorum.

"Seçim senin. Çalışabilir ya da çalışmayabilirsin. Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Bugün kesinleşti, ama tüm bu heyecan içinde..."

Elijah durakladı, ben de başımı eğdim.

"Frazer Siber Güvenlik'i satıyorum," diyor.

Bir an ona bakarım. "Vay canına, bunu söylemeni beklemiyordum."

"Hayatımı değiştirmek istiyorum. Orta yaş krizi gibi bir şey değil, ama hayatın çok kısa olduğunu fark ettim."

Beni kanepeye götürür ve otururuz.

"Darra, işkolik biriyle evlendiğini söylerken haklıydı. Öyleydim. Yıllardır işim benim dayanağımdı, günlük hayatımdan uzaklaşmamı sağlıyordu. Sen hayatıma geri döndüğünden beri, sabah altıdan gece yarısına kadar ofiste kilitli kalmak, yılın 365 günü, 24 saat boyunca hazır beklemek istemediğimi fark ettim. Yüzme yaparken olduğu gibi, hayatın tadını tekrar çıkarmak istiyorum."

"Ama başlangıçta Frazer Siber Güvenlik konusunda hep çok heyecanlıydın," diyorum, söylediklerine şaşırılmış bir şekilde.

"En iyi arkadaşımınla çalışmak üzereyken öyleydim, ama o beni terk etmek zorunda kaldı." Bana göz kırptı. "Aynı şirket bir amaç haline geldi. Karımı ve çocuğumu geçindirmek için bir yol. Evet, başarılı oldum, ama ben hırslı bir adamım. Hiçbir şeyi yarım yapmam. Ben böyleyim."

"Ne yapmayı planlıyorsun? Sanırım bir planın var."

Elijah'ı çok iyi tanıyorum. O, oturup parmaklarını oynatan bir adam değil. Beş dakika içinde sıkılır.

"Resim yapmak istiyorum," diyor bana. "Benimle gel."

O zaman Lottie kaybolduğunda bana gösterdiği odayı hatırlıyorum. Olan biten her şey yüzünden, hakkında hiçbir şey bilmediğim bu küçük hazineyi yeniden keşfetme fırsatımız olmadı. Elijah, sanatçı.

Elijah kalkar ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur, sonra elimi tutup beni peşinden sürükler. Yukarı çıkıp sanat stüdyosuna doğru ilerleriz. Kapı açılana kadar tuş takımına basar.

İlk girdiğimizde olduğu gibi, yağlı boya ve terebentin kokusu burnuma çarptı.

Sırada ışık var. Oda, tavandan tabana pencerelere sahip ve içeriye muazzam miktarda doğal ışık giriyor.

son geldiğimde fark etmemiştim.

İleri doğru yürüyüp şövale üzerindeki resme bakıyorum. Yarım kalmış bir resmim.

"Elijah, bu..."

"Bu benim diğer tutkum... senin dışında."

"Ama Kat, Gabriel, kimse bir şey söylemedi." "Çünkü bilmiyorlar."

"Nasıl bilmiyorlar? Sen inanılmaz yeteneklisin. Birazcık gözü olan herkes bunu görebilir."

"Sadece annem biliyor, Lottie ve şimdi sen ve kuzenim Logan. Onu davet ettim, ne düşündüğünü görmek için."

"Ve?"

"Çalışmalarımı sergilemek, beni temsil etmek istiyor. Bazı eserler için şimdiden potansiyel alıcılar var."

Ağzım açık kaldı.

"Dünya çapında galerileri var ve beni sergilemek istiyor."

"Logan Frazer'ı tanıyorum. O, dünyanın önde gelen sanat tüccarlarından ve eleştirmenlerinden biri. Elijah, bu çok büyük bir şey!"

"Ayak bileğim kırıldığında bana verdiğin boyama setini hatırlıyor musun?"

Ona dönerek sordum. "Onu sana şaka olarak vermiştim. Seni güldürmek için."

"Şaka hayatımı değiştirdi. Onu yaptım, sonra daha fazlasını sipariş ettim. Terapistim bunu olumlu bir gelişme olarak gördü. Annem beni sanat derslerine yazdırdı. İyileşme sürecim boyunca haftada iki kez bir öğretmen eve geliyordu. O andan itibaren hiç durmadım."

"Yani on beş yıldır resim yapıyorsun ve kimse bilmiyor... Lottie..."

Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Resim yapmak, Lottie ve benim birlikte yaptığımız bir şey. O benim biyolojik kızım olmayabilir, ama birçok ortak ilgi alanımız var. Yüzme, sanat... bilgisayar pek değil. O yaratıcı yönünü kullanmayı tercih ediyor."

"Ne yapmaya karar verirsen, seni destekleyeceğim. İlk serginde yanında olmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Elijah beni kollarına alır. Sesi nefes nefese.

"Seninle evlenmek, bir aile kurmak ve resim yapmak istiyorum. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu şekilde, işe gidebileceğini ve benim yanında olacağımı bileceksin. Ya da benimle evde kalabilirsin. Seçim senin olacak."

Nefesimi tutuyorum, kalp atışlarım neredeyse acı verecek kadar hızlanıyor.

"Evet, evet, evet... her şeye evet. Seninle evlenmeye, seninle bir aile kurmaya. Resim yapmana binlerce kez evet. Çok yeteneklisin. Hayat arkadaşın olmaya, birlikte yaşlanmaya evet. İlk teklifini tekrarlamayacağım. Gelecekteki torunlarımız için biraz müstehcen. Ama seni seviyorum Elijah Frazer ve sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve bu, bir süreliğine söylediğimiz son söz oluyor, aşkımızı onun sanat odasının zemininde pekiştirirken.

"Şimdi ne olacak?" Elijah, birbirimizin kollarında yatarken sorar. "Kristophe'nin duygularını korumanı anlıyorum, ama ya biz? İkimiz de yıllarca başkalarının duygularını kendimizinkinden üstün tuttuk. Sonunda bizim zamanımız geldi ve ben beklemek istemiyorum."

"Kris umursamıyor," diyorum ona dürüstçe.

"Onunla konuştun mu?"

"Harper'ı almaya geldiğinde sordu. Ne zaman kamuoyuna açıklayacağımızı sordu."

"Ne dedin?"

"Bunu konuşmadığımızı söyledim."

Gülümser. "Şimdi konuşuyorum."

Geri çekilip gülümserim. "Anlıyorum. Ne zaman hazır olursan. Manşetleri görebiliyorum. Frazer Siber Güvenlik, karısının eski nişanlısına satıldı."

"Kulağa oldukça hoş geliyor." "Ben de öyle düşünüyorum."

BÖLÜM 70

ELIJAH

YEDİ AY SONRA

Pen yüzünü buruşturarak oturur.

"Kahretsin," diye mırıldanır. "Biraz daha büyürsem, nakliye ekipmanı satın alman gerekecek."

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondururum.

"Sen güzelsin. Kalkmak için yardıma ihtiyacın olsa bile." Elinin tersiyle kolumu itip sırttı.

"İyi ki bunca yıl spor yapmışsın. Geçen hafta beni küvetten çıkarmak... Başarabileceğinden bile emin değildim." "Hey, bu haksızlık. Sabun köpüğüyle kaplıydın ve ben seni düşürmek istemedim düşürmek istemedim."

Pen sırttı ve ben onun yanındaki kanepeye oturdum, onu kollarıma aldım. Elim karnına gitti ve hemen elim altında keskin bir hareket hissettim.

"Küçük Frazer babasına merhaba demek istiyor," diyor Pen, tekmeler devam ederken.

Elimi çekiyorum, ama o da onu takip ediyor. Kalbim eriyor ve boğazım düğümleniyor.

"Fazla zaman kalmadı, ufaklık," derim, kendimi ondan ayırıp son tekme veya yumruğun geldiği yere bir öpücük kondururum.

Pen, ben yanağımı çocuğumuza dayarken elini saçlarımin arasında gezdirir.

"Pasta geldi!" Lottie odaya koşar, heyecanı yüzünden okunur. "Oh, baba, kız kardeşim ya da erkek kardeşim dinlensin," der.

"Bu sefer değişikliği fark ettim," diyor Pen, Lottie'ye gülümseyerek.

Kızıma bakıyorum, o da bana göz kırpmıyor.

"Yanlışlıkla açığa çıkaramayız," diyor.

Bebeğin cinsiyetini bilen tek kişi Lottie. Pen, cinsiyetinin açıklanmasına onun da katılmasının eğlenceli olacağını düşündü. Bugünkü partiyi düzenlemek için annesi, Louise ve April'dan yardım aldı. Pastanın neyi açıklayacağını bilen tek kişi Lottie.

Gülümserim ve kolumu uzatarak onu bize katılmaya davet ederim. Yanımıza oturur, kolunu bana dolayarak Pen'in karnına koyar.

"Merhaba, bebeğim. Haftaları sayıyorum," diyor, gözleri parıldayarak.

Lottie'nin kardeşinin doğumu için heyecanlı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Üç buçuk ay önce Leah ve Gabriel'in tek yumurta ikizleri doğmuş ve küçük Callum hızla büyüyor olsa da, Lottie bunun kendi kardeşi olduğunu, geri vermek veya paylaşmak zorunda olmadığı bir kardeş olduğunu ilan etti. Pen gülerek, erkek ya da kız kardeşi doğup ağlamaya başlayınca ya da eşyalarını almaya başlayınca böyle hissetmeyebileceğini söyledi. Ama Lottie kararlı ve onu tanıyanlar, onun harika bir abla olacağını biliyorlar. Kirli bezler bile onu caydırmıyor. Leah'a ikizlerle ilgilenmesi için yardım ederek pratik yapıyor.

"Neden bu kadar heyecanlısın? Doktorumuz dışında, pastanın neyi ortaya çıkaracağını bilen tek kişi sensin," diyerek onu kendime yaklaştırdım.

"Aynen öyle," diyor, bana gülümseyerek. "Ve bunu hayatım pahasına koruyorum. Sakın bakma, baba."

"Sanki bakacakmışım gibi."

Hem o hem de Pen bana inanmıyormuş gibi bakıyorlar. "Hey, ikiniz de beni kırdınız."

"Ha, hayatı boyunca insanları kontrol eden adam," diyor Pen diyor

"Bu benim işim."

"Öyle mi? Kaç kez bana ipuçları vermemi

Sen ve Pen'in bir erkek mi yoksa kız mı olacağı konusunda mı?

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. Haklı. Ellerini beline koyuyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Sorun değil. Pastayı büyükbabamın eski ofisine kilitledim," diyor Lottie.

"Kimse önceden görmeyecek. Zaten çok fazla beklemeniz gerekmeyecek.

Gerçekten son dakikaya kadar bekledin," diyor Lottie, Pen kanepede yer değiştirirken. Son birkaç gecedir rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken zorlandığını biliyorum.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum.

Pen başını sallar, kaşlarını çatarak.

"Hayır, sadece bu ağrı daha da kötüleşiyor. Belim."

İnliyor ve ben onu öne doğru hareket ettirip, ovduğu bölgeyi masaj yapıyorum.

"Ne zamandır böyle?" diye soruyor Lottie.

"Birkaç gündür, ama kesinlikle daha da şiddetli hale geliyor. Kardeşin sabırsızlanıyor."

"Sıkışmalar olmadığından emin misin? İnternette okuduğuma göre, bazen sıkışmalar ağrıya neden olabiliyor, özellikle de başlangıçta."

Pen ve Lottie'ye bakıyorum.

Kahretsin.

Lottie şaka yapmıyor. Her şeyi okuduğumu sanıyordum.

"Henüz erken," diyor Pen, gözleri kızımın gözlerine kilitlenmiş halde.

"Ama o kadar erken değil. Sekiz buçuk ay. Zaten büyük bir bebek beklediğini söylediler," diye Lottie nazikçe Pen'e hatırlatır.

Pen elini sırtına götürür ve tekrar dairesel hareketlerle ovmaya başlar.

"Kalkmama yardım et," der. "Biraz hareket edersem eminim ki..."

Lottie ve ben Pen'in önüne geçeriz ve ikimiz de ona el uzatırız. Onu ayağa kaldırırken bize gülümser.

"Oh, lanet olsun," diyor Pen, aşağıya bakarak.

Gözlerim onun gözlerini takip eder ve pantolonunu ıslatan ıslak lekeyi görünce irkilirim.

"Görünüşe göre haklıymışım," der Lottie ve kapıya doğru yönelir.

"Büyükanne," diye bağırır Lottie ve ortadan kaybolur, ama hemen geri döner.

"Orada öyle durma baba. Ben Pen'in çantasını ve bebek eşyalarını alacağım. Sen hastaneye gitmelisin."

Elektrik çarpması gibi, Pen'in yüzünü ellerimle kavrarım ve dudaklarım onun dudaklarına konar.

"Hey, güzelim. Hazır mısın?"

"Hayır," diye gülümser. "Ama artık bunun için biraz geç."

Eli karnına gider ve kocaman poposunu sevgiyle okşar. Ona söylediğimde, benim çocuğumla şişmiş halini görmek için sabırsızlanıyordum.

Bunu içtenlikle söyledim ve hala her kelimesinde ciddiym.

Kolunu tutup onu kapıya götürüyorum. Lottie, Pen'in hamilelik eteklerinden birini ve temiz bir iç çamaşırı setini getirerek geri geliyor.

"Gitmeden önce üstünü değiştirmek istersin diye düşündüm," der nefes nefese.

"Lottie, seni seviyorum," diyor Pen, Lottie'yi tutup ona sarılırken. "Sen olmasan ne yapardım?"

"Babamla tek başına başa çıkmak zorunda kalırdın." Gülümser ve omuz silker. "Baba, orada durmayı bırak da çocuğunun annesine, benim bebeğime yardım et... Oops, az kalsın. Onun ıslak pantolonunu çıkar ve daha rahat bir şey giy. Caleb amca arabayı getirdi ve seni bekliyor. Çantaları bagaja koydu."

Başım dönüyor, hemen harekete geçiyorum. Bu, Lottie'nin doğumundan çok farklı. Darra'ya doğum indüksiyonu yapılmıştı. Kasılmalar gerçekten başlayana kadar her şey sakindi, ama biz zaten hastanedeydik.

Lottie ve ben Pen'e eteğini giymesine yardım ediyoruz.

"Seni seviyorum, Penelope Dawson," diyorum, onu koridora ve merdivenlere doğru götürürken, kolumu onun giderek genişleyen beline doluyorum.

Pen derin bir nefes aldı.

"Ben de seni seviyorum, koca adam. Hadi yapalım şunu," diyor, gözleri parlıyor. "Sanırım kasılmalar konusunda haklıydın, Lottie," diyor Pen, beyaz parmak eklemleri tırabzana sıkıca tutunmuş.

Lottie telefonunu kapar.

"Bir sonraki geldiğinde bana haber ver."

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Pen ikiye katlanır. İçimden küfür ederim.

"Tamam, bir sonrakine geçelim," diyor Lottie, gözleri benimkilere bakarak.

Merdivenlerden yavaşça inmeye ve koridoru geçmeye devam ederken, Pen bir kez daha kasılma geçirir.

"Şey, baba, üç dakika bile geçmedi. Sanırım bu süreci hızlandırmamız gerekiyor, yoksa hastaneye yetişebileceğinden emin değilim."

Annem yanımda belirir.

"Ambulans çağırayım."

Pen'i kollarımın arasına alıyorum.

"Gerek yok, Caleb bekliyor. Biz hallederiz."

Annem öne koşar ve ön kapıyı açar. Pen'in elini tutar ve gülümser.

"Hey, Franny, partiyi mahvettiğim için üzgünüm, ama sanırım torunun da partinin bir parçası olmak istiyor."

"Babası gibi. Elijah da habersizce ortaya çıktı, yani bu kesinlikle ailede var. Şimdi hastaneye git, bir gün için bu kadar drama yeter. Evde doğum... Bence onsuz da yaşayabiliriz."

Kolu Lottie'nin omzuna dolanır. "Biz sonra geliriz."

Pen hala kollarımda, ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Caleb atlayarak arka kapıyı açıyor.

"Arabalarınız hazır," der ve Pen gülümser. "Teşekkürler, nazik beyefendi, ama artık gidebilir miyiz?"

"Emrinizdeyim."

Ailenin geri kalanı da bizi takip ederek evden çıkar.

"Kimse o pastaya dokunmasın," diyor Lottie, "Şimdi bekleyip göreceğiz." Geri koşup onu kucaklamak için çekiyorum.

"Görüşürüz," diyorum ona.

"Baba, git! Pen teyzeyi ve bebeğimi... her neyse... hastaneye götür." "Hala ipucu yok mu?"

Gülümser.

"Git!"

Arabaya koşarak geri dönerim ve kemerimi takarım. Hastane elli dakika uzaklıkta olduğu için sinir bozucu bir yolculuk olacak.

BÖLÜM 71

PEN

Kollarımdaki bohçaya bakıyorum. Minik gözler bana doğru kırpışıyor, burun ve ağız dünyayı keşfederken buruşuyor. Göğsümdeki baskı artıyor ve düzensiz bir nefes alıyorum.

Elijah alnımdaki nemli saçları geriye doğru düzeltir. Yukarı bakarım, bakışları nefesimi keser. Kim düşünürdü ki... Buraya gelmemiz on altı yıl sürdü, ama hayat daha mükemmel olamazdı.

"Harikaydın," diyor, dudakları benimkilerle buluşurken.

Zorlu birkaç saat geçirdik. Caleb bizi hastaneye götürdüğünde, ben zaten son aşamaya gelmişim. Ağrıyı dindirmek için zaman yoktu. Tek yapabileceğim, ebemin sözünü dinlemek ve ıkmaktı. Ve ıkındım da!

"Öyleydin, değil mi?" diye gülüyorum, boş elimle onun yanağını okşuyorum.

"Seni seviyorum, Elijah Frazer."

"Seni seviyorum, Penelope Dawson, yakında Frazer olacak."

Yatağın üzerinde kayıyorum ve o da yanıma uzanıyor, kızımızı ve beni kollarına alıyor.

"Ne zaman hazır olursan, ikinizi görmek için can atan biri var," diyor Elijah.

"Aman Tanrım, Lottie dışarıda mı? Neden söylemedin? Onu içeri gönder. Kız kardeşiyle tanışması lazım," diyorum, bu anı onunla paylaşmak istiyorum.

Elijah kapıya gider ve kapıyı açar. Dışarıdaki kişiye bir şey söyler.

Lottie kapıda belirir, hareketleri temkinlidir, gözleri anında kollarımdaki bebeğe takılır, sonra benimkilere doğru uçar.

"Buraya gel," diyorum gülümseyerek. "Kız kardeşinle tanış." Lottie boğuk bir hıçkırık çıkararak yanıma koşar.

"İyi misin?" diye sorar, gözleri beni süzer.

"Biraz yorgunum, ama her saniyesine değdi," diyorum ve kolumu hareket ettirerek ona kız kardeşini daha iyi görebilmesi için yer açıyorum.

Gözleri göğsüme sokulmuş küçük bohçaya düşüyor.

Elini uzatıyor, parmağı kıvrık, ama duraksıyor, gözleri benimkilere bakıyor.

"Ona dokunabilirsin. İstersen onu kucağına

alabilirsin." Ayağa kalkar, gözleri babasına kayar.

Babası yanına gelir ve kolunu kızının omzuna atar. "Çok güzel," diye fısıldar Lottie.

"Pasta pembe mi?"

Lottie başını kaldırıp gülümser. "Hiçbir fikrim yok."

İkimiz de ona şaşkın bir bakış atıyoruz. Lottie omuz silkiyor.

"Sadece bana verdiğin zarfı onlara verdim ve içinde ne varsa ona uygun bir pasta yapmalarını istedim."

"Yani bilmiyor muydun?" Elijah ve ben aynı anda

sorarız. "Nasıl dayanabildin?" diye sorar Elijah.

Lottie ona bakıp gülümser.

"Her şeyi mahvetmek ve sürprizi bozmak istemedim. Böylesi daha eğlenceli oldu," der. "Ayrıca sürpriz harika oldu. Caleb amca ve diğerleri, hepsi dışarıdaki bekleme odasında, küçük kız kardeşimi görmek için sabırsızlanıyorlar."

"Onlar bekleyebilir," der Elijah, omzunu bir kez daha sıkarak. "Onlar için bolca zaman olacak. Bu bizim aile zamanımız."

Eğilip minik kızımızı kucağına alır. Kızımız neredeyse gözden kaybolur.

"Otur. Küçük kız kardeşin seninle düzgün bir şekilde tanışmalı," diyor.

Onun çocuğumuzu göğsüne yatırmasını izlerken gözlerim buğulanır. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, dönüp gülümser ve kalbim durur. Birini bu kadar çok sevebileceğimi hiç fark etmemiştim.

Lottie dönerek, neredeyse yakındaki koltuğa dalar. Elijah bebeği nazikçe kollarının arasına bırakır ve ben, yakında üvey kızım/vaftiz kızım olacak olan kızımın ilk kez kız kardeşini kucağına almasını izlerim.

"Merhaba," diyor, sesi titriyor. "Ben Lottie, ablan ve bir numaralı hayranın. Birlikte çok eğleneceğiz. Seni dünyaya tanıtmak için sabırsızlanıyorum."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Lanet olsun bu hormonlara. Lottie'nin bir kızın isteyebileceği

bir kızın isteyebileceği en iyi abla olacağından hiç şüphem yok. Nasıl bu kadar şanslı oldum?

Lottie bana bakar, kaşlarını çatarak gözyaşlarımı fark eder. "İyi misin?"

"İyiyim. Sadece ikinizi birlikte görmekten çok mutluyum," diye dürüşe cevap veriyorum. "Seni ablası olarak gördüğü için çok şanslı."

Lottie utangaç bir gülümsemeyle, "Adını belirlediniz mi?" diye sorar. "Amelia Brooke Frazer," der Elijah.

Elim artık onun elini sıkıca tutsa da, gözleri iki kızından hiç ayrılmıyor.

"Benim seçtiğim isim buydu," diyor Lottie, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Öyle, ve biz de bunun mükemmel olduğuna karar verdik. O büyüdüğünde onunla paylaşabileceğın başka bir hikaye daha," diyorum.

Amelia başını çevirip Lottie'ye sokulmaya başlar.

"Sanırım biri acıkmış," diyor Elijah, Amelia'yı kucağına alıp bana veriyor.

Üstümü açmaya çalışırken, kızımızın birkaç denemeden sonra emmeye başladığını izliyorum. Kafamı kaldırıp yeni ailemin bizi izlediğini görünce kalbim eriyor.

"Sizi seviyorum," diyorum onlara.

"Biz de seni seviyoruz. Her zaman ve sonsuza kadar."

EPILOG

KAT

"Bayan Kathryn, uçağımıza hoş geldiniz," diyor Claudia.

"Teşekkürler Claudia. Seni tekrar görmek çok güzel."

Aile jetine girip dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine koyuyorum. Bir kez olsun yatak odamız olduğu için mutluyum, umarım yapmam gereken işleri bitirip biraz uyuyabilirim. Tüm sorunları zamanında halletmek istiyorsam, çılgın bir hafta olacak.

"Sizi rahat bırakayım," diyor. "Kaptan, yaklaşık on beş dakika sonra kalkışa hazır olacağımızı söyledi. Bir şey ister misiniz?"

Çantamdan su şişemi çıkarıp sallıyorum. "İyiyim."

Aklımı başımda tutmam lazım. Yapacak çok işim var, şu anda birkaç cin tonik içmek ne kadar cazip gelse de.

Motorlar çalışmaya başlarken koltuğuma oturup kemerimi bağlarım. Uçmaktan hoşlanmamam iyi bir şey. Bu iş sayesinde kesinlikle çok fazla uçuş mili biriktiriyorum.

Uçak havalanırken arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Basınç değişikliği kulaklarımı tıkıyor ve midemi bulandırıyor.

Uçak dengelendiğinde, kabinin arkasındaki kapı açılır ve ben birden dikleşirim, kalp atışlarım hızlanır.

Kafamı keskin bir şekilde çeviriyorum.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum keskin bir sesle.

"Telefonlarıma cevap vermedin."

Kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra karşımdaki koltuğa oturdu. "Artık tüm dikkatin bende."

"Kaçak seyahat etmenin yasadışı olduğunu biliyorsun."

"Ben manifestoda yazıyorum," diyor. "Keşke kontrol etseydin."

Kendini beğenmiş ses tonu beni sinirlendiriyor.

"Kendini hep zeki sanırdın," diye tısladım, karşımdaki adama bakarak, göğsümdeki ağrı şiddetini arttırırken vücudum karıncalanıyordu.

"Bir zamanlar bundan hoşlanırdın," diyor. "O çok uzun zaman önceydi ve ben daha akıllıydım."

İçimden ürperiyorum. Doğru olduğunu sandığım her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı.

yal

an "Zamanını boşa harcadın. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye ekliyorum.

Hedefe varmamın zaman açısından kritik önemi olmasaydı, pilota geri dönmesini söyledim. En yakın havaalanına inip onu kovardım, ama yapamam. Nedense, onun bunu bildiğine dair içimde bir şüphe var.

"Sana söyleyecek çok şeyim olması iyi bir şey."

YAZAR HAKKINDA

Zoe Dod, karmaşık karakterler, bayılmaya değer romantizm ve sonuna kadar tahminlerde bulunmanıza neden olacak bir dizi olay örgüsü içeren, duygusal açıdan yoğun milyarder romanları yazıyor. Kitapları İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Yazar olmadan önce Zoe, Londra'da yazılım geliştirme müdürü olarak çalışma hayatına başladı. Otuzlu yaşlarının ortasında ilkokul öğretmeni olarak yeniden eğitim aldı ve çocuklara yazmayı ve hikaye anlatmayı öğretmeyi çok sevdi. Ailesiyle daha fazla zaman geçirmek için öğretmenliği bıraktı ve o zaman romantik roman yazmaya olan sevgisini keşfetti.

Zoe, kocası, iki yetişkin çocuğu (üniversiteden döndüklerinde) ve evcil hayvanlarıyla birlikte İngiltere'nin Hampshire bölgesindeki New Forest'ta yaşıyor.

Okumayı ve yazmayı çok seviyor. Bunları yapmadığında, New Forest'ta uzun yürüyüşler yapıyor veya Zumba derslerine katılıyor.

Aylık bültenine kaydolun www.zoedod.com Zoe'yi takip edebilirsiniz

Instagram: @zoedod_author

Facebook: Zoe Dod - Yazar Tik

Tok: @zoedod_author

ZOE DOD'UN DİĞER ESERLERİ

Affet Beni Serisi

Her Zaman Sen

Sadece Sen Sen

Gelene Kadar

Frazer Milyarderleri

Bağışçı Milyarder (Gabriel'in hikayesi)

Playboy Milyarder (Caleb'in hikayesi) Kırık

Milyarder (Elijah'in hikayesi) Buz Kraliçesi

Milyarder^ (Kat'in hikayesi) Asi Milyarder^
(Harper'in hikayesi)

* * *

^Yakında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

